C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Stackpole_Michael_A-Draci_koruna_1-Maska_valecnika.pdb

PDB Name: Stackpole-Maska_valecnika
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.5.2007
Modification Date: 24.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MICHAEL A. STACKPOLE
MASKA VÁLEČNÍKA

Kapitola první

Den, kdy jsem dostal svou masku, mi připadal jako první den mého opravdového života.
Ačkoli se to stalo už před bezmála dvěma desítkami let, pamatuji si na to docela zřetelně, jako by to bylo včera. Dech zimy se toho roku nikdy docela nevytratil ze vzduchu a těsně před příchodem letního slunovratu byly dny chladnější než obvykle. Mnoha lidem takové počasí po strašlivých vedrech předchozího roku vyhovovalo a někteří dokonce usuzovali, že by chladné léto mohlo být předzvěstí smrti Chytriny, metly Severních zemí. Já se však nestaral ani o počasí ani o tyranku z dalekého Aurolanu, protože to léto bylo osmnácté v mém životě, a tudíž zvláštní, probouzející zvědavost.
Maska, kterou jsem dostal, nebyla pochopitelně první jakou jsem kdy nosil a nebyla ani tou poslední. Byla to jednoduchá Maska luny, stejně bílá jako nebeské těleso, po němž dostala své jméno. Budou-li mi bohové nakloněni a já se toho ukáži být hoden, pak v době, kdy se měsíc na obloze znovu zakulatí, obdržím svou první dospělou masku, zatímco Maska luny zůstane jako pouhá vzpomínka na můj přechod od dětské lehkovážnosti k dospělé zodpovědnosti.
Toho rána jsem chtěl vstát a obléci se velmi časně, abych si nového života, do něhož jsem měl vstoupit, užil co nejvíce. Chtěl jsem svého otce pozdravit ve všech ohledech jako dospělý muž - až na Masku luny, kterou mi teprve přinese. Naneštěstí jsem se ale probudil příliš brzy a dlouho se převaloval v posteli neschopen se rozhodnout, zda už mám či nemám vstát. Pak mě opět přepadl spánek a já znovu otevřel oči teprve ve chvíli, kdy jsem na schodišti nejasně zaslechl otcovy těžké kroky. Dříve než jsem si stačil setřít z očí ospalky, otevřely se dveře a otec vstoupil do mého pokoje.
Jeho příchod onoho letního rána mám stále nesmazatelně vrytý do paměti - je to jedna z mých nejhezčích vzpomínek na něj. Po celé Oriose dostávají děti v osmnáctém létě života masky. U většiny z nich však přihlíží jejich předání celá rodina, ale mezi Hawkinsi vždy dávají otcové masky synům a matky dcerám, čímž celý rituál dostává daleko důvěrnější a slavnostnější charakter. Vítal jsem tento poslední okamžik klidu před tím, co jsem v duchu nazýval měsícem řízeného šílenství.
Otec stál kousek od kraje postele a díval se na mě. Jeho dospělá maska, kterou doma nosil jen zřídka, vypadala hrůzostrašně. Bílá pera temeryxů po jejích okrajích hrála na světle všemi barvami duhy a chvěla se při sebemenším pohybu. Zářez na spodním okraji masky byl zbroušen do podoby zahnutého jestřábího zobáku, zakrývajícího otcův nos. Šlo zřejmě o připomínkou toho, že jej lord Norrington a předtím jeho otec často vysílali pronásledovat nepřátele podobně, jako jiní využívají cvičených jestřábů k lovu lišek či králíků. Nad průřezy pro oči se nacházely dva osamocené vroubky a na hnědé kůži, zakrývající jeho čelo, visely dvě zelené stuhy. Byla to vyznamenání za statečnost -jedno od lorda Norringtona a druhé dokonce z rukou samotné orioské královny.
Do čela mu padal pramen stříbřitě bílých vlasů a odděloval tak obě stuhy od sebe. Otec odjakživa odmítal nosit kápi, ačkoli na to měl plné právo, a tak mohl každý spatřit jeho bujnou hřívu vlasů. Skrze průřezy jsem měl možnost nahlédnout mu do hnědých očí, v jejichž koutcích se téměř nepostřehnutelně leskly slzy. Můj otec nikdy neplakal bolestí, myslím, fyzickou bolestí. Ale některé životní zvraty, ať smutně či veselé, dokázaly občas z jeho očí vyloudit osamocenou slzu.
Ačkoli jsem jej již přerostl, stále to byl velký a silný muž, který měl širší hrudník i ramena než já. S přibývajícím věkem mi otec kupodivu připadal stále větší a větší a dokonce i nyní, na prahu mé dospělosti, se mi ve srovnání se mnou zdál být mohutnější a svalnatější. Soumrak života se k němu sice již nezadržitelně blížil, přesto vládl stejnou silou jako zamlada a stále sloužil lordu Norringtonovi jako velitel stráží ve Valsině.
Pomalu zvedl ruce, v nichž držel jednoduchý proužek bílé kůže, který bude po celý příští měsíc zakrývat mou tvář.
„Povstaň, Tarrante Hawkinsi. Skončily bezstarostné dny tvého dětství. Na tuto masku i na mnoho jí podobných se zapíše příběh tvého dospělého života."
Odhrnul jsem přikrývku. Když jsem vstával z postele, abych se ke svému otci postavil čelem, rušilo slavnostní ticho jen slabé šustění slaměné matrace a skřípot starých prken na podlaze. Setřásl jsem si stéblo slámy z rukávu košile, pak prsty přejel černé vlasy a nahmatal ještě jedno. Obě dopadla na podlahu a já vrátil ruce zpátky k bokům.
Zdálo se mi, že jsem na tento den čekal celou věčnost. Nejbližší úplněk před letním slunovratem byl dnem, kdy orioské

děti dostávaly své Masky luny. Já i všichni mí vrstevníci jsme věděli, že tohoto roku připadne úplněk právě na den slunovratu a přinese nám tím velké požehnání. Očekávaly se od nás velké věci a já hodlal udělat vše co bude v mých silách, abych se ukázal být hoden onoho šťastného osudového znamení. Hned jak jsem zjistil, že se v mém roce shoduje úplněk s letním slunovratem, začal jsem se pečlivě připravovat na tento den i na život, který přijde po něm. Příprava na neznámá protivenství však není jednoduchá a to byl přesně můj případ. Jistě, věděl jsem zhruba co se se mnou bude během Měsíce luny dít. Třebaže jsem měl zakázáno účastnit se podobných událostí, jimiž již dříve museli projít moji bratři a sestry, výsledky jejich Měsíců luny rozhodně nešlo přehlédnout. Noni, má nejstarší sestra, se na konci svého Měsíce zasnoubila, zatímco starší bratři získali místa u Pohraničních kopiníků nebo Orioských průzkumníků. Bylo mi celkem jasné, že se během svého Měsíce nacházeli pod bedlivým dozorem, že byli neustále testováni a hodnoceni, aby nakonec na základě svých výsledků nastoupili cestu, po níž se budou v životě ubírat.
Otec pomalu přiložil koženou masku k mému obličeji, pak mi zvedl levou ruku, abych ji přidržel na správném místě. Otočil jsem se, poslušný tlaku jeho ruky na svém rameni, a poté ucítil, jak mi v týlu hlavy pevně utahuje provázky. Pramínek vlasů se mi bolestivě chytil do uzlu, ale já věděl, že to nebyla nehoda. Vlasy i maska jsou nyní mými rovnocennými součástmi. Já jsem maskou a ona je mnou.
„Otoč se, chlapče. Ať se na tebe mohu podívat."
Obrátil jsem k němu tvář a spatřil hrdý úsměv, rozjasňující spodní část jeho obličeje. „Už teď ti maska sluší, Tarrante."
„Děkuji, otče."
Ukázal mi zpátky na postel. „Posaď se na chvíli, musím ti něco říci." Ztlumil hlas, rychle pohlédl směrem ke dveřím a pak si dřepl k mým kolenům. „Jsi poslední z mých dětí, které dostává masku, ale žádné nebylo tak dobře připraveno ji nosit jako ty. Cvičil jsi tvrdě, opravdu tvrdě. Stále ještě děláš chyby, stále se ještě máš co učit, ale tvá životní dráha teprve začíná a tvá věrnost přátelům, hlavně Norringtonům, mě hřeje u srdce.
Tvá matka je teď na tebe velmi pyšná, zároveň se ale může každou chvíli rozplakat, protože se bojí, že tě ztratí. Pamatuj na to, Tarrante, a odpusť jí její nervozitu a přehnanou starostlivost. Až se konečně staneš mužem, naučí se tvá matka držet trochu zpátky - a až tehdy ji pravděpodobně doceníš jako nikdy předtím. Zatím bys však měl vědět, že je pro ni tvé dospívání stejně těžké jako pro tebe samotného."
Vážně jsem přikývl, konce provázků mé nové masky mě přitom jemně polechtaly na krku. „Nikdy neudělám nic, co by zabolelo ji nebo tebe."
„Vím, že jsi hodný kluk." Poplácal mě po koleni mozolnatou rukou, na jejíž kůži se proplétaly jaterní skvrnky s nesčetnými jizvami. „Také by sis měl zapamatovat, že musíš masku nosit všude, za všech okolností, a sundat ji můžeš jedině doma, v kruhu své rodiny. Jistě, vím, že si někteří myslí, že odhalit tvář ve společnosti přátel je přijatelné, ale my jsme stará rodina. Nosíme své masky již po celá staletí a nikdy se nevzdáme této tradice, pro jejíž zachování musela téci krev našich předků. Slib mi, chlapče, že budeš vždy nosit svou masku."
Položil jsem svou ruku na jeho. „Máš mé slovo."
„Dobře." Chvíli nejistě upíral pohled na podlahu, pak pomalu přikývl. „Víš, tví bratři jsou skvělí muži, ale ne tak bystří jako ty. Když jsem jim dával jejich masky, věnoval jsem jim také několik rad ohledně toho, co je během následujícího měsíce očekává. Tobě ale nemohu říci nic, co bys už nevěděl. Pro některé lidi je Měsíc luny šancí začít žít. Pro jiné příležitostí začít žít znovu. Tobě ale nabízí možnost pokračovat v učení, abys nakonec vyrostl v muže, kterým chceš být."
Napřímil se, pak na mě seshora pohlédl. „Víš, Tarrante, že nemám mezi svými dětmi žádné oblíbence. Mám vás všechny stejně rád, ale musím říci toto: kdybych se ztratil v hlubokém lese, pronásledován sněhodrápy, vím, že jen jeden z vás by mě byl schopen najít a pomoci mi. Ty, chlapče. Nechápej mě špatně, ostatní by se o to jistě také pokusili, ale ty bys to dokázal. Ať už s pomocí odvahy nebo štěstí - dokázal bys to. A to je jeden z důvodů, proč jsem na tebe tolik hrdý."
Vlna pýchy se mi vzedmula v hrudi a obrala mě o slova. Jen jsem se na otce usmál a ten mi kývl v odpověď.
„Pojď, chlapče. Musím tě teď představit tvé rodině." Otevřel dveře pokoje, aby mě doprovodil během sestupu po schodišti, spojujícímu přízemí s horním patrem našeho domu. Matka a moji dva bratři již čekali ve vstupní hale, hned u paty schodiště, ale věnoval jsem jim jen krátký pohled. V duchu tradice totiž vůbec nedali najevo, že mě vidí, byl jsem pro ně v tu chvíli jako vzduch.
Dolů jsem začal sestupovat první, na posledních schodech mě však otec předhonil. Odkašlal si a mí odmaskovaní příbuzní se na něj usmáli. „Dnes, jednadvacátého dne Zlatého měsíce, bych vám rád představil nového Hawkinse. Jeho jméno je Tarrant."
Lehce jsem se svým příbuzným uklonil. „Těší mě, že vás poznávám."
Můj nejstarší bratr Doke měl ve tváři ohromně vážný, byť předstíraný výraz, když mi podával ruku. „Kapitán Doke Hawkins Pohraničních kopiníků k vašim službám."
„A já jsem Sallitt Hawkins, poručík Orioských průzkumníků." Sallitt si odhrnul pramen zrzavých vlasů, který mu padal do očí, a pak mi potřásl rukou. „Tarrant, říkáte? Kdysi jsem znal jednoho Tarranta Hawkinse. Hrozný otrava."
„Ticho, Sale," sykla na něj matka. „Jsem ráda, že se s vámi mohu seznámit, Tarrante."
„Potěšení je na mé straně." Jemně jsem uchopil matčinu ruku a políbil ji.
Otočila se tak rychle, že jsem jí nestačil pohlédnout do obličeje. Světlo ranního slunce, proudící velkými okny do haly, však dopadlo do jejích hnědých vlasů a odhalilo v nich šedivé pramínky. Všiml jsem si jich pochopitelně už dříve a dokonce jsem si matku kvůli nim někdy dobíral. Nyní mě však skrze oční průřezy Masky luny udeřilo studené vědomí smrtelnosti. Otec i matka byli odjakživa nedílnými součástmi mého života nebo, přesněji, já byl až do dnešního dne částí těch jejich. Nyní mě však očekával můj vlastní život, život, který mě možná zanese někam daleko od nich. Byl jsem jako semínko spadlé ze stromu a záleželo jen na mně, zda vyklíčím a budu se mít k světu nebo zda zklamu všechny naděje a bídně zajdu.

Vypadalo to, že mi má matka dokáže číst myšlenky a pokouší se je obrátit jiným směrem. Ukázala totiž přes halu do kuchyně, na hrubě otesaný stůl. „Chtěli bychom vás uvítat v našem domě, Tarrante. Prosím, posaďte se."
Vešel jsem do kuchyně a přistoupil ke stolu, k místu vyhrazenému hostům. Přede mnou ležel bochník chleba, zelené jablko, malá miska se solí, kolečko sýra a džbánek s pivem. Talíře a džbánky byly připraveny ještě na čtyřech dalších místech, jídlo i pití v nich však scházelo. Posadil jsem se a po mně i ostatní, z jejich očí vyzařovala zvláštní směsice veselí a hrdosti.
Jako první jsem zvedl jablko a ukrojil z něj malý kousek. Nebylo ještě úplně zralé, vždyť léto teprve začínalo, a tak chutnalo značně kysele, ale jablko bylo první opravdové jídlo, které jsem okusil po svém narození, takže bylo jedině správné, abych první snídani svého nového života zahájil právě jím. Po chvíli žvýkání jsem konečně polkl, pak jsem ovoce rozkrojil na čtyři díly a rozdal je členům rodiny.
Podobně jsem ochutnal také první kousíčky chleba a sýra, abych posléze zbytek rozdělil mezi své příbuzné. Nalil jsem také pivo do všech džbánků a do každého přidal ještě špetku soli. Poté jsem pozvedl džbánek k tradičnímu přípitku Měsíce luny. „Nechť se náš dům stane naší pevností a krevní pouta nechť drží tuto rodinu pohromadě na věky věků."
Všichni jsme se napili a s vážností postavili džbánky zpět na stůl. Jediným zvukem v kuchyni se na okamžik stalo praskání ohně v krbu, pak se oba moji bratři tiše zasmáli a Doke odkudsi vytáhl veliký džbán s pivem. „Jak se těšíš na svůj Měsíc luny, bratříčku? Bojíš se dobrodružství, která tě čekají?"
„Jestli se bojím? Ne." Usmál jsem se a přitom cítil, jak se mi kožená maska otírá o tváře. „Čeho bych se měl bát?"
Bratři se znovu zasmáli a tentokrát se k nim přidal dokonce i otec. Matka mu věnovala přísný pohled, položila mu ruku na rameno a pak stejným pohledem obdařila i bratry. Otcův smích rázem změnil tóninu a odumřel v pokusu o odkašlání. Pak otec podal džbánek Sallittovi a dělal jako by nic.
„Vím, že byste Tarranta rádi škádlili, ale jste snad už dost staří na to, abyste se oba dva chovali rozumně. Klidně mu můžete namluvit stovky těch nejstrašnějších věcí," řekla matka. Otec si vzal zpátky plný džbánek a usrkl pěnu z jeho nadýchané čepičky. „Snad si ale dokážete vzpomenout, jak zdvořile se k vám choval on během vašich Měsíců luny."
Vzpomněl jsem si, jak si mě otec v průběhu Dokeova Měsíce luny vzal stranou. Byl jsem tehdy ještě kluk, o dobrých deset let mladší než Doke a otec mi řekl, abych si ho nedobíral, abych ho neobtěžoval. „Je to tvůj bratr, tak se k němu tak chovej. Necháš ho na pokoji a nebudeš se ho na nic vyptávat. Rozumíš?"
Řekl jsem, že ano, ačkoli tomu tak ve skutečnosti nebylo, přesto se mi však v mysli hromadily otázky, na které bych rád poznal odpovědi. Když jsem seděl v kuchyni u stolu, vzpomínal jsem na monokl na jednom z Dokeových očí - dost velký na to, aby zvědavě vykukoval zpoza okrajů jeho masky. A vzpomínal jsem také na Sallitův Měsíc, o dva roky později, kdy musel bratr po celou jeho druhou polovinu při chůzi kulhat a přebýval ve velmi mrzutém rozpoložení, neboť se pro své poranění nemohl účastnit četných bujarých tanečních večírků.
Vzpomínky na jejich zranění mě nutily k zamyšlení nad tím, co mě vlastně očekává. Věděl jsem sice, jak pro mé bratry Měsíce luny dopadly, měl jsem ale jen mlhavé tušení o tom, co mě během nich očekává. Příběhů o večírcích a oslavách kolovalo nemálo a dostaly se do obecného povědomí. Nemohl jsem se jich sice jako dítě účastnit, spolu se všemi svými vrstevníky jsem však měl příležitost spatřit přípravy na podobné akce. Oslavy však rozhodně netvořily hlavní část Měsíce luny a o tom, co se dělo po zbytek času, jsem nevěděl skoro nic. Rozhodně jsem však své bratry během jejich Měsíců viděl jen ojediněle.
Všechny příběhy, které jsem o dění během Měsíce luny znal, mi vyprávěli lidé z kupeckého a obchodnického stavu. Slyšel jsem o dívce, kterou zamkli v chalupě, sela po celé dny vyrábět z ovčí vlny přízi. Slyšel jsem i o pekařském učni, který dostal za úkol upéci za den tolik bochníků, kolik jen bude moci. Podobné příběhy o grandiózních úkolech však většinou pocházely z nepříliš věrohodných zdrojů a tak jsem jim nepřikládal velkou váhu. Takže jsem stále nic nevěděl... a právě napjaté očekávání nečekaného mě tehdy hlodalo v útrobách.
Doke se na mě podíval a usmál se, když v mých očích spatřil záblesk nejistoty, který do nich zasela jeho otázka. Dal mi svou velkou ruku zezadu kolem krku a hravě se mnou zatřásl. „Nedělej si starosti, Tarrante. Všechno, co se stane s tebou, se už dříve stalo spoustě jiných lidí. A ty to přežiješ - stejně jako oni."
„Jen přežiji? Rád bych dosáhl i něčeho lepšího."
„To chtějí všichni ostatní také, Tarrante." Otec mi věnoval široký úsměv. „Ale přežití je na prvním místě. Pamatuj na to a získáš před ostatními náskok. Zůstaň sám sebou a nikdo se ti nikdy nedokáže vyrovnat."

Kapitola druhá

Stejně jako v každém jiném orioském městě či městečku se i ve Valsině konala v den letního slunovratu velká oslava na počest nositelů Masek luny. Slavnost, pořádaná městem, nebyla toho večera zdaleka jediná. Nejrůznější gildy a cechy měly své vlastní oslavy, tato však byla rozhodně nejprestižnější, neboť na ni dostávaly pozvání jen děti z lepších rodin, hrstka nadějných učedníků z jednotlivých cechů a zhruba tucet lidí, vybraných pomocí losu. Tehdy jsem nechápal, že se tito „šťastní" ve skutečnosti dostávají na slavnost jen v roli jakýchsi kuriozit. Předpokládalo se, že se během noci, strávené v naší společnosti, dostanou na společenském žebříčku tak vysoko jako už nikdy v životě. Ve svém rozrušení jsem ale tuto zjevnou krutost nechal bez povšimnutí.
Ten den jsem strávil stejným způsobem jako většina mých vrstevníků, dělal jsem vše, co předepisovala tradice, abych dokázal své znovuzrození. Začal jsem horkou koupelí, během níž jsem se pořádně vydrhl zvláštním mýdlem, v němž bylo tolik hrubého písku, že by se s ním snad dala obrousit koňská podkova. Má kůže byla po této proceduře celá zrudlá a pálila. Bratři mi pomohli zbavit se tohoto pocitu tím, že na mě vylili vědro ledové vody.
Umyl jsem si i vlasy a poté mi je matka trochu zastřihla. Nešel jsem tak daleko jako mnozí jiní, kteří si nechali hlavu oholit úplně, protože mi matka řekla, že jsem se s tolika vlasy už narodil a bylo by tedy chybou se jich nyní zbavovat.

Na venkově se sice najdou dokonce sedláci, kteří svým dětem po obdržení Masky luny vyrazí jeden zub, neboť zuby má při narození jen málo lidí, ale my ve městech nezacházíme do takových krajností. Koneckonců, naše znovuzrození by mělo být jen symbolické a do nového života musíme vkročit jako dospělí a ne jako novorozeňata.
Oblékl jsem si šaty, úplně nové od tuniky a kalhot až po ponožky, boty a opasek. Tunika byla zelená a měla stejný odstín jako ty, které nosili muži ve službách lorda Norringtona, a kalhoty hnědé, jen o trochu světlejší než boty a opasek. Neměl jsem dovoleno opásat se ani tak malou zbraní jako nůž. Tradice totiž říká, že nositel Masky luny by neměl chodit obtížen nástroji zabíjení, aby za všech okolností zachovával svou nevinnost. Myslím si však, že je pro to ještě jeden daleko praktičtější důvod, neboť nositelé Masek často neunesou své nově nabyté postavení a samou radostí mají sklon dělat velmi hloupé věci - například vyzývat ostatní na souboje.
Z domova jsem vyrazil s tváří zakrytou Maskou a zamířil do Chrámové čtvrti města. Valsina byla původně založena v malém údolí na soutoku dvou řek, časem se však rozrostla i do okolních kopců. Na jih a na západ od ní se táhne Bokagulský masív - domov jedné ze skupin urZrethiů, ačkoli jsem během pobytů v těchto horách ani jednou žádného nespatřil. Říčky Sut a Kar se ve Valsině spojují, aby vytvořily mohutnou řeku Karst, která pak pláněmi Murosy líně plyne na severozápad ke svému ústí do Srpového moře.
Samotné město bylo staré přes pět set let. Původní opevnění vytvářelo trojúhelník v jeho středu. Odtud se město postupně šířilo, přičemž s rostoucí vzdáleností se budovy stávaly méně masivními a stále méně se podobaly vojenským pevnostem. Jejich vzhled byl velmi rozmanitý - od elegantních staveb jako Norringtonova usedlost na Jižním kopci až po ponuré a zchátralé barabizny na březích řeky. Chrámová čtvrť ležela kousek severně od Staré pevnosti a, jak již napovídá sám název, byla plná chrámů a svatyní nejrůznějších božstev. Ačkoli patřila k nejstarším částem města, zdejší budovy vypadaly nově a mnohé byly i docela působivé. To však bylo dáno hlavně tím, že se většina původních staveb již dávno zřítila nebo shořela během požárů a dala tak knězům, kteří v nich sídlili, šanci začít znovu a stavbou nových chrámů zastínit konkurenci.
Chrám Kedyna, boha válečníků, byl veliký a pevný. Šedým a bílým kamenům se na začátku dostalo jen hrubého opracování, pak byly přivlečeny na místo stavby. V některých případech pocházely dokonce ze vzdálených zemí, z míst, kde se odehrály památné bitvy. Stavitelé pak kameny poskládali na sebe, ohladili jejich rohy a zjemnili celkové obrysy - kameny si tak samostatně téměř zcela zachovaly své původní tvary, jako celek však vytvářely mohutné jednolité stěny. Doke mi jednou řekl, že stavitelé chtěli svými dílem ukázat, o kolik jsou různí lidé, sjednocení za jediným účelem, silnější než jednotlivec. To rozhodně dávalo smysl.
Samozřejmě, každý, kdo vyrůstal v Oriose a jehož osudem bylo nosit masku, viděl symboliku skoro ve všem. Snažili jsme se hledat ve věcech skryté významy, pokoušeli se najít úmysl tam, kde se stala pouhá nešťastná nehoda. Můj otec často říkal, že lidé jiných národů nesnáší tento náš charakterový rys a že možná opravdu zbytečně příliš bádáme nad hlubším smyslem světa. Říkal však také, že ti, kdo si na Oriosany nejvíce stěžovali, většinou skrývali nějaké tajné plány a jen se báli jejich odhalení.
Vystoupal jsem po chrámových schodech a při vstupu dovnitř sklonil hlavu. Těžké sloupy podpíraly vysoký strop a každý z nich korunovala ozdobná hlavice, vytesaná do podoby ostří válečné sekyry. Schody v rozích vedly na široký balkón, říkalo se mu také kněžský ochoz, z něhož se dalo vstoupit do horního patra. V tom měli své komnaty kněží a nacházely se tam také kanceláře a sklady pro sezónní výzdobu.
Klenba nad vzdáleným koncem chrámu byla tvarována tak, aby připomínala vnitřní stranu štítu. Pod ní se skrývala Kedynova socha. Byla obrovská a strašná, její podstavec spočíval v jámě hluboko pod úrovní městských ulic a dalo se k němu sestoupit po úzkém schodišti. Kamenný kotouč, tvořící podstavec, byl posypán pískem, na jehož povrchu svítily spousty žhnoucích uhlíků, ze kterých zvolna stoupaly vzhůru tenké proužky pižmového kadidla a ovíjely se kolem Kedynovy postavy. Na těle boha, tam kde je nezakrýval plášť z dračí kůže, snad nebylo jediného místečka nerozdrásaného jizvami. Přilba, rovněž poznamenaná dračími spáry, skrývala jeho tvář ve svém hlubokém stínu. Kedyn v Oriose nenosil masku, ale do jeho těla byly vryty stejné symboly, jakými se masky obvykle zdobí. Kedyn byl tedy s námi pevně spojen a my byli spojeni s ním.
Stěny uvnitř chrámu zdobily fresky, na nichž byly zachyceny výjevy ze známých bitev nebo skutky slavných hrdinů. Po hlavní chrámové lodi byly roztroušeny sochy válečníků a na několika místech čněly nad podlahou kamenné desky, označující hroby orioských hrdinů z Valsiny a okolí, kterým bylo pro jejich sílu a odvahu přiznáno právo spočinout po smrti v samotném chrámu. Žádný Hawkins si dosud pro sebe nevysloužil takovou poctu, ale můj otec říkal, že měli členové naší rodinu zatím prostě smůlu a přežívali hrdinské podniky, při kterých jiní většinou umírali a získávali čestná místa pod kamennými deskami.
Matka nám všem v dětství kladla důrazně na srdce, abychom v této tradici raději pokračovali.
Úplně napravo se v chrámu nacházela malá svatyně Gesrika, boha odplaty a jednoho z Kedynových synů. Vzadu a kousek vlevo měla zase svou svatyňku ošklivá Feseina, Gesrikova nevlastní sestra. Zrodila se ze spojení mezi Kedynem a ženskou stránkou Smrti. Vládla bolesti a mnoho nemocných a mrzáků jí přinášelo oběti, aby zmírnila jejich strádání. Její svatyně páchla kadidlem z metholanthu, které nešlo ani trochu dohromady s pižmovým zápachem, vznášejícím se kolem Kedynovy sochy.
Došel jsem k místu, kde jeden z akolytů prodával malé dřevěné uhlíky, vytvarované do podoby štítu, a nádobky kadidlového prášku tolik oblíbeného Kedynem. Nabídl jsem mu čerstvě vyraženou Minci luny - zlatou minci, kterou jsem podle tradice směl vždy pouze jednou nabídnout kterémukoli prodejci ve městě. Akolyta platidlo odmítl a věnoval mi uhlík i kadidlo spolu s rychlým požehnáním. Chápal jsem, že se budu muset v budoucnu všem, kdo odmítnou mou Minci luny, za jejich štědrost odvděčit - ať už skutky nebo penězi. A věděl jsem také, že od příštího úplňku přijme mou minci už každý obchodník a to bez zaváhání.
S malým uhlíkem v ruce jsem sestoupil po schodech dolů, až k podstavci Kedynovy sochy, a přidržel jej nad plamenem

zde umístěné pochodně. Počkal jsem, dokud se oheň neuchytil na jeho okraji, a pak jsem na něj jemně zafoukal. Ze zvolna se rozšiřujícího půlměsíce hravě vyskakovaly jiskry až nakonec uhlík zahořel jasnou červení. Poté jsem jej umístil do písku na podstavci sochy tak, aby plamenem dosud nedotčená část ukazovala směrem k ní, poklekl jsem a sklonil hlavu.
Říká se, že první modlitba čerstvého nositele Masky luny k nějakému bohu má největší šanci na vyslyšení. Lidé, kteří si to myslí, vycházejí většinou z předpokladu, že se bohům, jejichž skrytou přítomnost nelze zachytit ani zrakem ani sluchem, zamlouvá nevinnost, s jakou jsou takové modlitby pronášeny. Jiní však, takoví, kteří měli možnost poznat ty nejvíce sebejisté nositele Masek luny, tvrdí, že bohové s jistou dávkou zvrácenosti vyslyší první modlitbu, neboť většina lidí časem stejně zjistí, že si vůbec nepřáli to, co by doopravdy chtěli nebo potřebovali. Skeptikové ovšem prohlašují, že jsou bohové prostě jen hloupí jako většina nositelů Masek luny a že jim přináší radost naslouchat prosbám svých věrných o věci, které jim jaktěživ nedokáží splnit.
Já sám jsem dlouho a pečlivě zvažoval, o co Kedyna ve své modlitbě požádám. Bůh válečníků byl bohem, kterého Hawkinsové uctívali už po celé generace a dosud si v jeho službách vedli skvěle. Má prosba by tedy měla být stejně stručná, jako bych ji pronášel těsně před srážkou na bitevním poli, měla by mě však zároveň doprovázet po celý zbytek života a nejen v pomíjivých okamžicích boje. Měl jsem na výběr ze šesti Válečnických ctností a najít mezi nimi tu správnou nebylo vůbec snadným úkolem.
Snad nikdo neprosil o Trpělivost, ačkoli můj otec říkal, že je tato vlastnost důležitá v situacích, kdy se na boj spíše napjatě čeká než aby k němu skutečně docházelo. Mnoho lidí si přálo Zdatnost - soubor fyzických rysů jako síla, rychlost či vytrvalost, bez nichž se v boji nedá obejít. Populárními byly také Odvaha a Duch, stejně jako Předvídavost, tedy schopnost uhodnout úmysly nepřítele a přesně naplánovat vlastní akce. Každá z těchto Ctností byla pro mě lákavá, nakonec jsem je však jednu po druhé zavrhl. Po fyzické stránce jsem byl připraven stát se válečníkem. Rozuměl jsem válce a způsobům jejího vedení a věděl jsem, že přežiji-li dostatečně dlouho, naučím se toho jistě ještě daleko víc. Co se týče Odvahy a Ducha, domníval jsem se, že jsou mi tyto Ctnosti vlastní, ačkoli v mých osmnácti letech jsem zatím neměl příležitost se o tom přesvědčit. Každopádně, v mladické domýšlivosti jsem o těchto dvou věcech nedokázal ani na okamžik zapochybovat.
Modlil jsem se tedy za Sebeovládání. Tváří v tvář smrti ve válečné vřavě jsem si nemohl dovolit stát se obětí klamů, nechtěl jsem propadnout zmatku ani se nechat polapit chvilkovým šílenstvím, které by mě vzápětí odvrhlo ztraceného v otázkách jako kde jsem, proč tu jsem a co bych si měl počít. Chtěl jsem vládnout jasnou myslí, kterou mnozí postrádají a bez níž jsou všechny ostatní Ctnosti zbytečné. Věděl jsem, že bude-li má modlitba vyslyšena, nenajdu už nikdy úniku z šílenství jménem válka, že budu muset žít se vzpomínkami skvělými a strašnými zároveň, ale žít s nimi je lepší než nežít vůbec.
Po celá následující léta jsem se sám sebe ptal, zda byla má volba založena na nevinnosti, drzosti nebo nějaké bláznivé pohnutce, která mě donutila zjistit, jak moc šílený ve skutečnosti jsem.
Zatnul jsem levou ruku v pěst a přitiskl si ji na prsní kost, jako kdybych v ní držel štít chránící mou hruď. Pravou rukou jsem vysypal nádobku s kadidlem na svůj uhlík, pak jsem stejnou ruku namířil dolů a směrem od sebe jako kdybych špičkou taseného meče ukazoval k zemi. Kadidlo zadoutnalo, do vzduchu se vznesl úzký proužek bílého kouře.
„Nejsvatější Kedyne, slyš mou modlitbu." Mluvil jsem tiše, abych nerušil válečníky kolem sebe. „Jsi studnicí, z níž pochází veškeré hrdinství. Tvůj rozum je břitký a vždy rozpozná výmysl od skutečnosti, fámu od pravdy, přelud od reality. Snažně tě prosím, očisti mou mysl, dej jí schopnost vidět věci jasně a zřetelně, tak, abych vždy věděl, co musím učinit, kdy to musím učinit a jak mám dosáhnout nejlepších výsledků. S tvou pomocí se nikdy nezaleknu žádné bitvy, neselžu při konání svých povinností, neopustím ty, kteří na mě spoléhají. To ti přísahám na svou čest, nyní a až na věky věků."
Vzhlédl jsem k soše. Kouř se kolem ní hromadil jako bouřková mračna, každou chvíli jsem očekával rychlý úder blesku. K tomu však nedošlo a já pochopil, že se mi nedostane žádného znamení, jestli byla má prosba vyslyšena nebo splněna. Pak jsem se usmál a pomyslel si, zda právě toto mé uvědomění nebylo důkazem, že mi Kedyn skutečně poskytl Sebeovládání. Pokud tím jen neklamu sám sebe, což by ovšem znamenalo pravý opak.
Zvedl jsem se, vystoupal zpátky po schodech a představil se akolytovi. Ten vzal malé vyřezávané razítko a přitiskl je na mou Masku luny, těsně pod pravé oko. Zanechalo tam po sobě trojzubý otisk, označující mé spojení s Kedynem. Uklonil jsem se akolytovi a pak pomalu opustil chrám.
Sotva jsem vyšel ven, dva mladíci rovněž s Maskami luny, kteří dosud seděli na chrámových schodech, se zvedli a rozběhli se ke mně. Oba měli na sobě šaty podobného střihu jako já, části jejich oděvů však byly vyrobeny z hedvábí, jež se na slunci slabě lesklo. Ti dva se smáli na celé kolo a jejich masky zdobily Kedynovy otisky.
Poznal jsem je ihned, ale mé nové postavení mi bránilo v tom, abych to dal okamžitě najevo. Napřed muselo dojít k tradičnímu představování. „Dobrý den, mladí muži. Jak zní vaše ctěná jména?"
„Jsem Rounce Playfair." Rounce byl skoro stejně vysoký jako já, ačkoli ne tak rozložitý v ramenech, co mu však scházelo na síle, to vynahrazoval rychlostí. Jeho hnědé vlasy byly nakrátko ostříhané a učesané tak, jak se to, pokud vím, líbilo jeho otci, ale v hnědých očích mu svítilo tolik uličnictví, že mi bylo hned jasné, jak málo se trápí pro svůj nový sestřih. Jeho Maska luny nesla Kedynovo znamení, což mě překvapilo, protože jsem se domníval, že se Rounce spíše přikloní k Erlinsaxe, bohyni moudrosti, nebo ke Graegenovi, bohu spravedlnosti.
„A já," prohlásil blonďatý mladík menší postavy, „jsem Bosleigh Norrington." Leighovy modré oči se zaleskly, když se mi rychle ale zdvořile uklonil. Byl menší než já téměř o celou délku dlaně a váhově na mě ztrácel alespoň dvacet liber. I na jeho masce se skvělo znamení boha válečníků - na rozdíl od Rounce však Leigh nikdy neměl na výběr. Ačkoli byl menšího vzrůstu a v boji mu někdy scházela rychlost, stále byl synem lorda Norringtona, a tudíž nemohl ani pomyslet na to, že by se stal něčím jiným než válečníkem. Naštěstí pro něj to však bylo také tím jediným, čím se kdy stát chtěl.

Třebaže od něj nikdo neočekával, že se stane stejně vynikajícím bojovníkem jako jeho otec, myslela si většina lidí, že bude Leigh alespoň důstojným pokračovatelem rodinné slávy Norringtonů.
„Rád vás oba poznávám. Jmenuji se Tarrant Hawkins." Znovu jsem se po úkloně napřímil a pak se nepatrně zamračil. „Proč to znamení válečníků, Rouncei? Nevěděl jsem, že se ti život vojáků tolik zamlouvá."
Rounce pokrčil rameny. „Válečnické dovednosti pomáhají při řešení konfliktů, Tarrante. Obchod je jeden velký konflikt, proto jsem zvolil tak, jak jsem zvolil. Navíc, jak říká Leigh, trojzubec má tři hroty, takže bychom se my tři měli držet pohromadě. Budeme pak silnější."
„To je pravda." Kývl jsem směrem k Leighovi. „Co máte nyní na práci, můj pane?"
Leigh zaujal vznešený postoj, což v dané situaci, kdy už beztak menší mladík stál o schod pode mnou, působilo trochu komicky. „Je tu jeden krejčí, který právě dokončuje můj oblek pro dnešní večer. Nabídnu mu za něj Minci luny - moje rodina mu každý rok platí dost na to, aby si mohl dovolit ušít mi jedny šaty zdarma. Pak zaběhnu domů trochu se najíst před oslavou. Můžeš jít samozřejmě se mnou, půjde ještě Rounce a taky pár dalších. Řekni, že půjdeš - slovo ne nepovažuji za odpověď."
Povzdechl jsem si. „Zkusím to, Leighu, ale nic neslibuji. Přijde k nám moje sestra Noni se svými dětmi a matka doufá, že dorazí také Annas."
„Dobrá, rozhodně nehodlám rušit rodinnou sešlost Hawkinsů," rozzářily se Leighovy oči. „Můžeš je s sebou všechny vzít, dokonce i Nonina děcka. Tvůj otec je velitelem stráží mého otce, takže budete vítáni. Vy prostě musíte přijít - celá rodina."
„Pokusím se, Leighu."
Rounce se opřel loktem o Leighovo rameno. „Tak tohle říká pokaždé, když ví, že se k nám nebude moci připojit."
Usmál jsem se. „Víš, můj otec se drží určitých zásad. Zásad své generace, ne generace lorda Norringtona nebo té naší... Přišel by do Norringtonovy usedlosti jedině tehdy, kdyby ho tam zavedla úřední povinnost nebo pokud by jej o to lord Norrington přímo požádal. A přivést tam celou svou rodinu? K tomu by ho donutila jedině tak četa ozbrojenců."
„Dobrá tedy, Tarrante. Až nastoupíme na místa svých otců, tak všechna společenská pravidla změníme, nemám pravdu? Dveře mého domu musí být otevřeny pro všechny mé lidi. Jedině tak je to správné." Leigh setřásl Rounceovu ruku ze svého ramene a zasmál se jeho překvapenému klopýtnutí. „Pojď, Rouncei, máme toho spoustu na práci. Uvidíme se dneska večer, že ano, Tarrante?"
Pomohl jsem Rounceovi znovu nabýt rovnováhy. „Budu svého otce přemlouvat, Leighu, ale nic neslibuji. Když k vám nepřijdeme, tak se určitě potkáme na oslavě."
„Jistě." Leigh mi ledabyle zasalutoval. „Dnes večer začínají naše opravdové životy a svět už nikdy nebude stejný."

Kapitola třetí

Mám-li být upřímný, klidně bych ve svém životě uvítal trochu té stejnosti, to když jsem zahlédl slzy v matčiných očích ve chvíli, kdy mi uhlazovala můj doublet. Věděl jsem, že ji mé dospívání bolí tolik, že si to ani nedokážu představit a, což bylo nejhorší, že nemohu udělat vůbec nic, abych její trápení zmírnil. Snažil jsem se zahnat tíživé myšlenky tím, že jsem si s otcem promluvil o Leighově pozvání, ale ten zůstal neoblomný - přesně jak jsem očekával. Místo toho jsem tedy trávil odpoledne se svými příbuznými a sledoval slzy deroucí se do matčiných očí navzdory tomu, že se nacházela ve šťastném kruhu své rodiny, která se po delší době znovu sešla.
Valsinská oslava se konala v Senátním paláci. Ke vchodu do této velké a umně zdobené budovy vedlo dlouhé schodiště, lemované sochami a bustami významných státníků, daleko zajímavější však byla galerie masek hned za schodištěm, masek patřících členům Horní nebo Dolní sněmovny. Šestnáct členů Horní sněmovny bylo výhradně urozeného původu, volili je členové sněmovny Dolní, složené z obchodníků a šlechticů z méně významných rodů. Každý z nich musel být schopen vystopovat své předky hluboko v minulosti, ještě v dobách Velké vzpoury, ale třebaže to mohlo v Oriose udělat nemálo lidí, jen ti z nich, kteří nahromadili dostatečně velký majetek, mohli skutečně doufat v získání senátorské funkce.
Té noci byla vstupní hala Horní sněmovny, která se nacházela v prvním patře budovy přímo nad sněmovnou Dolní, doslova přecpána hudebníky, hrajícími a zpívajícími nepřeberné množství prastarých tradičních písní. Abych se dostal na oslavu, musel jsem projít dlouhou chodbou, vedoucí pod prostorem pro orchestr, a následně sestoupit po příkrém schodišti do samotného obdélníkového sněmovního sálu. Ve výši několika desítek stop jej celý lemoval ochoz chráněný zábradlím, určený pro lidi, kteří chtěli přihlížet zasedáním Horní sněmovny. Obvykle tam však nebyly připraveny žádné židle - dnes ano.
Chvíli jsem se zdržel na vrcholku schodiště, abych dal rudě oděnému maskovanému komořímu čas udeřit dvakrát holí o podlahu a ohlásit můj příchod. „Představuji vám pana Tarranta Hawkinse." Následoval vlažný potlesk, ozývající se především z řad diváků na ochozu, pak jsem pomalu sestoupil dolů.
Sál byl obrovský a roztahoval se přede mnou na všechny strany. O jeho protější stěnu se opírala věž poskládaná z vysokých lavic, tvořící nyní jakousi protiváhu schodišti. Široké stupínky z tvrdého dřeva stoupaly halou a každý z nich byl o něco vyšší než ten předchozí. Obvykle na nich měli na svá místa předseda Sněmovny a různí jeho náměstkové, té noci však byly ověnčeny četnými květinami. Veliké kulaté stříbrné zrcadlo připomínající měsíc v úplňku bylo zavěšeno na sedadle předsedy - mohli jste v něm spatřit sebe i všechny účastníky oslavy, jen zmenšené do nicotnosti. Stoly praskající pod tíhou jídla a pití obklopovaly předsedův nejvyšší stupínek jako obranné náspy, mající nás udržet od těla.
Rychle jsem našel Rounce a přidal se k němu u stolu, kde mi jeden ze sluhů okamžitě vtiskl do ruky číši vína. Byl to dobrý ročník, suchý a silný, třebaže nepostrádal ani nádech sladkosti a měl slabounké višňové aroma. To víno bylo staré přinejmenším několik let, což mě překvapilo, protože nositelé Masek luny často dostávali mladé a nedozrálé

nápoje.
Usmál jsem se na Rounce. „Skvělé víno."
„Samozřejmě, sám jsem ho vybíral." Děkovně kývl hlavou, zatímco kolem nás odeznívál potlesk, doprovázející příchod dalšího účastníka oslavy. „Předseda sněmovny požádal otce, aby dodal víno pro tuto slavnost a ten chtěl zpočátku samozřejmě sáhnout po nejmladším ročníku, ale otravoval jsem ho tak dlouho, až se nakonec rozhodl nakouknout hlouběji do našeho sklípku. Vzpíral se, ale připomněl jsem mu, že za co se nyní platí jen Mincemi luny, prodá se později za skutečné peníze, a že zapamatují-li si účastníci oslavy jeho víno jako výborné, stanou se možná časem jeho skutečnými zákazníky."
„Dobře vymyšleno." Usrkl jsem ještě trochu vína a pak pozvedl svou číši, abych mu tak vzdal hold. „Ale právě pro nápady jako je tento mě udivuje, že ses rozhodl nosit trojzubé znamení."
„Armáda potřebuje také proviantní důstojníky, není-liž pravda?" pousmál se lišácky.
„Můj otec mi nikdy nevyprávěl o pití dobrého vína během polních tažení."
„Pak to tedy budu muset změnit." Popadl číši do obou rukou a nahlédl dovnitř. „Myslel jsem na Graegena, jak jsi mi navrhoval, nebo dokonce na Turiku..."
„Turiku? Ty by ses zavázal sloužit Smrti?"
„Její ženská stránka je daleko více spojena s proměnami nežli se smrtí samotnou, navíc se rozhodně nedá říci, že by smrt neovlivnila můj osud. Začal jsem svůj život jako nejstarší syn obchodníka, jehož bratrancem byl šlechtic, pak ale tato větev mé rodiny vymřela na nějakou nemoc a naše společenské postavení rázem vystoupalo do výšin. Jistě, ve skutečnosti mě to příliš nezměnilo, ale..."
Přikývl jsem. Rounce jsem ve Valsině viděl ještě před vzestupem jeho rodiny, když jsem svou matku doprovázel při nákupech na městském trhu. Playfair & synové měli pověst poctivých obchodníků, ale Rounce a já jsme byli jen dětmi a hleděli jsme na sebe podezřívavě. Když byl jeho otec povýšen do šlechtického stavu, změnil název své firmy na Obchodní společnost Playfair & synové a od Rounce se očekávalo, že se přesune mezi mladíky z vyšších vrstev. Nakonec skončil ve stejném výcvikovém praporu jako já a Leigh. Vyrostli jsme dříve než většina našich vrstevníků, takže jsme se často potkávali při různých cvičeních až se z nás nakonec stali přátelé.
„Jak říká můj otec, Rouncei, slávu nezíská ten voják, který má před bitvou nejhezčí uniformu, ale ten, který po bitvě zůstane stát na nohou'. A myslím, že jsi jeden z těch, kteří to dokáží."
„Jedině když mě budeš podpírat." Rounce mě poplácal po rameni. „Mimochodem, buď připraven. Nepřišel jsi na večeři a Leigh by mohl zase mít tu svou náladu."
„Je to snad u něj neobvyklé...?"
Rounce se zasmál, pak ukázal směrem k vrcholku schodiště. „Uvidíš. A tady je - náš malý Leigh."
Sálem proběhla ozvěna úderů komořího hole o podlahu. Bylo potřeba třetího úderu, aby ztichly četné šeptající hlasy, a čtvrtého, aby se rozhostilo naprosté ticho. Komoří ještě chviličku čekal, ujišťoval se, že ani nejslabší náznak hovoru nenaruší jeho slova a poté ohlásil: „Představuji vám lorda Bosleigha Norringtona."
Leigh se na vrcholku schodiště zdvořile uklonil v odpověď na srdečný potlesk, který jej uvítal. Dle tradice jsme; na dnešní oslavu měli přijít ještě v něčem bílém kromě našich Masek luny - tuto podmínku jsme já a Rounce splnili barvou košilí. Leigh nás v tomto ohledu dalece předčil, neboť měl na sobě kabátec vyrobený z bílého sametu s krajkami lemujícími límec a manžety. Také jeho kalhoty byly ze stejného materiálu a u kolen se setkávaly s bílými punčochami. Nízké boty měl ušity z bílé kůže a zdobily je velké stříbrné přezky.
Sestupoval po schodech beze spěchu, mával a rozdával úsměvy lidem pod ním, kýval hlavou divákům nahoře na ochozu. Leigh byl ve svém živlu, všechny oči se upíraly jen a jen na něj. Tak to s ním bylo už od narození, jak mi vyprávěl můj otec, byl totiž jediným potomkem lorda Norringtona a navíc chlapcem. A tento chlapec vyrůstal v muže zvyklého na pozornost, jež je mu věnována, a který se cítil nesvůj, když se mu jí nedostávalo.
Rounce a já jsme se na sebe podívali a pak se v okamžiku, kdy Leigh došlápl na podlahu sálu, rozesmáli. Ten se k nám zatím zvolna blížil, přitom se každou chvíli ukláněl dívkám, které mu věnovaly své úsměvy. Překročit sál mu trvalo tak dlouho, že jsem mezitím téměř vyprázdnil číši. Rounce si tu svou musel dokonce znovu dolít, než k nám Leigh konečně dorazil.
Leigh do mě šťouchnul, pak vzhlédl a usmál se. „Ach, Tarrante, tady jsi. Čekal jsem spíš, že budeš něco pilně pojídat. Ty také, Rouncei."
Zazubil jsem se. „Vypadá to, že jsi nás ani nehledal."
„No dobrá, hledal jsem vás, samozřejmě, drazí přátelé, ale nemůžu dovolit jim, aby si toho všimli." Nenápadně zalétl pohledem na ochoz nad našimi hlavami. „Nebylo by dobré, aby si začali myslet, že jsem příliš choulostivý a že nedokážu žít bez svých přátel."
„Mluv tak ještě chvíli a žádné už mít nebudeš," mrkl na něj Rounce.
„Neurážej se. Dobře víš, že žertuji."
„Možná až příliš často, Leighu." Ustoupil jsem stranou, abych umožnil Leighovi přístup k vínu na stole. „Nabídněte si, můj pane."
Leigh si odfrkl, ale nenechal se pobízet dvakrát. „Po těch slavnostních příchodech mi pokaždé tak strašně vyschne v krku..."
Pohlédl jsem kolem něj nenápadně vzhůru na ochoz pro diváky a pocítil, jak se mi v žaludku svíjí nepříjemný pocit nejistoty. Všichni přihlížející měli na sobě pěkné šaty, které však byly ušity z rudé látky. Jejich masky jim zakrývaly celé tváře a nenesly jedinou ozdobu, činily tak své nositele zcela nerozpoznatelnými. Někteří z nich, předseda Sněmovny například, byli sice dostatečně tlustí či jinak nápadní, aby bylo možné odhalit o koho jde, většina diváků však tonula v rudém moři anonymity. Nebyli tam proto, aby se stali středy pozornosti, ale proto, aby se sami dívali a určovali naše

osudy. Každý můj krok byl pečlivě hodnocen a mohl rozhodnout o tom, která vojenská jednotka mě bude později chtít přijmout do svých řad či která obchodní společnost bude stát o mé služby. Leighovy obavy z diváků byly pouze předstírané, neboť o jeho dalším životě bylo už dávno rozhodnuto. Těžce na mě doléhalo, že jsem sám neměl žádnou podobnou jistotu, takže jsem dopil víno a začal pohledem hledat v sále dívku, kterou bych mohl vyzvat k tanci a prokázat tak své dobré vychování.
V tu chvíli mi však Leigh poskytl možnost, abych předvedl bojovnější stránku své povahy. Klestil si totiž cestu podél stolu a čichal k jednotlivým druhům vína. Rounce jej doprovázel a pokaždé, když Leigh vyslovil místo původu a ročník daného vína, nezbývalo Rounceovi než přikývnout a potvrdit jeho úsudek. To pokračovalo dokud Leigh nevrazil do někoho po své pravici a, aniž by na něj pohlédl, vyštěkl tím nejpanovačnějším tónem.
„Z cesty, pane, neboť mé poslání je naléhavé."
„Většina lidí si lije víno do úst, ale vypadá to, že ty ho čicháš, co?"
Leighova hlava se mírně otočila směrem k mluvčímu a myslím, že alespoň koutkem oka zahlédl mužovy černé domatkané kalhoty a nablýskané, leč značně obnošené boty. Bohužel, ze své pozice si Leigh nemohl udělat dostatečně přesnou představu o tom, jak velký ten muž vlastně je. „Řekl jsem z cesty, dobrý muži."
„Dobrý muži? Už ne pane?"
Leigh se otočil a napřímil, musel však pořádně natáhnout krk, aby přes svalnatý hrudník a širokánská ramena pohlédl muži do tváře. Hlavu neznámého pokrýval bujný porost zrzavých vlasů, už od pohledu nepoddajný jakémukoliv hřebenu, a na tvářích pod Maskou luny se mu rojily pihy. Z otvorů v masce svítily smaragdově zelené oči, pod jedním z nich jsem spatřil trojzubou značku. Muž měl na sobě černou lněnou košili, kolem jeho pravého předloktí byla omotána bílá stuha. Tvář mu vrásnil zlý úsměšek.
„Možná, dobrý muži," trval na svém Leigh, „bych tě měl seznámit se způsoby, které se cení v dobré společnosti."
Muž zvedl pravou ruku a zatnul ji v pěst, do níž by se jistě mohla vejít slušně velká miska. „Možná bych tě měl seznámit se svou pěstí."
„Klid, příteli, klid." Vykročil jsem vpřed a vmáčkl se mezi něj a Leigha. „Máš velké štěstí, že ses sem dnes večer dostal. Prodluž své štěstí a vyhni se boji."
„Nejsem tvůj přítel."
„Ne, ale všichni neseme Kedynův znak. A to už něco znamená." Usmál jsem se na něj a natáhl k němu pravou ruku, „Jsem Tarrant Hawkins."
Veliký muž pomalu přikývl, pak rozevřel pravou ruku a pevně stiskl tu mou. „Neysmith Carver, zbrojířův učeň. Dost rozumu, abych něco pořádného udělal, málo na to, abych si tím dost vydělal." Za těmito slovy zvolna následoval úsměv a já mu rukou srdečně potřásl.
Když jsem uvolnil pravici z jeho sevření, otočil jsem se k Leighovi a Rounceovi. „Bosleigha Norringtona už znáš. A tohle je Rounce Playfair."
„Těší mě," řekl Rounce.
„I mě." Neysmith shora pohlédl na Leigha. „Na konci stolu je víno nejlepší, jestli náhodou hodláš pokračovat tím směrem."
Leigh zamrkal, pak přikývl. Jeho tváří se šířil úsměv, když se kolem mě prosmýkl k Neyovi. „Hej, hej, je tu Ney - ale, ale, dneska mi rýmy samy lezou do hlavy - hej, hej, je tu Ney, zdalipak mi poví jen, jaký dneska prožil den." Zasmál se sám pro sebe. „Jak lyrické!"
Neysmith zlověstně přimhouřil oči.
Rychle jsem zvedl ruku. „Promiň mu to, Neysmithi. Je prostě jen rozrušený, proto se takhle chová. Letní slunovrat a tak, víš."
„Nespravila by to pořádná facka, co?"
Leigh sebral ze stolu číši vína a otočil se k nám. „Facka? Potom bych prosil tu nejlepší, jakou zvládneš."
Neysmithova pravá ruka se zvedla a já nepochyboval o tom, že kdyby Leigha trefil, roztočil by mu hlavu dokola jako kohouta na špici věže.
Snažil jsem se odvést pozornost velkého muže. „Ke které jednotce by ses chtěl dostat, Neysmithi?"
„Ney stačí - Smithů je na světě spousta." Pokrčil rameny. „Hlavně k pěchotě, jestli to půjde. Norringtonova pěší garda je prý nejlepší. Kouknu se trochu do světa."
„Ne Pohraniční kopiníci nebo Oriosští průzkumníci?
Leigh nám věnoval široký úsměv. „Těžkým dragounům by se někdo jako ty celkem hodil, i když pochybuji, že by se našel kůň, který by tě dokázal unést."
„Některý jo, jiný ne." Ney do sebe nalil zbytek vína, pak si začal zamyšleně utírat ústa rukávem košile. „Jezdci se starají o bodání a sekání. Já roky pracoval s kladivem. Mlátit kolem sebe kyjem - to je moje."
„Tvá síla ti ve válce jistě dobře poslouží." Leigh dopil své víno a postavil číši zpět na stůl. „Mimochodem, nemyslíte, že by zábava potřebovala trochu rozproudit? Zatím nás ti nahoře viděli jen pít. Nebylo by načase, abychom některé z přítomných dam oblažili výzvami k tanci?"
Znal jsem Leigha dost dobře a tak jsem postřehl skryté ostří krutosti v jeho hlase, ačkoli jsem nebyl jeho terčem. V sále sice nebylo jediné dívky, která by nebyla šťastná ocitnout se po Leighově boku - nebo také Rounceově -většina z nich však pocházela z tak vysokých společenských kruhů, že by Neyovi stěží věnovala jediný pohled. Dokonce i dívky z obchodnických rodin neskrývaly svůj zájem o vdavky a v jejich věku nesnila snad žádná z nich o ničem jiném, než že si zlepší postavení s pomocí vhodné svatby. Všechny sice svorně tvrdily, že se provdají jedině z lásky, ale šlechtický titul, peníze či vlastnictví pozemků hrály u nich při výběru ženicha přinejmenším stejně významnou roli jako vzhled.
Ney přelétl pohledem houf tanečníků, víncích v rytmu hudby. „Ten tanec. Neznám ho."

V jeho hlase zazněl vzdor a Leigh se toho okamžitě chytil. „Tak mi řekni nějaký, který znáš, a zbytek už zařídím."
„Nevím, jak se jmenuje." Ney složil svalnaté ruce na prsou. „Tančíme tak, když hrají písničku Ohnivé špičky."
Rounce si chvíli něco pro sebe mumlal, pak přikývl. „Jasně. Je to Plamenný rej, Leighu."
„Pak tedy Plamenný rej! Pánové..." Leigh nám pokynul, abychom ho následovali. Pustil jsem Neye před sebe hned za Rounce a vysloužil si za to Leighův zamračený pohled. „Tím jsem myslel také tebe, Hawkinsi."
„Už spěchám, můj pane."
Ney se na mě ohlédl přes rameno. „Proč ti takhle říká?"
„Tarrant jsem pro něj, když má zrovna dobrou náladu. A Hawkins, když ne."
„To slyšíš o moc častěji to druhé, co?"
„Lépe se to rýmuje než Tarrant."
„Všechno slyším." Leigh se bleskově otočil a vyplázl na mě jazyk. „Bok po boku kráčí Ney a Tarrant, jeden je obr, druhý malý pant." Za opětovného klanění na všechny strany vyrazil Leigh vzhůru po schodech, aby promluvil s komořím. Ten si zase vyměnil několik tichých slov s hlavou muzikantů. Leigh mezitím doslova sletěl dolů, schody přitom bral po dvou po třech.
„Vše připraveno." Usmál se a zamával nedaleké skupince dívek. „Pánové, zvolte si své zbraně."
Leigh a Rounce se okamžitě vrhli do klubka chichotajících se dívek. Ney se podíval vlevo, na malou skupinku mladých žen, oblečených podobně jako on, ale já ho chytil za ruku. Otočil se ke mně, ve tváři měl vepsány neskrývané rozpaky, ale já se na něj povzbudivě usmál. „Mám nápad, budeš-li s ním ovšem souhlasit."
Ney si odfrkl a přikývl.
Vedl jsem ho k páru dvojčat, May a Maud Lamburnových. Zpod Masek luny těchto plavovlasých krásek svítily jasně modré oči. Věděl jsem o nich, že ačkoli si byly velmi blízké, jak už to u dvojčat bývá, také spolu tak trochu soupeří. Kdybych jednu z nich požádal o tanec, nedokázala by ta druhá zůstat klidně stát na místě a vděčně by přijala každou další nabídku.
A, což bylo snad ještě lepší, obě uměly skvěle tančit.
„Smím tě požádat o tanec, krásná May?"
May vložila svou ruku do mé, usmála se a přikývla. „Bude mi ctí."
Usmál jsem se na její sestru. „Maud, toto je můj přítel, Neysmith Carver."
„Když ctěná slečna dovolí..." Ney jí nabídl ruku a ona ji přijala.
Doprovodili jsme své partnerky do středu sálu a zaujali místa hned za Rouncem a Leighem. Rounce požádal o tanec Lindsey Cotterovou, ale to nebylo žádným překvapením. Byl na ni podezřele milý už po celý předchozí půlrok. Leighovou partnerkou zase byla Nolda Disperová, ačkoli svou výškou by se mnohem spíše hodila k Neyovi. Dívka s vlasy tak světlými, že se zdály být skoro úplně bílé, s damaškově jemnou pletí a přesto tvořila s Leighem skvostný pár. Její bleděmodré oči byly jen o několik odstínů světlejší než jeho a její pohled mě dokázal rozechvět až do morku kostí. Od chvíle, kdy violoncellista přiložil smyčec ke strunám, bylo našim partnerkám jasné, že spolu naše čtyři páry soupeří. Plamenný rej je jedním z těch bujarých, divokých a hravých tanců se spoustou rychlých otoček, úkroků a smíchu. Dlouhé sukně, které měly dívky toho večera na sobě, se k němu příliš nehodily, ale já a Ney jsme měli výhodu většího prostoru. Jak jsme vířili sálem a otáčeli přitom své partnerky na všechny strany, mohli jsme je občas trochu nadzvednout a osvobodit jejich v sukních lapené nohy - a také je tím dostat z dosahu našich vlastních bot.
Leigh si velmi rychle uvědomil, že je již od počátku v nevýhodě, takže se držel ve středu sálu tak, abychom museli my ostatní kroužit kolem něj a Noldy. Tančil s ní vznešenější druh Plamenného reje, zdaleka ne tak bouřlivý. Při otočkách ale přesto vlály dívčiny světlé vlasy v nádherných obloucích a Leighovy četné úklony jejím směrem ji rychle učinily středem pozornosti. Leigh předváděl svou partnerku v celé její kráse, zatímco ze zbytku tanečníků se staly jen ryby zběsile plovoucí v bílém oceánu.
Obdivoval jsem jej pro rychlý úsudek, ale zároveň ho tak trochu litoval, protože Ney, Rounce a já jsme si při tanci užívali spoustu legrace. Za zvuků hudby ze mě spadly veškeré obavy ohledně tohoto večera a jeho významu pro můj život. Pustil jsem svůj smích se smíchem ostatních a pak jej znovu vstřebal, abych ho nechal navždy žít ve svém srdci. Měl jsem pocit, že hudba ztichla příliš brzy. May přestála bez úhony mé nešikovné vedení během tance a dokonce se na mě usmála, když jsem se jí ukláněl. Ney a já jsme dvojčatům úsměv opětovali, když se nám zase na oplátku ukláněla ona, pak jsme sestry Lamburnovy doprovodili zpět do hloučku, z něhož jsme je předtím odvedli. Ostatní dívky je okamžitě obklopily a ihned spustily bouři chichotání a hihňání, které mi z nějakého důvodu pokrylo tváře ruměncem.
Ney mě poplácal po zádech. „Dobrá tanečnice, ta Maud."
„Díky, že jsi mi pomohl zachovat mezi těmi dvěmi mír."
„Takže o tohle šlo? Ne o tančení?" Ney se široce zazubil, pak se poškrabal na bradě. „Jestli chceš, tak tu jsou dvě další dívky, dcera mého mistra a její kamarádka. Taky by si rády zatančily."
„Celkem dobrý obchod, řekl bych."
Otočili jsme se a vyrazili ke skupince dívek, na kterou se Ney předtím díval, když vtom nás dohonil Rounce a chviličku nato nám Leigh odřízl únikovou cestu. „Kam jdete?"
Probodl jsem Leigha pohledem. „Tohle je oslava, tak si jí chceme trochu užít."
„Tarrante, Tarrante, a já do tebe vkládal takové naděje." Leigh smutně potřásl hlavou. „Tohle není žádná oslava. Spíš se to podobá dražbě dobytka. Ti nahoře se neustále dívají, vybírají."
Pokrčil jsem nos. „Moc se mi ten výraz nelíbí - ‚dražba dobytka'."
„Ani mně, drahý chlapče, ale alespoň jsme obdrželi jakousi nabídku." Leigh mi strčil pod nos složený kousek papíru. „Dostal jsem ho teprve před chviličkou."
Vzal jsem ho do ruky a rozbalil. Abych předešel trapnému okamžiku, v němž by se mohlo ukázat, že Ney neumí číst,

přečetl jsem text pro jistotu nahlas chraplavým šeptem. „Váš charakter a vystupování na nás učinily dojem. Sejdeme se o půlnoci v západní zahradě u její severní brány."
Ney si prsty přejel zrzavé vlasy. „To zní jako výzva na pouliční rvačku."
„To těžko, můj velký příteli." Leigh si vzal vzkaz zpátky. „Jsme pozváni, abychom nahlédli do své budoucnosti. A myslím, že ta pro nás bude velmi velmi příjemná."

Kapitola čtvrtá

Měsíc v úplňku lhostejně shlížel z černé oblohy, zatímco naše čtveřice čekala u severní brány zahrady. V jeho světle Leighův bílý kabátec slabě zářil, takže jeho majitel připomínal podivně oděného ducha. Rounce se každou chvíli ohlížel na vzdálenou tmavou budovu Senátního paláce a potichu láteřil, že se plány, které měl s Lindsey Cotterovou po skončení oslavy, už asi neuskuteční. Já sám jsem se posadil na jednu z žulových laviček a z plných plic vdechoval noční vzduch vonící květy yismynu.
Ney se šoural sem a tam po chodníčku posypanému drceným mramorem. Vždy došel až těsně k Leighovi, pak se otočil na podpatku a znovu si to zamířil zpátky k bráně. Leigh, Rounce a já jsme ho sice ujišťovali, že se vzkaz týká i jeho osoby, ale on tomu stále odmítal uvěřit.
„Trojzubec má jen tři hroty," protestoval Ney.
„Ale má také rukojeť, která je větší než kterýkoliv hrot,a to přesně sedí na tebe, Neyi." Poplácal jsem ho po paži a byl mírně řečeno překvapen, jak pevné svaly vlastně má. „Opravdu jsi byl pozván. Máš tu s námi být."
Leigh souhlasil. „No tak, člověče, copak si myslíš, že bych se mohl v takové věci splést? Pozvánka byla určena mých společníkům a ty jsi jeden z nich. Tančil jsi s jednou z obávaných sester Lamburnových, takže jsi nepochybně statečný."
Ney se zamračil. „Nemám rád pozvánky, když nevím kdo je poslal."
Leigh se tiše ale upřímně zasmál. „Ale v tom je přece celá krása dnešního večera, Neyi. Všechno je tak záhadné, tak tajuplné. Copak jsi nesledoval ty diváky v sále, celé v rudém, zcela od sebe nerozpoznatelné? Víš, co znamená ta rudá barva, ne? Je to barva krve a také barva života. Má podtrhnout jejich význam, ukázat, že mají moc učinit nás šťastnými - nebo nás také zničit."
Ztlumil hlas a všichni jsme se k němu museli naklonit, abychom zaslechli jeho další slova. „Muž, který dal komořímu tenhle vzkaz, měl vystupování vojáka. Dokonce i písmo je takové, jakým píší důstojníci, aby byly jejich rozkazy jasné a zřetelné. A my jsme udělali všechno přesně tak, jak se to od nás očekávalo. Příliš jsme nepili, jen tančili, a ukázali jsme, že se umíme ovládat. Budeme nejlepší, věřte mi, my všichni, hroty i rukojeť."
Leigh znovu zaujal své postavení na chodníčku, aby zabránil Neyovu případnému útěku. Myslím, že Ney Leigha fascinoval, neboť se ho ani trochu nebál a navíc se nestaral, jestli svými slovy náhodou neurazí syna nejvýše postaveného šlechtice ve městě. Jestli se Ney něčeho opravdu děsil, pak to bylo nějakého svého neuváženého skutku, který by mu zabránil v dosažení jeho snu. Například takového, jakým byl pobyt s námi na místě, kde třeba neměl vůbec co dělat. Útěk z místa, kde by být měl, by však pro něj měl stejně špatné následky, což jej stavělo před těžké rozhodování. Bylo vidět, jak váhá mezi těmito dvěma možnostmi, a jen Leigh stojící na jediné únikové cestě ho nutil, aby s námi dál setrvával.
To ovšem, jak jsem usuzoval z občasných úsměvů, které se mu v měsíčním světle objevovaly ve tváři, bylo stejně variantou, jíž očividně dával přednost.
Severní brána byla snad až příliš honosným názvem pro tuto nepříliš známou část zahrady. Malé, železem okované dubové dveře chránily klenutý otvor za nimi. Zeď kolem něj pokrýval dotěrný břečťan, jehož kudrnaté úponky dosahovaly skoro až k samotným dvířkům. Z této strany jsem je ještě nikdy neviděl a nevzpomínám si, že bych jim kdy věnoval větší pozornost ani při častých procházkách po Hlavní ulici za nimi.
Cvrčci dost dlouho soupeřili se skřípotem štěrku pod Neyovýma nohama, když tu najednou Leigh sykl: „Ticho. Poslouchejte."
Zpočátku jsem neslyšel nic, pak jsem však zpoza zdi zaslechl tlumený dusot koňských kopyt na dlažbě a občasné zavrzání kola jakéhosi vozu. Kovové dunění podkov by se mělo správně rozléhat široko daleko, takže jsem došel k názoru, že byla kopyta zvířat omotána hadry, aby se jimi vydávaný hluk co nejvíce ztlumil. Po zádech mi najednou přeběhl mráz.
Ney upřeně zíral na dveře, jako kdyby se pokoušel podívat skrz ně. „Nelíbí se mi to. Vůbec."
„Je to jenom součást hry, bačkoro." Leigh se snažil mluvit lehkým konverzačním tónem, přesto však zjevně nervozitou nevěděl kam s rukama.
Jakmile v zámku zarachotil klíč, vyskočil jsem na nohy.J Lístky břečťanu se zachvěly, zamihotaly se v měsíčním světle, když se dveře pomalu otevřely směrem ven a zbavily několik úponků jejich opory. Ze svého místa jsem neviděl nic, co se dělo za dveřním otvorem, ale Ney dosud stojící bez pohybu náhle pokýval hlavou. Pak mi nenápadně ukázal dva prsty.
Usmál jsem se. Rozumný muž. Vidí dva lidi, ale nemyslí si, že by měli vědět, že byli zpozorováni.
Pak zazněl rozkaz, pronesený chraplavým šeptem, zcela znemožňujícím rozpoznat skutečný hlas mluvčího. „Pojďte, všichni čtyři. Nemáme času nazbyt."
Leigh se na Neye rychle znalecky usmál a o chviličku později volným a bezstarostným krokem zmizel v dveřním otvoru. Rounce jej následoval, přitom sklonil hlavu, aby se nepraštil o jeho horní okraj. Ney se, zase musel pořádně ohnout a natočit se bokem, aby se do otvoru vůbec vešel. Pustil jsem ho před sebe, aby si na poslední chvíli nenašel výmluvu, která by mu umožnila zmizet. Opustil jsem zahradu jako poslední a zaslechl, jak se za mnou dvířka se skřípotem zavřela.

Vůz, který jsem slyšel přijíždět, byl veliký a bečkovitý, jeden z těch, které slouží zároveň jako obchod i domov pro rozličné kupce nabízející své zboží po venkovských zapadákovech. Viděl jsem, že kopyta obou koní, kteří vůz táhli, byla skutečně omotána hadry - stejně jako železem pobité vnější obruče kol. Když jsem kráčel podél vozu, neviděl jsem v něm žádná okna, až na jeho široké zádi jsem spatřil dveře. Ty vypadaly jako miniaturní padací most a sloužily zároveň jako rampa pro vstup dovnitř. Dva maskovaní muži v dlouhých pláštích a s tvářemi skrytými ve stínech kápí nám mlčky pokynuli, abychom si nastoupili. Vešli jsme a rampa se za námi okamžitě vztyčila, čímž nás odřízla od světla z ulice dříve, než jsme se stačili uvnitř pořádně rozkoukat.
To málo, co jsem stihl zahlédnout, mi ani trochu nenapovědělo, co se po nás bude vlastně chtít. Podél obou bočních stěn byly umístěny dvě vycpávkou opatřené lavice, jinak ale postrádal vnitřek vozu jakékoli další vybavení. Bylo tu jedno malé okénko vepředu úplně nahoře, určené zřejmě pro komunikaci s kočím, pohyblivý panel, který je zakrýval, však byl zasunut. Když se dveře zavřely, slyšel jsem, jak je někdo zvenčí zajistil závorou. Stejný člověk pak zabušil pěstí na předprseň vozu a ten se okamžitě dal do pohybu - s trhnutím, které mě srazilo na podlahu k nohám mých již usazených společníků.
„Ale no tak, Hawkinsi, nemusíš mi hned děkovat, že jsem tě vzal s sebou. Na plazení přede mnou budeš mít dost času i později..."
Když jsem se škrabal na nohy, dal jsem si velmi záležet, abych pořádně zaťal prsty do Leighova stehna. „V žádném případě nechci, abys mě považoval za nevděčníka, Leighu."
„To vidím. A cítím." Sykl bolestí a odstrčil mě stranou. Zakopl jsem o Rounceovo koleno a zavrávoral doleva, abych se nakonec se štěstím zhroutil na svou polovinu lavice naproti Neyovi. „Celkem zajímavý začátek našeho dobrodružství, není-liž pravda, pánové?"
Zavrtěl jsem se na lavici, abych našel co nejpohodlnější polohu. „Jsem si celkem jistý, že by třeba tady Rounce s radostí vyměnil tuhle studenou krabici za Lindseyiny horké polibky."
„Musím být statečný, Tarrante. A ona mě pak za to odmění."
„To je ten správný elán, to správné nadšení!" Pak Leigh pronesl o něco chladněji: „A co si o tom myslíš ty, Neyi?"
„Nevím, co si mám myslet." Ney dvakrát popotáhl nosem. „Jestli pojedeme takhle rychle, tak za chvilku budeme venku z města."
Přikývl jsem. Vůz ujížděl rychle a vcelku rovně, jen občas musel vybrat mírnou zatáčku Hlavní ulice, která neúprosně směřovala k Západní bráně. Pozdě v noci nebyl na ulici skoro žádný provoz, navíc jsem předpokládal, že pokud opravdu směřujeme pryč z města, budou mít naši tajemní průvodci jistě oprávněni projet branou bez zastavení. „Když pojedeme pořád na západ touhle rychlostí,tak se ani nenadějeme a ocitneme se hluboko v lesích. Máte někdo představu, co s námi hodlají udělat?"
„Milý chlapče, znalost toho, do čeho jdeme, se od nás vůbec nepředpokládá. Je to tajemství a prozrazené tajemství přestává být tajemstvím, víš?" Leigh se bezstarostně zasmál. „Ale jestli chceš, tak bych mohl nad našim osudem trochu spekulovat."
Tu radost jsem mu rozhodně nechtěl dopřát, ale v tu chvíli propadlo kolo vozu do výmolu a vymrštilo mě do vzduchu. Dopadl jsem tvrdě na bok a vyhekl bolestí.
„Ne, ne, Tarrante, naším úkolem nebude hekat. Mnohem spíš se při jeho plnění budeme podobat hejkalům."
„Leighu, mohl bys to nám pomalejším jedincům vysvětlit trochu blíže?"
„Je to tak jednoduché, milý Rouncei. Zavezou nás hluboko do lesů a vyloží na nějakém opuštěném místě odkud pak budeme muset najít cestu domů. Tato pouť nás přinutí spolupracovat na společné záchraně a vyžádá si veškerý náš um a dovednosti. Budeme si muset najít jídlo, vodu a tak. Prostě taková pěkná procházka."
Zamhouřil jsem oči. „Víš toho předem docela dost, nezdá se ti?"
„Dost? Ne."
Naklonil jsem se dopředu. „Pokud ne, tak proč sis dnes večer vzal na sebe ten kabátec, který je určitě dost teplý, ' tě udržel v teple, jestli budeme muset strávit pár nocí i v lesích?"
„No dobrá, možná jsem uhodl, že by se takový kabátec mohl hodit - i když ne tolik jak si asi myslíš." Bouchl pěstí do stěny vozu. „Tahle věc určitě ujede za hodinu alespoň dvakrát tolik co by ušel člověk, nebo možná třikrát. Chybí mi vrozený odhad pro čas..."
„To je fakt," zavrčel Rounce. „A proto taky pořád chodíš pozdě,“
„To teď není podstatné, Rouncei. Důležité je, že až nás odtud vyhodí, budeš se ty, Hawkins nebo dokonce tady náš nový přítel moci podívat na měsíc a odhadnout, jak dlouho jsme jeli. Ale nedovedu si představit, že by naše zpáteční cesta trvala více než osm hodin."
„Na to jsi přišel sám?"
„To se ví, Neyi." Leigh se ve svém koutě tlumeně zasmál. „Stačilo zjistit, že otec pořádá zítra slavnostní večeři na mou - tedy vlastně naši - počest, s čímž by se jistě neobtěžoval, kdyby si myslel, že dorazím pozdě. Nebo později, než je u mě obvyklé."
„Vůbec se mi to nelíbí." Vnitřkem vozu zaduněla tvrdá rána, to Neyova pěst zasáhla boční stěnu. „Měl jsi nás varovat."
„Drazí přátelé, copak jsem vám neradil, abyste příliš nepili? To proto, že do tohoto dobrodružství je lepší vstoupit s čistou hlavou. A já vám to radil, nebo snad ne? Nebýt mě, motali byste se tu teď jako parta bláznů."
„Blázen jsem i teď, jinak bych tady nebyl." Z hrdla se mi vydralo slabé zavrčení. „Kdybys něco naznačil, Leighu, mohli jsme se alespoň víc najíst. Mohli bychom si taky třeba nastrkat do kapes sýr..."
„A krajíce chleba. Tobě přímo do... rukávu."
„No, no, jste mi to ale skupinka nedůtklivců. Dejte si pozor, přátelé, nebo vás nezavedu zpátky do Valsiny."
„Půjdu svojí cestou. Bez tebe, Leighu."

„No jistě, Ney je prostě nej. A co vy dva? Půjdete se mnou nebo s ním?"
„Možná bychom se všichni měli trochu zklidnit. Vzpomeňte si, kdo jsme. Tři hroty a rukojeť, pamatujete?“
Rounceův hlas byl ledový a zadusil zvolna se rozhořívající napětí. „Jestli nás chtěli všechny čtyři, tak na nás určitě čekají překážky, které zvládneme jedině jako tým. Hawkinse a Leigha znám a co se mě týče, strávil jsem nějaký čas na venkově, lovil zvěř a vůbec hledal potravu v lese. Jaké zkušenosti máš ty, Neyi?"
„Dělal jsem dřevorubce. Chvíli." Na okamžik zmlkl, pak pokračoval. „Moje matka, ona je léčitelka, takže se trochu vyznám v rostlinách a koříncích a bobulích."
„Skvělé, tak tohle žádný z nás ostatních neumí." Rounce zívl. „Nevím jak vy, ale já měl včera perný den. V tomhle voze nás sice nečeká žádné pohodlné spaní, ale navrhuji, abychom se alespoň pokusili usnout. Jestli má Leigh pravdu - a řekl bych, že ano - tak bude pro nás dnešek ještě o dost obtížnější."
„Spát? Jistě, jsem pro. Třeba mě ve snu napadne, jak udělat náš návrat do města trochu stylovým. Nebylo by to bezvadné?"
Zavrtěl jsem hlavou. „To jistě ano, Leighu, ale myslím, že snění nechám na tobě. Řekl bych totiž, že jediné, na co dnes narazíme, bude tvrdá realita."

Třebaže jsem se v průběhu cesty snažil zůstat vzhůru, spánek mě nakonec přesto polapil a já se propadl do dřímoty. Došlo k tomu těsně předtím, než jsme kamsi odbočili, zřejmě na jihozápad, protože jsme hned začali zvolna stoupat do svahů Bokagulského masívu. To byla poslední věc, kterou jsem si zapamatoval předtím, než se vůz zastavil a otevřenými dveřmi pronikl dovnitř studený noční vzduch.
Skutálel jsem se z lavice a začal sestupovat dolů po rampě. Během zívání jsem kývl na pozdrav dvěma mužům stojícím na měsíčním světlem zalité lesní cestě. Podle polohy měsíce jsem si ihned spočítal, že jsme byli na cestě přinejmenším tři hodiny, což znamenalo, že do svítání zbývají ještě další tři.
Široce jsem rozpažil ruce, abych se protáhl. Jedna z maskovaných postav ke mně bleskově přistoupila a zasadila mi pořádnou ránu pěstí do boku. Zapotácel jsem se ke kraji cesty ve snaze zůstat na nohou - pod těmi však v tu chvíli došla pevná zem.
Kutálel jsem se po příkrém svahu rokle, mou cestu přitom lemovaly polámané větve trnitých ostružiníkových keřů. Něco - těžko říct co - mě najednou udeřilo do kolen, rozdrtil jsem svou vahou několik suchých větví a pak můj sestup pokračoval celou sérií bolestivých kotrmelců. Někdy v tu chvíli jsem zavadil pravým stehnem o mladý stromek. Nešťastná rostlina zůstala záhy daleko za mnou a já se začal točit ještě divočeji až jsem nakonec ukončil svůj pád v tvrdém náručí pokroucených kořenů osamocené borovice.
Kolem sebe jsem slyšel také další nárazy a přinejmenším jedno šplouchnutí. Zkusil jsem se postavit, ale moje pravá noha se zřejmě rozhodla, že toho má pro dnešní noc právě dost, a vypověděla poslušnost. Málem jsem zajel hlavou do bystřiny, tekoucí na dně rokle. Prsty se mi zabořily do studeného bahna, naštěstí jsem se ale neponořil dost hluboko, abych se nějak zvlášť namočil.
Zaznělo ještě několik šplouchnutí doprovázených smíchem. „Ještě že jste mi do rukávů nenacpali ten chleba, protože by z něj teď byla mokrá kaše."
„Stejná jakou máš v hlavě, co?"
„No jasně, Neyi, všichni se tomu smějí, další tvé vtipy chtějí. Trojitý rým!"
„Rouncei, kde jsi?" Rozhlédl jsem se a spatřil jen mokrého Leigha, sedícího v malé tůňce, a Neye, který se krčil na balvanu na samém břehu potoka. „Rouncei?"
„Tady jsem," ozval se konečně a belhal se po svahu dolů k nám. Tvář měl ošklivě podrápanou, navíc se cestou co chvíli opíral o stromy a tiskl si levou ruku na hrudník. „Je někdo zraněn?"
„Jen má pýcha."
„Na to asi umřeš, co?" Ney hodil po Leighovi malý oblázek. „Mně nic není."
Odplazil jsem se od potoka a začal se pokoušet vstát. To se mi nakonec povedlo, navzdory nepříjemnému mravenčení v pravé noze. „Za chvíli budu v pořádku. Co je s tebou, Rouncei?"
„Když jsem letěl dolů, narazil jsem na strom. Myslím, že jsem si zlomil žebro."
Ney se postavil. „Vykašláváš krev?"
„Zatím ne."
„To je fajn." Ney se chvíli otáčel na místě jako by něco hledal a nakonec utrhl větvičku z nedalekého keříku. Otrhal z ní všechny listy až na ten nejmladší, kulatý a šťavnatý na samém jejím konci. Poté větvičku přeložil napůl až praskla, utrhl z ní list a obojí- nalomenou ratolest i zelený lístek - podal Rounceovi.
„Co to je?"
„Feseinina zhouba. Nalomil jsem větvičku jako tvé žebro. Dej je k sobě a ona pohltí bolest. A lístek rozžvýkej a přilož na tu tvář."
Přičichl jsem. „Voní jako metholanth."
Rounce list přijal, rozžvýkal jej a použil, větévku však zahodil. „Ten list by měl stačit."
Ney zvedl bradu. „Větvička pohlcuje bolest."
Leigh vylezl z tůňky, voda z něj jen crčela. „Vidím, že náš velký přítel je trochu pověrčivý. Nemyslíš si taky náhodou, Neyi, že bych měl třeba věnovat modlitbu duchovi této bystřiny za to, že mě při pádu tak jemně zachytil?"
„Duchové nejsou bohové." Ney zvedl větévku, vnutil ji Rounceovi znovu do ruky a tu mu pak přiložil na žebra. „Nalomená větvička pohlcuje bolest."
Rounce se na mě podíval, ale já jen pokrčil rameny. „Rozhodně ti to neublíží."
Rounce přikývl. „Vlastně to teď bolí o trochu míň."

Leigh si odhrnul mokré vlasy z čela. „Jen jste vstoupili do divočiny a hned jsou z vás ze všech úplní divoši. Ale nebojte se, civilizace leží tím směrem."
Rounce udělal ztěžka první krok tam, kam zamířil Leigh. „Myslíte, že ví kam jde?"
„Nevím." Vyrazil jsem za ním. „Ale byl dost chytrý, aby odhadl, co se s námi bude dneska dít."
Ney mi zezadu poklepal na rameno. „Zas tak chytrý ne."
„Cože?" ohlédl se Leigh. „Proč si myslíš, že nejsem zas tak chytrý?"
„Podívej se na svoje boty."
Zasmál jsem se a Rounce se ke mně na chvíli přidal, pak ale zasykl a chytil se za žebra. „Ney má pravdu, Leighu. Ty, boty se pro pěší túru do Valsiny moc nehodí."
„Třeba zná náš velký přítel lék na puchýře."
„Jo. Bolest." Neyův chechot mě zahřál u srdce. „Vytváří mozoly a charakter."
„Charakter? Žvásty! Můj charakter je totiž-"
Šílené zaječení rozervalo noc. Všichni čtyři jsme vykřikli v odpověď a rozběhli se směrem ke zdroji toho strašného zvuku. Ney i já jsme rychle předhonili Rounce, pak jsem však sám zůstal pozadu za Leighem a Neyem. Utíkal jsem za nimi a sledoval, jak se škrábou na nevysoký pahorek. Jejich tmavé siluety na chvíli znehybněly na jeho vrcholku, pak se ta větší, Neyova, zakymácela a padla na kolena. Viděl jsem jak sebou jeho tělo s hlavou těsně u země škube a pochopil jsem, že zvrací.
Dosáhl jsem temene kopce a zastavil se po boku nehybného Leigha. Přímo před námi leželo v malé prohlubin mužské tělo. Roztrhaný plášť se povaloval kousek od něj a skelné oči v odhalené tváři zíraly vzhůru na noční oblohu. Masku neměl, takže jsme nedokázali poznat, o koho se jedná. Jeho šaty i půda kolem těla byly prosáklé krví, která však měla v měsíčním světle skoro stejný karmínově červený odstín jako mužovo oblečení.
Na zemi, s jílcem kousek od jeho pravého stehna, ležel meč. Muž by na něj mohl snadno dosáhnout, kdyby byl ještě naživu - a kdyby ještě měl svou pravou ruku. Ale on už naživu nebyl... a neměl ani tu ruku.
Rounce k nám konečně doběhl. „Ach bohové! Je mrtvý, že ano?"
„Dočista mrtvý, ale ta věc, která ho zabila, tu stále ještě někde je." Rozhlédl jsem se po svých společnících. „Myslím, že se nám zkouška přežití v divočině právě poněkud ztížila. A na tu zítřejší večeři možná nakonec přijdeme přece jen pozdě."
Kapitola pátá

„Mně osobně ani tak nevadí, že na večeři přijdeme pozdě. Ale znepokojuje mě, že bychom se večeří mohli sami stát."
Leigh se sehnul a zvedl ze země meč. „Hawkinsi, vezmi si dýku za jeho opaskem. A v botě má ještě jednu pro, tebe, Rouncei."
„Chviličku, Leighu." Došel jsem k Neyovi a poklekl vedle něj. Stále se krčil na všech čtyřech a když jsem mu položil levou ruku doprostřed širokých zad, prudce sebou škubl. „Jak to zvládáš, Neyi?"
Otočil ke mně hlavu - v měsíčním světle byla jeho tvář křídově bílá jako obličej mrtvoly. „Ještě nikdy jsem nic takového neviděl."
„To žádný z nás."
Chabě se zasmál a odplivl si. Tenoučké provázky slizu mu líně stékaly z úst na borovým jehličím pokrytou zem. „Tak takhle dopadla moje včerejší vroucí modlitba za odvahu," řekl hořce.
„Nesoudil bych Kedyna tak přísně. Koneckonců, udělal jsi jen jeden dva kroky stranou a pozvracel se. Kdybys neměl odvahu, začal bys křičet a utíkat." Chytil jsem ho pod loktem. „Připraven vstát? A utři si ústa."
Ney si přejel kolem rtů rukávem košile, ještě dvakrát si odplivl a pak se konečně vydrápal na nohy. Otočil se, pohlédl na mrtvolu a málem začal znovu dávit - tentokrát již však svůj vzbouřený žaludek dokázal ovládnout. „Díky, Hawkinsi. Už jsem v pořádku."
Rounce mi podal opasek mrtvého muže i s dýkou a prázdnou pochvou. Přehodil jsem si ho přes pravé rameno.
„Pohřbíme ho?"
„Nejspíš bychom měli," přikývl Rounce, zatímco si do boty zasouval právě získanou dýku. „Leighu?"
Leigh, který dosud seděl skrčený a zkoumal rozrytou půdu, popadl do ruky jílec meče a postavil se. „Nemyslím, že by na tom příliš záleželo, protože tu v okolí není moc kamenů. Ta věc, která ho zabila, ho bez větších obtíží znovu vyhrabe i kdybychom se snažili sebevíc."
„Našel jsi nějaké stopy?" Obešel jsem mrtvé tělo a sehnul se nad místem, kde zpod rozdrásaného příkrovu spadaného listí a jehličí vykukovala hnědá půda. Posadil jsem se do dřepu a prsty přejel trojici souběžných otisků, jaké jsem ještě nikdy v životě neviděl. „Co to je?"
Leighova tmavá silueta rozpačitě pokrčila rameny. „Nejsem si jistý, ale otec mi kdysi o něčem podobném vyprávěl."
„Tak co si myslíš, že to je?"
„Temeryx."
Ucítil jsem na zádech ledové mravenčení a v mžiku jsem byl znovu na nohou. „Sněhodráp tak daleko na jihu? A v létě?"
„Ta myšlenka se mi nelíbí o nic víc než tobě, drahý Hawkinsi, ale tohle léto bylo chladné." Leigh ukázal špičkou meče na mrtvolu. „Podívej se mu na záda. Na těch taky najdeš stopy po drápech."
„Ale není tu žádné peří. Nemohl to být temeryx."
Leigh potřásl hlavou. „Dobrá, dobrá, ať je po tvém. Byl to medvěd-samotář, který měl na každé tlapě jen tři prsty. Zaútočil na ozbrojeného muže, zabil ho, ukousl mu ruku a pak zmizel o chvíli dřív než jsme sem stačili dorazit my."
Můj rozum odmítal uvěřit, že by se nějaký sněhodráp mohl zatoulat až sem do Oriosy - ani ne tak proto, že by to bylo nemožné, ale spíše z toho důvodu, že byla-li to pravda, snižovaly se naše šance na návrat domů na minimum.

Samozřejmě, ještě nikdy jsem neviděl žádnou z těchto příšer a byl jsem si jistý, že příběhy, které se o nich vyprávějí, jsou přehnané. Ať už však toho muže zabilo cokoliv, pracovalo to rychle a tiše, což přesně odpovídalo popisům temeryxů.
Ney ukázal prstem na obutou nohu mrtvoly. „Co tady asi dělal?"
„Je oblečen v rudém, stejně jako diváci na oslavě." Rounce zvedl mužův plášť a uvázal si ho kolem krku. „Možná ho poslali, aby nás sledoval a pak jim podal hlášení."
„To dává smysl." Rychle jsem si sundal opasek z ramena a zapnul si ho kolem pasu. „Myslím, že bych byl raději co nejdál, až se ta věc vrátí a bude chtít svou kořist zpátky."
Rounce se zamračil. „Nemůžeme tady to tělo jen tak nechat, aby ho to sežralo."
Ney si odfrkl. „Vůbec se mi nechce táhnout s sebou sněhodrápovu večeři. A mimochodem, na tom plášti je taky krev."
Téměř okamžitě sklouzl plášť k Rounceovým nohám. „Díky za upozornění."
„Dobrá, pánové, směr naší cesty je jasný. Půjdeme na severovýchod tak rychle, jak jen budeme moci." Leigh ukázal mečem tam, kde ležela mnoho mil vzdálená Valsina. Musíme být pohotoví a ostražití."
Ney si zkřížil ruce na prsou. „Máš meč... To jsi z nás tedy nejspíš nejlepší šermíř, co?"
Rounce zavrtěl hlavou. „No vlastně, Hawkins je lepší."
„Tak proč má meč Leigh?"
„Mám meč, drahý Neyi, protože jsem Norrington.", Leighův překvapený výraz jasně napovídal, že vůbec nechápe, jak si Ney může myslet, že by mohl mít někdo jiný právo zbraň nést. „Domníváš se snad z nějakého důvodu, že bys ho měl u sebe mít ty?"
„Ne." Ney došel k padlému stromu a ulomil z něj tlustou, půldruhého yardu dlouhou větev. „S tímhle se mi budou dobře rozdávat rány. Ale jestli je Hawkins s mečem lepší, tak by měl být jeho a ne tvůj."
Zvedl jsem ruce, abych utišil vznikající hádku. „Ať si ho Leigh nechá. Možná jsem lepší, ale ani on není vůbec špatný šermíř. Je synem svého otce, takže určitě slyšel dost a dost o tom, jak se zabíjejí sněhodrápi. Třeba bude mít možnost svých znalostí využít."
Leigh rozhodil rukama. „Ještě něco? Nebo už konečně vyrazíme?"
„Až po vás, můj pane." Pustil jsem Leigha dopředu a sám se zařadil za něj. Rounce mě následoval a náš malý průvod uzavíral Ney.
Ačkoli to nebyla teplá a vlahá letní noc, na které jsem byl zvyklý, ve skutečnosti nebyla příliš velká zima. Přesto jsem však byl prokřehlý až do morku kostí. Má levá ruka přejížděla sem a tam po jílci dýky, připravená ji během chviličky vytasit. Bedlivě jsem naslouchal, aby mé pozornosti neunikl ani ten nejslabší zvuk, který jsem nevydal já nebo mí společníci. Měsíc svítil jasně a přece ne dost jasně, sestup po severním úbočí kopce nás záhy dostal do stínů tak hlubokých, že jsem měl potíže zahlédnout dokonce i Leighovu přízračnou postavu jen pár kroků před sebou.
Během cesty jsme mezi sebou neprohodili jediného slůvka. Přesvědčil jsem sám sebe, že mlčím jedině proto, abych k nám nepřilákal sněhodrápovu pozornost. Mám-li však být upřímný, bylo to daleko prostší. Bál jsem se, hluboce jsem se bál a nechtěl jsem, aby si toho všimli ostatní. Nevěděl jsem, jestli mají stejný strach jako já, jejich mlčení však bylo neklamnou známkou toho, že vědí v jak nebezpečné situaci se nacházíme.
Dělal jsem co se dalo, ale nedokázal jsem temeryxe ani zahlédnout, ani zaslechnout, ani ucítit. Myslím, že lepší podmínky pro útok si ta bestie snad nemohla přát. Vítr totiž vanul naším směrem, takže jsme neměli šanci zachytil její suchý a těžký pach. Dělali jsme také tolik hluku, že by se v něm ztratil i příjezd jízdní brigády natožpak kroky příšery tišší nežli padající sníh. A co se týká jejího spatření - temeryx se nechtěl nechat zahlédnout až do okamžiku útoku, což v praxi znamenalo, že se zahlédnout prostě nedal, ledaže bych dokázal pohledem provrtat kopec a podívat se na jeho opačnou stranu.
Kráčeli jsme v řadě po jelení stezce, mírně se svažující podél stráně kopce, když na nás shora zaútočil. Ney cosi zakřičel a já se začal otáčet doprava, pohledem jsem přitom klouzal po úbočí nad námi. Ve stínech se tam cosi pohybovalo, bylo to však příliš rychlé, abych na to stačil zaostřit. Temeryx v mžiku skočil po Rounceovi a sápal se po něm pařáty na zadních tlapách. Dříve, než jsem se stačil zcela otočit, smetla bestie Rounce ze stezky. Náš přítel se už o setinu vteřiny později kutálel dolů z kopce s krvelačnou bestií v patách.
Jak popsat temeryxe? Od špičky čumáku až po ocas je tato opeřená příšera deset stop dlouhá, v kohoutku má dobrých šest stop. Zadní tlapy se značně podobají ptačím, přední jsou opatřeny zahnutými drápy a mají v sobě jen málo síly, hodí se však pro přidržování kořisti. „Ptačí" zadní končetiny, veliké a svalnaté, však vládnou nejmocnějšími temeryxovými zbraněmi. Jsou jimi velké srpovité drápy na obou vnitřních prstech, schopné rozříznout maso i svaly rychleji a účinněji než meč. Oči na úzké hlavě nejsou jako u ptáků umístěny po stranách - obě hledí hladově kupředu. Podlouhlá tlama skrývá několik řad ostrých zubů.
Temeryxovo černé peří jej částečně skrývalo před našimi zraky, Rounceovy divoké výkřiky však zcela jasně odhalovaly jeho polohu. Bestie sklonila hlavu a zaťala zuby do levé nohy našeho přítele, pak se znovu napřímila a s pootevřenou tlamou zasyčela směrem, odkud jsme přibíhali já a Ney. Její jazyk se svíjel jako had a děsivé zasyčení mi zmrazilo snad všechnu krev v žilách, pohyboval jsem se však příliš rychle na to, abych včas zastavil.
Ney udeřil kyjem zespodu, rána dopadla na sněhodrápovu dolní čelist a zavřela otevírající se tlamu. Útok srazil příšeru z Rounce, otřesený temeryx se zapotácel a ustoupil o jeden dva kroky dolů po svahu. Pak potřásl hlavou, poškrábal si ji krátkými předními končetinami a zkusil se potočit mým směrem. Jeho špatně ohebný ocas se však zasekl o strom a zabránil mu v dalším pohybu.
Vrhl jsem se po hlavě kupředu, prolétl jsem nad Rounceovým zle podrápaným tělem a narazil do pravého boku příšery. Chytil jsem ji pravou rukou kolem krku a doslova se na ni pověsil, nohy jsem přitom zahákl mezi jejími stehny. Dýka v mé levé ruce se jen mihla, když jsem ji z rozmachu zarazil mezi netvorova žebra.

Temeryx zavřeštěl a začal se zběsile otáčet na místě ve snaze mě setřást. Drápy na předních končetinách se zachytil mého rukávu a jal se trhat látku na cáry, jak se marně pokoušel odtrhnout od sebe mou ruku. Zesílil jsem sevření v naději, že se mi podaří rozdrtit mu hrtan, sněhodrápův svalnatý krk však pro mě představoval nepřekonatelnou překážku. Bestie narazila do stromu a málem mi rozdrtila pravou nohu, přesto jsem se na ní ale udržel a bodal znovu a znovu a znovu, dokud se mi dýka nevysmekla z krví zalité levé ruky a okamžitě se nepropadla do tmy.
Krev stříkala z bestie při jejím sebemenším pohybu, ta se však nevzdávala a dál se pode mnou divoce vzpínala, poskakovala a otáčela. Při každém nárazu bokem či ocasem do stromu přebíhal jejím tělem pod mýma rukama silný záchvěv. Během výskoků se netvorův hřbet klenul do mohutných oblouků, aby se mi po opětovném dopadu na zem bolestivě zabořil do hrudi a třísel. Každé takové přistání mě o kousek nadzvedlo a temeryx se ihned začínal točit dokolečka, aby mě ze sebe smetl. Držel jsem se však pevně, s prsty levé ruky zabořenými hluboko do otvoru, který jsem nestvůře otevřel mezi žebry. Ta praskala a jejich ostré úlomky mi drásaly prsty, ale já se odmítal pustit, neboť jsem věděl, že ve chvíli, kdy odletím stranou, vrhne se bestie na mě a roztrhá na kusy.
Měsíc napjatého čekání před letním slunovratem mi připadal jako celý rok, byl ale pouhým mrknutím oka ve srovnání s časem, který jsem strávil na sněhodrápových zádech. Má pravá noha se na okamžik uvolnila a nebezpečně mě vychýlila z rovnováhy, ale temeryx se zachytil ocasem o další stromek a propásl tak jedinečnou příležitost se mě konečně zbavit. Drápy na jeho předních končetinách se mi teď bez přestání bořily do předloktí a rozněcovaly ve mně pekelný oheň bolesti, odtáhnout mou ruku ale nedokázaly. Nakonec temeryx klopýtl a zhroutil se na pravou stranu, jeho hlava - a moje zrovna tak - teď byla natočena po svahu přímo dolů. Začali jsme zvolna klouzat tím směrem, takže jsem napnul svaly a pootočil bestii, abych se při nárazu na strom, který nyní musel nevyhnutelně přijít, neocitl mezi ní a tvrdým kmenem.
Ten poslední náraz mnou otřásl, přečkal jsem jej ale bez větší úhony. Naopak z temeryxe zbyla jen změť polámaných končetin a jeho plíce už jen s velkými obtížemi nabíraly vzduch. Pevně jsem mu koleny stiskl hrudník a po několika posledních pracných nádeších bestie ochabla a přestala se bránit. Zběsilý tlukot netvorova srdce kousek pod prsty mé levé ruky začal zpomalovat a slábnout, údery se stávaly nepravidelnými až nakonec odumřely docela. Ale dokonce i teď, když byla příšera nade všechny pochybnosti mrtvá, jsem tomu stále odmítal uvěřit a čekal na poslední škubnutí jejího těla. Teprve poté, co bylo šílené bušení mého srdce přehlušeno Rounceovými vzdálenými výkřiky, pochopil jsem, že je doopravdy po všem.
Vytáhl jsem levou ruku ze zející rány v temeryxově boku, pak jsem zpod těla mrtvé bestie vyprostil také levou nohu. Překulil jsem se na záda, chvěl se po celém těle a ze všeho nejvíc se mi chtělo zvracet, čelisti mi drkotaly jedna o druhou a ze zakrvácené ruky stoupaly vzhůru matné proužky páry. Podíval jsem se na mrtvou příšeru, odsunul se od ní ještě o kousek a pak se postavil na všechny čtyři.
Začal jsem pomalu šplhat do svahu. Leigh a Ney klečeli nad Rouncem, aniž by byť jednou pohlédli směrem, kterým jsem zmizel. Museli si myslet, že se mnou temeryx skoncoval a že mě už nikdy neuvidí. Ostatně, pokrytý krví nestvůry i tou svou jsem nyní vypadal mnohem spíše jako mrtvola nežli živý člověk.
Asi v půli cesty nahoru se mi podařilo postavit na nohy a dál jsem se už potácel vzpřímeně. Leigh málem vyskočil z kůže, když jsem se dotkl jeho ramena a zanechal na jeho bělostném kabátci krvavý otisk. „Je mrtvý."
„Ty taky, nebo tak alespoň vypadáš." Rychle se postavil a přelétl mě pohledem. „Zabil jsi ho? Zabil jsi ho sám?"
„Ney mi pomohl.“ Padl jsem na kolena a zblízka pohlédl na Rounce. „U všech bohů! Není mrtvý, že ne?"
Ney, klečící u Rounceových nohou, zavrtěl hlavou. „Omdlel bolestí."
Přikývl jsem. Několik škrábanců na jeho levém boku označovalo místo, kde jej temeryx zasáhl během prvního útoku, vypadaly ale stejně povrchově jako rány na mé paži. Hrozný pohled však skýtala potrhaná krvavá změť, kterou bestie udělala z jeho levého kolena. Z úhlu, který jeho noha svírala s kyčlemi, jsem pochopil, že je přinejmenším jedna kost zlomená, rozdrcená v temeryxových čelistech. Z rány neustále vytékala krev a promáčela látku jeho kalhot. Ney konečně Rounceovou dýkou odřízl nohavici kousek nad kolenem a odhalil nám zranění v celé jeho odpudivosti.
Leigh upřeně zíral na zmrzačenou nohu. „Je to moje vina."
Vzhlédl jsem k němu. „Jak to?"
„Šel jsem v čele. Nestačil jsem se vrátit a ta věc ho zatím dostala. Je to moje vina." Leigh zamhouřil oči, zároveň si nervózně kousal nehet. „Musím něco udělat. Musím to napravit."
„Chceš to napravit, Leighu?" Ney si otřel dýku o vlastní košili. „Tak začni hned. Támhle je keřík Feseniny zhouby. Uřízni mi jednu větev."
Leigh udělal, co mu Ney poručil. Ten pak vzal větev, začal z ní trhat listy a hned si je strkat do pusy. Ulomil také kratší větvičky a podal je nám. „Pořádně ty listy rozžvýkejte. Pak s nimi obalte jeho rány."
Rychle jsme mu vyhověli a zatímco jsem žvýkal, cítil jsem, jak slábne bolest v mém vlastním těle. Vyplivl jsem sousto rozžvýkaných listů Neyovi do dlaní. Ten s ním potřel ránu a nakázal nám, abychom ve své práci pokračovali. Když byl léčivý obklad konečně hotov, omotal Ney nohu pruhy látky natrhané z uříznuté nohavice a pevně je utáhl. Pak nás požádal o dva silnější klacky a zatímco jsme je hledali, utrhl si rukávy své košile. S jejich pomocí připevnil dlahy k Rounceově noze nad a pod kolenem tak, aby zůstalo zcela nehybné.
Našel jsem ještě trochu metholanthu a rozžvýkal ho, abych si vzniklou kaši přiložil na podrápané předloktí. To jsem si následně omotal cáry, které zbyly z pravého rukávu mé košile. Když jsem skončil s léčbou, rozhlédl jsem po Leighovi a spatřil jej, jak se vleče zpátky do kopce, pryč od místa, kde ležel mrtvý temeryx. Kývl mi a hodil před nás na zem donesené věci.
Leigh uřízl všechny čtyři temeryxovy tlapy a vyrval mu z tlamy asi půl tuctu nažloutlých zubů. Utrhl z něj také pořádný kus kůže pokryté černým peřím. Zabodl meč do středu té zkrvavené hromady, pak si klekl a začal si rozepínat kabátec.
„Takový je plán, pánové." Sundal si kabátec a přikryl jím Rounceovu hruď. „Vy dva vyrobíte nosítka nebo sáně,

naložíte na ně Rounce a vydáte se směrem k Valsině."
Ney se zamračil. „A ty budeš..."
Leigh se opět postavil. „Poběžím do Valsiny napřed, abych přivedl pomoc." Zvedl ruku, aby zabránil případným protestům. „Zeptej se Hawkinse, kdo má z nás tady největší výdrž a dokáže běžet nejdéle. Meč nechávám Hawkinsovi pro případ, že by se ukázala další z těch věcí. Vzal bych si s sebou na oplátku jeho dýku, ale ta se ztratila."
Přikývl jsem. „Promiň. Je dobré, že poběžíš napřed, Leighu. Nechci nijak snižovat tvé léčitelské schopnosti, Neyi, ale Rounce teď opravdu potřebuje odbornou pomoc."
„To je pravda. Ale jedna věc se mi nelíbí."
Leigh zvedl obočí. „A to je?"
Ney si vytáhl z boty Rouceovu dýku a jílcem napřed ji podal Leighovi. „Kyj mi bohatě stačí. Vezmi si ji."
Leighova sevřel jílec v ruce. „Díky. Přivedu pomoc, opravdu, a také to udělám rychle, co nejrychleji budu moci."
Oběma se nám uklonil, pak se sehnul a zvedl ze země jeden z temeryxových zadních pařátů. „Až uvidí tohle, dorazí ještě mnohem rychleji. A vy směřujte na severovýchod. Budu dělat do stromů zářezy a u říčních brodů nechám hromádky kamení, takže vás pak snáze najdu."
„Jdi, Leighu. Nechť bohové uspíší tvé kroky." Vytáhl jsem meč ze země a zasunul do prázdné pochvy, houpající se mi u opasku. „A pozor na sněhodrápy."
„Ha," zasmál se. „Jsem Norrington! To oni by se měli bát mě."
Díval jsem se za ním, dokud jeho postavu nepohltila tma a zvuk jeho kroků neodezněl. „Myslíš, že ho ještě uvidíme?"
„Jestli ne, jestli se tu těch sněhodrápů potlouká víc, tak už nejspíš nikdo nikdy neuvidí žádného z nás," pokrčil Ney rameny. „Ale to je teď jedno. Přemýšlením nad tím Rounce nikdy do města nedostaneme."
„Hezky řečeno." Vřele jsem se na něj usmál, a pak jsme spolu začali pracovat na tom, abychom dopravili Rounce domů.

Kapitola šestá

Za základ saní nám posloužily dva mladé stromky, které jsme skáceli mečem. Stáhli jsme z temeryxe zbytek kůže a vyřízli dlouhé šlachy, upínající se zezadu na jeho nohy a zpevňující ocas. Použili jsme šlachy k přivázání silných borových větví k oběma kmínkům a poté jsme přes ně peřím vzhůru přehodili sněhodrápovu kůži. Na tu jsme uložili Rounce a pevně ho připoutali jeho opaskem. Z našich opasků a pochvy meče jsme pak vyrobili popruhy, s jejichž pomocí mohl jeden z nás saně táhnout.
Ney se tohoto úkolu zhostil jako první, zatímco já jsem šel v čele a hledal Leighovy značky. Leigh zvolil poměrně snadnou trasu, neboť měl na zřeteli fakt, že s sebou poneseme či potáhneme bezvládného Rounce. Jeho stopa se klikatila údolími mezi kopci a dávala nám tak spoustu času na spatření případných útočících temeryků - přinejmenším po východu slunce. Na jiných místech, kde byla vzdálenost mezi stromy dost velká na to, abychom tudy mohli projít, nás zase vedla do hájků dostatečně hustých, aby příšerám s jejich neohebnými ocasy co nejvíce ztížily pohyb.
Otočil jsem se k Neyovi. „Vystřídám tě a potáhnu saně kdykoli budeš chtít."
„Ještě to chvíli vydržím." Přejel si rukou přes zpocené čelo a rozmazal si po něm špínu. „Myslel jsem, že zemřeš, když ses vrhl na toho temeryxe."
„To já taky, ale ve skutečnosti jsem neměl na výběr. Nebo ano?"
„Vždycky máš na výběr. Ulovilo to potravu. Mohli jsme odtud zmizet."
Otočil jsem se na podpatku. „Ta potrava byl Rounce a já ho tam nemohl nechat. A ty, navzdory tomu co teď říkáš, jsi taky nemohl. Udeřil jsi ho dřív než já."
„Zvláštní, k čemu všemu donutí člověka strach. Jsem rád, že jsi tam doběhl dřív ty a ne Leigh."
Pokračoval jsem v cestě. „Kdyby tam Leigh byl, šel by po temeryxovi taky. Víš, on dokáže být... otravný, ale rozhodně nepostrádá odvahu."
„To jsem nemyslel, Hawkinsi." Ney tiše zasupěl, začali jsme totiž znovu stoupat do kopce. „Použil by na něj svůj meč. Špatná zbraň na temeryxy. Musíš být buď hodně blízko, jako ty s dýkou, nebo daleko, s kopím."
„To je dobrý postřeh." Při boji z těsné blízkosti byly bestii její strašlivé zbraně k ničemu. Nabodnutá na hrotu kopí nebo oštěpu by byla rovněž příliš daleko od útočníka, než aby mu dokázala nějak ublížit. Avšak ze střední vzdálenosti, na kterou by musel bojovat Leigh, na něj mohla příšera skočit a rozervat ho svými drápy - a to i v případě, že by do ní stačil zabořit meč. „Ovšem, jen stěží bych ho dostal, kdybys mu tím svým pohlazením pořádně nepopletl hlavu."
„Jsem rád, že jsem taky mohl přiložit větev k dílu." Ney se lehce zasmál. „Ale příště už snad budu držet v ruce něco lepšího než ten kus dřeva."
„Snad se na to ‚příště' netěšíš?"
„Ani ne, prostě ale nemám důvod si myslet, že se to znovu nestane."
Přešel jsem Neyova poslední slova mlčením a v nastalém tichu jsme šlapali dál. Ney mě ani jednou nepustil do popruhů, ale několikrát jsem musel saně zvedat zezadu, když jsme se brodili přes potoky. Voda nám nikde nedosáhla výš než ke kolenům, takže nám nedělalo potíže udržet Rounce v suchu. Byla však rozhodně velmi studená a nás zahříval jen pohyb a tělesná námaha.
Za úsvitu, když slunce zaplavilo krvavými paprsky oblohu na východě, jsme se už nacházeli o tři míle blíže k Valsině. Znepokojovalo mě, že se Rounce stále ještě ne-probral, ale Ney řekl, že ho ve spánku udržují obklady z Feseniny zhouby. Snad to pro něj bylo lepší, neboť bolest, kterou by v bdělém stavu snášel, musela být nesnesitelná. Osvit nám však odhalil šedavý nádech jeho pokožky a také to, že má horečku. Ney namočil v potoce několik polštářků mechu, zabalil je do rukávu Leighova kabátce a přiložil je Rounceovi na čelo, aby ho zchladil.
Urazili jsme dalších několik mil, když nás konečně našli zachránci. Někteří byli na koních, většina však šla pěšky.

Dorazili od západu, po cestě, kterou použil i vůz, jenž nás dopravil do lesů. Leigh přivázal svou košili ke kmenu stromu na kraji dřevařskou cesty v místě, kde ji během své pouti překročil. Pak pokračoval napříč krajinou směrem k městu, aby si zkrátil vzdálenost. Zachránce doprovázelo několik vozů, které na ně čekaly na lesní cestě. Měly sloužit k dopravě hledačů na místo, a také, v případě úspěchu výpravy, tomu, aby nás všechny bezpečně odvezly zpět. Pátrací skupina s sebou rovněž přihnala stádečko rezervních koní.
Jako první nás objevil jeden z Norringtonových lovců v zelených kožených šatech. Muž ihned zadul na malý žesťový roh, který se mu houpal u pravého boku, pak otevřel tlumok, vytáhl stříbřitou čutoru a nabídl mi ji. Než jsem se napil, přičichl jsem si k jejímu hrdlu. Pil jsem střídmě, přesto to byl skvělý pocit, když si brandy propalovala cestu k mému žaludku.
Otřel jsem si ústa hřbetem ruky a podal čutoru Neyovi. „Je to brandy.“
Ney zaklonil hlavu a dopřál si jeden dlouhý doušek. Pak mu oči vylezly z důlků. Narovnal hlavu, polkl, několikrát zakašlal a začal si rukou utírat slzy, které mu proudem tekly z očí. Upřel na mě zeleně planoucí pohled a namáhavě zasípal: „Myslel jsi opravdovou brandy."
„Ano."
Na východě náhle hlasitě zaduněla koňská kopyta a Ney se okamžitě otočil tím směrem. Na svahu kopce se před námi zastavil nádherný černý hřebec, bláto a rezaté borové jehličí se rozletělo na všechny strany, když prudce zaryl přední kopyta do země. Postroj i sedlo byly vyrobeny z černé kůže pobité stříbrem, stejně jako pouzdro na luk, připevněné k sedlu, a toulec na hřebcově levé pleci.
Na koni seděl vysoký hubený muž s pronikavým pohledem hnědých očí. Měl na sobě kápi téže barvy, jako jeho osobní maska z jemně hlazené zelené kůže. Masku zdobily četné stuhy a nad průřezy pro oči byly připevněny zahnuté drápy temeryxů v nápodobě obočí. Mužovy tenké rty byly staženy v přísnou čárku, sledoval nás pozorně a soustředěně - otrhané, unavené a zmáčené potem.
Okamžitě jsem poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu. Pohlédl jsem na Neye a pohybem ruky mu naznačil, aby následoval mého příkladu. Ney tak učinil a se sklopenými hlavami jsme čekali, až nás muž osloví.
Kůže sedla slabě zavrzala, když muž seskakoval z koně. Černý hřebec zafrkal a pohodil hlavou, stříbrné cvoky zacinkaly. Pod mužovými botami se zlomilo několik suchých větviček, pak se zastavil a já na ramenech ucítil jeho ruce v rukavicích. „Vstaň, Tarrante Hawkinsi. Dnes není žádný důvod, abys v mé přítomnosti klečel."
„Jste příliš laskavý, můj pane." Zvolna jsem se postavil, ustoupil o krok zpět a položil ruku na Neyovo rameno. „Toto je Neysmith Carver."
„Vstaň, Neysmithi. Oba jste dnes vykonali velké věci." Zavrtěl jsem hlavou. „Ne větší než Leigh... Bosleigh, když přivolával pomoc. Jeho běh-"
Lord Norrington vztyčil prst, aby mě přerušil. „Velmi dohře vím, co učinil můj syn, a jsem na něj opravdu hrdý, ale vy dva... Můj syn vyprávěl, že jste zaútočili na temeryxe jen s klackem a dýkou. A to dokonce za tmy."
Ney nervózně pohnul hlavou. „Za světla, můj pane, by bylo možná všechno jinak."
„Zjistil jsem, Mistře Carvere, že je jen málo mužů, kteří se dokáží postavit nebezpečí v noci, zatímco ve dne se před stejnou hrozbou dají na útěk." Otočil se a vzal koně za uzdu. „Vy dva teď půjdete se mnou. Máme pro vás koně, ale můžete se také svézt ve voze, budete-li chtít. Je tu dokonce i velký kůň pro tebe, Mistře Carvere." Ney se zamračil. „Ale Rounce..." Norrington se na něj podíval a usmál se. „Moji lidé se o něj postarají. Sandesi!"
Lovec, který po dobu našeho rozhovoru klečel u Rounce, vzhlédl. „Ano, můj pane?"
„Doprav Mistra Playfaira do vozu. Saně pak nech na místě, ale vezmi s sebou kůži a další kousky temeryxova těla. Budeme je potřebovat."
Další lovci, přivolaní troubením rohu již přibíhali k místu kde jsme stáli. Ney se vymotal z popruhů a postavil se po mé levici, takže jsem se ocitl mezi ním a Leighovým otcem. Znal jsem lorda Norringtona již od útlého mládí, od doby, kdy jsem začal rozeznávat lidi kolem sebe. Znal jsem ho jako Leighova otce i otcova nadřízeného, můj otec ovšem vždy trval na udržování striktně úředních vztahů s tímto urozeným šlechticem. V tomto ohledu byl lord Norrington o něco shovívavější. To, že nás pozval, abychom ho doprovodili, mě proto nepřekvapilo. Udivujícím však byl fakt, že se nevyhoupl do sedla a kráčel nám po boku jako rovný s rovnými, ne jako velký válečník se dvěma mladičkými nositeli Masek luny. Dokonce když s námi hovořil, byl jeho hlas vřelý a nenucený - jako bychom nebyli přáteli jeho syna, ale jeho vlastními.
„Pera na té vaší kůži jsou černá. Slyšel jsem, že se to někdy stává, ale ještě nikdy jsem to neviděl na vlastní oči."
Zamyšleně si levou rukou pohladil bradu. „Mohlo by to být mládě, ale vzhledem k velikosti musí kůže patřit dospělému jedinci. Nebo je to možná přechodné letní opeření, které se s příchodem zimy opět změní na bílé."
Přikývl jsem. „Možná, že by to tak mohlo být, můj pane.“
Norrington zaklonil hlavu a zasmál se. „Velmi dobře, Hawkinsi, nikdy nepředkládej názor, když žádný nemáš. Vidím, že tě tvůj otec mnohému naučil. A co ty, Mistře Carvere?"
„Lepší je být zticha a nechat se ostatními považovat za hlupáka, než promluvit a zbavit jev tomto ohledu všech pochyb, můj pane."
„Poslouchejte mě, chlapci..." Norrington se odmlčel, potřásl hlavou a pak ztlumil hlas. „Říkám vám stále chlapci, ačkoli jste už ve skutečnosti muži. Odpusťte mi a slyšte má slova: váš dnešní čin je výjimečný, opravdu výjimečný. Znám nemálo mužů, kteří se podíleli na zabití temeryxe -je mezi nimi i tvůj otec, mladý Hawkinsi. Sám jsem jich zabil půltuctů, většinou z luku. Jednoho jsem na koni skolil dřevcem a jeho drápy teď zdobí mou loveckou masku. Dalšího jsem zabil ze země kopím, ale řeknu vám, že za to mohla jedině zlomená noha mého koně, která mě proti mé vůli donutila postavit se sněhodrápovi pěšky."
Pozorně sledoval, jak nám pomalu dochází plný význam jeho slov. .Najdou se muži, kteří se budou pokoušet snížit

význam toho, co jste dokázali, budou říkat, že jste se zmýlili, nebo že dokonce lžete. ‚Zveličený', tak budou nazývat váš čin. Takoví muži jsou bezvýznamní a neschopní a je dobré se od nich držet co nejdál. Jiní však - jako tvůj otec a mnoho jiných ve Valsině - poznají podle tohoto skutku vaše srdce. Proto ať už uslyšíte cokoli, nikdy o sobě nepochybujte. Za jediný den svého Měsíce luny jste toho o sobě odhalili více, než jiní za celé století."
Ney si tiše odkašlal. „Děkuji za vaše vlídná slova, lorde Norringtone, ale myslím, že by se to nemělo přehánět. Udělali jsme jen to, co jsme museli. Nepřemýšleli jsme o tom. Nevěděli jsme, jak moc nás to může bolet. Ale Leigh, ten věděl, co má dělat. Vzal naši záchranu na sebe."
„Opakuji, dobře vím, co dokázal můj syn."
„Jak se mu daří?"
„Můžete se podívat sami." Norrington se usmál. Ukázal přes malé údolí na dřevařskou cestu a trojici vozů, které tam na nás čekaly. „Je v prvním z nich. Trval na tom, že nás sem osobně dovede. Jen jděte, určitě vás rád uvidí."
Ney a já jsme se ihned rozběhli kupředu a minuli dvojici mágů, mířících opačným směrem ke zraněnému Rounceovi. Vydrápali jsme se na kopec a pak se přihnali po cestě k nejbližšímu vozu. Jeho základnu tvořil velký, z prken stlučený obdélník lemovaný asi dvě stopy vysokými bočnicemi. Nad ním se do výše šesti stop tyčila dřevěná konstrukce přikrytá hrubou plachtovinou. Dorazili jsme k zádi vozu, odhrnuli cíp plachty a našli Leigha.
Uvelebil na půltuctů polštářů, bez jejichž opory by se asi jen stěží dokázal udržet vsedě. Vypadal unaveně a na pravé tváři měl velký rudý šrám, způsobený zřejmě zrádnou větví nějakého trnitého keře. Podobné šrámy křižovaly i jeho ruce a holeně, již dávno zbavené punčoch. Nohy měl omotané bílou tkaninou, která na několika místech znachověla - většinou kolem pat a šlapek.
Usmál se na nás. „Když jsem zaslechl jedno zatroubení na roh, věděl jsem, že vás našli. Bylo to blízko cesty, museli jste tedy být naživu. A Rounce?"
„Také žije. Lidé tvého otce ho právě nesou sem. A před chvílí jsme k němu viděli jít mágy."
„To je dobře. Pověděl jsem jim, co jsi udělal s metholanthem, a oni řekli, že to nejspíš bylo to nejlepší, co se vůbec dalo udělat. Vzhledem k okolnostem." Leigh pokrčil rameny. „Trochu toho dali i na moji nohu."
Ney se usmál. „Říkal jsem ti, že nemáš ty správné boty."
„Hmm, a boty s tebou plně souhlasily, Neyi. Rozpadly se mi asi míli východně odtud." Lišácky se usmál. „Ale zaplatil jsem za ně Mincí luny, takže si vlastně nemohu stěžovat. Třeba se je nějaký temeryx pokusí sežrat a udáví se jimi."
Hlasitě jsem se zasmál. „Nemyslím, že by to bylo příliš pravděpodobné. Ty boty se určitě rozloží dlouho předtím, než do těchto míst zabloudí další sněhodráp."
Leigh zavrtěl hlavou. „Můj otec ti to neřekl?"
„Neřekl co?" Podíval se na Neye a ten mi pohled nechápavě opětoval. „Co nám měl říci?"
„Drazí přátelé, přece si nemyslíte, že můj otec vzal s sebou všechny ty lovce jen proto, aby vás našel?" Zamával mi před nosem ukazováčkem. „Ne, ne, ne! Sněhodrápi prý loví ve smečkách. Kde najdete jednoho, najdete určitě ještě alespoň tři další. Ne, přátelé, jsme tady spolu s lovci proto, abychom našli ostatní sněhodrápy a zabili je. Ta naše veselá příhoda z minulé noci, to byla jen předehra. My ale budeme hvězdami této malé opery až do chvíle, kdy spadne opona."

Kapitola sedmá

Lovci naložili Rounce do jednoho z vozů. Dovnitř k němu nastoupil také jeden z mágů, pak se těžkopádný dopravní prostředek otočil a v doprovodu čtyř mužů vyrazil zpátky do Valsiny. My ostatní jsme se nahrnuli do obou zbývajících vozů - já a Ney jsme jeli spolu s Leighem. Začali jsme pomalu drkotat po lesní cestě směrem k místu, kde před několika hodinami začalo naše dobrodružství.
Během té doby jsem si stačil trochu zdřímnout. Probudil jsem se ve chvíli, kdy se náš vůz s trhnutím zastavil. Dva další vozy s několika jezdci sem byly vyslány napřed a už tu na nás čekaly. Ney a já jsme vystoupili a přidali se k hloučku lidí, který se shromáždil na místě prvního útoku. Z pozorovatele, jenž zemřel na temeni kopce, jsme našli pouze jeho rozedraný plášť. Lovci objevili v okolí ještě několik dalších otisků tlap temeryxů, včetně jednoho jen se dvěma drápy, což svědčilo o tom, že šlo o poraněné zvíře.
Sandes vzhlédl od oné poslední stopy a pokýval hlavou. „Rozhodně jich bylo více než jeden. Zbytek smečky vystopoval toho prvního až k jeho kořisti a odvlekl ji s sebou."
Lord Norrington si pohladil bradu. „Víš kolik jich bylo?"
„Přinejmenším dva, řekl bych, ale možná také dvojnásobný počet."
Příliš se mi to nezamlouvalo, ale neřekl jsem nic, ačkoli kolem mě ozývalo ponuré a neradostné mručení lovců. Ney a já jsme pak dovedli ostatní na místo druhého útoku, kde se nám podařilo zabít temeryxe. Jeho tělo leželo na stejném místě, kde jsme ho zanechali, i když se podle neurčitých stop zdálo, že kolem něj něco ještě nedávno obcházelo. Sandes se lorda Norringtona zeptal, jestli má zvíře zbourat a vzít s sebou maso, ale Leighův otec nesouhlasil.
„Máme dostatek jídla a bylo by zbytečné se tím zdržovat, zatímco se po okolí toulá zbytek smečky. Později budeme jistě mít mnohem více čerstvějšího masa."
Všichni jsme se tedy vrátili zpátky k vozům a zjistili, že několik lovců objevilo poměrně rovný plácek na od rokle odvrácené straně lesní cesty a rozbilo na něm tábor. Zapálili zde tři velké ohně a vztyčili několik stanů, včetně jednoho opravdu velikého s centrálním pavilonem a párem menších stanů, vykukujících po jeho stranách jako chudí příbuzní. Zatímco jsme se blížili k pasece, vynořil se z tohoto stanu Leigh. Jeho chůze byla poněkud vratká, ale na tváři mu hrál úsměv.
Během naší nepřítomnosti se z potrhaných šatů převlékl do loveckého oblečení ze zelené kůže. Dokonalá bělost Masky

luny ostře kontrastovala se sytou zelení jeho nového oděvu. U pasu se mu houpaly meč a dýka, na nohou měl šněrovací boty z měkké kůže s ozdobným lemováním. Na jeho opasku visel pár složených rukavic.
„Vítejte v našem domově daleko od domova." Mávnul rukou směrem k velkému stanu. „Každému z vás patří jedno z křídel tohoto paláce - Hawkinsovi pravé, Neyovi levé. Oba tam najdete šaty na převlečení."
Ney hřbetem levé ruky skryl zívnutí. „Zrovna teď bych nejvíc uvítal pyžamo."
Lord Norrington se objevil za našimi zády a oba nás poplácal po ramenech. „Ano, prosím, odpočiňte si. Zbývají ještě tři hodiny do poledne - pak začne lov.
Cestou do svého příbytku jsem musel projít velkým stanem a to, co jsem v něm spatřil, na mě udělalo dojem.
Podlahu zde tvořila spousta navzájem se překrývajících koberců. Mnohé byly ozdobeny složitými vzory - ty zřejmě pocházely až z Naliserra a Savarru - zbytek byl nevzorkovaný, i tak však představoval ukázku vynikající řemeslné práce.
Střed stanu zabíral dlouhý jídelní stůl a dvanáct židlí kolem něj. Všiml jsem si, že se všechen tento nábytek dá lehce rozebrat, což usnadňovalo jeho uskladnění a převoz. Jednomu z rohů dominoval stojan s dřevěnou deskou, k níž byla připevněna mapa okolí. V místech útoků temeryxů z ní trčely drobné špendlíky.
Poměrně strohé vybavení stanového pavilonu mě zároveň překvapilo i nepřekvapilo. Během svých návštěv v Norringtonově usedlosti jsem poznal, že si lord Norrington může dovolit ty nejkrásnější věci z celého světa. Třebaže jednoduchost a účelnost, s níž jsem se setkal zde, ukazovala spíše na jeho skoupost, věděl jsem, že tomu tak ve skutečnosti není. Tady, na lovecké výpravě, bylo toto vybavení přesně tím, co potřeboval. Lord Norrington si uměl vychutnat příjemné stránky svého bohatství, dokázal se však bez nich v krizových situacích snadno obejít.
Můj malý stan byl zařízen velmi jednoduše, jen koberec na zemi a truhlička s mým novým oblečením, zabalená do tří teplých přikrývek. Svlékl jsem si špinavé šaty a schoval se pod jednu z dek. Z dalších dvou jsem si udělal polštář a navzdory pokročilé ranní hodině se ihned propadl do bezesného spánku.

Když jsem vyšel ze stanu, měl jsem už slunce přímo nad hlavou. Mé nové kožené lovecké šaty mi padly dobře, rozhodně lépe než Neyovi ty jeho. Byly mu těsné v ramenech a měly příliš úzké rukávy, on však nad tím jen lhostejně potřásl hlavou jako by se ho takové detaily ani v nejmenším nedotýkaly. Každý jsme popadli malý bochník chleba, kousek sýra a jablko ze stolku uprostřed paseky a připojili se ke zbytku lovců. Všichni jsme se usadili do půlkruhu, oči upřené na lorda Norringtona a seschlého shrbeného starce s dlouhými bílými vlasy vpředu spletenými do čarodějnického copánku, zakrývajícího velký kus masky. Četné uzlíky na něm naznačovaly, že před námi stojí mág velké síly a schopností.
Lord Norrington počkal, dokud se neusadili i poslední opozdilci, a pak konečně promluvil. „Přišli jsme sem lovit sněhodrápy. Musíme je najít ještě dnes odpoledne, protože slunce na obloze nám poskytuje velkou výhodu. Na severu, odkud ti netvoři pocházejí, je v zimních měsících nedostatek světla, proto mají velké oči, které si vystačí i s tím málem. Tady a teď je však světla více, než dokáží snést, proto se musí přes den schovávat v nějakém úkrytu. A po tom budeme pátrat."
Sehnul se a zvedl kůži temeryxe, kterého jsme zabili. „Sněhodrápi loví ve smečkách a každou z nich tvoří obvykle zvířata z jednoho vrhu. Všichni sněhodrápi ve smečce si tedy jsou příbuzní a díky tomu je snáze najdeme. Arcimág Heslin vám to vysvětlí."
Starý muž se přibelhal blíž a vytrhl z kůže jedno pero. „Krev pozná krev. Kdo dokáže nahlédnout do nehmotného světa, dokáže také rozmotat klubko neviditelných čar, spojujících příbuzné." Přivřel jedno oko, zatímco to druhé si nás zpytavě prohlíželo. „Ty a ty jste bratranci a vy dva jste zase bratři, že ano?"
Lovci, na které ukázal svým kostnatým prstem, užasle zalapali po dechu.
Starý muž se výrazům jejich tváří škodolibě zachichotal. „Toto temeryxí pero je stále spojeno s jeho příbuznými. Použiji svou moc a pera vám pak ukáží směr, kterým se nachází zbytek smečky."
Jeden z lovců zvedl ruku. „Očarujete také naše zbraně, aby proti nim byly účinnější?'
„Kdyby takové kouzlo existovalo, žádného z vás bych tady vůbec nepotřeboval." Po jeho pohotové odpovědi se naší skupinkou přehnala vlna smíchu. Heslin počkal až se uklidníme a pokračoval: „Nebude snadné je zabít, ale na druhou stranu, nebude to pro vás ani příliš obtížné. Problémy však mohou nastat při jejich hledání, ale na to osobně dohlédnu. Najezte se a ozbrojte, pak dostanete svá temeryxí pera a budete moci vyrazit."
Norrington velitelsky opsal pravou rukou ve vzduchu půlkruh. „Rozdělte se na skupiny, připravte si zbraně a pohněte sebou. Máte na to čtvrť hodiny."
Dva mladší mágové se připojili k Heslinovi a začali trhat pera z krajů námi získané kůže. Sandes přistoupil k našemu mladému triu a ukázal na největší z vozů na cestě. „Vy tři budete v mé skupině. Je čas vás vyzbrojit."
Velký vůz se ukázal být opravdovou pojízdnou zbrojnicí se spoustou přihrádek na zbraně a další lovecké vybavení. Maje na paměti nedávný rozhovor s Neyem o způsobu boje s temeryxy jsem Sandese požádal o dlouhou dýku, kterou jsem schoval do pochvy na zádech. K pravému boku jsem si připnul toulec s třiceti šípy, každý z nich měl široký ocelový hrot, černě natřený dřík a rudé opeření. Ke střelbě jsem si zvolil krátký jezdecký luk. Tato vrstvená dvakrát prohnutá zbraň dokázala vyvinout neuvěřitelnou tažnou sílu a mohla provrtat šípem muže v kroužkové košili na vzdálenost sto i více yardů.
Sandes se na mě zvědavě podíval. „Žádný meč?"
Zavrtěl jsem hlavou. „Budu-li muset utíkat, nechci o něj zbytečně škobrtnout a padnout temeryxovi přímo pod drápy. Navíc, Ney mě upozornil, že jít s mečem proti jedné z těch věd se rovná sebevraždě, takže se bez něj obejdu."
Leigh se mým slovům zasmál, přesto se ale rozhodl meč vzít. Přehodil si opasek přes rameno tak, aby mu jílec zbraně vyčníval z pochvy přímo nad pravým ramenem. Mohl tak svou širokou oboustranně broušenou zbraň kdykoli bez obtíží tasit. Krom toho se chopil ještě lehké kuše s „kozí nožkou" - napínacím heverem značně zvyšujícím kadenci této

zbraně. Na Leighově pravém boku nasel své místo toulec s šipkami, na levém se uhnízdila dýka.
Ney se od luků a kuší držel raději dál. Vybral si však těžké kančí kopí, osm stop dlouhou zbraň s širokou oboustrannou čepelí a příčným raménkem, znemožňujícím zvířeti sklouznout dolů po ratišti a dostat se nebezpečně blízko k lovci. Samotné ratiště bylo vyrobeno z tvrdého dubového dřeva a vypadalo, že se nezlomí ani při nejprudším útoku. Neyovi stačilo zakleknout a zabořit jeho špičatý konec do země - ta pak na sebe přijala hlavní sílu náporu. Neyovo vybavení doplňovala sekyrka a dýka.
Jakmile jsme se ozbrojili, přesunuli jsme se k místu, kde pracovali Heslin a jeho kolegové. Zajímalo mě, co přesně pro nás budou moci udělat, neboť všichni věděli, že lidští mágové jen zřídka žijí dostatečně dlouho, aby dokázali ovládnout kouzla působící přímo na živé bytosti. Třebaže jsem slyšel nemálo příběhů o mázích, sesílajících výbušné ohnivé koule na různé loupežníky nebo aurolanské přišery, byla bojová kouzla zřejmě pouhou výjimkou z tohoto obecně platného pravidla. Složitější a choulostivější zaklínadla, s jejichž pomocí se dala vyléčit nemoc nebo zacelit rána, si žádala schopnosti a znalosti, kterých většina lidí nikdy nedosáhla.
Jak jsme však zjistili, kouzla, která nám měla pomoci neovlivňovala ani tak temeryxy jako spíše nás samotné.
Ney podal mágům svou zbraň jako první. Mladý učedník přivázal lněnou nití temeryxí pero k příčnému raménku kopí. Heslin pak pozvedl levou ruku a začal kolem něj pomalu kroužit palcem a ukazováčkem. Přitom si cosi monotónně mumlal pod nos. Pak jemně uchopil pero do ruky.
Z dlaně mu vytrysklo světlo, zalilo černočerné pero a obklopilo ho zlatou září. Když zvolna klouzal rukou k jeho špičce, zdálo se, že se do něj záře vsakuje jako voda do písku. Jakmile se jej přestal dotýkat, začalo se pero náhle kroutit a otáčet jako čechrané slabým vánkem, ačkoli všude kolem nás vládlo naprosté bezvětří.
Heslin přikývl a ukázal rukou směrem, kterým se pero marně snažilo ulétnout. „Sněhodrápy hledej tam. Následuj pero. Čím víc se k ním přiblížíš, tím divočeji se bude zmítat. Až jeho pohyb dosáhne největší intenzity, připrav se na střetnutí."
Očaroval pera i pro nás ostatní, každému přitom zopakoval stejné pokyny. Mé připevnil k hornímu konci lučiště, Leighovo k jílci jeho meče. Sandes a dva další z půltuctů lovců naší skupiny nesli stejná kopí jako Ney, zbytek byl ozbrojen luky podobnými mému.
Naše výprava se rozdělila celkem na tři skupiny. Dvě z nich - jedna vedená Norringtonem, druhá jedním z jeho zástupců - nasedly na koně a vyrazily opačnými směry po dřevařské cestě. Podle plánu měly sevřít úkryt temeryxů ze dvou stran. Třetí skupina - naše devítičlenná - měla k cíli dojít pěšky přímo od tábora, údajně proto, aby zastavila přišery, které by tudy mohly uniknout.
Sotva jsme vyrazili, oslovil jsem Sandese. „Nevadí vám, že nám třem musíte dělat chůvu a že nejspíš nedostanete příležitost skolit temeryxe?"
Muž s kulatým obličejem se usmál. „Je to pro mě vyznamenání, když mi vás lord Norrington svěřil do péče."
„To není žádná odpověď."
Leigh poplácal Sandese po pravém rameni. „Nech ho být, Hawkinsi. Tento muž velí otcovým lovcům už dva roky a za dva měsíce ho čeká svatba. Je to tak, Sandesi?"
„Ano, můj pane."
„Takže možnost starat se o nás mladé a držet nás co nejdál od nebezpečí pro něj bude skvělým tréninkem na nadcházející léta. Navíc, i když nenarazíme na žádné sněhodrápy, jsem si jistý, že pro nás Sandes najde nějakou jinou lovnou zvěř. Vrátíme se do tábora s jedním dvěma srnci a na oslavě vítězství je triumfálně spořádáme."
Svraštil jsem čelo. „Jak se dozvíme, že lov skončil?"
Leigh ukázal na pero na mém luku. „Když všichni temeryxové zemřou, tohle i všechna ostatní se přestanou pohybovat."
„Na to si ještě pěkně počkáme." Ney kývl směrem, kterým ukazovalo pero na jeho kopí. „Pane Sandesi, možná by bylo bezpečnější, kdybychom se drželi mezi mladými stromky. Mezi nimi se sněhodrápi nebudou moci pohybovat tak rychle."
Sandes přikývl na souhlas, takže jsme opustili vysoký borový les a vydali se do míst, která nám měla zajistit účinnější obranu. Náš postup se zpomalil, ale nevadilo mi to. Šel jsem vpředu spolu se Sandesem a sledoval, jak umně volí další trasu. Snažil se nás přitom co nejméně vystavovat případnému útoku. Tato cesta byla pro mě skvělou lekcí taktiky, Sandes se v lese vyznal a já se toho od něj mnoho naučil.
Ona lekce nám navíc všem zachránila životy.
Z tehdy neznámých důvodů totiž nezůstali temeryxové během odpoledne ve svém úkrytu. Prvním varováním nám byla změna rytmu pohybu očarovaných per, která se náhle roztančila mnohem divočeji. Sandes vydal okamžitě pokyn k zastavení. V tu chvíli jsem stál spolu s ním na vrcholku jednoho kopce, dalších pět lovců se skrývalo v hájku na temeni dalšího a Ney a Leigh se právě brodili přes potok, oddělujíc oba vršky od sebe.
Ačkoli jsme stáli na místě, škubání per neustále nabývalo na intenzitě.
„Blíží se sem!" Sandes zamával na Leigha a Neye. „Rychle, vylezte k nám nahoru."
Postavil jsem se na kmen padlého stromu, ležícího na severovýchodní straně vrcholu našeho kopce. Zahlédl jsem, jak se v dálce něco pohybuje, a bylo mi jasné, že to už není pouhé škubání černého pera na mém luku. „Vidím něco mířit přímo k nám. A rychle." Vložil jsem šíp do tětivy a napnul luk.
Prvního temeryxe jsem spatřil, když se vrhl do potoka asi pětadvacet yardů po proudu od Neye. Vypustil jsem proti němu šíp. Ten minul jeho hruď, ale zabodl se mu do levého stehna. Příšera zavřeštěla a sklouzla z kamene, voda se přitom rozstříkla na všechny strany. Pak se sněhodráp opět vyhrabal na nohy a ihned uskočil stranou, když na kameni těsně před ním vykřesala nepřesná Leighova šipka celý houf jisker.
Dva další temeryxové se objevili na otevřeném prostranství ve chvíli, kdy se první vzpamatoval a rozzuřeně se vrhl po

proudu potoka. Lovci na druhém kopci na ně několikrát vystřelili a tři z jejich šípů zasáhly jednoho sněhodrápa do pravého boku. Zvíře se svalilo na zem a v marné snaze vstát divoce drásalo drápy na zadních tlapách bláto a kamení na břehu bystřiny. Třetí temeryx přeskočil umírajícího druha a řítil se vpřed.
Znovu jsem napnul luk a snažil se zaměřit prchající sněhodrápy. Marně. Mezerami mezi stromy jsem je pokaždé zahlédl jen na zlomek vteřiny, na přesný výstřel mi tedy nezbýval čas. Rychle jsem se podíval do míst, kde se mi podařilo trefit prvního temeryxe, žádného dalšího jsem však už nespatřil. Byl tu ale jiný cíl, na který jsem po chvilce váhání vypustil šíp. Vlastně jsem nevěděl, jaký tvor se stal mým terčem. Ale během jediného okamžiku jsem došel k názoru, že cokoli, co běží spolu s temeryxy a ne pryč od nich, musí být zlé.
Můj šíp trefil drobnou bytost vysoko do hrudi a probodl ji naskrz od pravého ramene až k levému boku. Zkrvavený ocelový hrot vykoukl z její chlupaté hnědé kůže. Tvor otevřel ústa, ale místo výkřiku se mu z nich vydrala jen krev. Pomalu se otočil a zhroutil do vody mezi dva kameny.
Se zuřivým skřekem skočil sněhodráp, kterého jsem prvně poranil, na Neye. Ten skřek stačil k tomu, aby mi krev ztuhla v žilách, ale Ney rozvážně poklekl na jedno koleno a zapřel ratiště kopí do dna potoka. Zvolna zvedl hrot zbraně výš, tak aby ukazoval přímo na sněhodrápovo úzké břicho. Temeryx se nabodl. Síla nárazu však byla taková, že se konec ratiště svezl po kluzkém dně bystřiny. Děsivé drápy na zadních tlapách vystřelily kupředu a jen o vlásek minuly Neyovu hlavu a ramena. Ney prudce škubl kopím doleva a mrštil zvíře mezi velké kameny na břehu potoka. Sám však přitom klopýtl a roztáhl se v říčce tváří dolů jak dlouhý tak široký.
Zbylý sněhodráp se pohyboval jen s obtížemi. Jeden z lovců mu prohnal šíp ocasem. Pak jej Leighova šipka zasáhla do levého ramene a znehybnila mu jednu přední tlapu. Příšera na chvíli ztuhla a skrčila se na vzdáleném břehu bystřiny. Další dva šípy hvízdly kolem ní, poloha, ve které se nacházela, totiž lučištníkům velmi ztěžovala úspěšný zásah. Sněhodráp otevřel tlamu, ukázal nám své hrůzu nahánějící zuby a odporně zasyčel.
Pak sebral poslední zbytky sil a vyrazil proti Neyovi.

Kapitola osmá

Ney se převalil na záda, sáhl po sekyrce a zarval hrůzou při pohledu na příšeru, ženoucí se k němu. Měl jsem moc špatný výhled pro přesný zásah - a stejně tak lučištníci na druhém kopci. Ani Sandes, ze všech sil pádící dolů po svahu, se k Neyovi nemohl dostat včas, aby ho zachránil.
Vtom se na slunci zlatě a stříbřitě zaleskl tasený meč. Leigh přeskočil ležícího Neye, se šplouchnutím přistál v potoce a zahradil temeryxovi cestu. Hlasitě na sněhodrápa zakřičel a divoce zamával zbraní sem a tam. Skrčil se a vrhl se na bestii, meč připravený k bodnutí přitom držel v natažené ruce.
Sněhodráp se vztyčil v celé své výši, maličko ucouvl a udeřil ocasem do země. Leigh sklouzl po rozbahněném břehu potoka a musel se opřít levým kolenem a rukou, aby neztratil rovnováhu, hrot meče v pravé ruce však stále směřoval k temeryxovi. Bestie sklonila hlavu a chňapla po čepeli. Leigh odpověděl rychlým seknutím, které však těsně minulo její hrdlo, neboť se příšera bleskově stáhla zpátky. Hned vzápětí udeřil temeryx znovu. Leigh jej praštil přes čumák plochou stranou čepele, pak se postavil a začal zvolna ustupovat.
Bestie jej sledovala nemrkajícím pohledem velkých jantarových očí. Nozdry se jí rozšířily a chtivě nasály mladíkův pach, pak udělal sněhodráp jeden váhavý krok jeho směrem. A ještě jeden. Leigh viditelně zrychlil tempo ústupu. Temeryxova chůze se pozvolna změnila v klus.
Leigh se zachytil patou o kámen a zavrávoral na místě. Jílec meče stále pevně svíral v dlani, ale jeho pokus o udržení rovnováhy skonal jen zbytečným máváním rukou ve vzduchu. Svalil se na záda, ruce a nohy roztažené, břicho zcela odkryté a nechráněné. Temeryx to uviděl, zavřískl a skočil na něj.
Lovci na vzdáleném břehu říčky prohnali příšeře hrudí tři šípy, ty ji ale v tu chvíli nemohly zastavit. Velké srpovitě zahnuté drápy na vnitřních prstech zůstaly vztyčené. Zvíře umíralo, zůstávalo v něm ale stále dost sil, aby po dopadu zabořilo drápy do Leighova těla, rozervalo mu oblečení, maso i svaly a mrštilo jeho vnitřnosti do potoka.
Temeryx však Leigha nikdy nezasáhl.
Sandes, který konečně doběhl k místu boje, skočil vpřed a vrazil sněhodrápovi kopí do břicha. Celou svou vahou vychýlil temeryxe ze směru útoku, zvedl jej o trochu výš a pak jím smýkl ke vzdálenému břehu potoka. Lovec uvolnil kopí a okamžitě se vrhl k Leighovi, aby mu pomohl dostat se do bezpečí, zatímco kolem sebe bestie pěnila vodu v předsmrtných křečích.
Přejel jsem les pozorným pohledem, ale nezaznamenal v něm už žádný další pohyb. A hlavně, temeryxí pero na mém luku se přestalo pohybovat. S šípem stále pro všechny případy vloženým do tětivy jsem napůl běžel a napůl klouzal po vlastních stopách dolů k bystřině. Leigh se vyškrabal na veliký kámen a usadil se na něm, mokrý, ale živý. Náhle prudce zatřásl hlavou a ohodil mě a Neye sprškou vody ze svých vlasů.
Se zvednutým obočím jsem se na něj podíval. „Tohle byla ta nejstatečnější a nejpitomější věc, jakou jsem kdy viděl."
„Opravdu?" Leigh měl ihned bradu pyšně nahoře. „Já vím jen to, že vám všem trvalo hrozně dlouho, než jste se konečně k něčemu rozhoupali."
„O čem to mluvíš?"
„O tom, můj drahý Tarrante, že jste tu věc měli zastřelit už dávno." Ukázal na mrtvého temeryxe. „Snad si nemyslíte, že jsem se ho s tím mečem pokoušel zabít? Ne, jen jsem se ho snažil odlákat od Neye a dát vám ostatním čas skolit ho šípy."
Přimhouřil jsem oči. „Aha. Ale pokud by se ti jej mečem skutečně podařilo dostat, určitě bys nám tvrdil, že jsi to vlastně měl celou dobu v úmyslu, že?"
Na Leighově tváři se objevil prohnaný úsměšek, ale místo toho, aby mi odpověděl, otočil se raději k Neyovi: „Jsi v

pořádku?"
Ney pomalu přikývl. „Nevím, jak ti poděkovat. Ta příšera, nikdy jsem nebyl tak blízko smrti."
Leigh zahnal Neyovy rozpaky jediným nenuceným mávnutím ruky. „Nemysli na to, Neysmithi. Jak ti Hawkins rád potvrdí, chovám se často jako osel, i když si to jen zřídka uvědomuji a ještě řidčeji to přiznávám - dokonce sám sobě. Přestože nebylo naše první setkání zrovna přátelské, dokázal jsi, že jsi dobrý člověk. Je povinností Norringtonů chránit dobré lidi jako jsi ty." Leigh se usmál. „A mně osobně je potěšením chránit život muže, kterého považuji za svého přítele."
Ney svraštil obočí a přemýšlel nad Leighovými slovy. Pak rázně přikývl. „Získat za přítele Norringtona. To je mnohem víc, než jsem od Měsíce luny očekával."
„Jen se neboj, bude toho ještě spousta. Myslím, že budeš jedním z hrdinů básně, kterou hodlám složit. A ty taky, Hawkinsi." Leigh zkřížil ruce na prsou. „Nazvu ji ‚Jak se trápí sněhodrápi'. Dobré, ne?"
„Už se nemohu dočkat." Potřásl jsem hlavou a začal se brodit k Sandesovi. „Zastřelil jsem ještě něco, tam dole po proudu. Nevím, co to vlastně bylo, ale jsem si jistý, že to nemělo přátelské úmysly."
„Pojďme."
Doplahočili jsme se k místu, kde se v mělké tůňce pohupovalo tělo podivného tvora. Ta věc neměřila v kohoutku více než čtyři stopy, byla však pevněji stavěná, než dítě stejného vzrůstu. Tvor měl velké černé oči a krátký čenich s černým trojúhelníkem nosu na konci - velmi se podobal psímu. Části jeho tváře a také dlaně i chodidla nepokrývala srst, holá kůže zde měla nechutnou barvu krevní podlitiny. Tlama byla plná drobných zubů ostrých jako špendlíky, spodní špičáky svou délkou výrazně přesahovaly horní. Ruce velmi připomínaly lidské, jen jim scházely malíčky. Tvorovy velké netopýří uši byly sklopené do husté srsti, rostoucí po stranách hlavy.
Zjednodušeně by se bytost dala popsat jako malý chlapec v kostýmu medvíděte, ačkoli byla spíše svalnatá než obtloustlá. Tomuto popisu se však vymykala zdobená páska na předloktí, k níž bylo připevněno půltuctů černých temeryxích per. Kolem pasu to také mělo úzký opasek se dvěma váčky, obsahujícími bylinky, kameny a neurčité kusy zvířecího masa v úhledných malých balíčcích.
Sandes vytáhl mrtvou bytost na břeh a posadil se do dřepu u její hlavy. „Je to už dávno, co jsem naposledy viděl něco takového. Ale tehdy to zcela určitě nemělo tmavou kožešinu." Natáhl ruku, rozhrnul srst na tvorově rameni a přikývl. „U kořínků jsou chlupy bílé."
„A to znamená?"
„Znamená to, že si tento tvor obarvil kožešinu, aby se mohl nepozorovaně pohybovat našimi lesy." Otřel si ruku o nohavici kalhot. „Myslím, že jsi zastřelil vylaena."
Zachvěl jsem se. „Ti ale žijí v Aurolanu, až za Přízračnými pláněmi, strašně daleko na severu."
„To sněhodrápi taky. Všechno jsou to mazlíčci Chytriny, nechť bohové zatratí její černou duši." Sandes pozvedl lovecký roh ke rtům a třikrát na něj v rychlém sledu zatroubil. Pak několik vteřin počkal a celé to zopakoval. O chvíli později se ze dvou míst v lese ozvala stejná odpověď.
Sandes šťouchl špičkou boty do vylaenova těla. „Lord Norrington bude vědět, co dělat."

Lord Norrington a jeho skupina k nám přijeli po stopě temeryxů. Dva z jejich koní nesli stopy škrábanců a přinejmenším jeden muž měl po zásahu šípem ovázané rameno. Ke hřbetům páru koní, vedených opatrně jejich jezdci, byl přivázán mrtvý temeryx a tři další těla, která jsem si zpočátku nestačil pořádně prohlédnout.
Lord Norrington popohnal koně k místu, kde jsme stáli já a Sandes. Seskočil ze sedla, předal Sandesovi hřebcovy opratě a klekl si k vylaenovi. Leighův otec si zamyšleně pohladil bradu, pak se náhle postavil a pohlédl na mě. „Je to tvůj šíp, Hawkinsi?"
„Ano, můj pane." Otočil jsem se a ukázal na kopec nad námi. „Stál jsem nahoře, když sem dorazili. Nemohl jsem zasáhnout temeryxy, ale napadlo mě, že s bytostí, která utíká spolu se sněhodrápy a ne pryč od nich, není určitě něco v pořádku."
„Skvělá trefa, Hawkinsi. A odhadl jsi situaci správně - tento vylaen byl spojencem temeryxů a v našich krajích neměl co pohledávat. Heslin to ještě prověří, ale myslím, že s pomocí té pásky na ruce ovládal sněhodrápy. Vylaenové mají navíc velmi vysoko posazený hlas - psi je mohou slyšet a řekl bych, že i temeryxové - takže jim dost možná udílel rozkazy k útoku na vaši skupinu." Poplácal mě po rameni. „Tím jediným šípem jsi vás všechny nejspíš zachránil."
„Když už jsme u zachraňování," ukázal jsem vzhůru po proudu na Leigha, „váš syn zachránil Neye před jistou smrtí."
Lord Norrington maličko naklonil hlavu. „Opravdu? No, myslím, že nás dnes večer čekají opravdu zajímavé příběhy, které čas jistě vyšperkuje spoustou detailů."
Obrátil se k Sandesovi. „Kolik jste jich zabili?"
„Tři temeryxy, můj pane. Jednoho čistě zastřelili lučištníci, Mistr Carver dostal dalšího kopím a váš syn zadržoval posledního tak dlouho na to, aby do něj mohli moji lidé nasázet tři šípy a já k němu stačil doběhnout s kopím." Sandes kývl hlavou směrem k jezdcům, kteří následovali lorda Norringtona. „Vidím, že jste také jednoho složili."
„To Jempson, srazil ho kopím - z koně. Ti tři ostatní jsou řvouni." Lord Norrington postřehl nechápavý výraz mé tváře. „Jsou podobní vylaenům, ale mohutnější, více zvířečtí, se skvrnitou srstí a delšími zuby a čenichy. Elfové jim říkají ominir, ale názvu v lidském jazyce dal vzniknout jejich nepřetržitý jekot a kvílení. Tito, jak se zdá, byli upraveni tak, že se zmohli jen na nízký šepot. Jeden z nich trefil šípem Swinbrooka, ale dostane se z toho."
„Ano, můj pane." Sandes popleskal hřebce po šíji. „Co si přejete, abych udělal s vylaenem a sněhodrápy?"
„Ať je tví muži všechny stáhnou - včetně řvounů. Uschovejte také jejich zuby, ruce a nohy, budeme je ještě potřebovat. Těla vylaena a řvounů spalte. Sněhodrápy si opečeme."
Zamrkal jsem překvapením. „Opravdu je budeme jíst?"

„Až se staneš bojovníkem jako tvůj otec, budeš jíst v poli i daleko horší věci. A sněhodrápi vlastně chutnají celkem dobře, není-liž pravda, Sandesi?“
„Jsou to jen taková velká kuřata, můj pane." Sandes sundal hřebci od sedla kus smotaného provazu a hodil mi ho. „Svaž mu s tím nohy a pak ho dotáhneme zpátky do tábora. Snaž se a já dohlédnu na to, abys večer dostal pořádný kus sněhodrápích jater osmažených na divoké cibuli. Věř mi, na tohle jídlo v životě nezapomeneš."

Sandes měl pravdu. Na tu večeři jsem skutečně nikdy nezapomněl, ale nemohla za to jen smažená játra a cibule. Jídlo mělo samo o sobě výtečnou chuť, avšak společnost kolem mě ji ještě o hodně zlepšovala. Po návratu do tábora byly nám všem přiděleny nejrůznější úkoly, od nošení palivového dříví přes vyvrhování temeryxů až po ovazování ran lovcům a jejich koním.
Třetí skupina přivezla dva další řvouny a ještě jednoho temeryxe, čímž se celkový počet opeřených příšer ustálil na šesti. To odpovídalo počtu per na vylaenově pásce, takže bylo navýsost pravděpodobné, že jsme je opravdu skolili všechny. Ještě více by mě potěšilo, kdyby lovci pobili také celý půltucet řvounů. Jejich původní počet jsme však neznali, takže jsme si vlastně nemohli být jistí, zda onen chybějící šestý opravdu existoval. Kdosi dokonce vyslovil názor, že vylaen předhodil tohoto řvouna temeryxům, aby mezi ostatními udržel disciplínu.
Heslin v pásce ozdobené pery sněhodrápů skutečně objevil stopy magie a také našel jednoduchou odpověď na otázku, proč příšery odpoledne opustily svůj úkryt. Když se k němu totiž začaly blížit obě jízdní skupiny lovců, magická páska zřejmě upozornila vylaena na přítomnost Heslinova pátracího kouzla. Nejsnazší směr úniku, který se mu nabízel, byl ten, kde jsme se nacházeli my. Nás však prvně objevit nemohl, byli jsme od něj totiž ještě příliš daleko.
„Kdyby k ovládání sněhodrápů používal nějaké jiné kouzlo, je možné, že by vaši skupinu neodhalil vůbec - dokud by nebylo příliš pozdě." Mág sevřel rty do tenké čárky. „Tohle nebyla žádná zbloudilá lovecká výprava. Tady šlo o něco víc."
„Myslím, že o tom si promluvíme později, Hesline." Lord Norrington rychle změnil směr, kterým se debata začala stáčet. „Možná, že dokážeš zjistit více o vylaenově magii až se vrátíme zpátky do Valsiny."
Nikdo nepočítal s tím, že by se naše pěší skupina mohla toho dne ocitnout v nebezpečí. Nikdo totiž nemohl tušit, že se na scéně objeví vylaen, který nechá dva temeryxy a hrstku řvounů zdržovat jízdní lovce a sám se pustí naším směrem. Vzali nás mladé na lov jen proto, že po tom všem, co jsme prožili, by bylo nefér z toho mě, Leigha a Neye vynechat. O to většího uznání se nám teď za naše činy od shromážděných mužů dostávalo.
Leigh a já jsme se již účastnili několika lovů a posezení u táborového ohně ve společnosti lovců nám nebyla neznámá. V jejich očích jsme ale tehdy byli jen dětmi s chlapeckými maskami, nesoucími znaky našich rodin, proto pro nás měli v záloze desítky smyšlených příběhů. Povídali nám o opeřených pstruzích, rybách, které se schovávají na stromech a které lovci střílejí z luku, či o rohatých zajících tak divokých, že zaženou na útěk i vlky a medvědy. Dokázali poslouchat naše vyprávění o uloveném jelenu nebo chycené rybě s tak vážnými výrazy, jako by v životě nic podobného neslyšeli - a pak se ještě půlhodiny kuckat smíchy.
Po lovu na temeryxe v nás už neviděli děti. Spolu s nimi jsme se postavili jedněm z nejnebezpečnějších šelem světa, šelmám, které se už déle než století nezatoulaly tak daleko na jih. Sandes vychvaloval mou obratnost v zacházení s lukem a další lovci zase prohlašovali, že se ještě nikdy nesetkali s takovou silou, s jakou Ney probodl temeryxe a odmrštil ho stranou. Občas jsme se stávali i terči mírného popichování, poznámky lovců se však v ničem nelišily od těch, jimiž si utahovali ze skutků, které toho dne vykonali jejich zbylí druzi - včetně Sandese.
Daleko největší pozornosti se ale té noci, strávené kolem táborového ohně, dostalo Leighovi. Každý s přítomných se chtěl s ostatními podělit o svou verzi jeho činu. Všem příběhům ale bylo společné ohromení nad tím, jak se postavil do cesty jisté smrti. Jeho křikem doprovázený příchod nám přinesl povzbuzení, svým prudkým útokem nás zase překvapil a zároveň donutil k úsměvu. Když pak začal ustupovat, věděl každý z nás, že mu musíme nějak pomoci, pomoci muži, který má takovou odvahu.
Leigh to všechno poslouchal a - byť jen na malou chviličku - se nad chválou zatvářil trochu rozpačitě. Nejspíš to bylo proto, že poprvé v životě v něm lidé viděli jen jeho samotného a ne syna lorda Norringtona. Toho dne vlastním přičiněním nepatrně vystoupil ze stínu slavného otce. Nemyslím, že by ho to předtím příliš rozčilovalo, ale život strávený v něčím stínu dovede být studený. Úspěch jej tedy musel o to více hřát u srdce.
Když byla naše vyprávění u konce, sám Leigh se postavil a zasypal nás povídáním o tom, na co během útoku myslel. „No, byl jsem tam, jen kousek od něj, ale co dál? Ta zatracená příšera si ani nevšimla mojí šipky, kterou jsem do ní zabodl, a nejspíš taky přehlédla i ten šíp ve svém ocase. Podívala se na Neye, jak sebou plácá ve vodě, a zřejmě si pomyslela, že před sebou má největšího zeleného pstruha co kdy byl. Z toho běhu byla celá unavená a měla hlad, takže se ho rozhodla sežrat. Ale to jsem jí v žádném případě nemohl dovolit.
A tak jsem skočil dopředu, zamával mečem a pokusil se jí vysvětlit, že Ney není žádný pstruh. Mně bylo jasné, že má na pstruha moc rukou a nohou, ale povídejte to temeryxovi! Hloupá bestie na mě zasyčela: ‚Je to pstruh!' A já se skrčil a povídám: ‚Ne, není!' Aha, vy jste nevěděli, že ovládám temeryxštinu, co? Inu, já umím spoustu věd, o kterých asi nevíte. Ale řeknu vám, když na mě ten temeryx znovu zasyčel, došlo mi, že má asi špatnou výslovnost nebo mluví nějakým divným nářečím. Tak jsem radši padl do vody, abych našel opravdového pstruha, kterého bych mu mohl nabídnout. Doufal jsem, že zatímco ho bude žrát, uděláte z něj jehelníček."
Svůj proslov doprovodil Leigh divokými poskoky dopředu a dozadu. Krátký klacík s doruda rozpáleným koncem mu přitom složil jako náhražka meče, mával s ním kolem sebe v nesmyslných výpadech. Co chvíli jsme se museli smát, jeho komické nadání bylo velké a Leigh se navíc snažil ze všech sil, aby nás pobavil. Dokonce jeho strohý otec se jednou či dvakrát zasmál synovým kouskům. Na konci představení se Leigh uklonil, slavnostně vložil svůj dřevěný meč do ohně a znovu se posadil k otci.

Tehdy se lord Norrington zvedl a rozcuchal synovy blonďaté vlasy. „Pánové, tento den byl pro nás pro všechny úspěšný. To, že se příšery objevily v naší zemi, považuji za špatné znamení, mnohem horší by ale bylo, pokud by jejich přítomnost zůstala nezpozorována. Nevím, co nám po všech těchto odhaleních přinese budoucnost, ale dnes jste se všichni drželi statečně a vaše činy nikdy nebudou zapomenuty."
Kapitola devátá

Teprve během návratu do Valsiny jsem si začal uvědomovat, jak neobyčejné věci jsme vlastně vykonali. Jako členové lovecké výpravy jsme byli jen částí většího celku. Lov pro nás představoval celý svět a všichni jsme při něm sdíleli stejné zážitky, jež nám ani nepřipadaly příliš výjimečnými. Po návratu jsme se ale dostali do styku s lidmi, kteří o posledních událostech neměli žádný přehled.
Rounceův příjezd do města odstartoval vlnu historek o smečkách temeryxů, toulajících se po venkově. Proto k nám farmáři a pastýři, které jsme cestou míjeli, přicházeli a ptali se na výsledek lovu. Lord Norrington zůstával klidným a zdvořilým, odpovídal vždy, že je naprosto spokojen s tím, jak se situaci podařilo zvládnout. „Teď už se není čeho bát."
Na předměstích Valsiny nás již nedočkavě vyhlížely hloučky zvědavců. Ve skutečnosti toho ale nebylo příliš k vidění, jen majestátní průvod lovců na koních a několik vozů. Všechny kůže a další hrůzu nahánějící trofeje jsme schovali do jednoho z vozů, čímž jsme obyvatele města zbavili možnosti dělat vyjevené och a ach. Dokonce naši zranění jeli spolu s ostatními bez jakýchkoliv viditelných obvazů, takže to vypadalo, že jsme si s naším úkolem dokázali poradit snadno a bezpečně.
Když jsme se dostali do středu města, poslal lord Norrington mě a Neye za našimi rodinami, abychom jim dali vědět, že jsme v pořádku. Já, Leigh a Ney jsme se sice dohodli, že spolu nejdříve půjdeme do Kedynova chrámu a poděkujeme bohu války za náš úspěch, ale lord Norrington prohlásil, že to klidně může počkat. Cestou ze svatyně jsme se chystali navštívit Rounce, ale lord Norrington opět nesouhlasil a navrhl, abychom to raději odložili na večer nebo dokonce na zítřek, neboť náš přítel byl těžce zraněn a potrvá mu velmi dlouho, než se zcela zotaví.
Usmál jsem se a poplácal svého koně po šíji. „Půjdu tedy za otcem a pak se cestou do chrámu stavím ve vaší usedlosti, abych vám vrátil koně."
Lord Norrington zavrtěl hlavou. „Ten kůň je tvůj, mladý Hawkinsi, a stejně tak i postroj a sedlo. To platí také pro tebe. Mistře Carvere. V tu první noc zachránila vaše statečnost Mistra Playfaira, vás samotné a také mého syna, jehož život je mi nadevše. Je to to nejmenší, co pro vás na důkaz vděčnosti mohu udělat."
Neyovi překvapením poklesla čelist. „Jste příliš laskavý, můj pane."
„Aha!" zamračil se Leigh. „Takže můj život má cenu jen jednoho koně a sedla?"
Norrington letmo pohlédl na syna. „Řekl jsem, že to je to nejmenší, co mohu udělat, Bosleighu. Neřekl jsem, že je to všechno - to ostatní přijde v pravý čas. Sbohem vám oběma. Dokud se opět nesetkáme."
Kývl jsem mu na rozloučenou, trhnutím otěží otočil koně a tryskem vyrazil k domu své rodiny. Zastavil jsem se v nejbližší konírně, Mincí luny zaplatil ustájení svého zvířete na měsíc dopředu a pěšky se hnal dál. U našich dveří se nakupil hlouček mladších chlapců, z nichž jsem některé znal už z dřívějška, ale všechny jsem je odehnal. Ustupovali jen neochotně, největší z nich přitom pohrdavě nazýval historky o tom, jak jsem zabil zuřivého hrůzověda, pustými výmysly.
Zaklepal jsem, otevřel dveře, odhrnul záclonu a vstoupil do domu. Matka vyběhla z kuchyně a já ji sevřel v náručí. Tiskla se ke mně ze všech sil, její tělo se přitom chvělo tichými vzlyky. Ucítil jsem na krku vlhkost jejích slz, takže jsem ji políbil na ucho a objal ještě pevněji. Nakonec její stisk povolil a ona se ode mě odtáhla, palci si vyhnala slzy z očí a utřela ruce do zástěry.
„Máš hlad, Tarrante?" Otočila se a ukázala ke krbu. „Fazole se mi už vaří a také peču chleba. Nevěděla jsem, kdy se vrátíš. Tví bratři mají pohotovost a otec je v lordově Poradní síni, kde spolu s ostatními plánuje, co dělat, jestli se Severní horda dostane až sem."
„Jsem v pořádku, mami. Jen pár boulí a pár škrábánců."
Přešla místnost k černému litinovému hrnci, zavěšenému nad plameny v krbu. Povytáhla jej ven, rukou, chráněnou zástěrou, zvedla pokličku a vařečkou zamíchala hustou hnědou hmotu fazolí. „Já vím, Tarrante, ale po tom všem, co jsem se doslechla o tvém příteli Rounceovi... Inu, mateřské starosti."
Opět se ke mně otočila, pokličku držela jako štít v jedné ruce, dřevěnou vařečku jako meč v té druhé. „Vždycky budu tvou matkou a vždycky se o tebe budu bát. Musíš to vědět. Musíš to vědět, protože tě miluji."
Přikývl jsem. „Já vím." Vzal jsem si od stolu jednu židli a posadil se. „Jak je na tom Rounce?"
„Jedna z pekařových dcer nesla jeho rodině chleba a pak mi vyprávěla, že to Rounce přežije. A díky něčímu pohotovému zásahu ani nepřijde o nohu."
„To Ney. Udělal obklad."
„Ney?"
„Neysmith Carver. Potkal jsem ho na oslavě. Je to zbrojířův učeň, ale chtěl by se stát válečníkem. Řekl bych, že k tomu teď dostane příležitost." Usmál jsem se, když matka přede mě postavila kouřící misku fazolí. „Děkuji, ale mohu s jídlem počkat na otce."
„Nevím, kdy se vrátí, takže se najez hned." Matčin výraz změkčil úsměv. „Když se tvůj otec doslechl o tom, co se přihodilo, řekl mi, že se o sebe dokážeš postarat. Že budeš v pořádku. Věřila jsem mu, ale..."
Na chvíli zaváhala při vzpomínce na obavy, které musela vytrpět, pak popotáhla nosem - spíše ale rozzlobeně než smutně. „Nevadí, teď se hlavně najez..."
„Mám opravdu hlad, mami. Táborová strava je dobrá, ale..."
„Máš pravdu, Tarrante Hawkinsi. Všechno to válčení, bojování a zabíjení v sobě sice může mít určité kouzlo, ale pro

přežití potřebuješ daleko víc - včetně těch hmotnějších stránek života, jako jsou vařené fazole v žaludku."
„A matka, která se postará o to, abych je dostal?"
„Velmi správně, Tarrante, velmi správně." Pomalu přikývla a pak znovu zamíchala fazole. „Možná měl tvůj otec nakonec přece jen pravdu."

Už se šeřilo, když jsme se Leigh, Ney a já konečně setkali v chrámu. Nesl jsem s sebou přikrytý hrnec fazolí, které jsem měl na matčino naléhání předat Rounceově rodině. Svěřil jsem ho do péče akolyty, od něhož jsme si -nyní již za opravdové peníze - koupili uhlíky a kadidlový prášek. Pak jsme sestoupili do jámy ke Kedynově soše, abychom bohu válečníků poděkovali za své úspěchy.
Slavnostně jsem poklekl, levou ruku na prsou, pravou namířenou k zemi. Začal jsem odříkávat obvyklou děkovnou modlitbu, vtom mi však líný průvan zavál do tváře kouř a já se ho zhluboka nadechl. Pamatuji si, že jsem se rozkašlal, zároveň jsem ale pocítil podivné odtržení od vlastního těla. Proplouval jsem vzpomínkami na jednotlivé milníky našeho dobrodružství, znovu jsem zažíval bolesti a obavy, strasti a radosti lovu a zabíjení. Vybavil jsem si vše do nejmenších detailů, v hlavě se mi objevily i věci, o nichž jsem netušil, že jsem je viděl nebo slyšel. Mé prsty sebou škubly, když jsem ucítil, jak srdce temeryxe přestává bít, a pak se má mysl opět vynořila nad hladinu skutečnosti.
Vzhlédl jsem a sledoval úzký proužek kouře z mého uhlíku, jak stoupá vzhůru a míjí Kedynovu tvář. Přitom se kroutil a svíjel a mně se zdálo, že bohu válečníků šeptá o všem, co jsem prožil. Tentokrát jsem neočekával žádné znamení, že si mě Kedyn všiml nebo že se o mě zajímá, a žádného se mi také nedostalo. Bohové jen zřídka zasahují do lidských věd, pozemské záležitosti obvykle nechávají na starost weirunům - duchům určitých míst, kteří obývají svět. Přesto jsem ale považoval náhlou vlnu vzpomínek za znak toho, že byla má modlitba za Sebeovládání dost možná skutečně vyslyšena.
Postavil jsem se, uklonil a vydal se po schodech nahoru do hlavní chrámové lodi. Tam jsem našel Neye a Leigha, jak mluví s drobným vychrtlým knězem. Kedynův kněz byl oblečen do černé róby z hrubé vlny, hlavu měl vyholenou, nosil však knír a bradku stejně tmavou jako jeho šat. V jedné ruce držel můj hrnec fazolí, druhou mě přivolával k sobě. Mluvil velmi tiše. „Promiň, že tě ruším, Mistře Hawkinsi, ale byl jsem požádán, abych vás odtud tajně odvedl. Jak už jsem vysvětlil ostatním, vaše sláva vás předešla. Viděli vás vejít dovnitř a nyní se před vchodem do chrámu shromáždil zvědavý dav, který se vás touží zeptat na události posledních dvou dní. Pokud byste tedy byli tak laskaví a následovali mě..."
Kněz se otočil a Leigh okamžitě vyrazil za ním. Ney a já jsme si vyměnili pohledy, pokrčili rameny a připojili se k ním. Kněz nás vedl klenutým dveřním obloukem a pak dolů po schodech hluboko pod úroveň městských ulic. Ocitli jsme se v chodbě, táhnoucí se doleva i doprava kam až oko dohlédlo, kněz však obešel patu schodiště a vstoupil do zejícího ústí tajné chodby, které se za ní ukrývalo. Spolu s ostatními jsem se ponořil do tmy.
O kousek dál jsem v chodbě, osvětlené jen matnou září nějaké houby na stropě, spatřil knězovu siluetu. Ukazovala dál kupředu. „Je tady točité schodiště, které vede dolů a pak ven. Při sestupu se přidržujte jeho střední osy."
Leigh kráčel v čele, za ním Ney a naši malou skupinku jsem uzavíral já. Udělal jsem jen několik krůčků po příkrých schodech, když mi náhle došlo, že nás kněz nenásleduje a že stále má matčiny fazole. Otočil jsem se a vyrazil zpátky. Viděl jsem ale jen, jak se ústí tajné chodby, kterou jsme sem přišli, pomalu zavírá a na jeho místě se objevuje kamenná stěna, ozdobená jasně zeleným znamením ptáka s roztaženými křídly. Během okamžiku obraz zmizel a já si náhle uvědomil, že během našeho sestupu muselo být schodiště pootočeno o devadesát stupňů a nyní se vrátilo do původní polohy. Kdybych se včas neotočil a nespatřil pohybující se obraz, nikdy bych nemohl pochopit, co se stalo.
Zespod jsem zaslechl Leighův hlas. „Tak takhle jsem si cestu ven nepředstavoval."
„Ani já ne."
Rychle jsem seběhl po schodišti a ocitl se v malém pokoji. Sotva jsem do něj vkročil, točité schody za mými zády se pootočily a zcela nás odřízly od světa. Naproti nám se opět objevilo znamení ptáka na průsvitném zeleném kameni, který byl otesán tak, aby přesně zapadl do otvoru ve stěně. Nyní zářil obraz zcela jasně a osvětloval tři roucha s kapucami, visící na zdi. Světlo dodávalo rouchům nazelenalý nádech, předpokládal jsem však, že byla ve skutečnosti stejně bílá jako naše Masky luny.
Ney se otočil a zkoumavě se na nás zadíval. „Máte někdo ponětí, co se to děje?"
Zavrtěl jsem hlavou.
Leigh přimhouřil oči. „Copak to není zřejmé? Upoutali jsme pozornost Společenství."
„Společenství?" Neyovi prudce poklesla ramena. „Ona existují, to jistě, ale u žádného z cechů jsem ještě neviděl takový znak."
Leigh zvedl ruku a v žertu pohrozil Neyovi prstem. „To jsou jen Menší společenství, Neyi, ta veřejná. Každý cech má své vlastní a přijímá do něj jen ty nejlepší ze svých řad. Začala vznikat hned po Velké vzpouře jako odpověď na Větší společenství. Dlouho předtím, než ke vzpouře vůbec došlo, svedla tajná společenství k sobě nejmocnější lidi světa, kteří se jejich prostřednictvím mohli spolu domlouvat a intrikovat. Někdo dokonce říká, že jsou společenství starší než Estinská říše. Nevím, jestli je to pravda, každopádně ale neschopné vedení říše jistě umožnilo jejich šíření a rozkvět."
„Tohle přece ví každý, Leighu." Ney si založil ruce na prsou. „Tehdy se přece zrodil zvyk nosit masky. Ale po vzpouře všechna tajná společenství zanikla."
„Ne tak docela. Místo toho, aby zanikla, přesunula se společenství jinam, do zemí, které nebyly součástí Estinské říše. Společenství umožňují lidem z různých národů vyměňovat navzájem myšlenky a nápady - dokonce i tehdy, když jsou jejich vlasti ve válečném stavu. Jsou to stínová velvyslanectví, schopná, je-li toho zapotřebí, obejít jakýkoliv konflikt."
Zvedl jsem obočí. „Co chtějí?"
Leigh se usmál. „Vypadá to, že nás."
Znamení ptáka náhle nabylo zlatého odstínu. Ozval se vzdálený mimo tělní hlas, zněl dutě jako ze dna hluboké studny.

„Stojíte na prahu budoucnosti. Odvrhněte svá stará já a oblečte si tato roucha, abyste se stali tím, k čemu jste předurčeni."
Leigh se opřel zády o zeď a začal si sundávat boty. Zul si jednu, odhodil ji stranou, a pak vzhlédl. „No tak, svlečte se a vezměte na sebe ta roucha."
„Jsi si jistý, že to opravdu chceme udělat, Leighu?" Nervózně jsem se zatahal za límeček košile. „Vždyť ani nevíme, co jsou zač."
„Nevíme, Hawkinsi, ale známe některé lidi, kteří k nim patří." Pustil se do druhé boty. „Čím jsme k sobě přilákali jejich pozornost? Byli jsme na lovu, zabíjeli jsme sněhodrápy - tohle slovo se mimochodem skvěle rýmuje - a vylaeny a řvouny. Každý ve Valsině už jistě slyšel nějakou fámu o našich činech, ale tito lidé by nás sem určitě nepozvali na základě fám. Jsme tu, protože oni vědí přesně, co jsme udělali."
Přikývl jsem a vytáhl si zpod kalhot lem tuniky. „To znamená, že museli mluvit s někým, kdo tam byl s námi. Třeba s tvým otcem nebo s Heslinem."
Ney se usmál a posadil se, aby setřásl druhou botu. „A našli si nás v chrámu. Jen málo lidí vědělo, že tam půjdeme a kdy."
„Přesně." Leigh si sundal kalhoty, strhl tuniku a stáhl punčochy z odřených nohou. Nahý až na svou masku sáhl po rouchu na stěně. „Předevčírem se na nás dívali, včera; nás hodnotili a dneska nás chtějí. Za ty tři dny Měsíce luny jsme urazili dlouhou cestu, přátelé. A jen si představte, kam až dojdeme za celý život!"

Kapitola desátá

Stáli jsme před planoucím znamením zlatého ptáka, na sobě jen bílá roucha a Masky luny. Neměl jsem ani ponětí, co mám dělat dál, a hlas se již nevrátil, aby nám pomohl. Začal jsem ke znamení natahovat ruku, abych zjistil, zda neucítím jeho žár, ale Leigh se pohnul rychleji a předešel mě. Dotkl se obrazu, ihned však bleskově ucukl jako by se mu do prstu zabodla jehla.
Kamenný blok se pomalu zvedl a odkryl tak malou komůrku, do které se mohl vejít jen jeden z nás. Ney a já jsme o krok ustoupili a oba najednou pohlédli na Leigha. Ten chvíli stál zcela nehybně, pak se na nás podíval a překvapeně zamrkal. O vteřinu později se jeho modré oči zúžily do dvou škvírek, Leigh přikývl a vstoupil do komůrky.
Stěna se za ním znovu zavřela.
Neslyšel jsem žádný křik ani žádné marné pokusy dostat se ven a to mě trochu uklidnilo. Koneckonců, pokud by nás ti lidé chtěli zabít, mohli to udělat daleko jednodušeji - dýkou ve tmě nebo jedem ve víně. Jistě by si nepřidělávali zbytečné starosti tím, že by nás lákali na toto utajené místo. Navzdory vší logice jsem se ale nedokázal zbavit mrazivé předtuchy něčeho zlého.
Ney mi ukázal, abych vstoupil jako první, ale já zavrtěl hlavou. „Běž ty přede mnou."
„Nevím, jestli chtějí někoho tak neurozeného jako já."
„Kdyby tě nechtěli, nebyl bys tady. Kněz by tě od nás mohl snadno oddělit nebo by sem mě a Leigha přivedli někdy jindy." Lehce jsem se na něj usmál. „A navíc, Neysmith je v abecedě před Tarrantem a stejně tak i Carver před Hawkinsem. Když půjdeš jako první, uleháš práci tomu, kdo vede jejich záznamy."
Ney se zamračil. „Podle toho co říkáš by měl Leigh jít až jako poslední. Koneckonců, jmenuje se Norrington."
„Nepřemýšlej o tom. Ber to prostě tak, že mu tu čest vyhrálo křestní jméno." Kývl jsem mu. „Uvidíme se na druhé straně."
Ney se dotkl znamení a stěna ho spolkla.
Chvíli jsem váhal a naposledy se rozhlížel po komnatě a hromádkách šatů, které jsme měli na sobě v době příchodu. Museli jsme odvrhnout vše, čím jsme byli předtím, abychom se mohli stát tím, k čemu jsme byli předurčeni. Věděl jsem, že je Měsíc luny vlastně stejným procesem, ale průchod stěnou měnil naše pasivní čekání na budoucnost v aktivní podílení na jejím vytváření. Věci se hnaly kupředu rychleji, než jsem očekával a zatímco byla jedna část mého já s takovým postupem spokojená, ta druhá se strachovala, že bych při tom zběsilém běhu mohl snadno klopýtnout.
Dotkl jsem se rukou symbolu a nechal ji na něm navzdory bodavé bolesti, která se mi zakusovala do prstů. Bylo to nepatrné vítězství nad Leighem, vítězství, umožněné jen pohledem na jeho předchozí reakci, přesto jsem se mu ale radoval. Leigh mi byl po celý život společníkem a přítelem. Jeho poněkud sobecká povaha byla něčím, s čím jsem se už dávno naučil žít, uměl jsem ignorovat její nepodstatné projevy a bránit těm vpravdě zhoubným, ale občas se přece stávalo, že se mi dostal pod kůži. Měl jsem schováno jen málo podobných vítězství, která mě mohla hřát u srdce ve chvílích, kdy byl Leigh opravdu nesnesitelným.
Vstoupil jsem do komůrky a průchod se za mými zády okamžitě uzavřel. V těsném prostoru mi bylo horko a vzduch mi jako těžké závaží dopadal na ramena. Mohl jsem dýchat, ale při silnějším nádechu narážela má hruď na přední a záda na zadní stěnu. Mohl jsem pohnout rukama nejvíce o jeden dva palce a posunout nohy o zhruba stejnou vzdálenost. Vzduch houstnul a já se cítil, jako by mě pohřbívali zaživa, mé bázlivější já se zoufale toužilo rozkřičet.
Leigha jsem ale křičet neslyšel, takže jsem se odmítl vzdát.
A pak se vrátil hlas. „Byl jsi vybrán, aby ses stal členem organizace nejschopnějších mužů a žen, z nichž většinu neznáš a nikdy ani nepoznáš. Všichni však pracují ve jménu téže myšlenky, jejich mysli se upírají stejným směrem - odvrátit pád civilizace do propasti vražedného barbarství. Správnost jejich úkolu nepodléhá diskusi, jediným otazníkem je tvá ochota se k nim přidat. Jsi ochoten?"
„Ano."
„Nyní, Tarrante Hawkinsi, složíš slavnostní přísahu. Zradíš-li nás a odhalíš někomu tajemství naší existence, tvá pravá ruka uschne, tvé pravé oko oslepne, tvůj jazyk oteče a bude tě dusit a z tvých uší se vyvalí krev. Zopakuj to."

„Já, Tarrant Hawkins, přísahám, že zradím-li vás a odhalím někomu tajemství vaší existence, má pravá ruka uschne, mé pravé oko oslepne, můj jazyk oteče a bude mě dusit a z mých uší se vyvalí krev."
Nad mou hlavou se objevila zlatá záře a po chvíli klesla dolů. Zalechtala mě po celém těle, zbavila údy síly a navodila omamný pocit ospalosti. Nohy mi podklesly, neschopny již vydržet mou váhu. Komůrka byla pro podobné případy zřejmě nějak uzpůsobena, protože jsem se z ničeho nic ocitl na zemi, kolena těsně pod bradou a ruce obtočené kolem nich.
Na tomto místě musím poznamenat, že řádky, které jsem napsal a které nyní čtete, mohou být chápány jako porušení mé přísahy. Má pravá ruka je ale stále silná, na pravé oko vidím skvěle, jazyk mi neopuchl a z uší mi neteče krev. Mohu jen předpokládat, že buďto nemá společenství moc si splnění přísahy vynutit - tomu ale příliš nevěřím - nebo nějaká mystická bytost, která nad přísahou bdí, nepovažuje tento text za zradu.
Teplota v komůrce neustále stoupala, zlatá záře sílila až nakonec vybuchla přívalem svíjejícího se zeleného plamene. Kroutil se kolem mě stále rychleji a rychleji, přitom mi z plic hladově rval vzduch. Během okamžiku pohltil oheň mé roucho, pak se mi zrak zakalil a svět se ztratil v černotě.
Probudil jsem se zmáčený potem, dokonale uzavřen v průsvitné modré skořápce. Stále jsem seděl s koleny těsně u hrudníku, nyní však zcela nahý. Pohnul jsem pravou rukou jen o několik coulů a dotkl se modré stěny, která nyní tvořila hranici mého světa. Byla studená a hladká, konečky prstů však ucítily také její křehkost. Zatlačil jsem na ni jedním prstem, maso pod nehtem mi na okamžik zbělalo a pak stěna praskla. Použil jsem více prstů a zatlačil silněji - uvolnil se malý trojúhelníkový střípek.
Do otvoru zavál studený vzduch a přinesl mi na rty úsměv. Dal jsem se do práce a začal díru opatrně zvětšovat. Konečně jsem vytvořil širokou štěrbinu, která se táhla přes celou přední část mého vězení. Pak jsem prudce zatlačil lokty do stran. Po povrchu skořápky se rozběhly další praskliny. Udeřil jsem hlavou dozadu a nahoru a rukama se chytil za okraj štěrbiny. Další rychlý pohyb hlavy odhodil vršek modrého vejce stranou a já se postavil na nohy.
Po mé levici prorazil Ney své vejce jedním mocným úderem pěsti a pak se osvobodil několika kopanci, drtícími jeho přední část. Za ním se Leigh vynořil z vejce vrškem, podobně jako já, pak si uvolnil nohy a proměnil zbytek skořápky ve střepy. Díval jsem se na ně, jak vylézají ven, a zároveň se snažil setřepat ze sebe popel, v nějž se proměnilo mé roucho - podařilo se mi ho ale pouze rozmazat po zpocené kůži.
Naše trojice zaujímala prostřední z pěti míst na kraji miskovité prohlubně. Pod námi se nacházely ještě tři úrovně spojené schodišti, každá o něco níž než ta předchozí. Všechny byly plné mužů a žen v nádherných rudých, žlutých a oranžových rouchách s kápěmi. Ve středu prohlubně se tyčilo malé kulaté pódium, na němž stáli dva muži. Oblečeni byli do podobných rouch jako ostatní, u jednoho z nich však měl oděv modré a u druhého, menšího, černé lemování.
Za nimi, na spodní části k nám obrácené strany prohlubně, vedlo kamsi do podzemí klenuté ústí tunelu.
Zpod roucha menšího shrbeného muže se vynořila ruka a ukázala na nás. „Pohleďte, bratři a sestry, z plamenů povstala vejce a z těch se vynořila Malá Ptáčata, aby se k nám připojila. Vězte, že jejich jména jsou Bosleigh Norrington, Neysmith Carver a Tarrant Hawkins. Poznejte je, veďte je, hledejte u nich pomoc. Neodhalte jim předčasně žádné z našich tajemství, hlaste činy, které jim slouží ke cti i ty, které je naopak haní, a chraňte jejich bezpečnost stejně jako budou oni chránit vaši."
Všichni lidé v místnosti pozvedli současně pravé ruce, dotkli se čel a pak je spustili dolů, aby je s otevřenými a vztyčenými dlaněmi chvíli podrželi ve výši pasu, než je znovu skryli pod svá roucha.
Malý muž pokračoval v proslovu. „Nyní jste všichni tři spatřili první z našich znamení, to nejdůležitější. Znamená, že jste porozuměli tomu, co bylo řečeno, a že se tím budete řídit. Klesající ruka zaťatá v pěst nebo hlava odvrácená od zvedající se ruky naznačuje nesouhlas nebo nepochopení. Rozumíte?"
Dotkl jsem se pravou rukou obočí a pak ji pomalu spustil dolů, s dlaní otočenou ke středu prohlubně. Totéž udělali i oba moji společníci.
„Dobře, velmi dobře." Starý muž uznale pokýval našim směrem. „Jsme Prastaré a Nejtajnější Společenství Rytířů Fénixe. V dobách, kdy weirunové teprve přicházeli do našeho světa a bohové dosud jen snili své tajné sny, toulalo se lesy a pláněmi mnoho magických tvorů. Draci přežili až do dnešních dní, ale jiné bytosti se zachovaly už jen v legendách. Jeden z nich, fénix, pravidelně nacházel smrt v plamenech, aby pak opět povstal z popela. A my, lidé z rozličných zemí, jsme se zde shromáždili, abychom zajistili znovuzrození světa, jemuž hrozí plameny krize. Vede nás Erlinsaxina moudrost, jež nám umožňuje prosazení Graegenovy spravedlnosti - často za použití dovedností, kterým vládne Kedyn. Rozumíte?"
Znovu jsme zopakovali naučené gesto.
„Velmi dobře." Malý muž široce rozpažil ruce. „Kdo z vás navrhl přijetí těchto Malých Ptáčat do našeho hejna?"
Muž za jeho zády promluvil a já okamžitě poznal hlas lorda Norringtona. „To já. Nejctihodnější Vládce Hejna."
„A jaké důvody vás k tomu vedou?"
„Navzdory svému nízkému věku a nedostatku bojových zkušeností, zabili tito tři několik temeryxů a jednoho vylaena. Jejich bystrá mysl a odvaha zachránila životy jejich druhů a upozornila na hrozbu, číhající v Západním lese. Díky jejich činům byla tato hrozba odstraněna a my se můžeme včas připravit na ještě větší nebezpečí, týkající se celého světa."
Malý muž - měl jsem podezření, že je to Heslin - se otočil kolem dokola, aby pohlédl na ostatní Rytíře, shromážděné v podzemním sále. „Chce někdo promluvit v jejich neprospěch?"
Odpovědí mu bylo ticho.
„Chce někdo promluvit v jejich prospěch?"
Rytíř pod námi udělal krok vpřed. „Prosím o dovolení promluvit, Nejctihodnější Vládce Hejna."
„Uděluje se, Velký Bílý Fénixi."
„Bratři a sestry, všichni jsme slyšeli o tom, co tito tři dokázali. Každý z nás musí uznat, že jejich činy dalece překonávají

vše, co obvykle očekáváme od Ptáčat. Chtěl bych proto navrhnout, abychom je mezi sebe přijali jako Malé Opeřence s tím, že se musí naučit vše, co potřebují znát jak pro svou novou hodnost, tak i pro tu, kterou přeskočili."
Heslin se znovu rozhlédl po sále. „Chce někdo vznést námitky proti tomuto povýšení?"
Opět bylo odpovědí na jeho otázku ticho. Heslin pomalu přikývl a pak se na nás podíval. „Dostalo se vám zde velké cti. Cti, které si budete s rostoucími znalostmi vážit stále více a více. Jako Opeřenci se musíte okamžitě dozvědět tři věci. Ta první..."
Mág shodil kápi. Pod ní byla jednoduchá černá maska velikostí a tvarem podobná našim Maskám luny. Heslin zavřel levé oko a dotkl se ho levým ukazováčkem. „Když před vámi někdo učiní toto a pak na něco ukáže, ať už to je maličkost jako rozlité víno nebo vážná věc jako tekoucí krev, budete dělat, že to nevidíte a nepromluvíte o tom s nikým, nebudete-li k tomu přímo vyzváni shromážděním Rytířů. Ani nejstrašnější pozemské tresty vás nedonutí odhalit tajemství, neboť svým mlčením pomáháte společenstvu."
Pak se levým ukazováčkem dotkl vnějšího koutku levého oka a následně jej posunul k levému ušnímu lalůčku. „Když uvidíte toto, vězte, že osoba před vámi je jedním z Rytířů a chce si s vámi promluvit v soukromí. Vy pak při nejbližší vhodné příležitosti, aniž byste vyvolali pozdvižení nebo k sobě přitáhli nežádoucí pozornost, vyhledáte tuto osobu a pohovoříte s ní."
Poté zvedl Heslin pravý ukazováček a načrtl ve vzduchu před sebou zvláštní tvar, který plál stejnou zlatou září jako znamení na stěně. Začal jednou dlouhou vodorovnou čárou, k níž přidal dvě kratší svislé linie, které se té první dotýkaly asi ve třetině vzdálenosti od jejích konců. Na levý konec nakreslil ještě jednu stejnou linii, jež však klesala pod vodorovnou čáru stejně hluboko jako se dvě předchozí tyčily nad ní.
„Tento symbol je zvláštním znamením pro Opeřence. Když ho spatříte, poznáte, že je vaší přítomnosti zapotřebí. Následujte ho a dostanete se na místo, kde společenstvu nejlépe posloužíte. Zapamatovali jste si všechna znamení?"
Zvednutím a opětovným spuštěním ruky jsem dal najevo souhlas. Ney a Leigh učinili totéž.
„Dobře. Jako Opeřenci budete poučeni o našich způsobech - v tomto shromáždišti nebo v některém jiném. Vaše povinnosti na této úrovni jsou jednoduché: poslouchejte své nadřízené, dodržujte zákony společenstva a poskytujte pomoc Rytířům, když vás o ni požádají. Prastaré a Nejtajnější Společenství Rytířů Fénixe je hrdé na to, že vás mohlo přijmout do svých řad."
Heslin nám zatleskal a ostatní se k němu přidali. My jsme nedělali nic, jen jsme se šťastně usmívali. A až v tu chvíli mi to došlo, tehdy, když začala vlna různobarevných rouch opouštět sál - po celou dobu jsem byl úplně nahý. Podíval jsem se dolů a trochu se uklidnil zjištěním, že mě od hlavy až k patě pokrývá šedivý popel. Navíc bylo tady na nejvyšší úrovni shromaždiště tak málo světla, že se má nahota z větší části ztrácela ve stínech.
Heslin, lord Norrington a třetí muž, v němž jsem rychle poznal svého otce, k nám stoupali po schodech. Můj otec se zcela otevřeně usmíval, zbylí dva dokázali své city skrývat o něco lépe. Každý z nich nesl jedno z větší části hnědé roucho, ušité z malých kousků látky, které se tvarem podobaly perům. Jen nejspodnější řada těchto per měla žlutou barvu.
Heslin podal své roucho Neyovi. „Tyto oděvy budete nosit zde. Označují vaši příslušnost k Malým Opeřencům. Až budou staženy kůže vámi zabitých temeryxů, dáme každé z rouch olemovat jejich peřím."
Otec mi podal roucho. „Ani nevíš, jak velkou radost jsi mi udělal, Tarrante."
Usmál jsem se na něj. „A ty nevíš, jak skvělé je to od tebe slyšet. Budu se ti snažit dělat radost dál."
„Nejen ty, ale i ostatní. O tom jsem přesvědčen." Lord Norrington si sáhl pod roucho a vytáhl tři černá temeryxí pera. „Každý z vás si zasloužil čest nosit jedno z nich na své Masce luny. To by mělo ukončit všechny řeči o tom, co jste udělali nebo neudělali v Západním lese."
„Jedno pírko neuklidní neposedný jazyk."
Lord Norrington přikývl. „To je pravda, Neyi, ale může ho alespoň zpomalit." Otočil se a ukázal dolů na ústí tunelu. „Můžete ze sebe setřást popel a znovu se obléci do svých šatů. Mám pocit, že jste se všichni chystali zajít za svým přítelem. Mistrem Playfairem. Ten již o vašem zdržení ví a hrnec fazolí k němu byl bezpečně dopraven."
„Děkuji." Málem jsem začal říkat, že se Rounce určitě podiví, až se dozví, co se nám dnes přihodilo, ale uvědomil jsem si, že mu o našem zasvěcení nesmím nic prozradit. Další myšlenka následovala první s rychlostí vlka, vrhajícího se na jehně. „Rounce se nikdy nestane Rytířem Fénixe, že?"
Otec ztuhl a pak pomalu zavrtěl hlavou. „Jeho zranění je zlé, Tarrante, velmi zlé. Nepřijde o nohu, ale ta už nikdy nebude pracovat správně. Jeho otec může poslat pro elfa, jehož magie by snad mohla dát koleno zase do pořádku, ale není vůbec jisté, zda nějaký přijde a jestli bude úspěšný."
Lord Norrington položil otci ruku na rameno. „Jeho zranění není na překážku, ale Rytíři Fénixe se snaží do svých řad přijímat hlavně vojáky. Tvůj přítel je dobrý muž a má před sebou velkou budoucnost. Pravděpodobně ne s námi, ale jsem si jist, že vzbudí zájem jednoho z dalších Velkých Společenství."
Ney zvedl hlavu. „Dalších Velkých Společenství?"
„Jsou tu i jiní, kteří s námi sdílejí společné cíle, avšak snaží se jich dosáhnout odlišnými prostředky." Heslin spojil prsty obou rukou. „S žádným z nich nejsme ve válce, ačkoli rozdíly mezi námi činí spolupráci mnohdy velmi obtížnou. Ale to není nic, o co byste se měli v danou chvíli zajímat."
Mág zvedl ruku. „Je tu ještě jedna poslední věc, na kterou musíte pamatovat: víte, kdo jsme, a jiní Rytíři Fénixe vám mohou odhalit svou totožnost. Nikdy se však nikoho neptejte, zda k nám patří. Svá znamení ukazujte nenápadně a stejně tak konejte i své povinnosti. Jistě, nemáme žádné opravdové nepřátele, pro mnohé však nejsme ani přáteli. Vy musíte vyčkávat, pozorovat a učit se - to jsou vaše nynější úkoly."
Dotkl jsem se rukou obočí a pak ukázal svou dlaň. Leigh a Ney učinili stejné pohyby.
Heslin přikývl. „Vypadá to, že se v tomto hnízdě vylíhli bystří a slibní ptáčci. To je dobře. Protože vzhledem k

událostem, které vás přivedly do našich řad, jsme ještě nikdy nepotřebovali schopné lidi tolik, jako právě nyní."

Kapitola jedenáctá

Rounce jsme navštívili jak té památné noci, tak ještě několikrát během následujících dní. Vzpomínám si, jak se jeho tvář při našich příchodech pokaždé rozzářila a jak nám děkoval za záchranu života i za to, že může chodit. Nikdy, ani tehdy ani dnes, jsem nepochyboval o upřímnosti jeho slov, vždy jsem však v jeho hlase dokázal zachytit stopu hořkosti. Léčitelé mu na koleno přiložili obvaz z pružné látky a vyztužili ho dubovými dlahami - noha tak zůstávala rovná a neohebná. Ačkoli se na ni Rounce mohl na chviličku postavit i celou svou vahou - což ovšem dělal zřídka, neboť se po většinu času belhal o berlích - bylo nám všem jasné, že normálně už chodit nikdy nebude.
Z Rounce by se asi nestal opravdový válečník, ale i když se k takovému životu příliš nehodil, fakt, že tak rychle a nezvratně přišel o možnost vojenské kariéry, jej nutil k mučivému přemýšlení nad tím, jaký by jeho osud mohl být. Ve všech kronikách, zaznamenávajících okolnosti jeho zranění, byl zmiňován jen jako oběť - občas si ho dokonce pletli s pastýřem nebo dřevorubcem, kterého jsme my tři zachránili. Temeryx sice Rounce nezabil, zabil však člověka, kterým se Rounce mohl stát. Ten, který přežil, mohl už jen snít o tom, co by se změnilo, kdyby se tehdy na jeho místě ocitl Leigh nebo já.
Během dvou dní po našem návratu do Valsiny bylo rozhodnuto, že někdo musí zprávu o událostech v Západním lese dovézt k orioskému panovnickému dvoru. Obvykle by to znamenalo šedesát leaguí dlouhou cestu do hlavního města Mereda. Pokud bychom denně urazili pět leaguí, trvalo by nám jízda dvanáct dní, možná dokonce jen něco málo přes týden. Naneštěstí pro nás však královna již odjela do alcidské metropole Yslinu, aby se setkala s ostatními vládci na Oslavách žní - mezinárodních slavnostech, pořádaných jednou za čtyři roky pokaždé na jiném místě.
Zprávy, které jsme měli doručit - o tom, že se v Oriose náhle objevila skupina aurolanských příšer - byly Horní sněmovnou Senátu shledány natolik závažnými, že se za královnou a ostatními vládci mělo vypravit početné poselstvo, aby je varovalo před hrozícím nebezpečím. Lord Norrington dostal za úkol sestavení této skupiny a hned mezi prvními si vybral Neye, Leigha a mě.
Ačkoli jsem tím byl poctěn více, než dokážu vyslovit, nemyslel jsem si, že je tato volba správná a byl jsem rozhodnut odmítnout. Argumentoval jsem tím, že se ve městě najde mnoho lidí, kteří jsou daleko výřečnější a zkušenější v jednání s vysokou šlechtou než já. Navíc, můj Měsíc luny sotva začal, na polích čekalo na sklizeň obilí a představa odchodu z rodné Valsiny, kolem níž dost možná číhají ještě další stvůry, se mi ani trochu nezamlouvala.
Otec si mé protesty vyslechl mlčky a pak zavrtěl hlavou. „V tomto případě nemáš na výběr, Tarrante. Lord Kenwick Norrington je naším lenním pánem. Jsme tu proto, abychom poslouchali jeho rozkazy. I když by mě nic nepotěšilo více, než možnost vás doprovodit, jsem valsinským velitelem stráží. Moje místo je zde, musím připravovat město na možný nepřátelský vpád. A tvé místo je zase po lordově boku na cestě do Yslinu."
„Ale můj Měsíc luny-"
„Aha, tak jsme se konečně dostali ke kořenům tvé neochoty, že?" Otec se pro sebe usmál. „Všechny ty oslavy, všechno to naparování před děvčaty a povídání o svých hrdinských činech. Oslavy, které zmeškáš. A ty bouřlivé večírky... Nepřijde ti to fér, co?"
Podíval jsem se na podlahová prkna. „Hmm, to ne."
„Život není vždycky fér." Otcův hlas se přiostřil. „To, co se stalo Rounceovi, není fér. Buď si jistý, že si s sebou následky zranění ponese po celý život a po dobu Měsíce luny se mu nedostane žádné úlevy. Pro tebe platí totéž - žádné odklady kvůli Měsíci. Práce především, zábava až na druhém místě. Kdybych o tom rozhodoval, snad bych ti přál opak, ale nerozhoduji, a tak se s tím prostě musíš smířit.
Máš povinnosti, Tarrante, povinnosti vůči lordu Norringtonovi, vůči lidem z Valsiny a Oriosy. A také vůči sobě samému. Kdybys zůstal tady, možná bys nikdy nezjistil, jak daleko můžeš v životě dojít."
Zamračil jsem se. „Ty tu ale zůstáváš."
„Ano, ale nezůstával jsem tu vždy. Můj život je již dávno za vrcholem, ty ale stojíš teprve na jeho úpatí. Musíš začít šplhat."
Souhlasil jsem s tím, co mi řekl, a uvědomil si, že jsem byl sobecký a maličko vyděšený. Měsíc luny měl být jakýmsi přechodným obdobím a já se svým nynějším skokem do víru opravdového života cítil o těch třicet dní maličko ochuzen. Otcova poznámka o Rounceovi mi umožnila pochopit, jak hloupými byly mé myšlenky.
Naše výprava byla sestavena rychle. Lord Norrington do ní zahrnul Heslina a dva jeho učedníky, dále pak čtyři lovce a deset vojáků. Každý z nás si přivedl tři koně a vezl s sebou jen základní cestovní potřeby jako přikrývky, nepromokavé oblečení, zbraně, zbroj a zásobu jídla a obroku na několik týdnů. Na naše zásobení potravinami dohlédl Rounceův otec, který také část svého zboží vyměnil za zbrojířovy výrobky, aby mně a Neyovi zajistil plné a kvalitní vybavení. Řekl, že po nás nechce žádné peníze, my jsme mu však věnovali své Mince luny, které by nám byly na cestě stejně k ničemu.
Co se zbroje a zbraní týče, přiklonil jsem se k věcem, které co nejméně omezují rychlost a pohyblivost. Vzal jsem si tedy dlouhou kroužkovou košili s kapuci a přilbici s otevřeným hledím, neodmítl jsem ani rukavice, ocelové náloketníky a náholenky. Pro každodenní nošení jsem zvolil vycpávaný kožený gambeson a kalhoty. Mou výzbroj tvořil krátký jezdecký luk se třemi toulci po třiceti šípech, meč, malá sekyrka a dvě dýky jako zbraně poslední záchrany. Meč byl dlouhý něco přes yard, s třiceticoulovou oboustranně broušenou čepelí. Jednoduchá záštita chránila mé ruce a jílec byl dostatečně dlouhý, abych ho mohl v případě nutnosti popadnout obouruč.
Leigh a Ney se ozbrojili podobně jako já, jen druhý jmenovaný odmítl meč. Místo něj si vzal hrůzostrašně vyhlížející palcát, dlouhý snad čtyři stopy, zakončený trojúhelníkovým ocelovým bodcem. Osmipalcová hlavice této zbraně byla pobita ocelí, jež téměř zdvojnásobovala průměr silné dubové násady, a táhly se po ní čtyři úzké ocelové proužky, mající

odvrátit údery mečů a sekyr. Palcát vážil alespoň dvakrát tolik co můj meč, ale Ney ho třímal v ruce s takovou lehkostí, jako by šlo o vrbovou větvičku.
Opustit rodiče pro mě nebylo snadné a byl jsem rád, že jsem se s nimi loučil doma a ne před očima svých druhů. Otec, matka a já jsme toho rána posnídali bez masek. Matka se mě znovu a znovu ptala, jestli mám s sebou dost jídla, a v pravidelných intervalech mě poučovala o tom, co si mám počít, když se spálím na slunci, dostanu vyrážku, udělám si bouli či modřinu nebo se dokonce pořežu. Rovněž ze mě vymámila sliby, že si budu své šaty pravidelně spravovat, abych nevypadal jako žebrák, a že jí budu o sobě dávat vědět tak často, jak to jen bude možné.
Otec mi sdělil vše co sám věděl o jednotlivých členech výpravy a nabádal mě, abych se hodně učil od lorda Norringtona. Žádal mě také, abych se dříve než o sobe staral o své koně a abych pilně vykonával všechny táborové práce. Řekl mi, že si ještě nikdy nikdo nestěžoval na příliš rychle naplněná vědra nebo nadbytek palivového dříví. Varoval mě před stížnostmi na jídlo, i kdyby chutnalo nejhůře, a podělil se o nejméně tucet způsobů, jak uprostřed noci neusnout na hlídce.
Radil mi, abych se vyvaroval krutým pomluvám a kladl mi důrazně na srdce, abych se o Leigha staral jako o vlastního bratra. Věděl jsem, že spolu tyto dvě věci souvisí, neboť se našly zlé jazyky, které tvrdily, že za Leighův malý vzrůst a nedostatečnou sílu může fakt, že jeho rodiči byli bratranec a sestřenice z prvního kolena. Takové řeči mého otce strašně rozčilovaly a Leighovi způsobovaly bolest, proto jsem se vyhýbal sebemenší zmínce o nich a skutečně ho ve všem bral jako svého bratra.
Nyní, na prahu daleké cesty, jsem cítil, že mi otec svou poslední radou předává také část zodpovědnosti, kterou cítil za lorda Norringtona a celý jeho rod. Slavnostně jsem přikývl a dal otci najevo, že toto břímě s radostí přijímám. Usmál se. Dalších slov již nebylo zapotřebí.
Políbil jsem rodiče na rozloučenou, setřel z obličeje matčiny slzy a nasadil si Masku luny. Než mi záclona zakryla výhled, naposledy jsem si je prohlédl. Stáli tam bok po boku a s povzbudivými úsměvy na rtech mi mávali. Zasalutoval jsem jim a pak milosrdným skřípotem otevíraných dveří přehlušil matčiny tiché vzlyky.
Setkali jsme se u jižní brány Valsiny a okamžitě vyrazili na cestu. Plánovali jsme jet podél Bokagulu - ani ne tak kvůli obavám ze setkání s urZrethii jako spíše pro obtíže spojené s překročením hor. Lidé a urZrethiové se před staletími střetli v krvavé válce, a i když mezi námi nyní vládl mír, obě rasy se navzájem spíše ignorovaly a staraly se o vlastní záležitosti. Ačkoli jsem celý svůj život strávil ve stínu Bokagulského masívu, nikdy jsem žádného urZrethie neviděl a znal je jen z otcových vyprávění o vzácných setkáních s nimi.
Po objetí hor jsme se chtěli obrátit na západ, minout severně zničené město Atval a pak pokračovat po hraniční silnici až do Yslinu. Celá cesta byla dlouhá devadesát osm leaguí a měla nám zabrat osmnáct dní. V Yslinu jsme se tedy měli objevit přímo uprostřed Oslav žní.
Na začátku cesty se nic zvláštního nestalo. Některé noci jsme trávili pod širým nebem, jiné v hostincích těch několika málo vesnic. Protože naše zásoby sestávaly jen ze sušeného hovězího, oblázků - malých kulatých sušenek tak tvrdých, že by se s nimi daly dláždit ulice - mouky, rýže a prosa, představovaly pro nás večeře v tavernách příjemné zpestření jídelníčku. Také naši koně vítali možnost pohodlného ustájení a větších porcí obroku místo polní trávy.
Na otázky o důvodech naší cesty na jih odpovídal lord Norrington hostinským, že doprovází tři nositele Masky luny na Oslavy žní do Yslinu, aby rozšířil jejich znalosti o světě. Toto vysvětlení připadalo štamgastům neuvěřitelně zábavným, takže nám všichni začínali jeden přes druhého vyprávět vlastní příběhy, vztahující se k Oslavám. Některé z nich byly celkem dobré, ale většina pouze na jeden poslech - my jsme se však museli se stejnými nudnými historkami setkávat večer co večer.
Hodně jsme se toho dozvěděli i o místních událostech. Zprávy z Valsiny se ještě nestačily dostat sem na jih a tak zde o našich činech nikdo nic nevěděl. Černá temeryxí pera na našich Maskách luny byla proto považována jen za přerostlá pera havranů a několik lidí se nám kvůli nim posmívalo. Leigh se v takových případech pokaždé naježil, ale jeho otec jej dokázal zdržet od neuvážených slov nebo činů. Ney a já jsme naopak nechtěli kazit zábavu a v odpověď na posměch vyprávěli příběh o naší válce s havrany. Ten časem rostl a košatěl až nakonec svou zábavností překonal, řečeno upřímně, většinu historek o Oslavách žní.
Jednoho dne jela naše mladá trojice vedle Leighova otce a já využil příležitosti, abych se lorda Norringtona zeptal, kdy byli temeryxové, vylaenové a řvouni naposledy spatřeni v Oriose.
Na okamžik se zamyslel a pak se na mě podíval. „Mám-li být upřímný, nevím. Slyšel jsi přece všechny ty venkovské příběhy o ovcích, které jejich pastýři našli mrtvé, nebo o krávách, které se beze stopy ztratily ze stád farmářů. Kdo za to může? Vlci? Nebo temeryxové? Mohli tu být už po celá léta a úspěšně unikat naší pozornosti. I když o tom pochybuji, na to se chovali příliš drze a nebojácně.
Co se ale zaručených setkání s nimi týče, budeš se muset vrátit v čase o více než století, do doby poslední aurolanské invaze. V Aurolanu tehdy povstal velký vůdce, prý snad míšenec vylaena a urZrethie, jeho jméno bylo Kree'chuc. Shromáždil obrovskou armádu a vyrazil s ní průsmykem v Zářících horách. Jeho vojsko se převalilo přes Norivu - kterou nyní nazýváme Přízračnými pláněmi - a obsadilo Vorquellyn. Nikdo nevěřil, že to dokáží, že aurolanské příšery proniknou do tajů stavby lodí a mořeplavectví, ale povedlo se jim to.
Jejich početné loďstvo pak vyplulo na jih, minulo Pevnost Drakonis a podniklo velký výsadek v Sebcii a Murosu."
Leigh se zamračil. „Myslel jsem si, že měla Pevnost Drakonis chránit Jižní země před invazí. V tom případě zklamala."
Ale jeho otec zavrtěl hlavou. „Pevnost Drakonis je umístěna tak, že může skvěle bránit přísunu zásob na jih - a to také její posádka velice účinně prováděla. Poté, co elfové zničili větší část jeho flotily, zůstal Kree'chuc se svou armádou uprostřed nepřátelského území bez možnosti zásobování. Několik jeho oddílů se pokusilo proniknout do Oriosy, jejich postup však byl zastaven urZrethii z Bokagulu a Sarengulu. Lidská vojska pak zahájila velkou ofenzívu z území Saporcie a zatlačila Aurolaňany zpátky přes celé Černé pláně. Posádka Pevnosti Drakonis jim ústup neustále

znepříjemňovala a až u průsmyku byla převahou nepřítele sama donucena se stáhnout."
„Kree'chuc byl zabit u řeky Yvatsen," usmál se Ney. „Myslel si, že je v bezpečí, když jeho vojáci drží jediný brod široko daleko. Ale přepočítal se."
Lord Norrington přikývl. „Znáš historii Soumračného tažení?"
„Matčin otec mi o něm vyprávěl. A ten o tažení slyšel zase od svého otce, který se ho osobně účastnil. To kvůli těm vyprávěním jsem zatoužil stát se válečníkem."
„Jestli byl tvůj pradědeček účastníkem Soumračného tažení, pak jsi dědicem slavné tradice." Lord Norrington věnoval Neyovi široký úsměv. „A máš pravdu. Celé zástupy urZrethiů přesunuly hory kamení a vytvořily jiný brod, po němž pak armáda překročila řeku a dostala se Kree'chucovi do zad. Zahnala jeho vojska do vody, zcela je rozprášila a jeho samotného zabila. Pak se spojila s posádkou Pevnosti Drakonis a pochodovala na sever s jediným cílem - zabít Kree'chucovu paní. Protože on byl jen její loutkou, zástěrkou pro skutečné zlo... Ale Chytrina shromáždila nové síly a zablokovala průsmyk."
Leigh nechápavě zavrtěl hlavou. „Když jsme rozbili aurolanská vojska, proč jsme neosvobodili také Přízračné pláně a Vorquellyn?"
Lord Norrington poněkud upjatě pokrčil rameny. „Stalo se to dlouho předtím, než jsem se narodil, takže to nevím jistě. Hlavním důvodem pro zastavení bojů byl zřejmě časný příchod zimy. Vojska se vrátila domů. Soumračné tažení stálo mnoho životů a přineslo hodně utrpení. Jen málo vládců se mohlo odvážit chtít po svých poddaných, aby tím vším prošli znovu.
A později... Později se objevily jiné důvody. Okrannel se za svou horskou hranicí s Přízračnými pláněmi cítil bezpečně a nechtěl na své území pustit žádné cizí vojáky. Vzhledem k nákladům na uživení početné armády to ani nepřekvapuje. Navíc mezi sebou Okrannel a Noriva často válčily o zátoku, která je odděluje, takže obnova odvěkého nepřítele nebyla v žádném případě tím, co by okranští vládci chtěli."
Leigh se zahleděl do dálky. „Nepomohla by námořní invaze?"
„Možná že ano, ale podobné operace s sebou nesou mnoho obtíží. Logistika..."
Přimhouřil jsem oči. „Tato možnost se ale stále zvažuje, ne?"
„Zvažují ji především vojáci v odlehlých pevnostech, kterým podobné myšlenky pomáhají zahnat nudu." Lord Norrington se tiše zasmál. „Možná během naší cesty vypracujeme nějaké podrobnější plány."
„To je důvod, proč nebyl osvobozen ani Vorquellyn?" Neyův pohled byl teď velmi studený. „Protože je to ostrov?"
„Je to ostrov, ale to není jediný důvod, proč nad ním stále vlaje aurolanská standarta." Lord Norrington odzátkoval svou cestovní čutoru, zhluboka se napil a pak si pravou rukou otřel ústa. „Elfové žijí pouze ve svých vlastech, z nichž jednou byl i Vorquellyn. Kdysi ovládali mnohem větší území, ale jak lidí přibývalo, stáhli se do svých současných enkláv. Když nějaký elf dosáhne správného věku, zhruba stejného v jakém vy vstupujete do Měsíce luny, projde rituálem, který jej pevně spojí se zemí, v níž se narodil. Je to magické pouto. Trpí-li vlast, trpí i její obyvatelé, proto se také elfové o svá území starají daleko pečlivěji než lidé a jiné rasy.
Když aurolanské armády obsadily ostrov, elfové z Vorquellynu, kteří byli svázáni s touto zemí a přežili útok, trpěli strašnými bolestmi. Někteří dokonce zemřeli steskem. Zbytek se vydal na západ. Co se s nimi stalo, když dorazili k oceánu, nikdo neví - prostě zmizeli. Jiní, ti mladší a dosud nesvázaní poutem, si nedokázali najít jinou vlast, i když jim elfové odjinud nabízeli azyl. Tito vorquellynští elfové jsou... velmi odlišní."
Narovnal se v sedle. „Vy tři jste asi nikdy neviděli elfy, urZrethie nebo příslušníky některé jiné rasy, že?"
Usmál jsem se. „Myslíte, kromě řvounů a vylaenů?"
„Dobrý postřeh."
„Tak potom ne."
Ney zavrtěl hlavou a stejně tak Leigh.
„Možná, že na nějaké narazíte v Yslinu. Čas od času vysílají na slavnosti své zástupce." Lord Norrington se poškrabal na bradě. „Ke konci svého Měsíce luny uvidíte větší kus světa než mnozí za celý život. Možná-"
Ať už chtěl říci cokoli, bylo to přerušeno příjezdem jednoho z našich průzkumníků, které lord Norrington předtím vyslal na sever. „Můj pane, narazili jsme v lesích na stopy jiných cestovatelů."
„Lidí?"
„Řvounů, řekl bych. Den staré otisky." Muž potřásl hlavou. „Alespoň tucet a vedou rovnoběžně s námi."
V očích lorda Norringtona se rozhořely plameny. „Terén je tady poměrně otevřený, takže nás mohli překvapit jedině nočním útokem. Ten by ale v žádném případě neodkládali... Pokud by ovšem byli jen obyčejnými nájezdníky."
Heslin se k nám tryskem přihnal. „Potíže?"
„Průzkumníci narazili na stopy řvounů. Sledují nás."
Mág přikývl. „To znamená, že vědí kdo jsme a že nás pozorují už od Valsiny. Myslíte, že nám v Západním lese jeden ze řvounů přece jen unikl?"
„To by vše vysvětlovalo. Ta stopa rovněž naznačuje, že se po Oriose pohybuje více podobných skupin a ty se nyní stahují k nám. Čekají, až budou mít dostatečnou převahu nebo až najdou vhodné místo pro nastražení léčky." Leighův otec se postavil ve třmenech a rozhlédl po širokém údolí, kterým jsme projížděli. „Žádný úkryt, žádná dobrá obranná pozice. A lesy mohou být plné aurolanských přišer."
Heslin ukázal na jih, přes pás nízkých pahorků, lemujících údolí. „Ruiny Atvalu leží asi tucet mil tím směrem."
„Atval?" Lord Norrington zavrtěl hlavou. „Tam by se mohli vydat jedině šílenci."
„Nebo zoufalci," usmál se starý mág. „I kdyby Aurolaňané věděli o Atvalu, jistě cestu k němu nehlídají, protože neočekávají, že bychom tam mohli vyrazit. Když to uděláme, možná je dokážeme odrazit. A i kdyby Atval opět navštívila stejná zkáza, je možné, že zahubí i naše nepřátele."

„Je to lepší, než zemřít někde na louce." Lord Norrington se podíval na průzkumníka. „Coopere, řekni to všem. Pojedeme do Atvalu. Ať si oblečou brnění a přesednou na čerstvé koně. Musíme cestovat rychle, abychom na místo dorazili před soumrakem."
„Jak si přejete, můj pane."
Norrington se znovu otočil k Heslinovi. „Jste si tím opravdu jistý?"
„Když už máme zemřít, tak proč tento svět neopustit v plamenech slávy?" Mág se suše zachechtal, otočil koně a rozjel se zpět ke svým učedníkům.
Najednou mi vyschlo v ústech. „Co tím myslel?"
„Plameny slávy? Byl to vtip - a dost nepovedený."
„Ne, co myslel tou zkázou, která navštívila Atval? Říkal, že dostihne i nás. Ale to není možné, že ne?"
„Ale ano, Hawkinsi. Nejen možné, ale dokonce pravděpodobné." Lord Norrington si zhluboka povzdechl. „Koneckonců, zkázou, která navštívila Atval, byli draci. Zničili město a vyhlásili, že se v něm už nikdy nesmí usadit žádný člověk. Ukryjeme-li se tam, možná se zachráníme před řvouny, ale jestli draci přiletí splnit svůj slib..."
Přikývl jsem. „Dojde k zatmění našeho Měsíce luny."
„Úplnému a trvalému, Tarrante."

Kapitola dvanáctá

Černé město Atval čnělo nad obzorem jako veliký mrak. Protože bylo postaveno na vyvýšenině, mohli jsme ho spatřit hned po překročení linie pahorků. Když jsme se k němu blížili, očekával jsem, že se mi budou postupně odhalovat jeho architektonické podrobnosti, ale k tomu nedošlo. Celé město bylo jediným neproniknutelným stínem, do něhož nedokázaly nahlédnout ani krvavé paprsky zapadajícího slunce.
Atval byl založen dlouho před Velkou vzpourou jako malá osada uprostřed plání sloužících po celá staletí za hlavní loviště drakům, ale vládci města uzavřeli s okřídlenými ještěry dohodu. Starali se o zdejší stáda bizonů a každý rok přiháněli drakům tisíce a tisíce těchto zvířat. Město prosperovalo, původní dřevěné hradby nahradily kamenné. Nad plání se zvedly mohutné obranné bašty a lidé si začali myslet, že je jejich město už dostatečně silné na to, aby se draků nemuselo bát.
Tehdy se mezi nimi objevil mocný vůdce a zahájil vzpouru proti drakům. Lidé z Atvalu jim přestali platit daň a na ještěry, kteří si pro ni přiletěli, zaútočili. Legendy říkají, že alespoň jeden drak byl zabit - příběhy však naznačují, že šlo o vraždu než o skutečné zabití v boji. Po nějaký čas oslavovali lidé své velké vítězství i vůdce, který je pro ně získal.
Čím blíže jsme přijížděli k městu, tím více nás bilo do očí, jak pošetilá jejich vzpoura byla. Samotné město si zhruba zachovalo svou původní podobu, mělo mohutné opevnění s otevřenými branami, široké ulice, památníky vztyčené na hlavních náměstích, budovy vysoké i nízké rozmístěné podle určitých zákonitostí. Strach však nahánělo, že vše vypadalo, jako by to kdosi uplácal z černého vosku a pak dal příliš blízko k ohni. Veškeré ostré hrany byly ohlazeny, omítka na stěnách se doslova vypařila a odhalila zpola roztavené kameny. Tašky na střechách se roztekly jako voda a proměnily se v kamenné dýky visící dolů z okapů jako rampouchy. Na místech čtvercových oken zely nedbalé díry s hranatými okraji a z hrdých oblouků se staly otvory připomínající spíše vchody do jeskyní.
Když jsme vjížděli do města, upozornil nás Leigh na jakési dřevěné nosníky, které záhadným způsobem přežily dračí útok. „Jak je možné, že zůstaly celé?"
„Jak je možné, že tady cokoli zůstalo celé?" Heslin zatáhl za otěže. „Dračí oheň je magické podstaty. Může sloužit k ničení, ale dovede také dávat kamení potřebné tvary - vždyť s jeho pomocí staví draci své síně pod horami. Tady prostě vyhnali lidi a pak změnili podobu města jako varování. Žádný člověk, žádný tvor, jenž chodí po dvou nohách, se tu již nikdy nesmí usadit. Draci, kteří jen zřídka uzavírají dohody s jinými bytostmi, nikdy nezapomínají na zradu."
Leigh si povzdechl. „Ale my jsme přece nikdy žádnému drakovi neublížili."
Heslin se zasmál. „A děláš snad ty rozdíly draky a jejich jednotlivými klany, když slyšíš příběhy o jejich ničivých náletech?"
„Hmm, ne."
„Vidíš, oni taky ne, alespoň co se Atvalu týče. Jeden z draků zde byl zavražděn. Ti, kteří tento čin spáchali, doufali, že jeho smrt vyděsí ostatní." Starý mág ukázal rukou kolem sebe. „Mýlili se. A navíc, toto místo nyní čpí dračí magií. Dozvědí se, že jsme sem vstoupili, jen nevím, jak rychlá bude jejich reakce."
Cooper, průzkumník, který předtím objevil stopy řvounů, ukázal zpátky směrem odkud jsme přijeli. „Jdou sem. Vypadá to, že se k útoku spojilo hned několik skupin. Řvouni a temeryxové, možná také pár vylaenů."
Leighův otec se vrátil zpátky k bráně a vyhlédl ven. „Žádní hrůzovědi ani hoargouni, i tak jich ale musí být přinejmenším stovka. Musíme najít budovu, která se dá dobře bránit."
„Kedynův chrám?" Ney kývl směrem ke středu města. „I když v boji podlehneme, alespoň potěšíme bohy."
„Stejně dobré místo jako kterékoli jiné. Coopere, zůstaň tu s Alderem a Darbym. Zjistěte jejich počet, pak se stáhněte do chrámu. Heslo je měsíc, odpověď slunce. A nečekejte, až vám začnou šlapat na paty. Raději ať je vaše hlášení chybné než abych ho vůbec neobdržel."
Nasedli jsme na náhradní koně průzkumníků, zajeli hlouběji do města a pak vystoupali po širokých schodech Kedynova chrámu. Hned první pohled do budovy, která byla o něco menší než chrám ve Valsině, nám dokázal, jak naprostou zkázu draci městu přinesli. Stavba samotná značně utrpěla pod náporem dračího ohně, zasaženo však bylo rovněž její vnitřní vybavení. Všechny stoly a židle se nejdříve napůl roztavily, a pak se proměnily v kámen. Sochy Kedyna, Gesrika a Feseiny byly smeteny ze svých podstavců jako hrady z písku podemleté na břehu jezera vlnami. Zkáza byla dokonalá, nechala budově nádech předchozí podoby, ale zničila nebo změnila k nepoznání věci, které

symbolizovaly její dřívější účel. Velice hlasitě to vyjadřovalo dračí opovržení ke všemu lidskému.
Koně jsme shromáždili v prohlubni, kde nyní ležely trosky Kedynovy sochy, pak jsme začali u vchodu stavět barikádu. Lord Norrington vyslal několik mužů, včetně Leigha, aby našli všechny další vstupy do budovy. Kamenné vybavení bylo těžké a dalo nám práci s ním pohnout, jakmile jsme ho však dostali na místo, věděli jsme, že Aurolaňané budou mít problémy se přes ně dostat. Spolu se čtyřmi dalšími střelci mi bylo přiděleno místo nahoře na kněžském ochozu. Odtud jsme mohli střílet šípy z oken a pokud by se příšery dostaly za barikádu, tak i dolů do hlavní chrámové lodi.
Heslinovi a jeho učedníkům se s pomocí magie podařilo znovu zapálit některé z posvátných ohňů, které kdysi osvětlovaly celý chrám. Kamenné nádoby, ve kterých hořely, byly sice zmrzačené a pokroucené, nízké plameny však přesto dokázaly stvořit divoký rej tančících stínů. I když se jim ale podařilo zapudit šero, ve skutečnosti nám neposkytovaly více světla než slunce půlhodiny před svým západem.
Ačkoli vedl lord Norrington již lov na temeryxy v Západním lese, až nyní jsem ho poprvé spatřil v ryze vojenské situaci. Jeho rozhodnutí byla rychlá, jasná a nezvratná, hledal však rady i u jiných a někdy měnil plány na základě toho, co mu řekli. Jeho rozkazy mi připadaly navýsost rozumné a jím vymyšlená hesla, odpovědi na ně i místa ke stažení mi dávala pocit, že je situace plně pod kontrolou. Věděl jsem, že nás čeká zoufalý boj, ani na chvíli mi ale nepřišlo na mysl, že bychom tu mohli všichni zemřít.
Svůj názor jsem musel trochu pozměnit po objevení řvounů - Cooper a ostatní hlásili, že jich napočítali alespoň dvě stovky. Řvouny jsem viděl již předtím, v Západním lese, ale tehdy byli mrtví. Tady ne. Těla těchto tvorů se dala při zběžném pohledu mylně označit jako tlustá, ale bystřejšímu pozorovateli nemohly uniknout mocné svaly, napínající se pod skvrnitou a pruhovanou kožešinou řvounů, kteří se plížili ulicí. Jejich velké a chlupaté uši se neustále otáčely sem a tam, čas od času zvedali vzhůru široké mordy a ostražitě čenichali. Řvouni na sebe vrčeli a chňapali jeden po druhému, sem tam vydal některý i zvuk, při němž stydla krev v žilách - snoubilo se v něm vlčí vytí a šílený smích. Většina neměla žádnou zbroj, ale všichni nesli krátké oštěpy a vražedně dlouhé nože. Hrstka jich držela luky a já okamžitě došel k tiché dohodě s ostatními střelci, že právě tito zemřou jako první.
Vložil jsem šíp do tětivy a plynulým pohybem ji natáhl tak, že se dotýkala mého spodního rtu. Zamířil jsem na statného řvouna, který divoce mával lukem ve vzduchu a vydával ohavné skřeky. Vystřelil jsem a vřeštění rázem ustalo. Šíp naskrz prorazil řvounův krk, postříkal černou krví jeho spolubojovníky a zabodl se jiné bestii do stehna.
Další šípy srazily ještě několik řvounů, pak bestie vyrazily kupředu a vzhůru po schodech jako skučící masa chlupatých těl. Střílel jsem šíp za šípem, všechny bez míření, ale věděl jsem, že nemohu minout. Dav se na chvíli zastavil, podle výkřiků pode mnou mi bylo jasné, že první řady nestvůr narazily na naši barikádu. Výkřiky se záhy změnily v bolestné vytí a řev. Podle nakřaplého smíchu a zkrvavených a zmítajících se řvounů, odtahovaných svými druhy do zadních řad, jsem pochopil, že moji přátelé dole nápor vydrželi a že nepříteli způsobili vážné ztráty.
Znovu a znovu se horda řvounů vrhala vzhůru po schodišti. S jekotem a vytím, jako by nás už jen ty samotné zvuky mohly zabít, se tlačili proti barikádě. Házeli kameny, střídali šípy, dotírali noži a oštěpy jen aby naše muže zatlačili zpět. Střelci a já jsme mezi nimi stále rozsévali smrt a snažili se přitom zasahovat přednostně vylaeny a těch několik temeryxů, které jsme zahlédli.
Výkřiky zezdola mě donutily se otočit. Někde nalevo jsem zahlédl jasný záblesk, pak se do chrámu vřítil hořící temeryx. Jeho drápy chvíli klapaly po kamenné podlaze, pak zvíře pohlcené plameny uklouzlo a padlo. Z jeho mrtvoly stoupal hustý černý kouř. V chrámové lodi se objevili další dva temeryxové a zaútočili na naší barikádu zezadu. Cestou srazili jednoho z Heslinových učedníků a ten zůstal ležet na podlaze tváří dolů ve stále se zvětšující kaluži krve. Druhý učedník, podpíraje starce levičkou, natáhl proti sněhodrápovi jednoduchou hůl, kterou držel v pravé ruce. Zvíře zařičelo a zmizelo pohlcené plameny.
Vypustil jsem šíp na jednoho z temeryxů a rozpůlil mu prsní kost. Bestie se svalila na podlahu, setrvačností ale klouzala dál a silným trhnutím zadní tlapy podťala nohy jednomu z našich vojáků. Jiný muž se otočil a jediným seknutím meče připravil umírajícího sněhodrápa o hlavu. Sám zemřel o chvíli později, když na něj skočil další temeryx a rozpáral jej od krku až po podbřišek.
Vojáci se odvrátili od barikády, aby se vypořádali s útokem z týlu. Vylaenové venku vyštěkli nové rozkazy ve svém zlém hrubém jazyce. Řvouni divoce zavrčeli a ještě jednou napadli naši linii. Na okamžik zpomalili a já stačil připíchnout jednomu z nich prsní kost k páteři, pak se však opět dali do pohybu. Pochopil jsem, že naše barikáda byla proražena. Otočil jsem se a začal střílet do hlavní chrámové lodi. Hned první šíp přerazil páteř jednomu z řvounů a ten se složil lordu Norringtonovi k nohám. Leighův otec snadno odrazil mocný úder sekyry, směřující na jeho hlavu, pak zcela nekrytému nepříteli podsekl nohy. Jeho meč se pak bleskově zvedl a když znovu dopadl, ponořil se neomylně do lebky dalšího řvouna. Odtančil pryč od obou bestií, které zabil, pomohl jednomu ze svých válečníků znovu na nohy a pak úsporným pohybem zápěstí rozpáral břicho třetího soupeře.
Ney nebyl o nic méně velkolepý. Jednoho řvouna nabodl ve skoku na bodec svého palcátu a pak mrštil vřeštící nestvůru s proděravělým břichem na dva její spolubojovníky jako když farmář přehazuje seno z jednoho stohu na druhý. Srazil čepel meče stranou hlavicí palcátu a odpověděl soupeři drtivým úderem zbraně do čenichu. Ta rána rozdrtila řvounovu lebku a pokračovala dál, až se zastavila mezi polámanými žebry další bestie.
Leigha jsem neviděl, ale celá hlavní chrámová loď se teď proměnila v moře chaosu doprovázené pekelnou kakofonií křiku, vytí, drzého smíchu a kleteb. Uviděl jsem skupinu řvounů, jak prorazila napravo a stačil do jednoho poslat šíp, než mi zmizeli pod kněžským ochozem. Uvědomil jsem si, že míří ke schodům, po kterých jsem se předtím dostal nahoru já, takže jsem tasil meč a rozběhl se tím směrem.
Stanul jsem pod obloukem na vrcholku schodiště o malou chviličku dříve, než první ze řvounů. Obouručním seknutím jsem ho poslal v kotrmelcích dolů, dlaněmi si svíral krví zalitý obličej. Další řvouni se vyhnuli padlému druhovi a zuřivě se na mě sápali dlouhými noži i drápy na rukou.

Ustoupil jsem stranou a nechal kolem sebe jednoho proběhnout. Řvoun doslova proletěl napříč ochozem a klopýtl o roztavené zábradlí na jeho druhé straně. Bez hlesu přes ně přepadl dolů a zůstal tam nehybně ležet na podlaze.
Ale přiházeli další, vyjící, ohánějící se kolem sebe zbraněmi. Zoufale jsem se bránil a občas dokázal i provést protiútok - useknout nataženou ruku nebo vykřesat jiskry nárazem meče na dlouhý nůž pozvednutý v krytu. Dostal jsem jednoho řvouna silným úderem napříč přes krk. Zapotácel se zpátky, ještě předtím mi však horká fontána jeho krve vytryskla do obličeje a oslepila mě. Trochu se mi jí dostalo i do nosu a já se začal dusit. Ustupoval jsem tak rychle, jak to jen šlo, ale mé nohy jen těžko hledaly oporu na kluzké, krví zalité podlaze.
Zamrkal jsem, abych si pročistil oči, a odměnou mi byl pohled na celou stěnu blížících se řvounů. Zpola oslepen jsem na ně zaútočil, sekal a bodal jsem do nich s nikdy nepoznanou zuřivostí. Mé brnění odvracelo údery, které jsem ani neviděl. Cítil jsem bolest v rameni a jedno silné bodnutí do levé paže způsobilo, že jsem v ní od lokte dolů ztratil cit.
A řvounů neubývalo.
Krev na mých rtech chutnala trpce a slaně, cítil jsem ji také na obličeji. Žaludek se mi obracel naruby, částečně zápachem, částečně bolestí. Vytí řvounů mě drtilo, zatímco jejich nepříčetný jekot bodal přímo do duše. Co předtím bylo ušlechtilou výpravou a šancí poznat svět, změnilo se nyní v kolotoč zabíjení, pokrývající krví mou Masku luny.
Byl jsem si jistý, že se s tou krví brzy smíchá i moje, a pomalu začínal propadat panice.
Mravenčení, doprovázející návrat citu do levé ruky mi dalo naději - ne na přežití, ale na to, že s sebou vezmu více řvounů. Pokud Cooper počítal správně, měli nad námi asi desetinásobnou převahu a já ještě zdaleka nesplnil svůj díl.
Byl jsem však odhodlán to napravit, a tak jsem na blížící se řvouny vycenil zuby ve výhružné grimase.
Musel jsem hrát o čas. Zvolna jsem ustupoval po kněžském ochozu, který se neustále zužoval a nutil řvouny, aby mě napadali po jednom. Rychlým seknutím jsem otevřel břicho prvnímu z dlouhé řady nepřátel, ten padl na kolena a šíleně se pokoušel vrátit vyhřezlá bílá střeva zpět na místo. Ostatní se nezalekli, obešli ho a dál se ke mně blížili.
Otočil jsem se a utíkal asi dvanáct yardů na konec kněžského ochozu, pak náhle změnil směr a zabočil doleva, na balkón, táhnoucí se podél delší stěny chrámu. Prudce jsem se zastavil a napadl řvouna, jenž právě v běhu vybíral zatáčku. Probodl bych ho, na okamžik jsem se ale nechal vyvést z míry tím, že v té rychlosti narazil do zdi. Levou ruku měl v tu chvíli daleko od těla, a tak hrot mého meče jen zasvištěl vzduchem v mezeře mezi ní a řvounovým hrudníkem. Ukázal mi zuby v dravém vítězném úšklebku.
A tehdy jsem zbraní trhl vzhůru a zaťal mu ji do podpažní jamky. Vlna horké krve se vyhrnula z přeseknuté tepny a stékala dolů po čepeli. Když jsem se znovu dal na útěk, mávl jsem mečem a na stěně se objevil podivný obrazec ze spleti rudých kapek. Řvoun se mě ještě snažil zastavit, cvakal zubama, jako by mě chtěl kousnout, pak však zavrávoral a svezl se po zdi. Srdce z něj stále pumpovalo ven život a vytvářelo z něj lepkavé jezero, na němž jeden z jeho druhů uklouzl a roztáhl se na podlaze. Dva další jej přeskočili a běželi za mnou.
Vtrhl jsem do prázdného dveřního otvoru, za nímž se kdysi nacházela komnata jednoho z kněží. Navzdory měsíčnímu světlu, které sem proudilo otevřenými okny, vládla v pokoji hustá tma, jež mi bránila ve spatření jakýchkoli podrobností. Téměř okamžitě mě cosi zasáhlo do holeně. Brnění mě uchránilo před zraněním, ale ztratil jsem rovnováhu a klopýtl dopředu. Meč mi vyletěl z ruky kamsi do tmy, kde s cinknutím dopadl bezpečně mimo můj dosah. Narovnal jsem se a ohlédl, vše co jsem spatřil však byly siluety řvounů ve dveřích. Otočil jsem a jedním z oken vyskočil ven.
Přitom jsem se modlil, abych se při pádu na zem nezranil.
Má modlitba byla vyslyšena.
Okno totiž nehledělo na ulici, nýbrž do střešní zahrady, postavené jako doplněk druhého patra chrámu. Přistál jsem na hladkém povrchu z roztaveného štěrku a sklouzl po něm přímo na kamenný kvádr, který kdysi býval velkým dřevěným květináčem plným růžových keřů.
Dvojice řvounů, kterou jsem měl v patách, vyskočila oknem hned po mně, následována dalšími dvěmi bestiemi.
Rozestoupili se a plížili se ke mně, beze spěchu, opatrně. Posměšně na mě mávali svými noži, daleko delšími než dýka v mé ruce.
Obešel jsem zkamenělý květináč, aby mi posloužil jako kryt. Narovnal jsem se a mávnutím ruky je pozval k sobě. „Který z vás to bude?" Snažil jsem se, abych mluvil nízkým a studeným hlasem. „První, kdo se ke mně přiblíží, zemře. Který z vás chce, aby se mu dostalo té cti?"
Ta otázka byla položena špatně. Řvouni si vyměnili krátká zaštěknutí a zavrčení. A pak, zjevně neochotni přenechat tu čest některému ze spolubojovníků, se na mě vrhli všichni najednou.

Kapitola třináctá

Jejich jednotný útok zemřel pár sekund před nimi samotnými. Dva po mé levici se náhle prudce zastavili jako by narazili do neviditelné zdi. Stříbřité měsíční světlo se zalesklo na dvou kulatých útvarech, které zasvištěly vzduchem a s mlasknutím se zahryzly jednomu ze řvounů do hrudi a druhému do krku. První ještě stačil vydat krátké hrubé zakašlání, pak se oba zhroutili do zkamenělých růžových keřů, které praskaly a lámaly se pod vahou jejich těl.
Třetí řvoun na mě skočil přes růžovou barikádu, dlouhý nůž připravený k bodnutí. Rychle jsem se otočil, a tak jeho zbraň zasáhla jen vzduch, pak jsem sám bodl dýkou vzhůru. Zarazil jsem mu ji do prsou až po střenku. Špička dýky se vynořila z jeho zad a mou pravou ruku zalil potok horké krve.
Řvounův skok však pokračoval, levým ramenem mi bestie narazila do hrudi. Nedokázal jsem tu ránu ustát, a tak jsem dopadl na zem ve společnosti umírajícího soupeře. Náraz byl tvrdý, ale vzpamatoval jsem se rychle. Nadzvedl jsem se a odhodil řvounovo tělo stranou, bohužel i s mou dýkou stále vyčnívající mezi žebry. Slyšel jsem, jak jeho hlava s odporným křupnutím dopadla na neviditelný květináč, který dokončil to, co začal můj nůž.
Obrátil jsem se vlevo, abych čelil poslednímu řvounovi. Viděl jsem, jak se nade mnou objevil, pak však sebou horní

polovina jeho těla najednou prudce škubla. Bestie se prohnula, uhodila se hlavou do kolena, pak se opět napřímila a začala padat. Přistála tvrdě, čenichem napřed. Chviličku zůstávala v podivné poloze, balancovala na kolenou a mordě, potom se s tichým vzdechem skácela na stranu. Z břicha se jí valily vnitřnosti.
Za místem, kde předtím stál řvoun, jsem poprvé zahlédl svého zachránce. Krev stékala po čepeli jeho meče. Měsíční světlo vzalo jeho pleti přirozenou barvu, zato daleko jasněji vykreslilo podivná tetování, pokrývající jeho nahé paže. Měl zašpičatělé uši, které nešlo přehlédnout, neboť jeho světlé vlasy byly po obou stranách hlavy vyholeny a zůstávaly pouze v úzkém pruhu uprostřed. Podle profilu a tvaru uší jsem ho považoval za elfa, avšak ti všichni měli být vysocí a štíhlí. On ne. Vysoký, to ano, velmi vysoký, ale také hodně svalnatý. Byl dokonce mohutnější než Ney.
Poklekl u mě na jedno koleno a já se na něj vděčně usmál. „Chtěl bych vám podě-“
Ruku zvlhlou krví mi položil na ústa a přitiskl mě na štěrkem posypanou střechu. „Ticho!" Jeho hlas byl hrubým šeptem, chladnějším než severní vítr v zimě.
Otřel jsem si hřbetem ruky ze rtů krev a sledoval, jak můj zachránce vstává a míří k tělům mrtvých řvounů. Minul jednoho, kterého málem přesekl vejpůl, a posadil se na bobek k tomu, jehož jsem zabil já. Stáhl dolů jeho spodní ret, pak nespokojeně zavrčel a pokračoval dál. Vytáhl ze zbylých dvou mrtvol zvláštní zbraně, jimiž je zabil, poté zkontroloval také jejich spodní rty. Něco, co objevil u toho druhého, jehož projektil zasáhl do hrudi, vyvolalo elfův tichý smích.
Ve světle měsíce bylo těžké pochopit, co přesně dělá, ale zdálo se mi, že nacpal špičky palců do netvorovy tlamy a zbylými prsty zatlačil na jeho otevřené oči. Tiše zabroukal jakousi zvláštní melodii a najednou se zdálo, že stíny kolem jeho rukou ještě zhoustly. Tetování na pravém předloktí mu zaplálo zlověstně tmavomodrým světlem. Připomnělo mi Feseininu značku, neboť mělo tvar zlomené větvičky, bylo však obohaceno o spoustu ostrých zahnutých trnů.
Řvounovo tělo se zachvělo. Elf osvobodil ruce a mrtvá bestie se pomalu zvedla na nohy. Odhalila zuby v krátkém děsivém zavrčení. Elf grimasu opětoval a pak vyštěkl rozkaz v ponurém hrdelním jazyce, při jehož samotném zvuku mě zamrazilo. Řvoun se ihned otočil, ruce se mu volně zahoupaly podél těla, a potom klusem vyrazil zpátky do chrámu.
Nyní se elf obrátil ke mně, ve stříbrných očích se mu odráželo měsíční světlo. „V pořádku?"
Přikývl jsem.
„Kolik?"
„Řvounů? Dvě stovky."
„Vylaenové? Temeryxové?"
„Ano, několik."
„Dobře." Mávl rukou. „Pojď."
Překulil jsem se na nohy a sehnul se, abych ze řvouna vytáhl svou dýku, ale ostrý příkaz zastavil mou ruku.
„Nech ji." Elf ke mně natáhl jílec dlouhého nože jednoho ze řvounů. „S tímhle se lépe zabíjí."
Vzal jsem si zbraň a následoval ho k oknu, kterým jsem se dostal do zahrady. „Jak jste...?"
Opět mi zakryl ústa dlaní. „Ticho. Přežij a možná ti to vysvětlím."
Prolezl oknem jako první, pak mi ukázal, že ho mám následovat. Zaslechl jsem zaškrabání kovu o kámen a potom ucítil, jak mě jílec mého meče šťouchá do žeber. Popadl jsem ho a kývl na znamení díků. Jeho skrčená postava se pak vyplížila dveřmi na ochoz a ji těsně následoval.
Hlavní chrámová loď byla plná mrtvých těl. Heslinovy magické ohně stále hořely, takže jsem ihned spatřil, že se moji společníci stáhli ke vchodu do jedné z vedlejších místností, kolem něhož byl navršen půlkruh převrácených stolů a jiného nábytku. Barikáda omezovala počet Aurolaňanů, kteří se mohli najednou dostat k lordu Norringtonovi a ostatním. Komnata za ní dávala vojákům možnost krátkého odpočinku, zatímco jiní nastupovali na jejich místo v první linii.
Lord Norrington a Ney stáli hned za barikádou, kde rozdávali smrt a prolévali krev nepřátel s takovou lehkostí, jako by snad nebylo únavy, která už musela tížit jejich paže. Norringtonova čepel stříbřitě zářila, utínala ruce, orala v mase nepřátel mokré rudé brázdy, prorážela lebky. Neyův palcát dopadal znovu a znovu s rychlostí útočícího hada. Drtil mordy, vyrážel zuby, jeho bodec pronikal do hrudníků, lámal žebra a trhal vnitřní orgány. Mrtví a umírající viseli bezvládně na barikádě nebo byli hordou odtahováni dozadu, na schody prohlubně, odkud klouzali dolů mezi naše plašící se koně.
Elfem očarovaný řvoun běžel před námi po kněžském ochozu a potom dolů po schodech, aby skočil do vyjící masy svých bývalých druhů. Asi půl tuctu jich smetl na podlahu, pak se zvedl a bleskově se zakousl do hrdla vylaena. Menší Aurolaňan se po něm zoufale ohnal drápy. Řvoun však trhl hlavou ze strany na stranu a rozerval vylaenův krk s lehkostí psa, zabíjejícího krysu.
Zatímco ostatní řvouni trhali zabijáka na kusy, rozpažil elf ruce a vykročil po kněžském ochozu. Z jeho úst se vydral hlasitý štěkot, který přehlušil i pekelný rámus, vydávaný bestiemi pod námi. Krutá a tvrdá slova z něj vyrážela jedno za druhým v rychlém sledu. Nerozuměl jsem tomu, co říká, ale byl na něj přitom skvostný pohled. Stál tam, na sobě jen koženou vestu, kožené kalhoty a vysoké ocelí okované boty a zuřivě vyl na celou aurolanskou hordu.
Vylaen zavrčel nějaký rozkaz a já spatřil, jak se několik bestií odděluje od zadních řad oddílu a míří k oběma schodištím, vedoucím na kněžský ochoz.
Elf ukázal na vrcholek schodiště, které jsem předtím bránil. „Žádný neprojde."
„Jen přes mou mrtvolu."
Elfovy oči se po mé odpovědi zúžily, pak si odkašlal a vyrazil k místu, které měl bránit on sám.
Prvnímu řvounovi jsem se postavil na nejhořejších stupních a uvítal ho čepelí svého meče. Točité schodiště mi dávalo obrovskou výhodu v boji, neboť jeho střední osa se vždy musela nacházet po pravici toho, kdo po něm stoupal. Šermíř-pravák by zde měl zřejmě v boji potíže, mně se tu ale naopak otevíral dostatek prostoru pro povedená seknutí zprava doleva.

Můj první úder zasáhl řvouna do nataženého předloktí. Stáhl jsem čepel zpět a zvedl pravou ruku, abych ho bodl výš. Meč ho propíchl mezi šíjí a ramenem a zajel mu do těla na dobrý loket, aby se pak opět vynořil za doprovodu mokrého čvachtavého zvuku. Použil jsem dlouhého řvounského nože v levé ruce k odražení jeho chabého výpadu a vykopl pravou nohou. Zasáhl jsem jej přímo do čenichu a poslal ho dolů mezi bestie, které se kupily za jeho zády.
Zatímco ho odstraňovaly z cesty, došlo mi, že jsem předtím udělal chybu, když jsem nebránil samotné schodiště. Jistě, jeho vrcholek byl dobrou pozicí, ale tady se moji nepřátelé dostávali do mnohem nevýhodnějšího postavení. Moje údery tu dopadaly na jejich hlavy a ramena, zatímco mě oni mohli bodat jen do obrněných nohou. Doopravdy zranitelný jsem byl jedině zezadu, ale nemyslel jsem si, že by tam můj zachránce nechal někoho proniknout.
A řvouni stále přicházeli, nic nedbali na beznadějnost své situace. Klamnými údery jsem je nutil zvedat zbraně do obranného krytu, pak stačila jen rychlá otočka, abych jim špičkou zbraně přejel přes hrdlo. Útoky zespoda jsem dokázal snadno odrážet s pomocí dlouhého nože a okamžitě zatínat meč do nekrytých hrudníků nebo tváří. Jeden ze řvounů se ze všech sil snažil spolknout mou čepel, pak vykašlal krev a zhroutil se. Dokonce i má špatně mířená rána utrhla mnohdy ucho nebo přerazila ruku a druhý či třetí úder pak obvykle souboj ukončil a uvolnil místo dalším zájemcům.
Konečně se začal dolů kutálet i poslední řvoun s otevřeným krkem, z něhož ve stále menších dávkách stříkala krev. Klouzal po zrudlých schodech a cestou bezmocně narážel na těla svých předchůdců až nakonec zmizel za otočkou schodiště. Jeho sestup doprovázely slabé výkřiky a bolestné sténání.
Odvrátil jsem se od jatek, která jsem způsobil, a konečně znovu pohlédl do hlavní chrámové lodi. Stále jsem slyšel zvuky boje, a tak jsem nedokázal pochopit, proč už na mě neútočí žádní další řvouni. Na druhém konci ochozu jsem spatřil elfa, jak postává u vrcholku druhého schodiště, a pod sebou své druhy, stále hájící obranné postavení.
Ale v zadní části chrámu se dělo něco nového. Přicházelo to ze směru, odkud se v první fázi boje dostavil neočekávaný útok temeryxů. Nejprve jsem viděl jen zlatou záři, jež mi nepřipadala příliš silná, avšak stíny řvounů, kteří k ní běželi, byly na stěnách v jejím světle i přesto zcela ostré a zřetelné. Pohybovala se rychle. Žádný řvoun u ní dlouho nevydržel a záhy se potácel pryč nebo padal k zemi krváceje ze strašlivých ran.
Náhle se v mém zorném poli objevil Leigh se zlatým mečem v ruce. Sekal s ním do řvounů s chladnou zuřivostí, s jakou jsem se u něj ještě nikdy nesetkal. Zbraň se zvedala nahoru a dolu, opisovala složité křivky - zbavila hlavy jednoho řvouna a hned se zas ocitla docela jinde, kde odrazila úder dalšího. Rychlé obouruční seknutí otevřelo zkoprnělého nepřítele od boku k boku, pak Leigh odtančil doleva a přeťal život dalších dvou řvounů, kteří se mu snažili dostat do zad.
V každičkém úderu jsem poznával Leighův styl boje. Neudělal nic, co by se nenaučil během výcviku, nyní to však dokázal provádět mnohem obratněji a s daleko větší rychlostí než kdykoli předtím. Nízké výpady neomylně nacházely stehna a slabiny, lehce přetínaly tepny. Bezchybné kryty odvracely čepele nepřátel právě tak, aby těsně minuly Leighovo tělo, a následné protiútoky končily v srdcích, vnitřnostech nebo podřezávaly krky tak snadno, jako by krájely ovoce.
Z klubka svých podřízených se Leighovi v cestě vynořil vylaen, v dlaních se mu hromadila magická energie. Tu elfova levá ruka vystřelila kupředu. Vylaenova hlava sebou škubla nalevo, do lebky se mu ponořila stříbřitá hvězdice. Aurolaňan padl na zem a kouzlo, které se chystal seslat na Leigha, mu jen spálilo tlapy.
Elf zavyl a přikrčil se na kněžském ochozu jako gargoyl. Jeho nelidský výkřik a Leighova pokračující zlatá sklizeň řvouny zjevně vyvedla z míry. Řekl bych, že smrt vylaenů celou hordu zlomila. Se ztrátou jejich vedení a bez magického vlivu, který na ně měli, převládla ve řvounech jejich přirozená zbabělost. Dav, který se tlačil proti barikádě, začal řídnout až se nakonec úplně rozpadl. Otočil jsem se k oknům, z nichž jsem na začátku boje ostřeloval útočníky, a sledoval, jak se řvouni ztrácejí ve stínech Atvalu.
Když se mi z očí ztratil poslední z nich, otočil jsem se k elfovi, ale ten už byl pryč. Poněkud vratkým krokem jsem začal sestupovat po schodišti, které jsem uhájil. Minul jsem asi tucet těl a snažil se ignorovat slabé kňučení a mělké bublavé vzdechy. Ze všeobjímající zápachu řvounů, jejich krve, moči a výkalů, valících se z rozpáraných střev, se mi dělalo zle. Ucítil jsem, jak mi ranní jídlo stoupá až do krku, rychle jsem polkl a ihned za chvilkovou nepozornost zaplatil ztrátou rovnováhy na kluzké podlaze chrámu, kde snad nebylo jediného místečka nepotřísněného krví.
Silná ruka mě zezadu uchopila za kroužkovou košili a znovu postavila na nohy. Rychle jsem se na elfa - neboť to byl on - podíval. „Díky."
Přikývl, pak se podíval na zkroucená těla, rozházená po schodišti. „Dobrá práce."
„Ano, práce. Řezničina a ne boj."
Elf udiveně zvedl obočí. „Řezník by zemřel na vrcholku schodiště. Ale válečník v tobě se poučil a pochopil, že je výhodnější bránit schody samotné."
„Jak jste to zjistil?"
„Stačil jediný pohled. Předtím jsi stál přímo pod obloukem na konci schodiště a řvounům se tě odtud podařilo vyhnat."
Zakašlal a přikryl si ústa levou rukou. „Vedl sis dobře. Proto se ti představím jako první. Jsem Rezolut."
Vteřinku jsem na něj civěl, překvapen jeho jménem. Všichni elfové, o kterých jsem slyšel v příbězích a písních, měli dlouhá, komplikovaná a obtížně vyslovitelná jména. Rondelcyn nebo Arianvelle, Simsaran a Winfellis. Ale Rezolut, alespoň podle toho, co jsem o elfech věděl, nebylo jménem pro jeho rasu ani trochu obvyklým.
Rezolut zkřížil ruce na široké hrudi. „Máš také nějaké jméno?"
„Ano, omlouvám se. Hawkins, Tarrant Hawkins. Já... my jsme z Valsiny."
Elf natáhl ruku a dotkl se prstem černého temeryxího pera, které zdobilo mou Masku luny. „Ozdoba?"
„Získal jsem ho v boji."
„Opravdu?"
„Spolu se svými přáteli." Ukázal jsem k místu, kde zbytek skupiny vylézal zpoza barikády. „Pojďme."

Cestou jsem si všiml hned několika věci. Tou první bylo, že členů naší výpravy přežilo daleko méně, než jsem očekával. Heslinova ruka se bezvládně houpala v rameni a ani všechny obvazy na světě by nedokázaly skrýt podivný úhel, v němž bylo ohnuté jeho předloktí. Lord Norrington a Ney kráčeli tak, jako by spali za chůze. Naživu zůstal ještě jeden z Heslinových učedníků a čtyři vojáci.
Leigh seděl na podlaze chrámu, v rukou pevně svíral jílec zlatého meče. Hlavu měl nakloněnou dopředu, takže se čelem dotýkal ploché strany čepele, hruď se mu prudce dmula. Když jsem se k němu přiblížil, uslyšel jsem, že vzlyká, a z toho zvuku se mi rovněž stáhlo hrdlo.
Lord Norrington došel k synovi a poklekl u něj. Chvíli spolu šeptem rozmlouvali a Leigh jednou přikývl. Pak jej otec pohladil po hlavě, pomalu se postavil a vykročil ke mně. „Jsi zraněn?"
„Jen pár boulí. Nic vážného, můj pane." Kývl jsem směrem k Rezolutovi. „Ale byla by ze mě večeře pro řvouny, kdyby nezasáhl on."
Lord Norrington si strhl zakrvácenou rukavici a natáhl pravou ruku. „Kenwick Norrington. Děkuji vám za jeho záchranu."
Rezolut potřásl nabídnutou pravici. „Jednou jsem se setkal s Marlboroughem Norringtonem z Oriosy."
„Starší bratr mého otce."
„Zemřel?"
„Ano. Už asi před deseti lety."
Elf pomalu přikývl. „Jsem Rezolut. Kdo je ten chlapec se zlatým mečem?"
Lord Norrington se napůl otočil k Leighovi a usmál se. „Můj syn, Bosleigh."
„Aha." Znělo to těžce a ponuře.
Zamračil jsem se. „Proč? Co se děje?"
„Nic, pokud to ovšem není ta zbraň, která si myslím, že to je." Rezolut pokrčil rameny. „Protože jestli ano, pak... Je to tragédie, když je někdo tak mladý odsouzen k smrti."

Kapitola čtrnáctá

Zachvěl jsem se a najednou ucítil studený lepkavý chlad krve, prosakující mým oblečením a stékající mi po obličeji. Páchl jsem smrtí a euforie z vlastního přežití, která mě ještě před chvílí naplňovala, vlivem Rezolutových slov docela zmizela. Rozhlédl jsem se po chrámu a spatřil jen zkázu, smrt a bolest. Leighovy slzy mi najednou připadaly jako nejvhodnější reakce na to, čím jsme právě prošli.
Vydal jsem se k němu a lord Norrington a Rezolut mě následovali. Překročil jsem bezhlavého řvouna a natáhl k Leighovi pravou ruku. Chvěla se již předtím, než se ho dotkla, ale až poté, co jsem na něj položil dlaň a ucítil slaboučké otřesy jeho vzlyků, jsem dostal pocit, že začnu plakat také. Padl jsem vedle něho na kolena, objal ho rukou kolem ramen a přiložil čelo k jeho levému spánku.
„Přežili jsme to, Leighu. Je po všem."
Jeho přilbice zavrzala o moji, když se otáčel, aby na mě pohlédl jedním zarudlým okem. „Já vím. Zabij nebo budeš zabit - a my jsme zabíjeli."
„Zabíjeli, to ano. Moc a moc." Pokrčil jsem rameny. „Dostali jsme se z toho. Je po všem, už není třeba slz."
Leigh se pousmál, hruď se mu stále dmula po předchozí námaze. „Myslíš si, že pláču kvůli zabíjení?"
„A ne snad?"
„Ne." Otočil se ke mně celý a přitiskl si meč na prsa. „Pláču proto, můj drahý příteli, že všechno bylo příliš dokonalé. Každé seknutí, každý kryt. Věděl jsem, kde mám očekávat jejich výpady, a nabízely se mi snad tisíce možností, jak se jim vyhnout. Bylo to krásné, Hawkinsi, krásnější než si vůbec dovedeš představit. Všechno, o čem jsem kdy snil - a teď to skonalo. Pláču proto, že už takovou dokonalost nikdy nepoznám."
„Aha. Chápu." Maličko jsem couvl a postavil se. Nezaslechl jsem v jeho hlase šílenství, i když k němu neměl daleko, ale rozhodně v něm scházela jediná stopa lítosti. Seděl tam zalitý aurolanskou krví, z tváře mu stékaly těžké rudé kapky, a vzpomínal, znovu a znovu si v duchu probíral vše, co učinil. Po zádech mi přeběhl mráz, pak jsem se sehnul a zvedl ho na nohy.
Leigh se podíval na krvavou stopu, kterou po sobě zanechal, a pomalu přikývl. Pak se otočil a aniž by řekl jediné slovo, sledoval svého otce a Rezoluta, jak se k nám blíží..
Elf k němu natáhl ruku. „Ten meč."
Leigh přimhouřil oči a sevřel zbraň ještě pevněji. Když se otáčel pryč od Rezoluta, měl jsem prvně čas si ji pozorně prohlédnout. Zlatá čepel byla do asi dvou třetin své délky od prosté zlaté záštity naprosto rovná. Poslední třetina se však zužovala do velmi ostrého hrotu, i když špička samotná byla zesílena, aby snáze pronikala kroužkovým brněním. Po celé délce čepele byly vyryty podivné znaky, sestávající většinou ze smyček, křivek, uzlů a háčků. Jílec byl omotán kůží obarvenou do nachová, a kulatou hlavici zdobil drahokam téže barvy, v jehož nitru hrála lesklá paleta duhy.
„Bosleighu, ať se na něj podívá. Nechce si ho nechat, jen určit, o jakou zbraň se jedná."
„Ano, otče." Leigh se otočil zpátky a natáhl zbraň k Rezolutovi. „Vy ji znáte?"
Elf si meč mlčky prohlížel. Jeho stříbrným očím scházely panenky, takže bylo obtížné určit, kam se právě dívá. Zvolna však pohyboval hlavou, proto mě napadlo, že čte písmo na čepeli nejprve po pravé straně od jílce vzhůru, a pak po levé od hrotu dolů. Zatímco studoval zvláštní znaky, všiml jsem si, že jsou některé nápisy, vytetované na jeho pravém předloktí, tvořeny velmi podobnými symboly.
Rezolut konečně vzhlédl. „Kde jsi to našel?"
Leigh ukázal zpátky na dlouhou řadu řvounů, které skolil během krvavé cesty chrámem. „Tam."

„Ukaž."
Leigh vykročil a my ostatní jsme ho následovali. „Zatoulal jsem se tam, když jsem hledal jiné vstupy do budovy. Sešel jsem dolů po schodech a dál tím průchodem. A tehdy jsem najednou uviděl symbol, který mi byl povědomý."
Ukázal na stěnu a já spatřil známý symbol, znamení Opeřenců Rytířů Fénixe. Cihlová zeď tu byla celá popraskaná a právě pukliny ve zdivu vytvářely dokonalou podobu onoho znaku, kterému jsme se před několika dny naučili. Hodil jsem rychlý pohled na lorda Norringtona, přesvědčený, že nám nenápadně ukáže signál mlčenlivosti, ale ten zůstal klidným.
Rezolut si stěnu zblízka prohlédl, pak vytáhl malý nožík a začal ostrou čepelí seškrabávat zdivo z cihly, umístěné těsně pod vodorovnou čárou. Po chvíli se mu ji podařilo úplně odhalit. „Dotkl ses jí?"
„Ano."
Elf na cihlu zatlačil rukou. O něco hlouběji v průchodu zajel kus stěny s rachotem do stropu. Následovali jsme Rezoluta do nevelké komnaty. V jejím středu se nacházel kamenný sarkofág s víkem odsunutým tak, že uvnitř ležící kostře zakrývalo jen nohy.
Leigh na víko ukázal. „Ani jsem se ho nedotkl. Leželo tak už když jsem sem přišel. Ta kostra si tiskla meč na prsa. A já najednou ucítil potřebu jí ho vzít. Když jsem ten meč popadl do ruky, najednou jsem věděl, co musím udělat. Vyplížil jsem se ven a začal zabíjet řvouny."
Rezolut sfoukl prach z víka sarkofágu a přejel konečky prstů po runách, které do něj byly vyryty. „Záhada už není záhadou."
Lord Norrington se zadíval na runy, ale potřásl hlavou. „Neumím je přečíst. Mohl byste nám to vysvětlit?"
Elf se napřímil, což znamenalo, že se mu vlasy otíraly o strop komnaty. „Zde leží poslední vládce Atvalu, baron Dordin Ore. Vynikal v boji díky svému prastarému magickému meči. Věřil, že je neporazitelný. Věřil, že dokáže zabíjet draky. A jednoho skutečně skolil..."
Užasle jsem otevřel ústa. „Tak proto odmítl Atval platit daně? To kvůli němu zničili draci celé město?"
„Kvůli němu. Nebo spíš kvůli tomuhle." Rezolut ukázal na meč. „Písmo, které zdobí podobné čepele, bývá obvykle symetrické - pravá a levá polovina jsou zrcadlově souměrné. Tady tomu tak ale není, stojí tu dvě různé věci, záleží na tom, kterým směrem čtete. Zezdola nahoru je napsáno hrdina, zatímco seshora dolů tragédie."
Leighovy rty se zachvěly. „Co to znamená?"
„Tento meč má dlouhou historii. Je znám pod mnoha jmény - nejobvyklejším však je Temmer. Říká se, že před eóny věků smrtelný hrdina - elf, urZrethi nebo člověk, na tom nezáleží - přišel za sopečným weirunem a žádal ho, aby mu vyrobil meč, který by ho v boji učinil neporazitelným. Udělám takový meč, odpověděl mu weirun, má-li však taková věc existovat, musí být zaplacena strašlivou cenou. Zaplatím, řekl hrdina a weirun stvořil Temmer. Ten, kdo ho drží v ruce, nepozná v boji nikdy chuť porážky."
Lordu Norringtonovi se nějakým zázrakem povedlo uchovat klidný hlas. „A cena?"
„Meč pohlcuje svého nositele." Rezolutovo konstatování znělo tak věcně a suše, že mi chvíli trvalo než jsem si uvědomil celou jeho děsivou vážnost. „Už teď je mrtvý."
Leighův otec zvedl hlavu. „Meč ho zabije? Zemře? Zemře úplně? Přesně tohle říkají legendy?"
„Je to jen jedna z variant jejich výkladu. Všechny se ale shodují na tom, že poslední bitva nositele meče zlomí. Zničí ho. Po fyzické, duševní nebo citové stránce - to je jedno. Váš syn spojení s tou zbraní nepřežije." Rezolut se otočil a ukázal na zlatou čepel. „Nyní je tvůj, Bosleighu Norringtone. Přijal jsi ho. Dal mu napít krve. Je tvůj dokud tě nezničí."
Lord Norrington si zhluboka povzdechl a ramena mu maličko poklesla. Ucítil jsem, jak se mi svírá žaludek, a pohlédl na Leigha v očekávání, že mu tvář zaplní hrůza.
Ten se však téměř beze rozrušení usmál, tasil meč, který s sebou nesl od Valsiny, a na jeho místo zasunul Temmer. Klidně bych přísahal, že byl Temmer o dobrý loket delší než jeho stará zbraň, přesto však do pochvy zapadl dokonale.
„Aurolanské příšery pronikly do Oriosy. Je dobré, že se ta zbraň opět našla právě v takových časech. A cenu vzal čert."
Položil jsem ruku příteli na rameno. „Leighu, copak jsi neslyšel, co říkal?"
Rezolut si Leigha pozorně prohlížel. „Jsou-li pověsti pravdivé, znali všichni ostatní cenu, když brali meč do ruky. Možná tě tvá nevědomost a nevinnost ochrání."
„Možná." Leigh bezstarostně pokrčil rameny a rukou poplácal jílec meče. Usmál se a vyrazil ven z komnaty. „Dokud držím v ruce Temmer, budou nám Aurolaňané krvavě platit za svou opovážlivost. V porovnání s tím je cena za jeho použití nicotná."
My ostatní jsme ho mlčky následovali.
V chrámu jsme osvobodili naše mrtvé zpod hor řvounských těl. Prohledali jsme důkladně každý kout a vzali si každou dobrou zbraň nebo užitečný předmět, na který jsme narazili. Osobní výbavy mrtvých vojáků jsme chtěli poslat zpátky jejich rodinám, takže jsme je zabalili zvlášť. Svlečená těla našich padlých jsme složili na jednu hromadu a Shales, Heslinův přeživší učedník, použil kouzlo, aby je spálil.
Roztřídili jsme i těla Aurolaňanů. Z lebky vylaena jsem vytáhl Rezolutovu zvláštní vrhací zbraň. Skládala se z několika asi dva palce dlouhých čepelí, ulomených ze řvounských nožů, které byly připevněny k centrálnímu ocelovému jádru. Čepele byly ostré jako žiletky a rýhy, vedoucí jejich středy, naplňovala jakási černá hmota - nejspíš jed.
Donesl jsem zbraň k místu, kde elf klečel mezi vlastnoručně zabitými řvouny. Vzhlédl ke mně, ruce se mu ale ani na chvíli nezastavily a dál skalpovaly padlé nepřátele. „To jsi nemusel."
„Myslel jsem, že byste to mohl potřebovat."
Potřásl hlavou a přesunul se k dalšímu řvounovi. „Udělám si nové ze všech těch nožů, které se kolem válí. Nech to tady. Chci, aby věděli, že tu byl Rezolut."

„Jak jste se tady vlastně ocitl?"
„Nechceš mi začít tykat, chlapče?"
„Já... Ano, rád. Tak tedy jak?"
Pokrčil rameny. „Nějakou dobu jsem teď lovil na Přízračných pláních. Narazil jsem na stopu příšer, které mířily k jihu. Vydal jsem se za nimi. Některé jsem zabil, zbytek sledoval. Před týdnem hodně zrychlili, spěchali k Atvalu. Doprovodil jsem je."
„Proč ty skalpy? To kvůli odměně?"
„Odměně? Ne, nic takového nepotřebuji." Rezolut udělal řvounovi řez těsně nad obočím, pak zkušeně pokračoval k uchu. Stáhl skalp dozadu a odhalil lebku, pak jej v týlu urval jediným prudkým trhnutím. „Mám pro ně jiné využití. Můžeš si vzít svoje."
Ohlédl jsem se na svou hromadu. „Možná. Mám pro tebe otázku."
„Další?"
Podíval jsem se na něj a přikývl. „To, co jsi udělal s tím řvounem nahoře v zahradě... Jedno z tetování na tvé paži se podobá Feseinině značce."
Rezolut zabodl nožík do řvounova těla, aby si uvolnil ruku, a pak se dotkl zmíněného tetování. „Feseinina značka. Ano, je to něco podobného. Tvá Feseina je ale jen bledým stínem jiných věcí, daleko starších a temnějších. Pocházím z Vorquellynu. Nemám žádný domov a žádnou vlast - musel jsem si tedy zvolit jiné ochránce."
Zvedl hlavu. „A to, co jsem udělal s tím řvounem, to byla magie. Řvoun se podle klanového tetování na spodním rtu narodil na Vorquellynu. Byl spojen s tímto ostrovem stejně jako já a to mi nad ním dalo moc. Mohl jsem s ním dělat cokoli. A já ho poslal proti jejich vůdci."
„Ale jsi válečník. Válečníci neumí používat magii."
„Ne lidští válečníci. Ale věř mi, mě se taková omezení netýkají."
Zahnal mě mávnutím levé ruky. „Jdi pryč, Hawkinsi. Udělej co musíš, abychom mohli toto místo co nejrychleji opustit. Protože pokud sem draci už letí, rád bych mezi sebou a tímto místem nabral trochu vzdálenosti."

Přes všechnu únavu a zranění jsme shromáždili koně a vyvedli je z Atvalu ještě před východem slunce. Heslin navzdory své mizerné náladě, způsobené zlomenou rukou, souhlasil s elfovým názorem, že i když draci nedovolí nikomu se ve městě usídlit, nechají poutníky pobýt v jeho černých zdech přinejmenším jeden den, aniž by na jejich přítomnost nějakým způsobem zareagovali. Koneckonců, bylo v zájmu samotných draků nechat lidi prohlédnout si místo jimi způsobené zkázy, aby pak o něm mohli vyprávět dál a vzpomínka na dávné události nikdy nevybledla.
Naše skupina se z původního počtu jednadvaceti členů ztenčila na polovinu. Mělo to jedinou výhodu - nadbytek potravin a koní, které jsme cestou do Yslinu mohli střídat. Rezolut se k nám rozhodl i se svými třemi černými hřebci připojit. Jel v čele výpravy a pátral po známkách přítomnosti aurolanských vetřelců.
Zabralo nám to jen něco přes týden - osm dní, mám-li být přesný - než jsme se dostali do Yslinu. Na hraniční cestě k jihozápadu provoz zhoustl, ale my se snažili lidem vyhýbat jak jen to šlo. Ostatně, nebylo to příliš těžké, neboť jsme vypadali tak ošuntěle, že nás zřejmě mnozí považovali za bandity a drželi se od nás co nejdál. Samozřejmě se nám to hodilo, protože únik jakýchkoli informací o našich zážitcích mohl vyústit ve vlnu divokých historek a následnou všeobecnou paniku.
Jednoho večera jsme na toto téma mluvili. Zeptal jsem se lorda Norringtona, zda bychom neměli velitele stráží v jednotlivých vesnicích varovat před možností útoků aurolanských záškodníků. Koneckonců, práce mého otce ve Valsině spočívala právě v ochraně civilistů před podobnými hrozbami. Bez patřičného varování mohly mnohé vesnice snadno podlehnout přesile nestvůr ze severu.
Lord Norrington si přejel rukou neholenou bradu. „Ano, takové varování může zachránit životy, avšak jen tehdy, když lidé znalost nebezpečí správně využijí. K tomu ale potřebují vedení a protože vládcové Oriosy ještě neví, co se děje, nemůžeme jim toto vedení nijak zajistit."
„Ale tím vedením by přece měli být velitelé stráží v každém městě. Nebo ne?"
„Ano, Tarrante, to by měli." Věnoval mi jemný úsměv. „Například tvůj otec je takovým vůdcem. On je důvodem, proč si o bezpečí Valsiny nedělám starosti. Tvůj otec je voják a ví, co si počít v případě útoku. Co by udělal, kdyby se dozvěděl, že někdo podnikl nájezd na Beljoz?"
„Vesnice není daleko od Valsiny, takže si myslím, že by shromáždil oddíl dobrovolníků a vyrazil na pomoc."
„Přesně tak." Lord Norrington si dopřál dlouhý hlt vody z čutory. „Tvůj otec ví, že je lepší se nájezdníkům postavit v Beljozu, než čekat, až dorazí do Valsiny. Ale opakuji, tvůj otec je voják. Totéž ovšem neplatí pro většinu velitelů vesnických stráží. Možná, že dokáží svolat hrstku mužů na obranu domovů, ale nikdy se neodváží je opustit a jít zachraňovat jiné. Pokud však královna vydá nařízení, na jehož základě postaví každý okrsek vlastní milice, ubytuje je v největší vesnici a bude je vysílat na ohrožená místa, pak to bude přesně tím, čeho je zapotřebí, aby se tento problém vyřešil."
Rezolut zlomil klacík a hodil jeho kratší polovinu do ohně. „Zastáváte se zájmu většiny na úkor toho, co je dobré pro menšinu."
„V tomto případě ano."
„A přitom to bylo stejné smýšlení, které nechalo mou vlast pod kontrolou Aurolaňanů."
Lord Norrington se poškrabal na tváři. „Nesouhlasím s tím, jak někteří definovali zájem většiny v případě Vorquellynu, Přízračných plání nebo dokonce Černých plání. Příliš mnoho lidí vidí v Pevnosti Drakonis nepřekonatelnou hráz proti invazi a zapomíná, že před stoletím nedokázala zastavit Kree'chuca. Vždyť každá aurolanská předsunutá pozice za Zářícími horami je pozvánkou na nový vpád a dobytí celého světa."

V Rezolutových očích tančily zlaté odlesky plamenů. „Máte vliv na své vládce?"
„Takový, že bych je mohl přesvědčit k vyslání výpravy na Vorquellyn?" Lord Norrington pomalu zavrtěl hlavou. „Všechny mé předchozí pokusy byly marné, ale ještě nikdy jsem neměl v rukou důkazy o Aurolaňanech, zkoumajících naše obranné možnosti. To, že se dostali tak daleko na jih aniž bychom si jich všimli, je opravdu zneklidňující."
„Mír je pouhou iluzí." Rezolut před sebou opsal rukama široký půlkruh, zahrnující všechny členy výpravy. „My, co tu sedíme, víme, že se blíží válka. Bojovali jsme v její první bitvě. A přesto našemu svědectví nikdo neuvěří."
„Ne, to nedopustím." Norrington zvedl ruku. „Slibuji vám, že učiním vše, co bude v mých silách, aby bylo zahájeno tažení na osvobození Vorquellynu."
Rezolut pomalu zavrtěl hlavou. „Upřímná snaha o dosažení nedosažitelného ještě nezaručuje vítězství."
„Stejně se o to pokusí. My všichni se pokusíme." Také jsem zvedl ruku. „Přísahám ti, Rezolute, na svůj život a čest při všech bozích, kteří stvořili tento svět. Přísahám, že než zemřu, uvidím Vorquellyn znovu svobodný."
Elf zaklonil hlavu a zasmál se. Tváře mi z toho nečekaného výsměchu zrudly hanbou. Když se ně mě elf opět podíval, musel si bolesti v mém obličeji všimnout, neboť smích rázem uťal.
Pohlédl na lorda Norringtona. „Mladíci, kteří vás doprovázejí, jsou velmi udatní. Ale žel také velmi naivní."
„Vím, co jsem řekl, Rezolute, a stojím si za tím."
„Opravdu?" Elf na mě upřel stříbrný pohled. „Taková přísaha nesvazuje jen tebe, ale také všechny, při kom jsi ji složil. Uvedl jsi do pohybu nepředstavitelné síly, síly, které tě budou drtit, týrat a mučit. Budou tě nenávidět za to, co jsi udělal. Udělají vše pro to, aby tě zničily. A pokud se jim to povede, bude to znamenat, že jsi zklamal."
Napřímil jsem se. „Rezolute, ztratil jsi svou vlast ještě ve dnech mého pradědečka, ale stále jsi nepřestal bojovat. Nyní ohrožují Aurolaňané můj domov, chtějí mi vzít všechno tak jako kdysi tobě. Nic v přísaze, kterou jsem složil, nemůže být horší. Zvítězíme jedině tehdy, když je zaženeme zpátky na sever od hor, a právě o to se postarám."
„Budu doufat, že máš pravdu, Tarrante Hawkinsi." Elf vážně pokýval hlavou. „Ale spíše kvůli tobě, než kvůli mně samotnému."

Kapitola patnáctá

Když jsme projížděli zapomenutými samotami a malými vesnicemi, cítil jsem lítost k jejich obyvatelům, odsouzeným k životu na takových místech. Koneckonců, přijel jsem sem až z Valsiny a jen během cesty jsem poznal větší kus světa, než se kdy podaří jim. Doma jsem navíc požíval všech výhod života ve městě, kde se dalo zajít do divadla či galerie a kde můj časový rozvrh neurčovaly jen východy a západy slunce.
Zkrátka, když jsem viděl jejich umouněné tváře - celé tváře, neboť jen málo z nich mělo právo nosit masku - připadal jsem si velmi světaznale.
A pak jsem spatřil hlavní město Alcidy - Yslin.
První věcí, která mě upoutala, zatímco jsme se k němu od severovýchodu blížili, byla jeho velikost. Jen do vnějších zdí by se pohodlně vešly tři nebo čtyři Valsiny a městská zástavba u opevnění v žádném případě nekončila. Oslavy žní okupovaly louku jižně od města a dodávaly mu tak zdání ještě větší rozlohy. Už ze vzdálenosti několika mil jsem v Yslinu dokázal rozpoznat tři mocné pevnosti, které se rozměry vyrovnaly valsinskému Starému městu, a také několik chrámových čtvrtí a tržišť.
Panská sídla se vypínala na pahorcích, které se vznešeně svažovaly k moři. Každé z nich bylo dostatečně velké na to, aby v porovnání s nimi vypadala Norringtonova usedlost jako maringotka. Ve středu města jsem viděl tří či čtyřpatrové budovy, a nebyly to jen chrámy nebo sídla místní správy, ale domy, které vlastnili obyčejní lidé, s obchody v přízemích a byty v horních patrech. A v některých dokonce bydleli i tací, kteří nepracovali v přilehlých obchodech, nýbrž někde úplně jinde.
Yslin měl rovněž přístav, který jsem viděl prvně v životě. Také sám oceán na mě opravdu hluboce zapůsobil. V den našeho příjezdu bylo poněkud zataženo, od severu vanul větřík, a tak na pláž dorážely mírné vlny. Celá vodní plocha se zdála být šedivá a rozzlobená, se stopami zeleně a modři. Na obzoru jsem spatřil obrysy ostrovů, ale, narozdíl od jezer kolem Valsiny, jsem nikde nedokázal zahlédnout protější břeh.
V zátoce se tísnila spousta lodí, velkých i malých. Dlouhá mola umožňovala nakládání a vykládání zboží, břeh hustě lemovala četná skladiště. U vody se sušily celé míle rybářských sítí a na přilehlých rybích trzích vládl čilý ruch.
Mou pozornost přilákala ještě spousta dalších zajímavostí, ale žádná ne tolik, jako krásně zbarvené koule, plující vzduchem nad městem. Byly lapeny v sítích, připevněných ke košům pod nimi, a se zemí je spojovala dlouhá lana.
Rezolut prohlásil, že tyto věci viděl už předtím a řekl mi také jejich název - balóny. Pár těchto balónů poletoval nad místem oslav. Pravidelnost, s níž přistávaly a opět se vznášely do vzduchu, naznačovala, že tu někdo provozuje lety za peníze.
Další úchvatnou podívanou představovaly koše, zavěšené na silných provazech, které byly napnuty mezi jednotlivými pevnostmi a dalšími výškovými budovami. Pohybovaly se z jednoho konce lana na druhý a v každém seděli lidé. Byly mezi sebou zřejmě nějakým způsobem propojeny, neboť koše mířící jedním směrem míjely své protějšky zhruba v polovině provazů a neustále uchovávaly stejnou rychlost. Výhled, který se z nich nabízel, se musel podobat výhledu letícího ptáka a tento způsob cestování svým pohodlím jistě překonával brození se blátem a hnojem dole na ulicích.
Lord Norrington nás vedl podél městských hradeb k jihu. On a Leigh se od nás na okraji místa oslav oddělili a jeli dál, aby navštívili několik velkých stanů, nad nimiž vlály orioské vlajky s bílým sokolem v zeleném poli. Vrátili se asi po hodině. Lord Norrington udělil Cooperovi pokyny, kde má ustájit koně, a s námi ostatními vyrazil do města, do hostince U jednonohé žáby. Ubytovali jsme se - lord Norrington, Heslin a Shales dostali vlastní pokoje, zatímco Leigh, Ney a já jsme se dělili o jeden menší s velkým slamníkem.

Tehdy nás Rezolut opustil, ačkoliv mu lord Norrington nabízel, že i jemu pronajme pokoj. Slíbil nám však, že se ještě uvidíme, a zamířil hlouběji do města. Hostinský jménem Quint Severus řekl, že si Rezolut najde místo mezi příslušníky své rasy v Dolinách, části města, kde, jak jsem se domníval, žili elfové. Nezeptal jsem se však, zda je má domněnka správná, protože jsem nechtěl odhalit svou nevědomost.
Věd, k níž se mi v Yslinu a vlastně i v celé Alcidě nejobtížněji přivykalo, bylo, že zde lidé nenosili masky. Samozřejmě, někteří Oriosané také neskrývali tváře pod maskou, ale to byli většinou přistěhovalci nebo nejchudší rolníci. Měli daleko nižší postavení než kdokoliv s maskou a my jsme vyrůstali s vědomím, že se k nim tak musíme chovat. Tady v Yslinu však baroni, hrabata či vévodové, kteří svou urozeností mnohdy převyšovali lorda Norringtona, chodili s odkrytými tvářemi jako nějací zlodějové, takže jsem měl potíže se rozhodnout, jak s nimi vlastně jednat. My sami jsme tu byli naopak považováni za jakési kuriozity, lidé si na nás ukazovali a šeptali si za našimi zády.
Mohlo by se zdát, že nám tento přechod ulehčilo setkání s odmaskovaným Rezolutem, ale nebylo tomu tak. I když elf neměl masku, tetování na jeho těle vlastně sloužilo k podobným účelům. Rezolut sám navíc vypadal jako maska, přehozená přes obvyklou lidskou představu o elfech. Ačkoli jsem s ním strávil mnoho času, nikdy jsem se ani nepřiblížil k poznání toho, kým ve skutečnosti je.
Jakmile jsme se zabydleli ve svém pokoji, objednali jsme si podle instrukcí lorda Norringtona vanu a dostatek horké vody na koupání. Losovali jsme a já měl štěstí, takže jsem získal právo umýt se jako první. Vydrhl jsem se silně a pečlivě, kůže mi zrudla a pálila. Pak jsem vylezl z vany, omotal kolem sebe ručník a z jednoho jeho konce udělal cosi jako kápi, která měla skrýt mou odhalenou tvář před pohledy obou spolubydlících.
S Maskou luny v pravé ruce jsem se stáhl do nejvzdálenějšího koutu pokoje a posadil se tam zády k Neyovi a Leighovi. S pomocí malé misky s vodou, trochy mýdla a kartáčku jsem svou masku vyčistil. Nedokázal jsem z ní dostat všechnu krev, takže na jejím povrchu zůstalo několik nejasných čmouh. Trochu mi připomínaly skvrny na kožešině řvounů, takže mi ani příliš nevadily. Z temeryxího pera však šla krev setřít velmi snadno a tak má trofej opět získala svou původní černočernou barvu.
Znovu jsem si masku přivázal a dal si přitom pozor, aby se mi do uzlu zachytilo několik pramínků vlasů. Rychle jsem se oblékl do těch nejméně špinavých cestovních šatů, které jsem měl, a pak seběhl dolů do šenku. Objednal jsem si korbel místního piva, které mělo, jak jsem zjistil, ostrou dřevnatou příchuť, bylo však zároveň sladké, bez jediné stopy po hořkosti. Dostal jsem také chléb, sýr a velkou misku slepičí polévky, v níž sice neplavalo mnoho masa, ale o to více zeleniny.
Ney a Leigh sestoupili dolů jeden po druhém. Ney stačil své jídlo před Leighovým příchodem už napůl spořádat, ale než si mladý Norrington stihl objednat, vrátil se jeho otec v doprovodu dvou maskovaných sluhů v červeno-modrých vestách značících, že jsou ve službách královské rodiny. Oba nesli přeplněné pytle a mířili nahoru do našeho pokoje. Lord Norrington nás vybídl, abychom je následovali, a sám náš malý průvod uzavřel. Sluhové složili náklad a odešli, my čtyři jsme pak v komnatě osaměli.
„Byl jsem navštívit královnu." Lord Norrington se otočil od dveří, které právě zavřel. „Nepodařilo se mi promluvit přímo s ní, ale měl jsem dlouhý rozhovor s jejím komořím, vévodou Reedem Larnerem. Pověděl jsem mu o důvodu našeho příjezdu a on řekl, že už zvěsti o podobných setkáních zaslechl od jiných návštěvníků slavností. Vévoda věří, že se poprvé za celou dlouhou historii setkání hlav států během Oslav žní objevilo téma, o němž stojí za to rokovat. Až do té doby však nemáme říkat nic o tom, co jsme viděli či zažili."
Dotkl jsem se temeryxího pera. „Co když se někdo zeptá, proč nosíme tohle?"
„Příběh ‚Válka s havrany' fungoval cestou dobře. Zkuste ho ještě chvíli udržet při životě, chlapci." Lord Norrington se na okamžik zachmuřil. „Dobře víte, že bych po vás nikdy nechtěl něco takového, kdyby to nebylo důležité. Vše, co jsme zatím udělali, bylo vlastně prosté, protože jsme stáli tváří v tvář nepříteli, který se nás snažil zabít a my tomu museli zabránit. Doufám, že vůdcové jednotlivých národů pochopí, že Aurolan neohrožuje jen některé státy, ale celý svět, že to pochopí a spojí se proti společnému nepříteli. Ale mezi tímto cílem a našim současným postavením leží kluzké bojiště, na němž hraje větší roli politika než meč. Dokud se naše královna nerozhodne, jak a kde vyvinout tlak na ostatní, aby se zapojili do jejích plánů -plánů, které ochrání Oriosu a zároveň zničí hrozbu - do té doby potřebuje naše mlčení."
„To tedy likviduje moje velké plány," zavrčel Leigh s předstíraným znechucením. „Rozhodl jsem se totiž, že si budu dnes večer dole v šenku vydělávat na jídlo a pití recitací mé nové básně ‚Jak se trápí sněhodrápi'."
Jeho otec se zasmál. „Nechci ti kazit zábavu, ale už kvůli té malé šanci, že se místní prostý lid po jejím vyslechnutí vzbouří, ti musím sdělit, že dnes večer nebudeš mít volno. Vypadá to, že jsme dorazili právě v den, kdy Oriosa pořádá hostinu. Podle protokolu tam nesmíme chybět."
Leigh okamžitě zvedl hlavu a oči se mu rozzářily. „Když nesmíme, tak nesmíme. Protokol rozhodně nemůžeme porušit."
Ney mi kývl hlavou. „Potom se Hawkins a já projdeme městem a budeme cestou děsit jiné básníky historkami o tvém neuvěřitelném nadání."
„I když by to bylo jistě zábavnější než tato recepce, obávám se, že to není možné." Lord Norrington si povzdechl. „Protože jsme všichni byli účastníky událostí v Atvalu, Cooper a ostatní se už museli hlásit v kasárnách, kde je ubytována královnina Osobní stráž. Heslin a jeho učedník se setkají s Mistry Magie v městském Arcanoriu. Leigh a já půjdeme na hostinu a vy dva nás doprovodíte jako pobočníci. Vévoda Larner řekl, že si nedovede představit Norringtona bez Hawkinse, a rozhodl, že se bez pobočníka neobejde ani Leigh. Jeho sluhové pro nás v zavazadlech jiných šlechticů našli vhodné šaty. Oblečte si je, kočár si nás tu vyzvedne za méně než hodinu. Pojedete tam, budete mluvit jen tehdy, když vás o to někdo požádá, a budete se bavit. V rámci možností, samozřejmě."
K našemu překvapení jsme si všichni našli šaty, které nám dobře padly. Nakonec jsem byl oblečen do modrých kalhot, červené hedvábné košile a černé kožené vesty s modrým lemováním. Jeden z chlapců, sloužících v hostinci, mi

navoskoval boty, takže se leskly, a já v nich vypadal opravdu rázně. Ney si vybral červené kalhoty, modrou košili a černou vestu, zatímco Leighovi se podařilo zahalit do červené barvy od kolen až po krk a zápěstí.
Cestou kočárem na hostinu, která se konala ve Velkém sále Tesákové pevnosti, jsme byli v rychlosti poučeni o protokolu. Mně a Neyovi bylo řečeno, že budeme nejníže postavenými účastníky hodů - snad s výjimkou obsluhy - a že se podle toho musíme chovat a nikoho zbytečně nehněvat svou troufalostí. Leigh se před námi chvíli naparoval, dokud se nedozvěděl, že svým postavením převýší na hostině jedině právě nás. Přesto však bude jeho jméno díky urozenému původu ohlášeno a on bude mít za povinnost popřát královně vše nejlepší k Oslavám žní.
Leigh se opřel ztracen v přemítám o tom, co přesně řekne, a já zahlédl v jeho očích lesk. Nepochyboval jsem, že právě vymýšlí nějaký rým, a doufal jsem, že bude dobrý. Zdálo se mi, že si plně neuvědomuje plný význam hostiny i toho, co tam budeme dělat. Já osobně jsem se hodlal držet co nejvíc stranou a vyhýbat se nepříjemnostem, přesto jsem si ale nebyl vůbec jistý, že to zvládnu.
Dorazili jsme na místo celkem rychle a byli ihned uvedeni do menší boční haly. Tesáková pevnost, nacházející se ze tří městských citadel nejblíže k přístavu, byla postavena z masivních kamenných bloků a vysmívala se každému, kdo by byl dost šílený na to, aby se ji pokusil dobýt. Mohutné sloupy podpíraly klenuté stropy, které byly, jak mi připadalo, výsledkem pozdějších renovací, neboť zde použité kameny měly jinou barvu než ty ve vnějších zdech.
Také různobarevná skla v oknech, skýtající na denním světle zajisté nádherný pohled, nebyla v žádném případě věcí, kterou by pevnost vybavili původní stavitelé. Tesáková pevnost vypadala jako starý válečník, který v klidu dožívá bouřlivý život a vypráví mladším generacím příběhy z minulosti.
Konečně začali lidé zvolna proudit z boční haly do Velkého sálu. Asi po hodinovém čekání jsme se dostali tak daleko kupředu, že jsem zaslechl asi zvučný hlas ohlašovat každou novou delegaci. Když jsme dosáhli místa, odkud bylo vidět, co se v sále děje, začalo mi být zřejmé, že se věci opravdu odehrají přesně tak, jak nám lord Norrington říkal. Jeho jméno bude ohlášeno, já půjdu za ním, on poklekne před královnou na koleno, pozdraví ji a pak bude pokračovat dál.
Po dalších minutách čekání jsme se ocitli v čele. Komoří, odmaskovaný vyzáblý muž s několika pramínky vlasů na hlavě a jen o málo více zuby v ústech, udeřil holí o podlahu. „Dovoluji si vám představit lorda Kenwicka Norringtona z Valsiny v Oriose."
I když měl na sobě lord Norrington půjčené šaty jako my ostatní, přivezl si s sebou - což bylo jeho právo a povinnost - svou formální masku, kterou nosil jen zřídka. Šlo o jakýsi cejch neohroženého válečníka a velkého vůdce lidí. I když se mnozí z hostů dostavili v podobných, jen mnohem více zdobených maskách, jaké jsem nikdy předtím neviděl a už nejspíš ani neuvidím, nevypadal žádný z nich tak působivě jako lord Norrington.
Spodní okraj jeho masky se téměř dotýkal koutků úst, celek pak vytvářel jakousi kápi, zakrývající nejen hlavu ale i skoro celý zbytek těla. Maska byla vyrobena z kůže temeryxe, jehož zabil. Bílá pera hrála všemi barvami duhy s jemností olejových skvrnek na klidné vodní hladině a chvěla se při každém pohybu. Válečné stuhy na masce scházely, nahrazovalo je několik temeryxích per na čele, kterým se dostalo potřebného obarvení. Kápi přidržovala zlatá spona, sepnutá na krku. Lordův háv se kolem něj jakoby uzavřel, když pomalu poklekl před královnou a sklonil hlavu.
„Výsosti, je pro mne ctí pobývat ve vaší společnosti, stejně jako ve vašich službách. Doufám, že se slavnosti ukáží jako prospěšné a otevřou nám všem dveře do budoucnosti prosté strachu, avšak plné prosperity."
Královna Lanivette, štíhlá a elegantní, odměnila lorda Norringtona pronikavým pohledem modrých očí. Její světlé vlasy se barvou vyrovnaly jeho kápi a úsměv, zvolna rostoucí na jejích rtech, byl přiměřenou odpovědí na jeho galantnost. Naklonila se dopředu a dotkla se per, skrývajících lordovu levou tvář.
„Kenwicku, vždy jsi patřil k mým oblíbencům. Je mi potěšením tě opět spatřit, tím spíše, že je to potěšení neočekávané." Její slova byla tichá, jen stěží hlasitější než pouhý šepot, ale snad každému v sále muselo být jasné, že jí příchod tohoto hosta doopravdy přinesl radost. „Jistě si najdeme čas na delší rozhovor. Později."
Lord Norrington vstal a vykročil doprava, já šel přímo v jeho stínu. Otočil jsem se, abych sledoval Leighův příchod a vyslechl si báseň, kterou si pro tuto příležitost přichystal, ale vše co jsem spatřil byl jen určitý neklid v davu. Vysoká postava se vyhnula Leighovi a rázně pokračovala kupředu. Na sobě měl příchozí vysoké jezdecké boty barvy hořčice, kalhoty a koženou vestu, zapnutou jen na jeden dva knoflíky. Tetování na jeho pažích a proužek bílých vlasů uprostřed hlavy mi potvrdil, že jde skutečně o Rezoluta, a já se podivil, že jsem ho nepoznal okamžitě.
O vteřinu později mi to došlo. Rezolutova ramena totiž halil plášť, neuměle pošitý kousky kožešin. Jeho spodní okraj se pohupoval v rytmu elfovy chůze. Když Rezolut přistoupil blíž, uvědomil jsem si, že ty věci, přišité k plášti hrubými stehy, nejsou tak docela kožešiny. Byly to skalpy zabitých rvounů.
Rezolut se zastavil na místě, kde před chvílí klečel lord Norrington. Elfova kolena se však neohnula. Místo toho si přiložil pravou ruku na prsa a rozhlédl se po okolí - nejen po královně Lanivette, jejím synovi Scraiwoodovi a dceři Ryhope, ale po všech králích a šlechticích, jejichž přítomnost byla ohlášena před námi. Pak pomalu kývl hlavou. A promluvil.
„Jsem Rezolut. Jsem Vorquelf. Nemám žádnou hodnost ani postavení a přesto jsem zde." Spustil ruku z prsou a celý se zahalil do rvounského pláště. „Přicházím, abych vám sdělil, že aurolanské oddíly pronikly do Oriosy a dál na jih - až k ruinám Atvalu. Chci vědět, co hodláte učinit, aby byla této hrozbě učiněna přítrž nyní a až na věky věků."

Kapitola šestnáctá

Královna Lanivette vstala ze židle a položila synovi ruku na rameno, aby zmírnila jeho hněv. Safírový prsten i větší drahokam, zdobící její hrdlo, se zaleskly, obě jednoduché ozdoby nádherně doplňovaly modré saténové šaty, které slabounce šelestily při každém jejím pohybu. Zvedla hlavu a usmála se - pohled jejích očí pod maskou však byl hněvivý.

Mluvila klidným hlasem, skrývaly se v něm ale násilím tlumené plameny, které ve mně vzbudily obavy o Rezolutův osud. „Věci, o kterých mluvíš, mi nejsou neznámé. A mám v úmyslu si o nich co nejdříve promluvit s ostatními panovníky."
„Mluvení! To je všechno, co jste udělali během svých tří generací." Rezolut ukázal prstem na lorda Norringtona a mě. „Zeptej se jich, k čemu je mluvení dobré proti řvounům, vylaenům a temeryxům. Před stoletím jsem ztratil domov a od té doby jsem slyšel tolik slov jako je kapek vody v moři. Ale nikdy, nikdy jsem neviděl žádné činy."
Dříve než stačila královna odpovědět, proklouzl sálem jiný elf a promluvil na Rezoluta jazykem sice lyrickým, avšak se spoustou ostrých hran, o něž se dalo snadno pořezat. Tento elf byl o něco menší než Rezolut a pravděpodobně vážil o třetinu méně než náš svalnatý známý. Dojem z jeho štíhlé postavy ještě umocňovaly dlouhé černé vlasy, které mu splývaly na ramena a ještě níž, až na hruď zahalenou tmavomodrým atlasovým kabátcem. Jeho oblečení se podobalo tomu, které měl na sobě Leigh během valsinské oslavy, avšak krajková košile i punčochy byly zelené - elf chtěl výběrem této barvy uctít orioský panovnický rod.
Nejpozoruhodnější na něm ale bylo, že se jeho oči velmi podobaly lidským. Měly panenky a kolem nich se hromadila většina barvy. Nebyly čistě bílé, protože jimi prosvítal jemný zlatý nádech, a právě díky tomuto zlatému chvění v duhovce působil jeho pohled dojmem rozpáleného kovu, asi jako letní slunce v pravé poledne. Ty zářící oči ostře kontrastovaly s havraními vlasy a v jejich světle se elf zdál být vyšším, než ve skutečnosti.
Rezolut k němu stěží otočil hlavu, téměř jako pes, vrhající vyčítavý pohled na krutého pána. „Mluv obecným jazykem, aby ti všichni rozuměli."
Druhý elf si položil levou ruku na srdce a sklonil hlavu před královnou. „Omluvte prosím tohoto Vorquelfa. Nikdy se nenaučil sebekontrole ani správnému chování."
„Vím přesně, jak se správně chovat-"
„Ticho, synovče."
Rezolut se teď celý otočil k druhému elfovi. „Jak se opovažuješ mi něco přikazovat, dědečku? Jsi tím vinen stejně jako oni."
Tmavovlasý elf na Rezoluta opět promluvil vlastním jazykem. Ten mu odpověděl stejně a zahájil tak znovu výměnu krátkých a ostrých výrazů. Bylo vidět, že Rezolut chce, aby jeho slova druhého elfa ranila a urazila ho, ten ale zůstával klidným. Odpovědi černovlasého braly krůček po krůčku sílu Rezolutovu hněvu. Nakonec ukázal Vorquelf prstem na svého protivníka, ještě něco řekl, pak se otočil na podpatcích a vyrazil pryč.
Zbývající elf okamžitě poklekl a sklonil hlavu. „Prosím o vaši shovívavost, královno Lanivette, a také o vaše odpuštění. Vím, že jeho chování nelze omluvit, snad jedině vorquelfskou nezralostí. Oni nikdy nerozumí příčinám, nechápou, proč se věci dějí tak, jak se dějí."
V královnině úsměvu se zračilo pochopení. „Vím, o čem mluvíš, drahý Jentelline. I já se musím často potýkat s tvrdohlavostí a vznětlivostí mládí." Pohlédla na syna a dceru.
Cítil jsem se velmi zmateně a obrátil se na lorda Norringtona. „Nerozumím tomu. Ten elf nazýval Rezoluta synovcem, ale on mu říkal dědečku. A teď mluví o Rezolutovi jako o děcku, kterému zbývá ještě spousta let, než dostane Masku luny."
„To je komplikované, Hawkinsi, a nejsem si jistý, jestli tomu sám správně rozumím." Usmál se na mě. „Odpusť mi, Tarrante, že s tebou mluvím, jako bych byl tvůj otec."
Pokrčil jsem rameny a také se usmál. „To mi vůbec nevadí. Doufám, že vám budu sloužit stejně dobře jako on."
„Tím jsem si jistý. Budeš sloužit mně a potom Leighovi, stejně jako tvůj otec předtím sloužil mému. S podporou Hawkinsů se rodu Norringtonů nemůže nikdy nic stát." Lord Norrington mi kývl a otočil se k elfovi, který se k nám právě přicházel. Položil ruku na srdce a pozdravil ho. „Jentelline, můj pane, je mi potěšením."
Jentellin zkřížil na srdci obě ruce. „Potěšení je na mé straně, lorde Norringtone. A tento váš pobočník, to bude zřejmě Hawkins, že?"
„Ano, Tarrant. Tuším, že jste se setkal s jeho otcem. Před nějakými dvaceti lety?"
„Ano, Oslavy žní se tehdy konaly v Jeraně, vzpomínám si na to. Předej ode mne, prosím, pozdrav svému otci až ho znovu uvidíš."
„Ano. Myslím tím, ano, pane." Trochu zmateně jsem přiložil ruce na prsa, stále překvapen tím, že se můj otec setkal s elfem. Jistě, bylo to ještě předtím, než jsem se narodil, ale stejně se o tom mohl alespoň zmínit.
Jentellin mi věnoval úsměv, pak se podíval na lorda Norringtona. „Vorquelf naznačil, že jste viděli něco opravdu závažného. Je toho důkazem temeryxí pero na Masce luny mladého Hawkinse?"
„Jen prvním důkazem, získal ho totiž ještě před událostmi v Atvalu. Chápu, že se na Rezoluta hněváte, ale nebýt jeho, nejspíš bychom v Černém městě všichni zahynuli."
„Ano, Rezolut mě zachránil a kdyby nebylo Leigha a jeho meče..." Zarazil jsem se v půlce věty, když se lord Norrington dotkl prstem zavřeného levého oka.
Elf o krok ustoupit a dal si ruce za záda. „Meč nalezený v Atvalu? O tom bych chtěl vědět víc."
„A také se dozvíte, spíše dříve než později. Co takhle otázku za otázku? Můj pobočník se ptal na vaše chování k Rezolutovi."
Elf zvedl obočí. „Co bys chtěl vědět?"
„Choval jste se k němu, jako by byl dítětem."
„To proto, že on ještě je dítětem."
Zamračil jsem se. „Ale vždyť mu už je přes sto let."
Lord Norrington se zasmál. „Věk nemá nic společného s dospělostí, Hawkinsi. Rozhlédni se kolem sebe a uvidíš, že se starci a stařeny často chovají jako malé děti."

„No, to je pravda, řekl bych."
Elf se pro sebe tiše zasmál. „Rezolut je Vorquelf a jako takový není spojen poutem se svou vlastí. Podle našich zákonů a tradic je tedy stále spíše dítětem. Naše rituální spojení se zemí se velmi podobá vašemu Měsíci luny. Je to doba pochopení a přijetí zodpovědnosti. Uvědomujeme si, kam patříme, získáváme kořeny, a Rezolut byl o tyto kořeny oloupen. Chová se proto jako dítě, impulzivně a lehkomyslně.
Jistě sis všiml jeho očí. Jsou dětské. Pokud by byl připoután k Vorquellynu, vypadaly by podobně jako moje. A protože nevidí svět dospělýma očima, připadá mu všechno velmi jednoduché." Elf se zdvořile usmál. „Jsem mu vděčný, že vás v Atvalu zachránil, a chápu přátelské city, které k němu chováte."
Jentellin se podíval na lorda Norringtona. „Ten meč, který jste našli..."
„Můj syn, Bosleigh, ho našel."
„Ano, váš syn. Ta zbraň je něčím zvláštní, že?"
Lord Norrington pomalu přikývl. „Je očarována neobyčejně mocným kouzlem. Můj syn se již dlouho cvičí v zacházení s mečem a já vždycky snil o tom, že v tom dosáhne mistrovství, ale už před léty jsem si uvědomil, že z něj nikdy nebude lepší než průměrný šermíř. Když však v ruce drží tuto zbraň, je všechno najednou jiné. Každou techniku boje a každou fintu předvádí s dokonalostí, jakou jsem ještě u nikoho nespatřil."
„Má ten meč jméno?"
„Podle Rezoluta se mu říká Temmer."
Elf na okamžik ztichl. „A váš syn ho smočil v krvi?"
„Ano."
Jentellin zavřel oči a začal si cosi mumlat v elfštině. Když je znovu otevřel, věnoval lordu Norringtonovi slabý úsměv. „Jsem si jist, že vám Rezolut o tom meči vykládal strašlivé věci. Jistě přeháněl, ale mnohé z toho, co se o té zbrani povídá, je pravda. Ztratila se před sedmi staletími, ale když jsem ji naposledy viděl v akci, měla na svého nositele stejné účinky, jaké mi tu popisujete."
Začal jsem v duchu rychle počítat. „To pak ale jste více než... ale vůbec nevypadáte... žádné šediny... hmm, to znamená, ano, že v porovnání s vámi je Rezolut opravdu dítětem."
Elfův úsměv se rozšířil, a pak se proměnil v srdečný smích. „Ano, mladý Hawkinsi. Jsem tak starý a ještě starší. Mnohem starší."
„A jste opravdu Rezolutův dědeček?"
„Ne." Jentellin zavrtěl hlavou a jeho dlouhá černá hříva se zachvěla. „V našem jazyce se stejný výraz používá pro uctivé oslovení starších elfů. Já ho naopak nazýval synovcem proto, že se tak u nás říká mladým chlapcům. Rezolut není mým příbuzným, i když mám mezi Vorquelfy i opravdového synovce, takže sdílím jeho bolest."
Zastavil se u nás kapitán Královniny stráže, pokud jsem podle masky správně určil jeho hodnost, rázně zasalutoval a lord Norrington mu pozdrav po vojensku oplatil. „Pánové, královna si chce na chvíli odpočinout a žádá si vaši přítomnost. Pokud byste mě mohli následovat..."
„S potěšením." Lord Norrington se ke mně otočil a položil mi ruku na rameno. „Najdi mého syna a Neye. Dohlédni na ně a pověz jim, že jsem na audienci u královny. Pokud se uvidíme ještě před půlnocí, vrátíme se do hostince společně. V opačném případě tam dorazím později sám. Každopádně se ráno dozvíte, co máte dělat. Rozumíš?"
Přikývl jsem a pak složil ruce na prsou. „Bylo mi ctí se s vámi seznámit, lorde Jentelline."
Také si zakryl srdce rukama a kývl mi na pozdrav. Pak odešel v doprovodu lorda Norringtona a kapitána. Otočil jsem se k přední části sálu a po chvíli zahlédl Neyovy zrzavé vlasy, vyčnívající z davu. Pustil jsem se k, němu a bez obtíží stanul po jeho boku.
Usmál se, když mě spatřil, a nabídl mi číši vína. „Byla pro Leigha, ale je zaneprázdněn."
Podíval jsem se stejným směrem jako on a spatřil Leigha sedět na židli v kruhu asi půltuctů mladých žen. Jen dvě měly masky, ale žádná zřejmě nebyla starší než my o více než čtyři roky - snad až na elfku. O jejím věku jsem neměl nejmenší představu, vypadala však, že je v plném rozkvětu mládí. Protože byla útlá a štíhlá, s pažemi nepokrytými tetováním, usoudil jsem, že asi nepochází z Vorquellynu.
Leigh klepal prstem na temeryxí pero, zdobící jeho Masku luny. „Ach ano, naše dobrodružství byla velmi vzrušující a také velmi nebezpečná. Pověděl bych vám o nich, ale jsou tak děsivá, že by mohly některé z vás hrůzou omdlít. Dokonce já sám se stále chvěji při vzpomínce na věci, které jsem zažil."
Trochu se mi vzbouřil žaludek, když dívky zasypaly mladého Norringtona přívalem konejšivých slov, na které ihned navázaly úpěnlivé prosby o vyprávění bližších podrobností naší cesty. Leigh mužně vzdoroval, celým držením těla dával najevo, že pouhá myšlenka na pomyšlení o tom, co viděl, mu nahání husí kůži. Výsledkem tohoto malého podvodu byl další příliv soucitu, v němž se Leigh šplouchal jako kotě ve šlehačce.
„Dobře, mé drahé dámy, nechtěl bych, abyste si myslely, že nejsem pohnut vašimi prosbami. A musím vám povědět, že se ve mně od jisté doby projevil básnický talent. Snad je to božská odměna a možnost úniku před hrůzami, které se odehrály přímo před mými zraky." Leigh zavřel oči, sklonil hlavu a promnul si čelo levou rukou. Když ho začala zrzka po jeho pravici hladit po spánku, slabě se usmál a znovu otevřel oči. „Chcete-li, podělím se s vámi o své poslední dílo. Jmenuje se ‚Jak se trápí sněhodrápi'."
Jediným douškem jsem vyprázdnil číši. Leigh byl připraven porušit zákaz svého otce, týkající se vyprávění o našich dobrodružstvích. Samozřejmě, Rezolutův vpád způsobil, že krvavé události, jimiž jsme prošli, přestaly být tajemstvím. Přesto mi bylo jasné, že si Leigh říká o velké potíže a vědomím toho mi víno ztrpklo v ústech.
Rychle mi však došlo, že za tuto chuť nemůže jen Leigh. Ney se totiž ve vínech ani trochu nevyznal. Nápoj, který vybral, zanechal v ústech nepříjemnou pachuť, cestou do žaludku pálil a zdálo se mi, že se odtud chce probublat zpátky do pusy. Podíval jsem se na Neye. „Jak můžeš něco takového pít? Vždyť to chutná skoro jako ocet."

Ney se usmál. „Bylo to pro Leigha." Zvedl svou číši. „Tady je něco docela jiného."
„A nechal jsi mě to vypít?"
„Myslel jsem, že tě ten jeho říz donutí vymyslet, co s Leighem."
Přikývl jsem, podal mu pohár a vyrazil k Leighovi. „Můj pane, hodláte jim snad právě teď recitovat toto dílo?"
Leigh v rozpacích vzhlédl. „No, já myslel..."
„Je velmi pochmurné, není-liž pravda?" Usmál jsem se na přítomné dívky. „Snad byste je měl zatím pobavit něčím méně náročným. Vymýšlením rýmů s jejich jmény a podobně."
Můj přítel kývl a poklepal si prstem na špičku nosu. Nevím, jestli si pomyslel, že chci touto cestou zjistit jména dívek, abych je později mohl vyzvat k tanci nebo co, ale každopádně ho myšlenka na tuto kratochvíli zahřála jako psa, ležícího před hořícím krbem. Jeho první rýmy byly odměněny hihňáním a chichotáním a přidaly mu na ochotě pokračovat. Od Neye pak dostal číši s vínem, aby mu nevyschlo v ústech.
Usmál jsem se na Neye. „Ještě pár pohárů a na celou tu svou báseň zapomene. A vyhne se tak všem potížím."
„To je plán." Ney mi položil ruku na rameno a spolu jsme se vydali pro další zásobu vína. „Viděl jsem tě mluvit s elfem."
„Lord Jentellin." Povzdechl jsem si a pověděl Neyovi všechno, co jsem se dozvěděl. Vyslechl mě s kamennou tváří, jen čas od času zabručel, aby dal najevo, že dává pozor. „Trochu se za Rezolutovo chování stydím."
„To jo, navíc Jentellin nebyl jediný, koho svým příchodem rozzlobil." Ney ukázal na Leigha, jehož publikum se mezitím rozrostlo a upřímně se smálo jeho rýmům. „Po celé té věci přestal komoří ohlašovat jména dalších lidí a Leigha naštvalo, že nebyl představen. Dostal se do dost špatné nálady a nařídil mi, abych ‚byl hodným pobočníkem a donesl mu víno'. Neměl jsem ti ho dávat."
„Chci jen vědět, kolik času mi zbývá, než ten jed začne působit."
Oba jsme se tomu zasmáli a pak začali hledat nějaké sladké a opravdu silné víno. Konečně jsme jednu takovou láhev objevili a vrátili se k Leighovi, který se zrovna postavil, aby recitoval své básně. Pak jsme mu začali plnit pohár za pohárem. Brzy se začal uklidňovat a omezil se na okamžité podněty, hloupé rýmy se slovy, která po něm házelo publikum. Kolem půlnoci už tvrdě spal, takže jsme ho odvezli do hostince, zabalili do přikrývky a položili na podlahu.
Zeptal jsem se Neye na důvod tohoto opatření, protože se mi zdálo, že do matrace přibyla čerstvá sláma, takže mi připadala měkčí, než když jsem na ní prvně ležel odpoledne. „Když ho takhle necháme, probudí se celý ztuhlý a bolavý."
Ney se zasmál. „Chá, až se probudí, nebude zdaleka jen ztuhlý a bolavý, ale spaní na podlaze s tím nebude mít vůbec nic společného. Jestli mu má být špatně, tak ať je to radši tam dole. Nemůžeme ho nechat na slamníku, protože se potřebujeme pořádně vyspat. Ani nechtěj vědět, co se s ním bude dít ráno."

Kapitola sedmnáctá

Ráno opravdu přišlo rychle, ale ani ne tak pro nás jako pro Leigha. Tvář měl celou popelavou a svíral si hlavu oběma rukama jako přezrálou tykev, která se mu může každou chvíli utrhnout. Měl jsem sto chutí začít si ho dobírat, ale ovládl jsem se, neboť jsem si vzpomněl, že to já s Neyem jsme do něj nalili tolik galonů vína.
„Znám lék na bolavou hlavu." Ney si rychle natáhl šaty a hnal se dolů do šenku. „Chviličku."
Leigh se vymotal zpod zmuchlané přikrývky a zvolna se vytáhl nahoru na postel. Pohyboval se tak pomalu, že pro něj snad i mrknutí oka muselo představovat celou věčnost. Zabořil tvář do slamníku, z blonďaté kštice mu na čelo stékaly pramínky potu. Mírně se pootočil a podíval se na mě pravým okem.
„Udělal jsem ze sebe pitomce?"
„Kdepak, v kočáře jsi nezvracel."
„To je dobře. A co na hostině?"
Chytil jsem se za pelest a přitáhl si kolena k hrudi. „Dívkám jsi připadal ohromně zábavný - zvláště dvěma. Myslím, že byly z Okrannelu."
„Vysoké a světlovlasé jako Nolda Disperová?"
„Ano, přesně ty. Řekl bych, že pro Okrany je poezie novinkou."
„To asi jo." Leigh zavřel oko. „Mám pocit, že mi v hlavě běhá horda řvounů s kladívky a snaží se probourat ven."
„Buď klidný, Leighu. Neztrapnil jsi otce ani Oriosu."
„Královna mě neviděla?"
„Odešla na setkání s tvým otcem."
„A princezna?"
Mrkl jsem na něj a poklepal ho po rameni. „Tobě se líbí? Ryhope má ale tmavé vlasy, ne světlé."
„Ach, ale ty oči, ty její modré oči. Jsou tak modré jako... jako..."
„Tak modré, jako jsou ty tvoje zarudlé?" Ney se vrátil a kopancem za sebou zavřel dveře. Hodil mi malý kožený váček, chytil jsem ho do dlaně a uslyšel zacinkání mincí. Pak Ney natáhl Leighovým směrem kouřící džbánek. „Pohněte se, vaše lordstvo, je tu lék."
Leigh se převalil na záda s rychlostí dobře vykrmeného prasete, které se rochní v bahně, a velmi líně se vytáhl nahoru, aby se mohl rameny opřít o pelest. Vzal do ruky džbánek, čichl si k němu a pak jej podal zpátky. „Strašně to smrdí."
„Je to na pití, ne na čichání." Ney pokrčil rameny a zvedl džbánek ke rtům. „Jestli nechceš, aby se ti ulevilo, tak já ho klidně..."
„Ne, ne, ne, dej ho sem, dej ho sem." Počáteční nadšení sice z Leighových slov ke konci vyprchalo, přece jen však natáhl ruku dostatečně energicky. Ney se přesvědčil, že Leigh pevně sevřel ucho džbánku, pak se naklonil a zacpal mu nos.

„Musíš to vypít celé, Leighu. Jeden velký lok. A rozžvýkej ty křupavé kousky na dně."
Leigh na kouřící tekutinu chvíli foukal. Byla tmavě červená, s malými skvrnami bílé barvy u krajů. Leigh odevzdaně pokrčil rameny, zavřel oči a napil se. Ohryzek mu jezdil sem a tam, zpod Masky luny se vydraly slzy, ale nakonec džbánek přece jen zdolal, pár sekund přežvykoval a pak naposledy polkl.
Ney pustil jeho nos a usmál se. „A je to."
Leigh zatřásl hlavou, jako by se mu nohavicí plazil had. „Áágh! To bylo strašné! Mně snad hoří žaludek!" Ukázal na Neye prstem. „Jak to vůbec působí? Udělá se ti tak špatně od žaludku, že je bolest hlavy v porovnání s tím jako nic?"
Ney si od něj vzal džbánek, bedlivě prozkoumal jeho dno a přikývl. „Jenom víno, česnek, vrbová kůra a pár dalších věcí. V době různých letních oslav na tom matka vždycky vydělá jmění."
Zasmál jsem se, když Leigh sklouzl zpátky do postele a zakryl si oči hřbetem ruky. Pak jsem otevřel váček a vysypal si do dlaně tucet stříbrných mincí. V měšci uvízlo ještě cosi, zjistil jsem, že je to složený kousek papíru. Vytáhl jsem ho a rozbalil. Rychle jsem si zprávu přečetl a pak se dotkl Leighovy ruky.
„Je to od tvého otce."
„Čti nahlas. Ney to neumí a mně se nechce."
Ney se zamračil. „Umím číst. Trochu."
„Je to velmi prostě." Odkašlal jsem si. „Pánové, stávající situace si žádá mnoho mého času, takže se s vámi nemohu setkat dříve, než odpoledne. Přiložené peníze jsou pro vás, abyste si mohli užít oslav. Vraťte se sem nejpozději ve čtyři hodiny po poledni. Váš KN."
Leighova ruka se zvedla a na mě pohlédlo jasné modré oko. „Nechá nás se bavit?"
„Stojí to tu."
Leigh se zasmál, posadil se a shodil nohy dolů ze slamníku. „Tak potom, mládeži, bychom neměli ztrácet čas, ne?"
Udiveně jsem zvedl obočí. „Myslel jsem si, že je ti tak špatně, že si začneš každou chvíli kopat hrob."
Leigh vstal, chvíli se potácel a pak se opřel o Neye. „To bylo předtím, než jsem se dozvěděl, že je dnešní den náš. Povinnost volá, mládeži. Máme toho spoustu na práci." Rychle spočítal mince na slamníku. „Ach, šest stříbrných pro mě a po třech pro každého z vás. Myslím, že si opravdu užijeme."
Ney se zamračil. „Možná špatně čtu, ale umím počítat. Jak to, že jich budeš mít šest?"
„Ale no tak, Neyi, už ses někdy účastnil nějakých oslav se třemi stříbrnými v kapse? Ne? A už ti někdy pokazil zábavu banální nedostatek financí?"
Mezi Neyovým obočím se udělala hluboká vráska. „Ne a ne."
„Tak vidíš, a tady to máš. Budeš mít víc, než jsi kdy měl a já zas o hodně méně. Ty budeš boháčem a mě čeká jen utrpení. Ale já to snesu, krom jiného i díky tvému zázračnému léku." Poplácal Neye po zádech a zalezl do vany, aby se dočista vydrhl kartáčem. „Pobavíme se, mládeži, pobavíme se jako nikdy. Místní si budou ještě dlouho pamatovat den, kdy jsme se poprvé ponořili do víru oslav."

Oslavy žní se od těch dob hodně změnily. Když jsme procházeli městem k místu jejich konání, stěží jsme zahlédli nějakou tvář bez úsměvu - zubil se dokonce i strážný, když nás kontroloval, jestli neneseme zbraně. Obchodníci dorazili na slavnosti snad ze všech konců světa a nabízeli jak zboží, typické pro jejich rodné země, tak i to, které na svých cestách směnili. Žongléři a akrobati, kteří pro sebe měli vyhrazena malá volná prostranství, předváděli své neuvěřitelné kousky za mince jakékoliv hodnoty či za jiné věci, které jim byl shromážděný dav ochoten dát. Viděl jsem jednoho muže s tančícím medvědem na vodítku a o kus dál stan, nad nímž vlály vlajky oznamující, že uvnitř odhalí návštěvníkům svá svůdná tajemství břišní tanečnice ze vzdálené Malcy. Těm, kdo neuměli číst, odhalovalo smysl nápisu malé pódium vedle vchodu, na kterém se vlnila polonahá žena.
Všude byla spousta jídla i pití, vinaři nabízeli své zboží celými džbánky, kbelíky nebo i sudy. Sortiment jídla začínal pikantními sýry, pokračoval čerstvými bochníky chleba a končil dušeným, vařeným, pečeným, uzeným či sušeným masem. Také ryb byl nadbytek a prodávaly se velmi čerstvé. Poznal jsem jich jen málo, neboť většina pocházela z hlubin Srpového moře, a tak jsem se jim chtěl nejdříve vyhnout, ale když ke mně závan větru přinesl jejich vůni, začaly se mi v ústech sbíhat sliny.
Podobu naší zábavy však určoval, jak jsem ostatně očekával, Leigh, který nás vedl pryč od stánků s jídlem. Mířil tam, kde se uhnízdily různé hry, založené na štěstí a dovednostech. Stánky s hrami slibovaly výhercům nejrůznější ceny. Většinou šlo o tretky, včetně amuletů, nesoucích znamení bohů štěstí, osudu či bohyně lásky Euris. Populární byly i věnce s malými sušenými květinami nebo krásně vonícími bylinami. Ty se daly buďto nosit jako ozdoba nebo u některých obchodníků vyměnit za velký džbánek vína za cenu malého či dvě kuřecí stehýnka za cenu jednoho a půl.
Když jsme zvolna procházeli oslavami, lidé si nás všímali. To, že byl Leigh opět od kolen ke krku oblečen v červené, opravdu bilo do očí. Ney a já jsme se vrátili ke svým nejčistším cestovním šatům, ve kterých jsme vypadali jako tuláci či banditi a ostře kontrastovali s Leighem. Naše Masky luny si rovněž vysloužily pozornost a já měl velké obavy z temeryxího pera, jež se mi houpalo nad levým uchem. Nevěděl jsem, zda lidé, kteří se na nás dívali, ukazovali na nás, nebo se nám smáli skrze prsty, byli jen zvědaví, nebo se nějak doslechli o událostech předchozího večera a topili se v dohadech o významu našich zvláštních ozdob.
Leigh na ně ale ani trochu nedbal. Mířil přímo ke stánku, nabízejícímu ceny za trefu šípem do jednoho z terčů, které se alespoň podle mého názoru nacházely až neuvěřitelně blízko. Cena za deset šípů činila jednu měděnou minci, což znamenalo, že jsme si jich za své peníze mohli dovolit asi tisíc. Pět šípů ve středu terče znamenalo výhru věnce - na tak malou vzdálenost to byla dětská hra.
Leigh se na mě usmál. „Ty jsi tady lučištník, Hawkinsi. Chceš zkusit své štěstí?"
„S radostí." Vytáhl jsem jednu ze svých mincí a hodil na dřevěný pult. „Dobrý muži, dej mi, prosím, deset šípů."

Muž si chvíli podezřívavě prohlížel můj stříbrňák, pak mi podal deset šípů a luk. Ney se přiblížil k pultu a dával pozor, aby mě majitel při vrácení peněz neokradl, zatímco já jsem se postavil na čáru a začal si vybírat jeden z terčů. „Budu střílet na jelena," řekl jsem konečně.
„Jak si přejete, pane," zachrochtal muž.
Výraz dětská hra velmi přesně definoval úkol, před kterým jsem stál, protože zbraň v mých rukou byla natolik neškodná, že by si s ní mohlo hrát i dítě. Tětiva nebyla pořádně napnutá a lučišti scházela potřebná pružnost. Nejspíš bych šípy dohodil dál holýma rukama, ale předpokládal jsem, že i s tímto ubohým lukem dokážu zasáhnout terč.
Šípy nebyly o mnoho lepší než samotná zbraň. Většina byla křivá a všechny měly špatné opeření. Hroty jim ztupilo časté používání, některé se dokonce částečně rozštíply. Uvědomil jsem si, že jsme si s sebou na oslavy nejen nesměli přinést zbraně, ale ani jsme žádné opravdové nemohli najít přímo na místě. Bezpečnost především.
Leigh se na mě usmál. „Problém, Tarrante?"
„Žádný problém, můj pane." Připravil jsem si šíp, zamířil na cíl a pustil tětivu.
Terč, vyrobený z trávou a listím nacpaného pytle, neuměle upraveného dřevěnou kostrou do podoby jelena, měl nad pravou plecí namalované velké červené srdce. Můj šíp zpočátku nabral ideální směr, příliš brzy však ztratil rychlost a zabodl se do země nějaké čtyři stopy před cílem.
Leigh přiložil k ústům zatnutou pěst a odkašlal si. „Vítr, Hawkinsi?"
„Ano, vítr ho srazil. Musel to být vítr." Vložil jsem do tětivy další šíp, natáhl ji, při výdechu zamířil maličko výš než předtím a vystřelil. Šíp se v letu hodně kymácel, ale zasáhl „jelena" do žeber a jen o malý kousek minul srdce. „Trefa do plic. Daleko by neutekl."
„To ano, Hawkinsi, ale stejně bychom se za ním museli honit. A to bychom snad nechtěli, ne?" Leigh zvedl další šíp a roztočil ho kolem hrotu. „Tenhle by snad mohl letět správně."
„Tak tentokrát už do srdce." Natáhl jsem, vydechl a vystřelil. Jak Leigh předvídal, letěl tento šíp rovně a trefil namalované srdce přesně do středu.
Ozvalo se kovové cink a šíp se odrazil.
Leighovo levé obočí se zvedlo nad Masku luny. „Tentokrát to byl opravdu silný vítr, co, Hawkinsi?"
„Ach ano, vítr."
„Možná," ozval se za námi mužský hlas, „může vítr za to, že tolik lidí zpochybňuje dovednosti orioských lučištníků a nevěří jejich vychloubačným historkám."
Všichni tři jsme se otočili, abychom se podívali na toho, kdo nás urazil, a ihned jsme poklekli. Leigh však maličko zvedl hlavu a usmál se. „Je mi ctí. Vaše Výsosti."
Princezna Ryhope nám věnovala úsměv a pokud jsem měl předtím o její kráse jakékoliv pochybnosti, pak v tu chvíli všechny zmizely. Byla o čtyři roky starší než my a oči jí zářily odstínem modré, jaká se vidí snad jen na vzdálených vrcholcích hor nebo čisté letní obloze. Dlouhé černé vlasy měla spletené do copu ozdobeného mašlemi stejné barvy jako její oči. Bledou pleť na tvářích a špičce nosu ozvláštňoval poprašek pih, čelo a líce jí zakrývala jednoduchá béžová maska. Měla na sobě prosté hnědé šaty, které se spíše hodily na vyjížďky než ke dvoru, a v pravé ruce držela malý vějíř. Blankytně modrý šál se jí oviíjel kolem krku a jeho konec vlál ve větru za princezniným pravým ramenem.
Obklopoval ji celý houf dvořanů, ale muž, který prvně promluvil, stál odděleně o krok blíž k nám. Byl o coul nebo dva menší než já a také o dost hubenější, přesto si uchovával vzezření válečníka. Vlasy měl nakrátko ostříhané podle alcidské módy a žádná maska neskrývala jeho tvář ani hnědé oči. V paměti musel každému utkvět velkolepý pěstěný knír se stočenými konečky a zlatá náušnice v levém uchu. Jeho oblečení, boty, kalhoty, košile i vesta, kolísalo v odstínech od tmavě hnědého po světle béžový a ladilo tak k šatům, které na sobě měla Ryhope.
Princezna zavřela vějíř a lehce s ním poklepala muže po rameni. „Ale princi Auguste, Oriosané jsou vynikajícími lučištníky, dokonce lepšími než Alcidané, řekla bych."
„Drahá princezno, podle toho, co říká váš bratr, by měly vynikající schopnosti překonat i podřadné vybavení."
Leigh zvedl hlavu. „Výsosti, prosím, nekárejte prince Augusta za to, že má podřadné vybavení.“
Alcidský princ se podíval na Leigha, otočil se a pak na něj pohlédl znovu. Ten se však stále usmíval a ten úsměv říkal ó, ano, opravdu jsem se to odvážil říci. Princezna skryla pobavení za otevřeným vějířem, z řad její suity se ozval tlumený smích a já měl velké potíže s tím, abych se nerozchechtal na celé kolo.
Leigh se zvedl na nohy a hluboce se uklonil. „Jsem velmi zarmoucen, Výsosti, že výkony mého člověka vrhly špatné světlo na pověst orioských lučištníků. Já to však napravím. Nabízím vám, tady a teď, že jediným šípem zasáhnu terč přímo doprostřed srdce."
Augustus se povýšeně zasmál. „To už tvůj člověk před chvílí předvedl.“
„Ano, ale já to udělám se zavázanýma očima."
Podíval jsem se na Leigha a on zas na mě. „Jsi pořád ještě opilý, Leighu?" zašeptal jsem.
„Pomoz mi a dokážeme to, Hawkinsi." Usmál se. „Výsosti, smím vás poprosit o váš šál?"
Ryhope podala vějíř jedné z čekajících dvorních dam a pak si rozvázala šál. Augustus jej od ní vzal, podržel před obličejem a snadno skrze něj prohlédl. „Pche, chceš mi namluvit, že ti tohle zakryje výhled?"
Leigh si od něj šál vzal a složil jej napůl a pak znovu a znovu až jej proměnil v proužek široký necelý coul. „Takhle už ano," řekl. Zvedl ho, aby se na něj mohl Augustus podívat, a tomu nezbylo než přikývnout. Pak se Leigh otočil ke mně a přitiskl mi šál na oči. „Vidíš teď něco, Hawkinsi?"
„Ne, můj pane."
„Dobře." Podal složený šál Neyovi. „Ukaž ho každému, kdo se bude chtít podívat." Zatímco Ney obcházel princeznino suitu, vrátil se Leigh k pultu, na kterém leželo ještě sedm šípů. Vybral si jeden a ukázal mi ho. Využil toho, že byla pozornost všech upřena k Neyovi, a pošeptal mi: „Postavíš se těsně vedle mě, tváří k luku, a natočíš chodidlo pravé

nohy tak, aby ukazovalo na terč."
Přikývl jsem. „Tento šíp poletí rovně, můj pane."
„Dobře." Otočil se k divákům a zvedl šíp, aby ho mohli zkontrolovat. „Není na něm nic zvláštního, že?"
Od všech se mu dostalo souhlasných přikývnutí, a tak podal šíp mně. Zvedl luk, vyzkoušel jeho tah a spokojeně zamručel. Pak zaujal hrdinskou pózu, nohy správně rozkročené, luk sevřený v pravé ruce, tělo kolmo k terči. Ohlédl se přes rameno a pohybem pravé ruky k sobě přivolal Neye.
„Byl bys tak laskavý, Neyi, a zavázal mi oči?"
„Ne, to nepůjde." Prince Augustus chytil konec modrého šálu. „Je to tvůj člověk."
„Dávám vám své slovo, Výsosti, že se na terč nepodívám i kdybych tu možnost měl.“ Leigh zvedl ruku a posunul si Masku luny o kousek výš. „Ostatně, už takhle jsem teď napůl slepý."
„Augustus má pravdu." Princezna Ryhope vzala Neyovi šál a přistoupila k mladému Norringtonovi. „Zavážu mu oči sama."
„Vaše krása a půvab mě již oslepila, takže je tento šál vlastně zbytečný."
Ryhope se usmála a přehodila šál Leighovi přes oči. Modrá látka dokonale zapadla do údolíčka, tvořeného Maskou luny. Princezna pečlivě zavázala uzel a pak Leigha poklepala po rameni. „Miř dobře. Čest Oriosy je v sázce."
Ten zvedl luk. „Šíp, Hawkinsi. Pomoz mi ho nasadit do tětivy."
Položil jsem mu šíp na hřbet levé ruky, vložil ho do tětivy a pak k němu dovedl jeho pravici. Chodidlo pravé nohy jsem namířil přímo na terč, jak po mně chtěl. Leigh natočil hlavu k levému rameni, maličko zvedl levou paži, plynule natáhl luk a vystřelil.
Šíp opustil tětivu a vyletěl kupředu - rovně. Byla to zřejmě nejlepší trefa, jakou jsem u Leigha kdy viděl. Šíp nejen že zasáhl cíl, ale dokonce narazil přímo do středu namalovaného srdce. Diváci za našimi zády užasle vydechli.
Pak se šíp odrazil a úžas vystřídalo zklamané zahučení.
Princ se během zlomku sekundy probral z šoku a nasadil triumfální výraz. „Nezabodl se."
Leigh se k němu chladně otočil aniž by si z očí sundal šál. „Slíbil jsem jen, že zasáhnu střed srdce. O zabodávání šípu jsem se, pokud si dobře vzpomínám, nezmiňoval. Navíc, k čemu je dobré zasáhnout smrtelně něco, co nejde zabít?"
Ryhope se dotkla Augustovy paže. „Chtěl jsi pouze ukázku schopností, Výsosti, ne večeři. Jsem si ale jistá, že pokud by tento Oriosan dostal dobrého koně, luk a plný toulec, nebylo by nic, co by nedokázal zabít, aby tě nakrmil."
Leigh se hluboce uklonil. „Jste příliš laskavá, princezno." Sundal si z očí pruh blankytně modré látky a podal jí ho. „Váš šál."
Zavrtěla hlavou. „Nech si ho, vznešený pane. Zasloužil sis ho."
„Jsem Bosleigh Norrington, vždy k vašim službám a navěky váš dlužník."
„Nepochybuji, že mi tento dluh budeš jednou moci splatit." Princezna se usmála, pak se otočila a pomalu odcházela pryč v doprovodu celé své suity.
Dívali jsme se za ní, pak se Leigh zasmál a podal luk zpátky majiteli stánku. „No, dobrý muži, tomu tedy říkám dobrodružství."
Ney na Leigha hleděl s pokleslou čelistí. Hodil okem po terči, pak zase po Leighovi a opět zpátky, znovu a znovu si přeměřoval výstřel, jehož se stal svědkem. Ve tváři se mu objevil výraz naprosté nevíry. Konečně zašeptal s téměř posvátnou úctou: „Ten výstřel... Jak?"
Leigh se rozhlédl, spatřil, jak se k nám majitel stánku nenápadně naklání, a tak nás odtáhl o kus dál. „Bylo to snadné, Neyi. Ještě než mi princezna zavázala oči, udělal jsem dvě věci. Zaprvé jsem postavil chodidla tak, aby mířila na cíl. Nemohl jsem se tedy netrefit. A za druhé, posunul jsem si Masku luny nahoru, takže se objevila štěrbinka, kterou jsem viděl svá i Hawkinsova chodidla. Tarrant ukazoval špičkou boty přímo na střed terče, takže jsem si mohl ještě jednou seřídit mušku. Zvedl jsem ruku stejně vysoko jako on při svém posledním výstřelu a pustil tětivu. Zasáhl jsem."
Ney nevěřícně potřásl hlavou. „Kdybych to neviděl na vlastní oči..."
Zasmál jsem se. „Zatím to s tím obdivem nepřeháněj, Neyi. Pověz mi, Leighu, co jsi měl v plánu říci, kdyby ses netrefil?"
Leigh se poškrabal na bradě. „Spoustu věcí, hlavně o tom, jak moc mi srdce připomínalo princeznu Ryhope a jak jsem nedokázal vsadit šíp do něčeho tak krásného, půvabného a okouzlujícího jako je ona. Měl jsem pro ten případ připravených hned několik variant."
Zavrtěl jsem hlavou. „Takže srdce terče nebylo jediným srdcem, na které jsi mířil?"
„Ne. A vypadá to, že jsem jediným šípem skutečně dosáhl dvojnásobné trefy." Zvedl šál k nosu a přivoněl si k němu. „Ach, dva skvělé zásahy."
„No, jen doufám, že její srdce není stejně jako srdce terče obrněné železem." Zakručelo mi v břiše. „Nenajíme se?"
„Ano, to bychom mohli." Leigh rozvázal uzel na šálu a omotal si ho kolem krku. „A hned potom zpátky do Yslinu! Za ten výstřel musím každopádně poděkovat Kedynovi a možná věnuji také pár stříbrných Euris a Arelovi."
„Arelovi spoustu, tak šťastný výstřel jsem ještě neviděl." Ney poplácal Leigha po zádech. „A jestli chceš opravdu zkoušet své štěstí a usilovat o princeznu, tak si pro něj raději vezmi i moje mince."

Kapitola osmnáctá

Kedynův chrám jsme našli celkem snadno - snad bych měl raději říkat nejbližší Kedynův chrám, neboť se v Yslinu nacházely hned tři. Ten, do kterého jsme vstoupili, byl postaven ve starém říšském stylu s vysokými sloupy a freskami s válečnou tématikou na stěnách i zábradlí kněžského ochozu. Masivní dvoukřídlé bronzové dveře, které věk zbarvil dočerna, byly otevřené, nevypadaly však nijak pohostinně.
Vnitřek chrámu se od toho valsinského lišil snad jen v jediném závažném ohledu - pokud ovšem nepočítám

nesrovnatelně větší rozměry. Za Kedynovou sochou, tam, kde se u nás nacházela tenká stěna mezi svatyněmi Feseiny a Gesrika, se zde otevíralo ústí dlouhé chodby, vedoucí do nitra chrámu. Poté, co jsme si koupili kadidlo a spolu s modlitbami ho věnovali bohu válečníků, vstoupili jsme do tunelu, abychom ho prozkoumali.
Nikdy předtím jsem nic takového neviděl. Řada za řadou tu stály sošky obvykle jen o málo větší než dětské panenky, a všechny zaujímaly nějaký válečnický nebo bájný postoj. Některé představovaly bojovníky, usekávající hlavy padlým nepřátelům, jiné zabodávaly meče a kopí do těl draků, gryfů, velkých hadů či vyjících bestií, které se hodně podobaly řvounům. Mužské a ženské sošky byly navzájem promíchané. Kolem podstavce každé z nich se nacházela malá prohlubeň plná písku, z něhož trčely vonné tyčinky a hond svíčky. Jejich světlo vrhalo strašidelné stíny na zdi a dokonce i na klenutý stropní oblouk.
Do chodby nás přilákal už jen velký počet lidí, spíše mladých než starých, který míjel bez povšimnutí Kedyna a kráčel přímo k těmto soškám. Stáli či klečeli před nimi se sklopenými hlavami a rukama ve stejné poloze, jako by se modlili k samotnému bohu válečníků. Žádný z nás tří nechápal, co se tu děje, ale alespoň mně připadalo, jako bych usnul a probudil se v jiném světě, posunutém o jeden dva kroky stranou od toho původního.
Vrátili jsme se do hostince, ale lorda Norringtona jsme nenašli. Místo něj tu na nás čekal vzkaz, že se máme dostavit na určité místo ve městě. Zeptali jsme se Quinta Severa na cestu a vyrazili. Protlačili jsme se davem, vyšplhali na věž a svezli se v jednom z košů, jezdících po lanech mezi výškovými budovami. Náš dopravní prostředek se silně houpal ve větru a Leigha by v tu chvíli nedonutily k pohledu dolů ani všechny peníze na světě.
Já s Neyem jsme si však výhledu užili až až, po celou dobu, kdy nás převozník táhl k cíli, jsme svírali stěny koše a vykukovali ven. Bezpečně jsme se vzduchem přesunuli z novější části města do starší a vyhnuli se hlučícím zástupům v ulicích. Viseli jsme jen asi padesát stop nad zemí, takže jsme pod námi viděli vše do nejmenších detailů - od sušícího se prádla přes hrající si děti až po honičku dvou strážných za unikajícím zlodějem.
Konečně jsme dorazili na vzdálenou věž a sestoupili do jedné ze starších čtvrtí města. Na křižovatce Rybářské a Perlové ulice jsem ale nezahlédl nikoho, koho bych znal nebo kdo by o nás alespoň jevil zájem. Nebyl jsem si jistý, zda jsme vskutku na správném místě, pak však objevil Ney znamení Opeřenců Rytířů Fénixe na kůře stromu na začátku stromové aleje. Ihned jsme se k němu vydali.
Další znamení jsme spatřili vytesané do jedné domovní zdi, o kus dál pak vyryté do sloupu. Ubírali jsme se směrem, kterým nás značky vedly, a připadali si jako na lovu. Nakonec jsme stanuli před zavřenými dveřmi s malou špehýrkou. Zaklepal jsem na ně a špehýrka se otevřela. Kdosi vykoukl ven a zeptal se: „Víte, k čemu slouží toto místo?"
Dotkl jsem se rukou obočí a pak ji spustil dolů, se zvednutou a otevřenou dlaní.
Zámek cvakl a dveře se otevřely. Všichni tři jsme vstoupili a ocitli se v nízkém koridoru, na jehož konci nás očekával muž oblečený ve splývavé róbě. Pohybem ruky nás vybídl, abychom ho následovali, a pak nás zavedl do malé komůrky. Zde jsme dostali hnědé róby a museli se zapsat do knihy návštěvníků. Leigh se podepsal rozmáchle, já spíše šetřil inkoustem a Ney namaloval symbol, kterým vždy označoval vlastnoručně vyrobené zbraně.
Průvodce nám navrhl rychlou prohlídku yslinského shromáždiště Rytířů Fénixe a všichni tři jsme souhlasili, aniž bychom řekli jediné slovo. Velký sál, v němž se konala zasedání, tu byl o dost hlubší než ve Valsině a jednotlivé úrovně tohoto amfiteátru měly obložení z bílého mramoru. Klenbu sálu podpíraly dva tucty mramorových sloupů a zdobily ji malby, zobrazující životní cyklus Fénixů. Měl jsem pocit, že se obraz znovuzrození Fénixe nachází přímo nad místem, kde se prvně objevují noví členové společenství.
Za Velkým sálem se nacházela celá řada menších komnat pro soukromější jednání a také jídelní sál, schopný podle mých odhadů pojmout alespoň tři sta lidí naráz. Prošli jsme přilehlou kuchyní a pak si vlevo od Velkého sálu prohlédli i komplex komůrek určených pro ubytování Rytířů ze vzdálených zemí. Svou okružní prohlídku jsme ukončili na opačné straně jednacího amfiteátru, v chodbě, jež svým vzhledem silně připomínala tu v Kedynově chrámu.
Také zde se nacházely desítky a stovky sošek, většinou opravdu malých, ale několik jich dosahovalo životní velikosti a stály ve vlastních výklencích. Před každou z nich hořely svíčky a ve vzduchu bylo cítit kadidlo. Mnoho soch se hodně podobalo těm chrámovým, s naprostou jistotou jsem však nepoznával žádnou z nich. Jen jejich válečnické postoje byly stejné.
Poškrabal jsem se vzadu na krku. „Odpusťte..." Zapátral jsem po vhodném oslovení a rozhodl se pro jedno, které nemohlo urazit. „…Mistře, ale podobnou chodbu jsme již viděli v Kedynově chrámu a nerozumíme jejímu účelu."
Zvedl ruku. „Jste tu proto, abyste se učili. Učili se a porozuměli." Vedl nás zpátky do jedné z jednacích komnat. Ukázal nám, abychom se posadili na hranaté dřevěné židle, a sám se uvelebil na podlaze s róbou splývající kolem zkřížených nohou.
„Jak všichni tři víte, před téměř dvěma tisíci let se z Pustin - které tehdy zahrnovaly i dnešní Černé pláně -vynořila obrovská armáda a podmanila si takřka celý známý svět. Dobyvatelé založili Estinskou říši, jejíž součástí byla i provincie Oriosa. Po mnoho století vládli císařové z rodu Estinů dobře a moudře a až před tisíci lety ukázala válka mezi lidmi a urZrethii, že stávající aristokracie není schopna plnit povinnosti, které vůči svým vládcům měla. Císař tedy starou šlechtu rozpustil a rozdal tituly a země velitelům svých vojsk, kteří se osvědčili v těžkých bojích.
O dvě a půl století později přitáhly ze severu hordy Aurolaňanů pod vedením Kirúna, vládnoucího mocnou Dračí korunou. Centrální provincie Říše, včetně Oriosy, byly vpádem těžce poničeny. Lidé s pomocí elfů a urZrethiů zatlačily Kirúna zpět, aristokracie se ale opět ukázala jako neschopná. Tehdejší císař však místo toho, aby šlechtu zbavil titulů a nahradil ji novou, vyslal do vzbouřených provincií vojenské oddíly."
Přikývl jsem, neboť mi byla historie Oriosy od té doby již celkem dobře známá. Právě v těch neklidných časech si Oriosané, Murosané a Alosané - obyvatelé válkou nejvíce postižených centrálních provincií - nasadili Masky jako symboly vítězství ve Velké vzpouře. Císařská nadvláda byla svržena a naše národy vyhlásily nezávislost. Utvořily Konfederaci a slíbily si pomoc v případě napadení - tato jednota přetrvala až po současnost.

Náš učitel pokračoval. „Císařův bratr, Valentin, viděl jakou katastrofu jeho sourozenec způsobil. Proto zahájil vlastní vzpouru a zbavil ho moci. Císař Balanius však uprchl do Madasosy v Reimancii a vyhlásil, že má východní část Říše jedinou legitimní vládu na kontinentu. Sebcie, Bilasie, Reimancie a Viarca se dodnes považují za Estinskou říši. Valentin zase zaručil západním provinciím rozsáhlou autonomii, všechny je ale spojil do Valentinovy ligy. Vládl jí až do své smrti, neměl však nikoho, kdo by po jeho skonu nastoupil na jeho místo. Králové jednotlivých států Ligy jsou nyní navzájem spojeni sítí velvyslanců a každý rok se v jednom z hlavních měst schází společná Rada. Té předsedá místní vládce, ale jen Velká rada, na níž se shromáždí všichni panovníci, může jednohlasně zvolit nového císaře Ligy."
Podle svých dosavadních historických znalostí jsem si o Valentinovi rozhodně neudělal tak příznivý obraz. Císař Ligy se totiž pokusil rozšířit hranice svého území až někam severně od Murosa a západně od Reimancie - cestou však musely jeho armády projít Oriosou a ta nebyla v žádném případě snadným oříškem k rozlousknutí. Po čase došli jeho generálové k názoru, že navzdory nepochybné kráse orioské krajiny v ní nehodlají strávit celý život, a tak se stáhli zpět do Saporcie a Alcidy.
Snad nejdůležitějším z Valentinových činů bylo zničení Dračí koruny a rozptýlení jejích úlomků po světě. Každá země, která svými vojsky přispěla k Kirúnově porážce, byla za to odměněna jedním kouskem Koruny - pokud ho ovšem vůbec chtěla. Zbylé úlomky nechal Valentin uložit v Pevnosti Drakonis, kterou založil, vystavěl a vybavil početnou posádkou. Tu tvořily většinou oddíly Ligy, ale na stráži pevnosti se střídaly i jednotky z ostatních civilizovaných zemí.
„Mnoho lidí vzhlíželo k Valentinovi pro všechny jeho činy jako k bohu, ale on tu čest odmítl. Řekl, že je jen pouhým člověkem s některými božskými vlastnostmi, avšak jeho pravý význam spočíval v tom, že lidem ukázal, kudy vede cesta k získání předností bohů - skrze oddanost, modlitby a tvrdou práci.
Po Valentinově smrti bylo knězům zjeveno, že mu bohové ukázali svou přívětivou tvář a pozvedli ho nad ostatní lidi. Nestal se přímo bohem, ale rozhodně více než weirunem, patronem všech, kdo se v sobě snaží objevit dobré vlastnosti, které ztělesňuje. A stejně jako bohové vítá i on duše těch, jejichž přednosti na tomto světě převážily nad chybami - podoby těchto vyvolených jsou pak uctívány jejich rodinami i těmi, kdo doufá, že jednou získá stejné postavení. Chodby, které jste viděli, jsou zasvěceny právě lidem, kteří se po smrti stali polobohy. Tady na shromáždišti se nacházejí podobizny Rytířů Fénixe a v Kedynově chrámu zase sošky jeho uctívačů. To, že určitý člověk dosáhl tohoto posvátného postavení, sdělují knězům sami bohové a ti zase předávají tuto zprávu dál - většinou rodinám zesnulých."
Vzpomínám si, že když jsem si tento příběh vyslechl, přeběhl mi po zádech mráz. Začal jsem se ptát, zda bohové nevěnují Lize nějakou zvláštní přízeň, když zdejším knězům odhalili tak zázračné věci a utajili je těm našim. Až tehdy, když jsem trochu zestárl a stal se rozhodně více cynickým, došlo mi, že celé „božské zjevení" není ničím jiným než způsobem, jak pevně připoutat bohaté rodiny k chrámu určitého boha a s pomocí uctívání mrtvých předků je donutit k utrácení většího množství peněz ve prospěch svatyně. Některé rodiny šly dokonce tak daleko, že platily vybavení, výcvik i žold vojenským jednotkám, které bojovaly pod standartami jejich předků, a snižovaly tím výdaje státních pokladen svých zemí.
Později jsem se Neye zeptal, jestli si nemyslí, že Oriosané dělají něco špatně, ale ten jen potřásl hlavou. „Liga prostě potřebuje pomoc navíc - bohové vědí, že my si vystačíme i s tím, co nám dali na začátku."
Slova Rytíře Fénixe mě také donutila k zamyšlení, jestli budu po své smrti rovněž shledán hodným té velké cti. Jediný rychlý pohled na Leigha mi řekl, že i on je ztracen v podobných myšlenkách. Věděl jsem, že je jeho otec tohoto postavení nepochybně hoden a řekl bych, že můj otec též. Ale my dva? Mohl jsem jen doufat, že vše, co jsme do této chvíle učinili, potěšilo bohy dostatečně, aby nás přijali. Ale, vznikla mi v hlavě další otázka, je-li zisk postavení poloboha tak snadný, možná to nakonec není až tak velká čest?
Na tomto místě musím podotknout, že ačkoli nemá Oriosa ve svých chrámech chodby se soškami slavných předků, neznamená to, že jsme na ně zapomněli. Masky, které nosili, pečlivě schováváme a ukazujeme je ve dnech výročí jejich skonu. Vyprávíme si o nich příběhy a vážíme si jich -jen se k nim nechováme jako k polobohům.
Učitel pak začal vyprávět o vzniku Rytířů Fénixe krátce po lidsko-urZrethijské válce a o nárůstu jejich moci po rozpadu Estinské říše. Sám Valentin byl Rytířem Fénixe a získal hodnost Velkého Ohnivého Mistra, což bylo, jak jsem pochopil, asi nejvyšší postavení, kterého se ve Společenství dalo dosáhnout. Učitel nám ukázal také několik dalších tajných znamení jako pokyn k následování či k uchopení nějakého předmětu - včetně jejich skrytých a otevřených variant. Poté nás vzal zpět do posvátné chodby, nechal nás zapálit uhlíky před sochou Valentina, který byl podle jeho slov zosobněním všech Válečnických ctností, vzal si od nás róby a řekl, že můžeme odejít.
Po návratu do hostince jsme se setkali s Leighovým otcem. Vypadal trochu netrpělivě, ale dovolil nám sníst trochu chleba, sýra a pečeného vepřového, než jsme se znovu vydali do Tesákové pevnosti. „Už jsem slyšel o tom, co jste provedli dnes ráno na oslavách. Pokud bych tam s vámi byl, asi bych vám to zakázal, ale vypadá to, že jste udělali vůbec to nejlepší, co jste mohli. Z mladíků s Maskami luny jste se proměnili ve válečníky neuvěřitelných schopností, což vrhne na události v Atvalu trochu jiné světlo."
Vrátili jsme se do Tesákové pevnosti a opět vstoupili do jejího Velkého sálu. Ten však již ani trochu nepřipomínal místo včerejší hostiny. Kolem středu komnaty bylo do velkého kruhu postaveno několik skoro prázdných stolů. Každý z nich zdobila standarta jednoho státu a miniaturní erby jeho vyslanců. Za jednotlivými delegacemi stálo ještě několik dalších židlí. Obsazeno jich bylo jen málo - většinou tu seděli rádcové králů a šlechticů u hlavních stolů.
Naše místa se nacházela za zády královny Lanivette, jejího syna, dcery a komořího. Princezna Ryhope si našeho příchodu všimla a otočila se k nám. Věnovala Leighovi vřelý úsměv. Vrátil jí ho a přidal mrknutí, které jí vehnalo do tváří ruměnec.
Také její bratr, Scrainwood, si nás prohlédl. Upřímně řečeno bych ho ze svého vyprávění nejraději úplně vynechal, není to však možné, neboť v něm hraje závažnou roli. Byl stejně pohledný jako jeho sestra a podobu těch dvou nešlo přehlédnout. Dělilo je od sebe celých třináct let, což znamenalo, že byl skoro dvakrát starší než já. Princ, vysoký a

hubený, i když přece jen ne tak vysoký jako já, měl hnědé vlasy a šedé oči, které, ač jsem si tím tenkrát nebyl jist, hleděly trochu úskočně.
Tehdy jsem toho o něm věděl jen málo. Stejně jako každý Oriosan jsem slavil jeho svatbu i narození obou synů. Ti byli ještě velmi mladí, do Měsíců luny jim zbývaly celé roky, a tak přebývali v Meredu se svou matkou, muroskou princeznou. Scrainwoodův sňatek byl ryze politický, avšak jeho žena tento fakt snášela daleko lépe než on.
Když jsem si sedal, naše oči se prvně střetly - předchozího večera jsem mu na hostině nestál za jediný pohled. Od té chvíle jsem věděl, že se princi nelíbím a že on se zase nelíbí mně. Nevím, jak je možné, že jsme k sobě po jediném pohledu pocítili nepřátelství, ale už v okamžiku, kdy si uvědomil mou existenci, zaplál v jeho očích oheň nenávisti.
Přímo naproti nám seděla u stolu alcidská delegace, princ Augustus a jeho otec, Penesius. Vpravo od nás se pod svými standartami rozmístili zástupci zemí Valentinovy ligy a také hrdého Okrannelu. Na druhé straně stolu zastupovali vyslanci Reimancie Estinskou říši a Haorry Prastarý svaz. Seděl tu také Jentellin pod skvostnou standartou s rudým elfským písmem lemujícím jeden z jejích okrajů.
Král Penesius se postavil. „Zdá se mi, dobrá královno Lanivette, že tví hrdinní mladí válečníci už dorazili."
Královna se nepohnula, ale vévoda Larner se k nám otočil a naznačil, že bychom měli vstát. Uposlechli jsme a lord Norrington se zvedl spolu s námi.
Vládce Alcidy se usmál. „Slyšeli jsme od lorda Norringtona o vašich skutcích. Bylo nám řečeno, že jste v Černém městě Atval zničili oddíl, čítající přes dvě stě řvounů. My všichni zde rozumíme, že ta bitva musela být strašná a už jen pouhé vaše přežití vám slouží ke cti. Musíte však pochopit, že vaše vyprávění o vítězném boji hrstky lidí s desetinásobnou přesilou, vyvolalo v některých z nás určité pochybnosti a nedůvěru. Ptám se tedy - je váš příběh skutečně pravdivý ve všech detailech?"
Neměl jsem ponětí, jak mám na tuto otázku odpovědět, ale Leigh se neostýchal ani v nejmenším. „Vaše Veličenstva, nevím, jaký příběh vyprávěl můj otec, protože ho však dobře znám, musím předpokládat, že v něm skromně podcenil vlastní roli a naopak zveličil úlohu nás ostatních. Oriosa, jak všichni víte, už čelila invazi urZrethiů, Kirúnovu vpádu a před stoletím útoku Kree'chuca. Je tedy samozřejmé, že naše vlast musí cvičit své vojáky už od útlého mládí a že je musí cvičit dobře, aby dokázali vzdorovat aurolanské hrozbě. Možná, že podstatnější než naše přežití, je počet spolubojovníků, členů stejné výpravy, kteří v boji zemřeli - celkem jedenáct lidí. Po pravdě řečeno, nevím přesně, kolik nepřátel proti nám stálo. Naši průzkumníci jich těsně před bojem napočítali dvě stě, ale mohlo jich být i více nebo také o trochu méně. V boji o holý život nemá člověk čas počítat mrtvé."
Ney a já jsme během Leighova proslovu jen přikyvovali.
Král Penesius zamhouřil oči. „To jsou odvážná slova, i jen stěží však odpovídají na mou otázku. Je hrozba, před kterou nás varujete, skutečně natolik závažná?"
Leigh zvedl hlavu a ukázal tak všem Ryhopin šál. „Na jednom, dvou, pěti, dvaceti nebo dvou stovkách řvounů nezáleží. Všichni uznáváte, že jsme se s nimi skutečně utkali, ale ptát se nás na jejich množství je stejné, jako se ptát muže, který zmokl, na počet kapek, jež na něj dopadly. Povím vám ale, že nás od hlavy k patě pokryla krev mrtvých nepřátel i přátel. Nezáleží na tom, s kolika řvouny jsme se střetli, kolik temeryxů jsme zabili, ale na tom, že k bitvě došlo na území Oriosy během naší cesty sem. A co je ještě důležitější, úkolem Aurolaňanů bylo nepochybně zabránit nám v dosažení Yslinu. Když vás nevaruje ani tohle, pak předpovídám, že na civilizovaný svět přijde déšť, silný déšť a přinese povodeň, která nás všechny smete."
Leigh se opravdu rozjel a já jen stěží zadržoval úsměv. Princezna Ryhope se znovu uvolnila a šťastně se na mladého Norringtona usmála. Vévoda nám kývl na znamení díků. Pak se postavil princ Scrainwood. Sledoval jsem, jak zvedá ze židle - jeho beztak tenké rty se přitom stáhly do uzoučké čárky.
„Je jisté. Vaše Veličenstva, že budeme o těchto věcech muset zahájit vážná jednání. Taková jednání nejsou pro děti, takže chlapce můžeme propustit, slova Bosleigha Norringtona však navzdory jeho nízkému věku nelze brát na lehkou váhu." Scrainwood zvedl hlavu a narovnal záda. „Stojíme tváří v tvář krizi, k níž se schylovalo už po celé století. Nepřijmeme-li nyní nějaké zásadní rozhodnutí, je možné, že k tomu už nikdy nedostaneme příležitost."
Lord Norrington poklepal syna po rameni a Leigh nás vyvedl ze šálu. Jakmile se za námi zavřely dveře, Leigh zavrávoral, opřel se o stěnu a sklouzl by po ní až na zem, kdybychom ho s Neyem včas nepodepřeli. Jeho ruce se třásly a neustále se kousal do rtu. „Nemůžu uvěřit, že jsem to opravdu řekl."
„Hezký proslov," usmál se Ney. „A na princeznu udělal dojem."
I Leigh se usmál. „Všiml jsem si. Co si myslíš ty, Hawkinsi? Vedl jsem si dobře?"
Přikývl jsem. „Řekl jsi přesně to, co jsi měl. Vypadalo to, že se někteří z nich snažili popřít slova tvého otce, aby nemuseli nic podnikat a starat se o budoucnost. Ukázal jsi jim jejich omyl a princ toho okamžitě využil."
„To tedy využil, co?" Leigh se pomalu narovnal a z jeho slov se najednou ztratila vřelost. „Zajímavý člověk, tenhle náš budoucí král."
„Příliš rychle nás odtud vystrnadil."
Zachvěl jsem se. „Myslím, že jsem se mu nezamlouval."
„A já si myslím, že se mu nelíbilo, jak jsme mu přebrali všechnu pozornost." Leigh cvrknul prstem do temeryxího pera na své Masce luny. „Viděli jste přece jeho masku, všechny ty stuhy - samá čestná členství v různých jednotkách a žádné skutečné vyznamenání. Je dvakrát starší a ještě nic nedokázal, kdežto my, původem ze zapadlé provincie, jsme stačili pobít spoustu temeryxů a jiných aurolanských příšer dřív než nám skonal Měsíc luny."
Zamračil jsem se. „Říkáš, že na nás žárlí?"
„Žárlí nebo závidí - obojí je stejně špatné." Leigh si narovnal límeček košile a usmál se. „Rozhodně nás teď bude pozorně sledovat."
„Já raději sleduji jeho sestru."

„Já taky," přidal se Ney.
„To vám rád věřím, mládeži." Leigh nás oba poplácal po ramenech a vedl nás k východu z haly. „A proto se také pokusím vyzvědět, jak si tuto milou práci zajistit čistě pro sebe."

Kapitola devatenáctá

Rada králů si po dalších několik dní vyžádala veškerý čas lorda Norringtona. My tři jsme se mezitím toulali městem, navštěvovali oslavy nebo se znovu vraceli na shromáždiště Rytířů Fénixe, abychom se naučili více o této organizaci. Lekce, které jsme vyslechli, poněkud nadržovaly Lize, naši učitelé ale v žádném případě nezastávali nějaké protiorioské postoje. Zato se k nám zpočátku chovali tak, jako bychom přišli z nějakého venkovského zapadákova. Brzy však museli uznat, že se učíme rychle, neboť jsme během těch pár dní zhltali všechny znalosti, které si museli Opeřenci osvojit pro další postup po žebříčku společenství.
Oslavy nám již nikdy nepřipadaly tak vzrušující jako prvního dne, ale existovala pro to řada důvodů. Na prvním místě mezi nimi byla Leighova nálada, která trpkla s každou minutou od jeho posledního setkání s Ryhope. S takovými stavy jsem se u něj setkal už dřív - naposledy se příčinou jeho vzdychání stala Nolda Disper. Zvykl jsem si na to, že se Leigh stává rozmrzelým, když žena jeho snů není v dohledu, a dělal jsem co se dalo, abych ho ignoroval. Ney však znal mladého Norringtona nepoměrně kratší dobu a ještě se nenaučil snášet jeho nálady - díky tomu začaly mezi nimi ještě častěji než obvykle propukat hádky.
Stále jsem se v Yslinu setkával s novými a odlišnými věcmi a začal také poznávat něco z toho, před čím mě otec varoval. Viděl jsem nemálo podvodníků, kteří se zaměřovali na návštěvníky oslav a v různých hazardních hrách je obírali s pomocí triků, které mi popsal otec. Byli tu i lupiči, číhající na ty, kdo to přehnali s alkoholem, dále falešní mrzáci loudící peníze i kapsáři, drze se toulající davem aniž by se snažili vypadat nenápadně.
Jedna věc mě opravdu pobavila. Stánek, u něhož Leigh se zavázanýma očima zasáhl šípem srdce terče, prosperoval jako nikdy. Jeho majitel posunul terč o dobrých dvacet stop a pořídil si vlastní masku. Hlasitě vybízel procházející muže, aby se se zavázanýma očima pokusili vyrovnat kousku, který zatím dokázali jen Oriosané. Místní se k němu samozřejmě v zájmu uchování národní cti jen hrnuli a plnili jeho kapsy měďáky.
Když jsme míjeli jeho stánek, nevšiml si nás nebo, což je pravděpodobnější, dělal, že si nás nevšiml. Ney neměl daleko k tomu, aby mu strhl masku a odhalil jeho podvod, ale zdržel jsem ho od násilí. Leigh se probral ze zasnění a podpořil mě. „Přemýšlej o tom, Neyi. Díky němu získají naše schopnosti daleko větší věhlas, než kdybychom pobili třeba tisíc řvounů."
Jednoho odpoledne jsme se rozdělili a vyrazili do města každý zvlášť. Nebylo to proto, že bychom se pohádali, i když je pravda, že jsme si po tolika společně strávených dnech začínali trochu lézt na nervy. Hlavním cílem každého z nás však bylo hledání vhodných dárků pro ostatní. Blížil se totiž konec našich Měsíců luny a podle starého zvyku si přátelé v čest této významné události dávali navzájem dárky. Ty neměly být příliš malé, ale ani zbytečně přehnané - i když třeba princ Scrainwood dostal po skončení Měsíce luny vlastní hrad a šlechtický titul.
Nejspíš by nám na nákup těchto dárků scházely peníze, ale o ty se postaral lord Norrington. Dal nám každému tři zlaťáky a řekl, že jsou od samotné královny Lanivette, která je nám velmi vděčná za vzorné služby vlasti. Přinejmenším já s Neyem jsme si tedy díky její štědrosti připadali jako boháči a mohli bez meškání vyrazit do ulic města.
Má cesta byla dlouhá a klikatá, navštívil jsem během ní skoro každý kout Yslinu. Chtěl jsem svým přátelům koupit něco trvanlivého a zároveň užitečného, něco, co by jim po léta připomínalo společně strávený čas. I když tomuto popisu odpovídala celá řada věcí, na své cestě jsem jich spatřil jen málo. Zboží na oslavách bylo neskutečně předražené a oblečení, vyrobené v Alcidě, se zase příliš nehodilo do Oriosy. Nevadily mi ani tak jeho jasné barvy, jako spíše jemnost příze a volný střih - obojí znamenalo, že se místní oděvy daly nosit jen pár týdnů uprostřed horkého léta.
Dole v docích jsem konečně našel to, co jsem chtěl. Námořníci z různých lodí s sebou přinesli na břeh nějaké věci ze vzdálených zemí, které chtěli prodat a vydělat si tak trochu peněz navíc. Jeden z nich právě dorazil ze Svarskye v Okrannelu a měl s sebou kožich z ovčí kůže, podšitý černou vlnou. Chvíli jsem ho pozoroval a všiml si, že má s jeho prodejem potíže - přírodní černá vlna zřejmě nebyla v Alcidě oblíbená a mnozí se jí přímo pověrčivě vyhýbali. Kožich vypadal dost velký pro Neye, takže jsem kolem námořníka zvolna kroužil a přistoupil k němu v okamžiku, kdy už byl celý zklamaný a zoufalý.
Mnohokrát jsem svou matku doprovázel na valsinské tržiště a uměl jsem smlouvat. Trpělivě jsem vyslechl příběh o tom, jak námořník tento kožich koupil pro milovaného otce, jak otec zemřel, zatímco on byl na moři, a jak teď potřebuje peníze na vystrojení řádného pohřbu a dary pro Chrám Smrti. Předstíral jsem zděšení a soucit s jeho osudem, pak jsem prohlásil, že mu chci pomoci. Tím jsme se dostali k samotnému smlouvání.
Jeho nabídka začala na čtyřech zlatých, po několika minutách se mi ji však podařilo snížit na jednu zlatou a pět stříbrných mincí. Dalších pět stříbrných jsem mu slíbil pokud mi ke kožichu přidá ještě vyřezávaný malachitový přívěšek Arela, boha štěstí. Námořník souhlasil a tak jsme provedli výměnu. Oblékl jsem si kožich, který na mně visel tak volně, že jsem si v duchu pomyslel, jestli ona ovce náhodou nedosahovala velikosti medvěda. Pak jsem si pospíšil zpátky do hostince.
Tam jsem poprosil Severa, aby pro mě kožich schoval, což tento učinil se značnou dávkou neochoty. „V Alcidě, mladý pane, považujeme černou ovci za špatné znamení."
„To vím." Zvedl jsem ruku ke šťastnému přívěšku, který se mi teď houpal kolem krku. „Odvážil jsem se ho vzít na sebe jedině proto, že mám tento amulet, který mi přináší štěstí. Víc štěstí, než má kdokoli jiný tady, řekl bych."
Má poslední slova, která jsem pronesl nahlas, přilákala pozornost napohled kluzkého mužíka, sedícího v zadní části šenku. „Víc štěstí než jiní? Jsi si tím jistý?"

„Rozhodně."
Hostinský zavrtěl hlavou, aby mě varoval, ale já se na něj jen usmál a opět se dotkl přívěšku. „Měl jsem štěstí, že jsem našel ten kožich, a budu ho dnes mít znovu. Cítím to."
„Možná by sis ho chtěl vyzkoušet." Muž mě kývnutím přivolal ke svému stolu a vytáhl tři malé kalíšky a kuličku velikosti bobule vína. Ukázal mi kuličku, schoval ji pod prostřední kalíšek a začal mezi sebou měnit jejich pozice. Posouval je po desce stolu velmi pomalu a opatrně, takže jsem mohl kalíšek s kuličkou bez obtíží sledovat. Po chvíli skončil a řekl: „Dobrá, pod kterým je kulička?"
Ukázal jsem na kalíšek vpravo. Mužík ho převrátil a zpod něj se vykutálela kulička. „Velmi dobře. Zkus to znovu."
Usmál jsem se a ukázal na amulet. „Nemohu prohrát."
Opět prohodil pozice kalíšků a já znovu vybral ten správný. „Dětská hra."
„Dobrá," navrhl mi. „Mohli bychom ji udělat zajímavější."
„Jak?"
„Vsadíme se. Když vyhraješ, zaplatím ti trojnásobek."
Zamrkal jsem. „Ale mám jenom tuhle zlatou minci."
Sáhl do svého měšce, vytáhl z něj tři zlaťáky a položil je na stůl. Na ně pak umístil mou minci. „Připraven? Hrajeme! Sleduj kuličku." Položil ji pod prostřední kalíšek a začal je posouvat. Jeho pohyby teď byly daleko rychlejší, plynulejší. Snažil jsem se ze všech sil udržet pohled na správném kalíšku, ale brzy jsem ho ztratil. Mužík vzhlédl a musel si všimnout zmatku v mých očích, neboť jeho ruce nejprve zpomalily a pak úplně zastavily.
„Který kalíšek to bude, mladý pane?"
Stiskl jsem pravou rukou amulet a začal ukazovat levou. „Je to tenhle, ne, počkej, já... já myslím, že je to tenhle, ne, ne, ještě chviličku." Naklonil jsem se tak, abych měl oči v úrovni stolu. „Aha! Už vím, který to je!"
Prudce jsem se zvedl, vymrštil ruce kupředu a smetl oba vnější kalíšky. Byly prázdné. „Já to věděl! Je to ten prostřední."
Mužík zbledl a pravou rukou hmátl po hromádce mincí. Naklonil jsem se, popadl jeho levou dlaň a zatlačil na ní celou vahou proti desce stolu. „Mám takový pocit, příteli, že když teď otevřu tvoji pěst, najdu v ní kuličku, malou dřevěnou kuličku. No nebylo by to štěstí?"
„Štěstí možná, ale ne pro tebe." Podíval se mi přes rameno a kývl - u jiného stolu se postavil velký a neuvěřitelně tlustý muž a zakolébal se mým směrem. „Prohrál jsi, chlapečku. Vypadni, dokud ještě můžeš chodit."
„Ne, ne, ne, dobrý muži, máte to celé popletené, naprosto a úplně popletené." Leigh se zasmál a loudal se šenkem k nám. „Zapomněl jsi, že je můj přítel velmi šťastný."
„A ten můj je velmi velký," zavrčel mužík.
„To nepochybně je, ale jistě postrádá divokost našeho dalšího přítele." Leigh se ohlédl. Rezolut sklonil hlavu, aby se vešel do dveří, pak se s kočičí pružností vplížil do hostince. Tlusťoch ztuhl uprostřed pohybu, jen špek na břiše se mu sotva postřehnutelně třásl. Elf se na něj děsivě ušklíbl a donutil ho o krok ustoupit.
Leigh s klidem natáhl levici a vzal mužíkovi z dlaně čtyři zlaté mince, pak ho pravou rukou uchopil za tvář a zatřásl s ní. „Na mého přítele se, zdá se mi, štěstí přímo lepí - vysál ho dokonce i z tebe. Řekl bych, že dokud jsme tady, bude se ti mnohem lépe dařit někde úplně jinde. Co myslíš?"
I když Leigh zpočátku tahal mužovu hlavu nahoru a dolů silou, tento pohyb neustal ani když povolil sevření. Podvodník sebral své kalíšky, přitiskl si je k hrudi a upaloval pryč. Rezolutovo zavrčení mu dodalo křídla a přimělo i tlusťocha ke kvapnému opuštění místnosti.
Leigh mi podal mince. „Tvoje výhra, Hawkinsi."
„Dík moc." Kývl jsem Rezolutovi na pozdrav. „Rád tě zase vidím."
„Rezolut mě našel a spolu jsme se vydali hledat tebe a Neye. Je někde poblíž?"
„Neviděl jsem ho."
Rezolut se zamračil. „Nemáme čas. Pojďte za mnou."
Leigh pokrčil rameny. „Ani se ho neptej. Mně taky nechtěl prozradit, o co jde."
Rezolut nás vedl ulicemi Yslinu a my ho mlčky následovali. Zpočátku jsme mířili na sever, k dokům, ale odbočili jsme na západ dřív, než jsme se přiblížili k moři. Ponořili jsme se do starší a velmi zanedbané části města, kde splašky tvořily na ulicích veliké stojaté kaluže, nad nimiž kroužila mračna hmyzu. Po stěnách šplhala plíseň a základy i stěny mnoha domů brázdily praskliny.
Této čtvrti Yslinu se říkalo Doliny a měla hodně daleko ke svému slibnému názvu. Celá část města se zvolna potápěla a větší vlny zde způsobovaly záplavy. Žádný rozumný Alcidan by nechtěl v této stoce bydlet, pro Vorquelfy se však stala nuceným domovem.
Měl jsem podezření, že Yslin jen čeká, až stoupající voda vyžene elfy z těchto míst, aby se pak mohl konečně pustit do jejich renovace.
Vlhký vzduch mi pronikal na kůži a mrazil až do morku kostí, i když musím přiznat, že za mé znechucení Dolinami nemohla jen vlhkost. Když jsme procházeli ulicemi, spatřili jsme mnoho podivných individuí, číhajících v tmavých zákoutích. Všechno to byli elfové a většina z nich si uchovala pružné postavy své rasy, i když vypadali slabě, zakřiknutě a postrádali moc, jež vyzařovala z Jentellina. Pár jich mělo tetování, oholenou hlavu nebo vlasy spletené do stovek copánků. Špinavé šaty jim páchly potem, krví a ještě horšími věcmi. Oči všech postrádaly panenky a jejich barva se pohybovala od čistě bílé až po uhelnou čerň, jen několik mělo podobný kovový odstín jako Rezolut.
Hlouběji v Dolinách si nás všimly elfské děvky a začaly na nás mávat a zvedat sukně, aby nás přilákaly. Kolovaly mezi nimi láhve a také jinde na ulicích jsme si všimli opilých elfů, jak se opírají o stěny nebo leží tváří v blátě. Někteří sebou trhaně škubali, jak ze sebe dostávali vše, co toho dne vypili. Jiní se potáceli ze zakouřených chatrčí a nesli s sebou

sladkou a těžkou vůni morphia. Tyto ztracené duše se kolem nás ploužily zcela lhostejné k okolnímu světu - nedbaly nebezpečí tmavých uliček ani projíždějících vozů.
Obyvatelé Dolin na nás často něco pokřikovali - většinou v elfstině. Jejich tón mi napověděl, že je lepší neznát obsah těchto slov, a Rezolut nejevil ochotu ani překládat ani křiklouny umlčet. Došlo mi, že se na něj elfové hněvají stejně jako na nás - na něj za to, že nás sem přivedl, na nás prostě proto, že sem nepatříme.
Konečně nás Rezolut provedl jakousi uličkou a vstoupil do dobře osvětlené budovy sloužící jako taverna. Za pultem přímo před námi točil hospodský -jediný tlustý elf, kterého jsem kdy viděl - pěnivé korbele piva a služky je pak roznášely zákazníkům. Trochu zvláštní mi připadalo, že byla většina stolů nakupena v zadní části šenku. Židle tvořily několik řad napříč místností a od osamoceného volného stolu v její přední části je dělilo volné prostranství. Na židlích sedělo mnoho elfů, včetně jedné opravdu pohledné ženy s černými vlasy a zlatýma očima, která by co do množství tetování mohla soutěžit s Rezolutem.
Čelní stůl hostil čtyři elfy. Podle očí jsem poznal, že pocházejí z Vorquellynu, jejich oblečení však bylo pěkné, dokonce módní. Vypadali čistě, i nehty měli ostříhané. Před nimi ležely na stole nějaké písemnosti, husí brky a kalamář s inkoustem, takže jsem pochopil, že jsou gramotní. Chvíli nás sledovali pohledy a jeden z nich, elf s rudými vlasy, nám ukázal na dvojici volných židlí v první řadě.
Rezolut se posadil na jednu ze dvou židlí naproti barovému pultu. Na té druhé, mezi ním a stolem, již seděla elfka se stejně světlými vlasy jako on. Její oči měly barvu mědi a zdálo se, že se maličko chvějí - jako když po hladině roztaveného kovu přebíhají vlnky. K Rezolutovi neotočila hlavu, jemně však položila dlaň na tu jeho.
Rudovlasý elf se postavil a pronesl několik rychlých slov v elfstině, pak přešel do obecné řeči lidí, abychom mu rozuměli i my. „Rezolut vás sem přivedl, neboť se tu s ním dnes koná soudní proces. Byl obviněn z nepřípustného chování. Hájí se tím, že mu závažné okolnosti neumožnily jednat jinak. V krátkosti, říká, že jeho čin nelze považovat za útok, neboť měl naléhavé poslání.
Jmenuji se Návrat. Se svými třemi společníky jsem ho obvinil a nyní ho budeme soudit. Vedle Rezoluta sedí Pravda, Orákulum. Ta dohlédne na to, aby byl proces spravedlivý. Pokud však nepromluví a neposkytne nám své vedení, rozhodneme o Rezolutově vině my čtyři."
Zamračil jsem se. Vůbec se mi nelíbilo, že budou našeho přítele soudit stejní lidé, kteří proti němu vznesli žalobu. Nepřipadalo mi to ani trochu spravedlivé. Hodil jsem rychlý pohled na Rezoluta, ale jeho oči se upíraly jen na Návrata.
Rudovlasý elf nahlédl do listin před sebou. „Byl jsi přítomen výměně názorů mezi Rezolutem a Jentellinem z Croquellynu?"
Přikývl jsem. „Ano. Ale neumím elfsky, takže jsem jejich slovům nerozuměl."
„Na tom nezáleží. Choval se Rezolut nezdvořile?"
Poškrabal jsem se na čele. „Byl rozhněvaný, ale z dobrého důvodu. A nezdvořilý? To opravdu nevím."
„Copak není hněv na podobném shromáždění hrubostí?" zavrčel ostře rudovlasý elf. „A copak není hrubost nezdvořilá?"
„Výkřik hoří! je možná hrubý a nezdvořilý, ale hodí se, když někomu zrovna hoří dům." Ukázal jsem na Rezoluta otevřenou dlaní. „Viděl v Atvalu totéž co my. Zachránil mi život a jako první odhalil veřejnosti fakt, že se Oriosou toulají příšery z Aurolanu. Obou těchto věcí si vážím."
Leigh se na mě usmál. „Hezky řečeno."
„Díky."
„Kdybyste dovolili, lidé." Návrat se na nás zamračil. „Neměli jste pocit, že Rezolutův čin narušil chod věcí?"
Povzdechl jsem si. „Nesměli jsme s nikým mluvit o událostech v Atvalu, aby se politici mohli sami dopracovat k diskusi o aurolanské hrozbě. Ale Rezolut toto téma všem připomněl, nedovolil ho nikomu vypustit z hlavy, což se mohlo snadno stát. Někomu se to možná nelíbilo, ale myslím, že udělal správnou věc."
Rezolut lehce přikývl, ale Pravda zůstávala klidná a tichá.
Návrat se na ni zadíval a v šenku se rozhostilo napjaté ticho. Přerušil ho až ostrý opilý smích několika elfů, kteří cosi usilovně hledali v záhybech svých košilí. Černovlasá elfka je zpražila pohledem a přiložila ke rtům prst - to stačilo, aby ihned ztichli. Pravda však stále nevydala jediný zvuk.
Návrat přikývl. „Dobře, zdá se, že se ve vašich slovech neskrývá žádná lež. O tom, jaká je celá pravda, však stále není rozhodnuto - proto se nyní musíme poradit. Rezolute, setrváš zde až do našeho návratu." Všichni čtyři se zvedli a zmizeli ve vedlejším pokoji.
Jakmile se za nimi zavřely dveře, osvobodil Rezolut svou ruku opatrně zpod Pravdiny a zamířil k baru. Spolu s Leighem jsme se k němu připojili a elf objednal tři korbele piva.
Hospodský natočil jen jeden.
„Chtěl jsem tři. Jeden pro mě a po jednom pro tyto muže."
Vysoké svíce vrhaly zlaté světlo na hospodského lysou hlavu a konečky jeho špičatých uší.
„Tohle pivo není pro takové jako oni."
Zvedl jsem ruku.
„Vážíme si toho, Rezolute, ale není to důležité."
„Stejně je nejspíš kyselé a chutná jako červy prolezlé dřevo," prohodil Leigh drze. „Už se mi v životě staly i horší věci, než že mi někdo nenalil špatné pivo."
Hospodský zamhouřil smaragdové oči. „Člověka by vaše prázdná slova možná urazila, ale mě ne." Otočil se k jiným zákazníkům a od té chvíle nás okázale ignoroval.
„Rezolute, mohl bys nám vysvětlit, co se tu vlastně děje?"
Elf si ze rtů slízl pivní pěnu a opřel se zády o bar, lokty položené na jeho okraji. „Vorquelfové se dělí na mnoho skupin.

Návrat a jemu podobní zaujímají smířlivý postoj. Myslí si, že když budeme hodní a zdvořilí, dokážeme přimět lidi a jiné elfy k osvobození našeho ostrova. Co se mě týče, jsem prostě mimo zákon. Klidně ztropím skandál, jen když se díky němu začne znovu mluvit o nás a Vorquellynu. Občas vyrazím na sever a tam zabíjím. Ostatní Vorquelfové... No, viděli jste je venku i tady v hospodě. Vzdali se a zpustli. Nemají žádnou naději a nezbývá jim, než se utápět v sebelítosti."
Kývl směrem k Pravdě. „Pak je tu ona a jí podobní - mystikové. Všechno na světě vidí jen jako střípky a kousíčky obrovské skládanky a ta skládanka říká, že naše vlast získá svobodu. O tom, kdy to bude, ale mlčí."
„Mají nad tebou Návrat a ti druzí nějakou moc?"
„Ne, Leighu, i když by si to hrozně chtěli myslet. Všechno, co mohou udělat, je vykázat mě z Dolin nebo zakázat jiným Vorquelfům se mnou obchodovat. Zlobí se na mě, protože jsem urazil Jentellina, jehož pomoc potřebovali ke splnění svých cílů."
„Rezolute, odveď své přátele domů." Vysoký elf ve špinavém šedém koženém obleku stál uprostřed šenku a ukazoval prstem na mě a Leigha. „Nepotřebujeme je tady."
„Klid, příteli." Leigh věnoval elfovi široký úsměv. „Jen tu trochu pomáháme kamarádovi."
„Nejsem tvůj přítel, člověče." Způsob, jakým to elf vyslovil, ve mně vzedmul vlnu hněvu. „Buď odtud vypadnete nebo vás čekají potíže."
Leighův úsměv roztál. „Aha, takže my odtud vypadneme a ty si pak na nás se svými přáteli počkáš venku? Takový je plán?"
Elf si prsty prohrábl nemyté hnědé vlasy. „Hubu ti klidně rozbiju i tady."
Zavrtěl jsem hlavou a postavil se mezi něj a Leigha. „To si nemyslím."
„Zvládnu ho, Hawkinsi."
„Dlužím ti to z dřívějška, pamatuješ?" Otočil jsem se a setkal se pohledem s elfovýma nemrkajícíma safírovýma očima. „Jak se jmenuješ?"
„Jsem Predátor," usmál se křivě. „Vedu Šedou mlhu a Šedé mlze patří Doliny."
„Dobře, to alespoň budeš moci předat můj vzkaz spoustě dalších elfů. Jestli se ty nebo někdo jiný z těch tvých Šedých mlh jen dotkne Norringtona, tak ti věnuji spoustu velmi bolestivého času na přemýšlení o tom, kde jsi udělal chybu."
„To jsi řekl moc pěkně, Hawkinsi. Líbilo se mi to."
Otočil jsem se k Leighovi, abych mu poděkoval, přitom jsem ale dobře věděl, co musí přijít. Leighovy rozšiřující se oči mi daly najevo, že se ke mně blíží úder, takže jsem uhnul hlavou a nechal si Predátorovu pravou pěst zasvištět nad levým ramenem. Udělal jsem rychlý krok dozadu a zabořil loket elfovi do žeber. Zaslechl jsem očekávané uff, ale zatímco jsem se otáčel a zvedal pravou pěst k rozhodujícímu úderu, podařilo se mu trochu vzchopit a mé ráně se vyhnout. Úkrokem doprava jsem jej znovu odřízl od Leigha. Predátorova pravá pěst opět vystřelila vpřed a otřela se mi o levou tvář. Bolelo to, rána však v žádném případě nestačila na to, aby mě poslala k zemi. Zvedl jsem levou ruku a chytil jeho štíhlou paži. Trhl jsem jí k sobě a hned uskočil stranou. Vší silou jsem ho udeřil otevřenou dlaní do hrudi a definitivně ho zbavil rovnováhy. Leigh couvl, aby padajícímu elfovi uvolnil místo.
Mladý Norrington se usadil na židli, kterou předtím opustil Rezolut, a Predátor se mezitím vyhrabal na nohy. Nyní se ke mně blížil mnohem pomaleji, s daleko větším respektem, a to byla chyba. Naznačil jsem nízký úder levou rukou a ihned s velkým rozmachem zaútočil pravicí. Má pěst opsala ve vzduchu veliký oblouk, snesla se na jeho čelist a doslova ho otočila dokolečka. Nohy se mu zamotaly. Dopadl na barový pult, odrazil se od něj a tvrdě se svalil na podlahu.
Vyrazili ke mně další dva šedě oblečení elfové, když tu přehlušil změť křiku, hrozeb a smíchu zvučný elfský hlas. Otočil jsem se a pohlédl na Pravdu. Její ruka spočívala na Leighově, elfka mluvila jasným studeným hlasem. Nerozuměl jsem jejím slovům, všechny elfy však musela opravdu hluboce zasáhnout. Někteří se opřeli o židle nebo o bar a začali plakat, jiní v čirém ohromení zírali na mladého Norringtona.
Návrat a ostatní se vynořili z vedlejšího pokoje s tvářemi naplněnými úžasem. „Slyšel je někdo z vás? Kdokoli? Oba verše?"
Rezolut prošel kolem mě a poklekl před Pravdou, zjizvené ruce jí položil na kolena. „Slyšel jsem je. Ta slova mi zůstanou navždy vryta do paměti." Poté zopakoval vše co řekla, jen mnohem tišeji, šeptem téměř posvátným. Když skončil, otočil se k nám.
„Můj překlad nebude dokonalý, protože v elfštině jsou její slova stejně lyrická jako nadějná. Ve vašem jazyce zní přibližně takto:

V čele jim půjde Norrington,
nesmrtelný, očištěný plameny
a vítězný od moře po ledovce.

Do prachu zašlape vojska nepřátel,
zahubí metlu severu
a Vorquellyn bude vykoupen."

Naprázdno jsem polkl. „Co to znamená?"
Rezolut začal odpovídat, ale Návrat ho uťal v půlce věty: „Může to znamenat mnoho, nebo také vůbec nic. Zvážíme to a rozhodneme. A dojdeme-li k názoru, že tato slova smí proniknout na veřejnost, pak promluvíme."
Rezolut se postavil a vycenil na Návrata zuby ve vlčím úsměvu. „Rozhodni se správně. Návrate. Všichni jsme ta slova slyšeli a všichni víme, co mohou značit. Pokud o nich nepromluvíš ty, udělám to já - a ty dobře víš, jakým způsobem získávám posluchače."

Kapitola dvacátá

Pravdino proroctví spolu s dalšími okolnostmi přimělo panovníky, shromážděné na Oslavách žní, k zásadním rozhodnutím. Největší motivaci pro vyslání vojenské expedice ovšem představovala řada zpráv arcanslata, kterou obdržela okranská delegace. Vypadalo to, že je situace v Okrannelu stále vážnější.
Nejsem mág, takže fungování arcanslata příliš nerozumím, podle toho, co jsem pochopil, však pracuje zhruba takto. Za použití velmi mocného kouzla, jehož příprava si žádá mnoho času a vzácných ingrediencí, je kus břidlice rozlomen tak, aby vznikly dvě stejné destičky. Ty jsou vzájemně propojeny, text, napsaný na jedné z nich, se okamžitě objeví na druhé, jen v převrácené podobě. Aby se tedy dala zpráva pohodlně přečíst, drží se tabulka obvykle před zrcadlem. Přenos vzkazů je okamžitý a funguje jen mezi dvěma navzájem propojenými destičkami -jejich zachycení nepřítelem je tedy nemožné. Bylo mi řečeno, že při tvorbě a používání těchto tabulek platí magický Zákon nákazy a že kouzla, posílající zprávy sem a tam, nelze jen tak snadno ovládnout.
Z Okrannelu tedy magicky přicházely informace o tom, že se aktivita aurolanských pirátů se základnami na Přízračných pláních a Vorquellynu výrazně zvýšila a že posádky horských pevností hlásí rostoucí počet střetů se Severní hordou. Město Crozt na špičce Okrannelského poloostrova podlehlo nájezdu pirátů a jejich lodě byly spatřeny dokonce v Zátoce Svarskya. Snad každý pochopil, že Aurolan již brzy zahájí rozsáhlou ofenzívu proti Okrannelu a pokud někdo něco rychle neudělá, dostanou se do ohrožení všechny země na jižním pobřeží Srpového moře.
Zprávy z Okrannelu naznačily všem, co musí být učiněno, a elfské proroctví nám dalo naději, že naše počínání bude úspěšné. V Yslinu kotvil značný počet lodí a bylo tu i dost elitních jednotek - většinou Osobních stráží jednotlivých monarchů - na vyslání expedičního sboru do Okrannelu. Ve stejnou dobu měly východní státy posílit svými oddíly posádku Pevnosti Drakonis, zatímco flotily západních národů dostaly za úkol vyčistit Srpové moře od aurolanských pirátů.
Proroctví nenechalo nikoho na pochybách, že musí v čele expedičního sboru stanout lord Kenwick Norrington, pro úspěch výpravy však bylo nutné shromáždit i další kvalitní velitele. Mnozí králové a šlechtici se rozhodli zapojit do kruhu hrdinů, které měl lord Norrington na základě proroctví vést. Podle mého názoru jim však šlo především o to, aby se v tomto velitelském kruhu výpravy objevili coby zástupci své země. Vždyť už jen účast na expedici byla velkou ctí a samotné bojování se dalo přenechat jiným.
Lord Norrington trval na tom, abychom se Ney, Leigh a já účastnili debat, během nichž se rozhodovalo o složení výpravy. Podle otázek, které nám po podobných sezeních kladl, jsem pochopil, že nás potřebuje k tomu, aby nalezl rovnováhu mezi politikou a efektivitou. Když politické zájmy začínaly podrývat bojovou sílu expedice, vznášel lord Norrington námitky nebo kladl takové požadavky, které znovu nastolovaly rovnováhu.
Padl například návrh, aby se král Stefin z Okrannelu vydal do Gyrvirgulu a žádal o pomoc tamní Gyrkymey.
Proti tomu však okamžitě protestoval Jentellin s tím, že Gyrkymeové nejsou ničím jiným než divokými bestiemi a že by se tudíž měli z příprav vynechat. Zdálo by se, že bude užitečnost těchto tvorů, v podstatě okřídlených elfů, zřejmá, ale Jentellin prohlásil, že s výpravou, na níž se by se podíleli Gyrkymeové, nechce mít on ani žádný jiný elf nic společného. Až později jsem pochopil nechuť elfů ke svým okřídleným příbuzným. Před mnoha lety zajal Kirún, vládce Aurolanu, mnoho ušlechtilých elfských válečníků a s pomocí magie je donutil, aby leželi s Araftii jako muži lehávají se ženami. Araftii jsou divoké a krvežíznivé příšery s lidským tělem pokrytým peřím, křídly místo rukou a nohama, zakončenýma drápy a paťáty. Podle některých příběhů mají hezké mladé tváře, podle jiných odpudivé obličeje babic, každopádně jsou všechny ženského pohlaví. Araftii snesly Kirúnovi několik snůšek hybridních vajec a z těch se vylíhli první Gyrkymeové. Elfové považovali celou jejich populaci za zvířata a odmítali se s nimi stýkat stejně, jako by lidé asi nechtěli mít nic společného s potomky ovcí, zplozenými jejich pastýřem.
Dalšími tvory, kteří byli označeni za příliš zvířecké pro nasazení ve válce, byli panquiové. Sprithové zase nebyli přizváni k výpravě pro své malé rozměry a neuvěřitelnou bezstarostnost - v boji by z nich zřejmě nebyl velký užitek. A draci... No, nikdo se nechtěl zaplétat s draky bez ohledu na to, jak velkou pomoc by mohli poskytnout. Otázka o důvěře draků k lidem byla po zničení Atvalu stále otevřená, vynechání draků z účasti na tažení však mělo i jiné příčiny.
Bylo jasné, že jedním z cílů aurolanského útoku na Okrannel je získání úlomku Kirunovy Dračí koruny, který tu byl uložen. Dračí koruna kdysi Kirúnovi dovolila ovládnout celou armádu draků. Jediný úlomek umožňoval dostatečně silnému mágovi vydávat rozkazy alespoň jednomu okřídlenému ještěrovi, takže se dosavadní spojenec mohl během mrknutí oka změnit v zavilého nepřítele.
Jedinou další rasou, která se na tomto tažení připojila k lidem a elfům, tedy byli urZrethiové. Jsou to bytosti malé postavy, dosahují zhruba rozměrů lidských dětí. Jejich pleť má barvu nejrůznějších minerálů, bývá zelenočerná jako malachit, černá jako uhlí nebo červená jako měděná ruda. K výpravě do Okrannelu se připojila jen jedna z nich, žena jménem Faryaah-Tse Kimp s kůží žlutou jako síra, černými vlasy a červenýma očima. I když byla malá, štíhlá a velmi podobná dítěti, vznášela se kolem ní jakási aura síly, díky níž působila její drobná postava úplně jiným dojmem.
UrZrethiové a elfové spolu obvykle příliš nevycházeli, tentokrát ale Jentellin jejich spojenectví uvítal, protože se významnou měrou podíleli na obraně Pevnosti Drakonis. Bez jejich pomoci by mohla pevnost padnout, neboť urZrethiové byli skvělými staviteli a kopáči a dokonale se hodili pro stavbu opevnění a boje s aurolanskými ženisty. Faryaah-Tse se měla po připlutí do Pevnosti Drakonis ujmout velení tamní jednotky a do té doby sloužit jako poradkyně lorda Norringtona.
Plánování kampaně trvalo velmi dlouho a došlo při něm k řadě hádek - většina kvůli nicotným maličkostem - během kterých jsem se jen stěží bránil spánku. Nejvíc líto mi bylo Neye, jehož špatné vzdělání mu bránilo v porozumění mnohých detailů. Leigh a já jsme se s tím vyrovnávali snáze, přesto i nám nad některými věcmi zůstával rozum stát.

Protože setkání trvala dlouho do noci a znovu začínala brzy ráno, poddávali jsme se často spánku během jejich závěrů a začátků - to nebylo právě ideální řešení, neboť jsme se jednak stejně pořádně nevyspali a jednak jsme ztráceli niť rozhovoru.
Konec našich Měsíců luny mě ponořil do melancholie. Toto období mělo být podle tradice časem oslav s rodinou a přáteli. Od okamžiku obdržení první dospělé masky měl být směr mého života určen. Už nyní jsem měl dostat pozvání do řad nějaké vojenské jednotky, ale to se nestalo. Nepochyboval jsem, že mi členství ve společenství Rytířů Fénixe přinese užitek, neměl jsem však tušení, jaký přesně. Během prvních dvou třetin Měsíce luny jsem toho udělal hodně, ale od té doby skoro nic.
Sílila ve mně také touha po domově a scházela mi má rodina. Svou Masku luny jsem dostal od otce, takže jsem měl Masku žní získat také z jeho rukou, případně z rukou staršího bratra nebo vůbec kteréhokoli mužského příbuzného. Bylo mi jasné, že z tohoto pravidla budu výjimkou. Ještě více mě skličoval předpoklad, že nestanu-li se členem žádné vojenské jednotky, nebudu se moci připojit k tažení proti Aurolanu. Jediní nezávislí jedinci, jejichž účast se na Radě králů zvažovala, byli hrdinové jako lord Norrington, zatímco o Neyovi, Leighovi a mně nepadla jediná zmínka.
Sled událostí, který započal toho dne, kdy jsem dostal Masku luny, se chýlil ke konci. Brzy, říkal jsem si, se budu muset vydat na osamocenou pouť do Valsiny vstříc zapomnění.
To Leigh podobné starosti neměl. Nebylo pochyb o tom, že svého otce na výpravě doprovodí. Navíc teď nosil zlatý prsten s erbem Norringtonů, který mu ke skončení Měsíce luny darovala princezna Ryhope. Zdobil ho veliký rubín, zasazený přímo do středu rodového erbu, který musel zajisté stát celé jmění. Stříbrný řetízek za dva zlaté, který jsem mu daroval já, Leigh samozřejmě také nosil, prstenu však dával nepochybně přednost. Co chvíli si jej leštil o vestu a pak zvedal ruku, aby se podíval, jak krásně odráží drahokam sluneční paprsky.
Ani Ney si s koncem Měsíce luny hlavu příliš nelámal. Když jsme si povídali a dávali si dárky, řekl mi, jak se na celou věc dívá on. „Dřív jsem jen doufal, že se stanu vojákem, a teď se mi to vážně povedlo. V Atvalu a Yslinu jsem toho zažil víc, než jiní za celý život. I kdyby si mě zítra vzala Smrt, tak budu stejně mnohem dál, než ode mě kdokoli očekával."
Neyovi se černý kožich líbil, on sám mi daroval malou dýku, jaká se obvykle schovává v botě - nesl ji s sebou až z Valsiny. „Chtěl jsem něco koupit tady, ale nic dost dobrého jsem nenašel. Tuhle jsem vyrobil sám. Není úplně skvělá, ale čepel má pevnou a nikdy tě nezklame."
„Díky." Zasunul jsem si dýku do pravé boty. „Jestli bude cesta domů stejná jako cesta sem, tak se mi bude určitě hodit."
Leigh nám oběma daroval tlusté černé přikrývky, podšité vlnou z Naliserra. Řemeslníci své práci rozuměli, už jen při pohledu na přikrývku mi bylo tepleji. Když jsem se toulal městem a hledal dárky, všiml jsem si, kolik za ně obchodníci chtějí - bylo jasné, že Leigh utratil víc peněz, než od svého otce dostal. Vycítil jsem také, že o volbě dárků hodně přemýšlel a v žádném případě nekoupil první, co mu přišlo pod ruku. Myslel jsem si, že chce, abychom měli na cestu domů teplé a pohodlné přikrývky, a opravdu jsem si toho cenil.
Zároveň mi to ale připadalo šíleně nespravedlivé, neboť to podtrhovalo fakt, že my se vydáme zpět do Valsiny, zatímco on bude cestovat po světě a ničit aurolanskou hrozbu. Sešel jsem dolů do šenku, posadil se k rohovému stolu a ve společnosti kyselého piva přemýšlel o tom všem, když tu po schodech přispěchal Severův jindy netečný syn Desid a oslovil mě.
„Prosím o prominutí, pane, ale Jeho Lordstvo si vás přeje okamžitě vidět."
Přikývl jsem, nechal korbel na stole a začal se škrábat nahoru po schodech. S každým krokem mi srdce o něco pokleslo a když jsem dosáhl vrcholku schodiště, měl jsem pocit, že mi leží na dně korbele s pivem. Donutil jsem se k tomu, abych se narovnal a vyčaroval na tváři úsměv, který však v žádném případě nebyl upřímným. Zaklepal jsem na dveře a po souhlasné odpovědi zevnitř jsem vstoupil.
Lord Norrington položil husí brk na desku stolu a otočil se ke mně. „Děkuji, že jsi přišel, Hawkinsi... Tarrante. Prosím, posaď se."
Sedl jsem si na kraj postele. „Chtěl jste mě vidět?"
„Ano." Mluvil lehce a dokonce se zdálo, že v jeho hlase zaznívá trocha spokojenosti. „Dnes koná tvůj Měsíc luny a podle tradice máš dostat Masku žní. Princ Scrainwood mě požádal - na naléhání své sestry, řekl bych - aby mohl on předat Leighovi jeho první dospělou masku. Takovou čest jsem nemohl odmítnout, ostatně, Leigh by mi to nikdy neodpustil. Právě teď je v Tesákové pevnosti."
Překvapeně jsem zamrkal. „A vy tam nejste? Chci říci, že jsem myslel..."
Lord Norrington zvedl ruku. „Leigh ví, že jsem na něj hrdý, ale chci, aby to byl on, kdo se nachází ve středu zájmu. Koneckonců, padnu-li během tohoto tažení, bude on tím Norringtonem, o kterém mluví proroctví, že?"
Přikývl jsem.
„Neyovi předá jeho Masku žní vévoda Larner. Mám pocit, že Neyův mistr kdysi pro vévodu ukoval vynikající meč, a tak se mu chce nyní odvděčit." Usmál se a otevřel prostřední šuplík psacího stolu. „Ať už jsi kdekoli, měl by ti podle tradice Masku žní předat nejstarší mužský příbuzný. Jak ale jistě víš, můj otec zemřel, když jsem byl ještě velmi mladý, takže mě cvičil tvůj otec a v mnohém mi ho nahradil. I když mi dospělou masku předal strýc - muž, jenž se měl stát mým tchánem - cítil jsem, že to byl tvůj otec, kdo mi umožnil její získání. Trávíš s Leighem tolik času, že mi mnohdy připadáte jako dva bratři a... Prostě doufám, že tvému otci nebude vadit, když teď na chvíli převezmu jeho roli."
Z šuplíku vytáhl hnědou koženou masku, která se příliš nelišila od mé Masky luny - snad jen tím, že byla o dost větší. Nad průřezy pro oči byly připevněny dva proužky řvounské kožešiny široké asi coul a po stranách zdobil masku pár černých temeryxích per. Kdybych se na ni mohl podívat dnes, připadala by asi mi poněkud prázdná, tehdy to však pro mě byla ta nejkrásnější věc na světě.
Zvedl jsem ruce a rozvázal uzlíky, držící mou Masku luny. Vzpomněl jsem si, že mě otec žádal, abych tvář neukazoval

nikomu mimo svou rodinu, skrývat ji před lordem Norringtonem mi ale připadalo nepřípustné. Leighův otec sklopil hlavu a zadíval se na podlahu, aby mi ponechal soukromí. Vzal jsem si od něj Masku žní a přitiskl si její vnitřní stranu k obličeji. Lord Norrington mě obešel a zavázal provázky.
„Odteď a navždy," řekl, „bude tato maska sdělovat ostatním kdo a co jsi. Co nás kdysi skrývalo před nepřáteli, nás nyní odhaluje přátelům. Buď na ni hrdý a vždy cti své předky, kteří bojovali a umírali, aby ti zajistili právo ji nosit."
Vážně jsem přikývl. Pak se lord Norrington znovu posadil ke stolu a já se usmál. „Děkuji vám, můj pane."
„Bylo mi potěšením, Tarrante." Usmál se mi v odpověď, pak natáhl ruku a poplácal mě po rameni. „Samozřejmě znám starý zvyk, který předepisuje, aby nový nositel Masky žní dostal od toho, kdo mu ji předal, nějaký dárek. Naneštěstí jsem neměl čas přemýšlet o tom, co by to mělo být. Proto, máš-li nějaký návrh, rád bych ho teď slyšel."
V hrudi mi vzplanula naděje a srdce poskočilo. „Můj pane, není žádá věc, kterou bych po vás chtěl, ale jen šance, jen příležitost pro mě a... a pro Neye. Prosím, můj pane, nechte nás dokončit, co jsme před měsícem začali. Vezměte nás s sebou do Okrannelu. Nebudeme vůbec na obtíž, uděláme cokoli budete chtít, cokoli budete potřebovat."
Lord Norrington se na své židli opřel. „Obávám se, že to nemohu udělat."
„Ale-"
Zvedl ruku. „Slyš má slova. Splnění tvého přání by pro mě bylo příliš jednoduché. Ty i Ney poplujete spolu se mnou a Leighem - o tom bylo rozhodnuto už dávno."
„Co? Kdy? Jak?"
„Řekl bych, že některé zvláštnosti elfského jazyka my lidé asi nikdy nepochopíme. Například slovo překládané jako ‚očištěný' ve spojení ‚očištěný plameny', může také znamenat ‚zrozený', tedy zřejmě ‚zrozený v plamenech'."
„To naráží na naše zasvěcení do společenstva Rytířů Fénixe, že?"
„Většina těch, kdo o něm ví, si myslí že ano. V každém případě byla ale po podrobném prostudování objevena v jedné části proroctví narážka na starý elfský příběh - jeho hrdiny byli tři společníci." Lehce pokrčil rameny. „Pravda je ovšem taková, že jsem trval na tom, abyste mě vy tři doprovodili. Nedovedu si představit Norringtona, vyrážejícího do boje bez Hawkinse po boku, a Neysmith má zase dostatek rozvahy a duchapřítomnosti, aby tebe a Leigha dostal z problémů."
Přikývl jsem. „A těch nás čeká určitě nemálo." Zamhouřil jsem oči. „Někteří lidé, například princ Scrainwood a princ Augustus, si myslí, že tuhle válku vyhrajeme ještě než napadne první sníh."
„Budeme doufat, že mají pravdu, ale já si s sebou rozhodně beru teplé oblečení." Lord Norrington namočil brk do kalamáře a cosi napsal na kus pergamenu. „Na tom teď ale nezáleží. Ještě stále čekám na tvou odpověď ohledně dárku, který by sis ode mě přál."
Zavrtěl jsem hlavou, protože nic z toho, co jsem za poslední dva týdny viděl, se mi dostatečně nelíbilo. „Nevím, můj pane. Řekl bych, že snad, možná..." Zhluboka jsem se nadechl, a pak ze sebe ta slova vypustil, velmi pomalu, kousaje se do rtů. „Chtěl bych mít vaši důvěru, můj pane. Chtěl bych, abyste věděl, že vás nikdy nezklamu ani nezradím. Kdybych měl vaši důvěru, nepotřeboval bych už nic jiného."
Lord Norrington seděl chvíli úplně nehybně, pak pomalu přikývl. „Dobrá, máš ji mít. Stále však mohu rozhodnout, že o některých nesmíš nic vědět - ne proto, že bych ti nevěřil, ale protože ještě nemáš dostatečný rozhled, abys jim porozuměl. Neřeknu ti nic, co by ti mohlo ublížit, snad jedině v případě naprosté nutnosti."
„Děkuji, můj pane." Padl jsem před lordem Norringtonem na koleno, vzal jeho pravou ruku do své a políbil zlatý prsten s erbem jeho rodu. „Budu chránit vaši důvěru stejně jako váš život - do posledního dechu, do poslední kapky krve, do poslední myšlenky."
Postavil se a zvedl mě na nohy. „Norrington a Hawkins vyráží na sever, aby se postavili Chytrině a jejím aurolanským hordám. Kdyby věděla, kdo proti ní stojí, už dávno by se dala na útěk a naše slavná válka by skončila bez prolití jediné kapky krve."

Kapitola dvacátá první

Má radost z účasti na výpravě neznala hranic a držela mě nad vodou po dva dlouhé týdny, které zbývaly do odplutí. I kdyby ke mně tehdy přišel věštec a prorokoval mi ty nejstrašnější věci, nebyl bych jeho slovům uvěřil a rychle bych je pustil z hlavy. Stal jsem se součástí velkého tažení, jehož cílem bylo zbavit svět navždy jeho metly - metly, vrhající hluboký studený stín na nás všechny. Naše činy se měly nesmazatelně zapsat do historie.
Dva týdny, během kterých probíhaly poslední přípravy, byly plné zmatků, radostí i zklamání. Pro mě však byly také plné objevů. Poprvé jsem dostal příležitost pohlédnout na lodě naší flotily a dokonce vstoupit na palubu jedné z nich. Jádro plavidel pocházelo z Jerany, Alcidy a Saporcie a zahrnovalo bachraté obchodní kogy i dlouhé a obratné válečné galéry. Kogy byly při plavbě odkázány především na vítr, i když měly také pár dlouhých vesel, které jim dovolovaly v omezené míře manévrovat v přístavech nebo za úplného bezvětří. V podpalubích těchto plachetnic se skrývaly potraviny, víno a píce pro koně, dvě z nich byly upraveny tak, aby mohly převážet dva oddíly těžké kavalerie z Jerany a Alcidy. Posledně jmenované jednotce velel princ Augustus, který vztyčil svou standartu na Bystré řece, lodi, pojmenované podle hlavní základny Princovy jízdní gardy.
Průměrná válečná galéra měla jen jeden stěžeň a také uměla využívat sílu větru, v boji se však spoléhala hlavně na veslaře. Se třemi muži u každého vesla a dvaceti vesly na každém boku dokázala tato loď vyvinout cestovní rychlost pěti uzlů a při sbližování s nepřítelem dokonce překonat hranici dvanácti uzlů. Válečné věže dovolovaly vojákům zasypat palubu protivníka z výšky přívalem šipek z kuší. Příď lodi byla zakončena ostrým bodcem, který mohl při boji zblízka polámat jiné galéře vesla. Dokázal rovněž prolomit hradbu štítů na boku nepřátelského plavidla a vytvořit jakýsi můstek dostatečně široký na to, aby se po něm dalo přeběhnout na palubu protivníka.

Na přídi a zádi každé galéry byly namontovány dva páry velkých otočných samostřílů, schopných odpalovat metr dlouhé střely s takovou silou, že probíjely štíty i lodní obšívky. Háky a kotvičky na silných tyčích nebo ocelových řetězech se používaly k zachycení a udržení nepřátelských plavidel. Dvě malé mangonely na pohyblivých platformách se daly přesouvat po palubě sem a tam. Vrhaly na protivníka buďto uzavřené nádoby s napthalmem, prudce hořlavou látkou podobnou smůle, nebo malé ocelové „ježky", které se zarývaly do paluby a trhaly bosé nohy neopatrných členů posádky.
Z přístavu bylo nemožné prohlédnout si flotilu jako celek, ale měl jsem to štěstí svézt se v jednom z košů, zavěšených pod yslinskými balóny. Toho dne vládlo příjemné počasí a vítr byl jen slabý, což nám dovolilo vyletět hodně vysoko. Stoupali jsme rychle a já měl pocit, že jsem zanechal žaludek někde dole na zemi. Stejně však na ten pohled nikdy nezapomenu - z lidí se zvolna stávali mravenci a z domů dětské hračky. Vzpomněl jsem si, že Gyrkymeové takto vidí svět neustále, a náhle zadoufal, že je pro ně tato podívaná stále stejně kouzelná jako pro mě.
Kromě sto čtyřiceti mužů posádky a třicetičlenné čety námořní pěchoty mohla každá galéra pojmout ještě dalších třicet válečníků. Protože Osobní stráže jednotlivých monarchů sestávaly většinou ze dvou čet, bylo pro převoz jedné elitní jednotky zapotřebí dvou lodí. Jediná obchodní koga vezla zásoby pro deset galér, takže jsme je potřebovali jen čtyři. Tento počet jsme však zdvojnásobili, neboť jsme si uvědomili, že by zásoby mohli potřebovat jak obyvatelé Okrannelu, tak i my sami, pokud by se naše tažení protáhlo. Další dvě kogy převážely již zmíněné jízdní oddíly, takže s námi nakonec plulo celkem deset nákladních plachetnic.
Čtyřicet osm lodí s různobarevnými trupy a plachtami tedy kotvilo v yslinském přístavu a čekalo jen na příkaz k vyplutí. Věděli jsme, že se k nám přidají ještě plavidla z Loquellynu, přesný početní stav elfské eskadry jsme však neznali. UrZrethiové žádná plavidla neměli a mám-li říci pravdu, Faryaah-Tse Kimp ani nevypadala, že by chtěla mít s mořem něco společného. Na palubách našich lodí se nacházelo dva tisíce čtyři sta vojáků a dvojnásobný počet námořníků, kteří mohli v případě nutnosti dostat zbraně a zapojit se do boje. Byla to rozhodně velká armáda a vítaná pomoc pro obránce Okrannelu.
To jsem si alespoň myslel, i když zvěsti, které se šířily expedičním sborem, svědčily spíše o opaku. Lidé říkali, že Chytrina, která byla považována za Kirúnovu dceru, milenku nebo dokonce obojí, postavila obrovskou hordu příšer a doslova s ní zaplavila Okrannel. Padly dokonce názory, že zprávy ze Svarskye jsou podvod, že město už dávno padlo a že to sama Chytrina posílá nadějné vzkazy, aby nás vlákala do pasti.
Lord Norrington tyto fámy okamžitě odmítl. „Nemá pro ni žádný smysl informovat nás o útoku jejích hord, protože by nám tím dala příležitost na něj rychle odpovědět. A z Jerany nejsou žádná hlášení o přílivu uprchlíků, ke kterému by jistě v případě zhroucení Okrannelu došlo. Navíc král Stefin potvrdil, že zprávy přicházejí od jeho syna, prince Kirilla. Řekl také, že jestli se Chytrině povedlo naučit někoho myslet a psát jako Kirill, pak už jistě dokáže cokoli a my nemáme žádnou naději," dodal s úsměvem.
Byly tu ale i jiné zprávy, které už lord Norrington nebral na lehkou váhu. Mluvily o tom, že Chytrina stvořila elitní skupinu velitelů pro svá vojska, které nazvala sullanciri. Obvykle se jim však říkalo Temní bojovníci - prý to byli lidští odpadlíci, prohnaní vylaenové nebo řvouni, kterým byla kouzly dána inteligence. Tito zhoubní válečníci byli údajně spatřeni v Okrannelu, ale podrobnosti zůstávaly nejasné. Říkalo se, že je Chytrina nechala pozřít vlastní stíny a učinila je tak mocnými a nesmrtelnými, navíc dala každému nějakou zvláštní schopnost, s jejíž pomocí mohl porazit nepřátele.
„Tato zpráva může být pravdivá," připustil Leighův otec. .Přesto bychom si z ní neměli dělat zbytečně těžkou hlavu. Heslin vám poví, že se dá magie vždy zrušit nebo odčarovat a že kouzla jsou velmi choulostivou záležitostí a často působí doslovně. Například zaklínadlo, které má oslepit padesát mužů, klidně ponechá zrak ženě, dítěti nebo elfovi. A každopádně, mágovi se obvykle příliš dobře nekouzlí, když mu mezi očima trčí šíp."
Jedna má část se zachvěla při pomyšlení na střet s magicky posílenými protivníky, jiná však tento fakt s klidem přijala. Vždyť kdyby dokázala Chytrina vytvořit opravdu nesmrtelné válečníky, dobyla by svět již před celými staletími. Mohla sice taková kouzla právě vymyslet či zdokonalit, v takovém případě by ale nepotřebovala vysílat zvědy až na jih do Oriosy. Ne, řekl jsem si, magie sice dá některým jejím vojákům velkou sílu, ale ani její moc není neomezená a má své hranice.
Přípravy probíhaly bez větších problémů až do předvečera vyplutí. Toho dne byly Radou králů schváleny změny ve vedení expedice. Vrchním velitelem celé výpravy byl jmenován princ Scrainwood, zatímco lord Norrington si uchoval hlavní slovo pouze ve vojenských otázkách. Měl se plavit na alcidské galéře Invictus, zatímco vlajkovou lodí prince Scrainwooda se stal jeranský Venator. Proti poslednímu jsem neměl námitek - čím dál se ode mne následník orioského trůnu nacházel, tím lepší byla má nálada.
Výprava se měla největší možnou rychlostí dostat do Okrannelu, na pomoc městu Crozt. Odtud jsme se měli podél pobřeží přesunout do Svarskye a prolomit její obležení. Po splnění těchto cílů nás na základě zpráv z Pevnosti Drakonis čekala buďto plavba na sever, abychom posílili její posádku, nebo nájezdy na pirátské základny na Přízračných pláních.
V předvečer vyplutí jsem spolu s Leighem, Neyem, lordem Norringtonem a ostatními navštívil největší Kedynův chrám v Yslinu. Město již zahalila noc, když jsme začali stoupat po žulovém schodišti. V duchu jsem si přebíral věci, které jsem viděl, a příběhy, které jsem slyšel, pečlivě jsem zvažoval, o co budu boha válečníků ve své modlitbě prosit, když tu jsem najednou do někoho narazil. Sletěl jsem o dva schody níž, usmál se a reflexivně řekl: „Promiňte."
Rezolut pomalu přikývl. „Měl jsem počítat s tvou roztržitostí."
Viděl jsem, jak se Ney otočil a pohlédl na mě z vrcholku schodiště, a tak jsem mu mávnutím ruky naznačil, že se nic neděje. „Přišel jsi sem, abys přinesl oběť?"
„Kedynovi? Ne." Elf zavrtěl hlavou. „Věřím sice v boha, který je mu trochu podobný, ale ten nikdy nečichá kadidlo ani kolem sebe neshromažďuje mrtvé válečníky jako stařík holuby, když jim hází kousky chleba."
Pokusil jsem se skrýt svou reakci na pohrdání v jeho hlase, ale řekl bych, že se mi to příliš nepovedlo. „Tak proč tu

potom jsi?"
„Přišel jsem, abych si s tebou promluvil." Zvedl hlavu a odhalil hladký krk bez jediného chloupku. „Jentellin pověděl Návratovi o plánech vašeho tažení."
„Opravdu? Jsou velmi vzrušující, že?"
„To možná jsou, ale není na mě, abych to prověřoval."
„Co?"
„Nepopluji s tebou."
Ustoupil jsem o krok a jen stěží udržel rovnováhu na žulovém schodišti. „Nepopluješ? Proč? Myslím tím, že je to přece ohromná šance zasadit úder Chytrině. Šance ji navždy zničit."
„Já vím." Ve stříbrných očích se mu zrcadlil dorůstající měsíc. „Mým cílem ale nikdy nebyla její smrt. Mým cílem je osvobození mé vlasti. Tvé poslání je dobré a ušlechtilé -ale není to moje poslání. Vím, že si povedeš dobře. Chytrina bude litovat svých činů, a přece zůstane Vorquellyn stále v jejích rukou."
Zavrtěl jsem hlavou. „Ale copak to nechápeš? Jakmile zničíme její armádu, vyčistíme od pirátů Přízračné pláně a odřízneme Vorquellyn. A od toho už k osvobození ostrova zbývá jenom krůček. Musíš to přece pochopit, Rezolute."
„Ne, Hawkinsi, vůbec to nemusím pochopit. Vím jen, že nám podobné vítězství před stoletím Vorquellyn zpátky nevrátilo. Jistě, i takový částečný úspěch je dostatečný, to nemohu popřít. Ale kdybych se k vám přidal, mysleli by si Návrat i Jentellin, že jsem ztratil svou rozhodnost. A to nechci. Jsem Rezolut - je to moje jméno, jsem to já. Rád bych šel do války spolu s tebou, ale neudělám to, dokud nepůjde o výpravu s jediným cílem - osvobodit mou vlast."
Naprázdno jsem polkl. „Rozumím tvým slovům. Rád bych tě přesvědčil, abys změnil názor, ale pochybuji, že by se mi to povedlo. Kdybychom s sebou měli byť jediného Vorquelfa, vyděsilo by to Chytrinu natolik, že by už teď začala ustupovat."
„Ale někteří Vorquelfové opravdu poplují s vámi a budou bojovat po vašem boku. Jenže já... Někteří z mého národa mě považují za výjimečný, za krajní případ, ale nestydím se za to." Sáhl do měšce u opasku, vytáhl z něj kus kožešiny a podal mi ho. „Stáhl jsem ho jednomu ze řvounů, které jsi zabil. Lord Norrington mě požádal o proužek pro tvou masku. A tady ti dávám zbytek, abys jej mohl v chrámu přinést jako oběť."
Zamračil jsem se. „Koupím si kadidlo..."
„Poslouchej mě, Tarrante Hawkinsi, a poslouchej mě pozorně. Tady je Kedyn jen pastýřem duchů a ve tvé zemi si ho představujete jako hrdého válečníka. Zapomínáte, že ztělesňuje válku. Je masem, je krví, je kostí - je vším, co jsi viděl v Atvalu. Dávat někomu takovému kadidlo je příliš zdvořilé. Spal tu kožešinu, Hawkinsi! Ať se mu její zápach dostane k nozdrám! Pak pozná, že jsi pochopil pravdu o válce. Zapamatuje si tě. A až mu Smrt přinese seznam těch, koho k sobě chce povolat, on z něj vyškrtne tvé jméno. Přežiješ. Přežiješ, abys mohl konat velké věci. A také strašné věci, Hawkinsi."
Zachvěl jsem se a pak mu pohlédl do očí. „Takže tímhle způsobem přežíváš?"
Elf se zasmál, ale nebyl to ani trochu příjemný zvuk. „Ano, tímhle. Ale i dalšími." Plácl mě po rameni. „Přeji ti hodně štěstí, Hawkinsi - statečné srdce, jasné oko a ostrou čepel. Až tato výprava skoná, budou tvé jméno skloňovat mnohá ústa."
„Dobře. A pak se spolu vydáme osvobodit Vorquellyn."
„To rozhodně." Elf mi rychle zasalutoval a odběhl dolů po schodech.
Když jsem vcházel do chrámu, schoval jsem kus skvrnité kožešiny v dlani. Koupil jsem si dva uhlíky a kadidlo, pak jsem sestoupil ke Kedynově soše. Poklekl jsem u jejího podstavce a nahlédl do nevidoucích očí v pohledném obličeji. Do pancíře, chránícího tělo boha, byly vyryty tucty tváří, bylo mi jasné, že jsou stejné, jaké mají sošky v chodbě za jeho zády. Vyhlédl jsem mezi Kedynovýma rozkročenýma nohama a spatřil válečníky, jak v tunelu obětují podobiznám předků kadidlo a zapalují svíčky.
Naskočila mi husí kůže. S pomocí svých uhlíků, vytvarovaných do podoby štítu, jsem shrábl několik dalších do jediné žhnoucí hromádky. Pokropil jsem ji trochou kadidla jen abych přilákal Kedynovu pozornost, a pak jsem na ni hodil kus řvounské kožešiny. Hnědé chloupky se začaly kudrnatit, smotávat se do podivných uzlíků. Pak kožešinu zachvátily plameny a do obličeje mě uhodil odporný zápach. Zakašlal jsem a oči mi naplnily slzy, ale vytrval jsem a sledoval proužek dýmu, jak stoupá vzhůru a ovíjí se soše kolem tváře.
S rukama na správném místě jsem sklonil hlavu. „Kedyne, dnes, v předvečer velké výpravy, tě nežádám o nic, o co bych tě nežádal už dřív. Dej mi příležitost, abych dokázal, že jsem statečným a obětavým společníkem všem, kdo bojují po mém boku. Dej mi schopnost vždy vidět, co je mou povinností, a bez váhání ji plnit. Je-li tvým přáním, abych přežil, budu rád. Mám-li však zemřít, pak ať je to tváří v tvář nepříteli. Ať je má ruka pevná a tělo nezná bolesti - a nechť tobě patří všechna má sláva a čest."
Znovu jsem vzhlédl, ale nespatřil žádné znamení, že má modlitba byla vyslyšena. I když měl Rezolut možná pravdu a taková oběť mi mohla přinést Kedynovu přízeň, v hloubi duše jsem došel k přesvědčení, že naprostý nezájem bohů není o mnoho horší než jejich zájem. Slyšel jsem nemálo tragických příběhů, ve kterých se bohové rozhodli, že učiní život nějakého člověka pestřejším. Já jsem šel do války, takže bylo jakékoli zpestření ze strany bohů tím posledním, co jsem potřeboval.
Jak se však ukázalo, to, co jsem potřeboval, a to, co jsem dostal, byly dvě úplně různé věci.

Kapitola dvacátá druhá

Vypluli jsme s přílivem a ten přišel velmi brzy, takže jsme byli na širém moři ještě než vycházející slunce dodalo klidné hladině barvu krve. Úsvit naplňoval křik racků, dunění bubnů, udávajících tempo, a skřípot dřeva, ale všechny tyto

zvuky byly pouhým doprovodem ústřední melodie - neustálého šepotu vody, jež dotírala na trupy lodí. Stál jsem na přídi Invicta a cítil ve tváři slaný mořský vítr.
Konečně jsme tedy vyrazili, vyrazili vstříc slávě a vítězství. Nadšení se zračilo snad ve všech tvářích, usmívali se dokonce i veslaři. Představovali jsme elitní armádu, která měla zajistit bezpečnost světa. Náš cíl byl jasný a snadný, nikdo si nepřipouštěl, že bychom mohli zklamat. Vojáci se navzájem chlubili tím, kolik příšer zabijí a jaké poklady ukořistí. Ještě než napadne první sníh budeme všichni opět doma, budeme sedět u teplých krbů a vyprávět rodinám a přátelům příběhy o velkém vítězství.
Už toho prvního rána se však objevily náznaky problémů, kterých bych si jistě povšiml, kdybych nesdílel všeobecnou radost. Málem jsme vůbec nevypluli kvůli konfliktu mezi některými kapitány. Několik z nich, většinou původem z Jerany, prohlásilo, že bychom měli přinést dary Tagothchovi, mořskému weirunovi. Bez příslušné oběti mohl proti nám poštvat vítr i vodu a prodloužit plánovanou týdenní plavbu na měsíc i více. Sud vína, zaříznuté prase či hrst zlatých mina - cokoli z toho stačilo k získání jeho přízně.
Kapitáni z Alcidy proti tomu namítali, že Tagothcha v létě spí a že dary, přinesené v tomto období, by ho mohly probudit. Pravidelné bouře, které každý podzim propukaly na Srpovém moři, považovali za důkaz toho, že je ospalý weirun vždy nevrlý. Každý přece ví, prohlašovali, že jsou mořské vlny vrásky na Tagothchově čele a že jsou v době jeho spánku sotva patrné. Rozzlobí-li se ale po předčasném probuzení, může se zamračit a poslat ke dnu i ty největší lodě.
Lord Norrington, který se narodil ve vnitrozemské Oriose, toho o Tagothchovi věděl jen málo, ale nakonec se přiklonil k názoru Alcidanů. Žádný z nás nepochyboval o tom, že weirun existuje a může být strašlivým nepřítelem, ale nechat ho na pokoji nám připadalo moudřejší. Plavili jsme se tiše a doufali, že nás bude mořský duch považovat za pouhý sen.
Samotná cesta mi občas opravdu připadala jako sen, i když Leigh tento pocit nesdílel. Ney a já jsme celkem dobře snášeli pohupování lodi i její skoky a následné pády při plavbě proti vlnám. Zato Leighova kůže nepřirozeně zešedla a většinu času trávil opřený o bočnici, kde přinášel vlastní dary Tagothchovi, jak tomu říkali námořníci. Vypadal hrozně a říkal, že se cítí ještě hůř. V žaludku dokázal udržet jen víno s vodou a ovesnou kaši, i když obojí pouze v malých množstvích, a začal ztrácet na váze.
Na sklonku prvního dne jsme proplouvali kolem Vilwanu, ostrova, který za svůj považují mágové. V každém státě a dokonce v každém větším městě žili jeden či dva mágové, schopní naučit základům svého umění každého, kdo měl Jiskru magického talentu, ale na Vilwan přicházeli pouze ti nejnadanější, aby zde studovali, tvořili i vyučovali. Příliš jsme se k ostrovu nepřibližovali, protože jeho pobřežní útesy nevypadaly nijak pohostinně. Navíc tam, kde by měla pahorky ve vnitrozemí pokrývat zelená tráva, bujela zde žlutá, červená, fialová a modrá vegetace. Heslin, který na Vilwanu v mládí nějakou dobu pobýval, mě vesele ujistil, že na podivně zbarvených rostlinách není vůbec nic neobvyklého. Zasmál jsem se spolu s ním, ale stejně mi při pohledu na ostrov běhal po zádech mráz.
Od Vilwanu se oddělila malá loď a připojila se k naší flotile. Neměla žádná vesla a jen jedinou nevelkou plachtu, přesto však chytala vítr s neuvěřitelnou lehkostí a pohodlně stačila ostatním plavidlům. Její posádku tvořilo dvacet mužů a žen, většinou lidí, kteří se na palubě střídali po pěti ve dvouhodinových směnách. Každý ve flotile brzy pochopil, že svou loď pohánějí s pomocí magie, a když jsme si uvědomili, že pouhých pět lidí zvládá stejnou práci, jako všichni naši veslaři dohromady, najednou jsme se příchodu těchto spojenců upřímně zaradovali.
Brzy ráno druhého dne jsem na přídi nalezl naši elfku z Vorquellynu. Její dlouhé černé vlasy za ní vlály ve větru a zlaté oči žhnuly světlem vycházejícího slunce. Na sobě měla kožený lovecký oblek tmavomodré barvy a v pravém uchu se jí houpala náušnice. Již jsem ji viděl během soudu s Rezolutem a dozvěděl se, že se jmenuje Vřela.
Usmála se na mě, když jsem se opřel o bočnici vedle ní. „Dobré ráno, Mistře Hawkinsi."
„I tobě, paní Vřelo."
„Vřela stačí. Nám Vorquelfům nepřísluší dospělá oslovení."
V jejím hlase nebyla ani stopa po lítosti nebo hněvu, jen chladně konstatovala fakta. „Nebude vadit, když se zeptám, proč ses k nám přidala? Myslím tím, že tvé jméno se hodně podobá Rezolutovu, takže bych čekal, že se od celého tažení budeš jako on držet co nejdál."
Lehce se zasmála a odhrnula si pramen vlasů, které jí vítr hravě zavál ke rtům. „Bylo mi řečeno, že je tato cesta mým osudem, podobně jako tvým. Pravda, elfka, které se dotkl tvůj přítel, je má sestra. Řekla mi, že se mám této výpravy zúčastnit spolu s vámi. Příliš to netěšilo ani ji ani mě, ale proroctví je proroctví."
„Jsem rád, že ses k nám přidala." Loď se najednou prudce zhoupla a já musel pevněji sevřít bočnici. „Pravdino jméno přesně popisuje to, čím je, a Rezolutovo zrovna tak. Jak vlastně dostáváte svá jména? Vůbec nevypadáš, že bys vřela zlostí."
„Ještě jsi mě neviděl rozzlobenou, ale brzy se ti to poštěstí." Napůl zavřela oči a lišácky se na mě usmála. „Někteří z nás svá jména dostávají, jiní si je berou. Když se elf narodí v jedné z vlastí, je s ní už navždy svázán. Po skončení rituálu se mezi námi a naší zemí vytvoří pouto, které nám dává sílu, ale vyžaduje zodpovědnost. Pád Vorquellynu zbavil nás mladé možnosti podstoupit obřad, zabránil vzniku pouta a odřízl nás od zdroje moci."
Ukázala na vilwanskou plachetnici. „Magie a kouzla jsou velmi ošidné věci. Heslin ti poví, že po skončení výcviku dostal ještě jedno jméno - tajné. Považuj ho za klíč, který odemyká bránu magické moci. Je to jen malý klíč a malá brána, jemu ale postačuje. Během připoutání k rodné zemi dostáváme i my taková jména, která nám dávají přístup k síle. Nikdo se je pochopitelně nesmí dozvědět, protože každý, kdo zjistí naše tajné jméno, získá nad námi určitou moc.
Vorquelfové, svázaní se svým ostrovem, byli po jeho opuštění vystaveni velké bolesti. Mířili na západ, stále na západ. Věříme, že existuje mnoho světů a odejdeme-li z tohoto, najdeme jiný, kde rovněž žijí elfové. Pokud je ten svět dobrý, zůstaneme v něm a budeme vzkvétat. Pokud ne, přesuneme se do dalšího a pak ještě do dalšího, dokud neobjevíme náš pravý domov. My, Vorquelfové, nejsme

spojeni s žádnou vlastí, takže je nám schopnost cestovat do těchto zcela odlišných míst odepřena. A protože je tento dar podstatou elfského bytí, tak zřejmě elfové nejsme."
Povzdychla si. „Vybrali jsme si jména z lidského jazyka, taková jména, která vystihují naši povahu. Netajíme se s nimi, protože i když je to velký risk, otevírají nám cestu k větší moci než tajná jména. Je to samozřejmě nebezpečná hra, ale naše síla nás přece jen trochu chrání."
„Když máte tolik moci, proč si Vorquellyn jednoduše znovu nevybojujete?"
Pohlédla na moře a zavrtěla hlavou. „Různí elfové používají svou moc různými způsoby. Návrat hledá smíření a spolupráci. Pravda upírá zrak do budoucnosti. Predátor plýtvá silou ve snaze ovládnout městskou bažinu. Rezolut zabíjí, zabíjí a zabíjí. A máš pravdu, můj cíl se od jeho příliš neliší, protože já rovněž jen zabíjím, zabíjím a zabíjím. Naše moc je zaměřena mnoha různými směry a je tím oslabena. Nemůže se proto soustředit na to hlavní, o čem všichni sníme."
Zatímco jsme mluvili, míjela flotila neprostupnou džunglí porostlý ostrov Vael. V jeho středu se vypínal vysoký horský hřbet s šedými vrcholky, kolem kterých se hromadila mračna. Žádný z námořníků nám toho o ostrově nedokázal příliš povědět, všichni ale shodně tvrdili, že je domovem draků a panquiů. Panquiové měli být mohutnými polointeligentními bytostmi, údajně stvořenými draky jako pokřivená parodie lidí. Podle starých pověstí prý žili v horských jeskyních, které draci vzali urZrethiům, a dovedli je bránit s takovou urputností, že pro lidi bylo nemožné je porazit. Panquiové tak vlastně chránili dračí tajemství před výpravami z okolních zemí.
Příběhy námořníků o panquiských pirátech skutečně naháněly hrůzu, měly však jeden společný rys – žádný z vypravěčů ještě panquie neviděl a už vůbec s žádným z nich nebojoval. Ani trochu jsem nechtěl, aby na nás zaútočily pirátské galéry plné po zuby ozbrojených monster, která byla navíc pod dračí ochranou. Přesto jsem upíral oči na Vael v naději, že tam spatřím něco neobvyklého.
Nespatřil jsem nic a byl tím zklamán. Tehdy jsem ještě nevěděl, že již brzy budu vděčný za každou hodinu bez nepřítele v dohledu.
Třetí den plavby nás přivedl na dohled východního břehu ostrova Wruona. Bylo to známé útočiště pirátů se zrádnými mělčinami a spoustou skrytých zátok, které dělaly jeho vyčištění prakticky nemožným. Proklouzli jsme kolem něj bez obtíží, ale lord Norrington poznamenal, že pokud mořští lupiči navázali dobré vztahy s Chytrinou, mohli by ji o naší výpravě snadno informovat s pomocí arcanslata.
Považoval jsem za dobré znamení, když se k nám toho dne při západu slunce připojily dvě stříbřité loquellynské galéry. Tyto lodě byly postaveny ze dřeva stříbrných cedrů, stromů, které rostly výhradně v elfských vlastech. Výrobky z nich, ať už rámy, krabice, truhly nebo nábytek, se ve světě vysoko cenily. Lidé je však jen zřídka dostávali jako dary - pouze tehdy, když elfové rozhodli, že jim určitý člověk prokázal opravdu významnou službu.
Na loquellynských lodích mě nejvíce zaujal jejich tvar. Lidské galéry se podobaly labutím jak vzhledem, tak i tím způsobem, jakým klouzaly po hladině. To elfské lodi si vzaly příklad z mořské příšery jménem žralok. Příď jejich galéry se nakláněla dolů a končila širokým beranidlem sotva vyčnívajícím nad hladinou. Jedna z válečných věží se tyčila ve středu trupu, kousek před stěžněm, druhá na zádi. Loď neměla žádná viditelná vesla, ale veslaři v ní zaujímali stejná místa jako na našich plavidlech a dokonce se opírali do dlouhých držadel. Později jsem se dozvěděl, že se jejich síla přenáší řetězy do komplikovaných soukolí v útrobách galéry, a ta zase roztáčí skrytá hnací kola, která loď uvádí do pohybu.
Úsvit posledního dne nás zastihl u břehů Loquellynského poloostrova. Nyní nás čekala plavba přes otevřené moře do Okrannelu a pak podél jeho pobřeží do města Crozt. Zbýval nám pouhý den cesty, neboť od jihu vanoucí bríza dovolovala udržovat stabilní rychlost pěti uzlů. V sedle bychom na překonání této vzdálenosti potřebovali alespoň dva týdny a to by nám ještě nesměly stát v cestě hory, řeky a další přírodní překážky.
Brzy odpoledne se začala nad severním obzorem stahovat tmavá mračna a vítr utichl. Vesla sice stále poháněla lodi kupředu, začaly však debaty o tom, zda bychom neměli zabočit k pobřeží a zakotvit v nějaké chráněné zátoce. Dříve než padlo konečné rozhodnutí ale hlídky ve strážních koších ohlásily něco nového - aurolanské lodi, které se k nám blížily pod napnutými plachtami.
Okamžitě byly vydány rozkazy a vše se dalo do pohybu. Kogy zamířily v doprovodu čtyř galér do bezpečí nedalekého zálivu. Zbytek flotily utvořil bitevní linii a vyplul na sever, vstříc nepříteli. Námořníci nořili do oceánu vědra a vylévali slanou vodu na palubu, aby zabránili jejímu vznícení pro případ, že by protivník použil napthalm. Námořní pěšáci začali naopak ve velkých kotlích vařit zápalnou tekutinu.
Všichni vojáci si natahovali zbroj, já jsem však málem vyrazil do boje bez náloketníků a náholenic, neboť jsem se bál, že spadnu-li do vody, utonu jako kámen. Procházející námořník, který zřejmě spatřil znepokojení v mé tváři, se zasmál a řekl: „Se zlomenou nohou nebo useknutou rukou si stejně moc nezaplaveš, takže si na sebe klidně vezmi co nejvíc železa." Poslechl jsem jeho rady a pak s lukem v ruce zamířil na příď.
Námořníci pověsili na lodní bočnice ocelové štíty a vztyčili velké desky, které je měly chránit před nepřátelskými šípy. Ozbrojili se krátkými meči a několik mělo sekyry s dlouhými topůrky na přesekávání řetězů zakončených háky, jimiž se mohl protivník pokusit zachytit naši loď. Oddíl námořních pěšáků v těžké zbroji čekal na přídi až taranujeme nějakou aurolanskou galéru. Tehdy se špičatý bodec promění v můstek, po němž vtrhnou na palubu nepřítele. Následně zahákují další muži na přídi druhou loď a pevně ji spojí s tou naší - tím umožní nám ostatním přijít námořním pěšákům na pomoc.
Když jsem vyšplhal na válečnou věž, skrčil se u zábradlí a vykoukl mezerou mezi štíty, spatřil jsem přibližující se aurolanskou flotilu. Skládala se z několika větších lodí, které by na tu dálku vypadaly jako vědra pohupující na mořské hladině - kdyby ovšem nebylo zlého rudého světa, pronikajícího různými otvory a okénky jako by v útrobách plavidel hořely pekelné ohně. Jádro loďstva tvořily dva tucty galér, po dvanácti na každém křídle, zdálo se, že jejich cílem je

obklíčení naší formace. Ve středu se nacházely menší lodě, postavené s důrazem na rychlost a obratnost. Každá z nich měla na palubě balistu, schopnou metat ohnivé střely, tucet lučištníků a dvojnásobný počet řvounů, připravených vpadnout na naše galéry a začít tam rozsévat zkázu.
Ohlédl jsem se na zadní palubu a spatřil tam Neye, celého v brnění a s palcátem v ruce, po boku lorda Norringtona. Po Leighovi nebylo ani stopy, vzhledem k jeho mořské nemoci mě to však ani nepřekvapovalo. Udivilo by mě už jen, kdyby se dokázal samostatně obléci, tato činnost by ho ale zřejmě natolik vyčerpala, že by pak neuzvedl meč.
Někde pode mnou řval na námořníky své rozkazy kapitán. Plachta byla nejprve částečně stažena, pak ze stěžně zmizela docela. Tempo bubnování se zvýšilo, abychom se rychleji přiblížili k nepřátelské flotile. Lord Norrington zakřičel další rozkaz, poté ho zopakoval seržant na přídi a my střelci jsme se ihned postavili. Jako jeden muž jsme zamířili a spolu s výdechem pustili tětivy.
Salva z kuší se snesla na jednu z velkých brig. Řvouni na její přední palubě se hroutili či opile vrávorali s šipkami v těle. Příšera vedle balisty - vylaen, řekl bych - padla na záda a celou svou váhou zatáhla za lanko, které měla omotané kolem ruky. Rameno válečného stroje se vymrštilo vzhůru a odpálilo do vzduchu kámen. Spolu s ním, byť menším obloukem, vyhodilo z lodi také vřískající postavičku řvouna, který na ně kámen pokládal.
Protože mému luku scházel dostřel kuší, vybral jsem si bližší cíl. Ponořil jsem šíp do břicha nestvůry, stojící u kormidla jedné z menších lodí. Náraz ji doslova smetl na zábradlí zadní paluby, řvoun se sice chabě pokusil zachytit kormidelního kola, ale jen se mu ho podařilo roztočit. Jeho malá loď zahnula prudce vlevo a rázem se ocitla bokem k naší útočící linii.
Řvounská posádka se ohlédla, aby se podívala, co se stalo, ale než stačil kdokoli z nich udělat něco pro znovuzískání kontroly nad plavidlem, narazila přímo doprostřed jeho trupu jedna z elfských galér. Stříbřitý útočník snadno pronikl bokem menší lodi, zlomil jí kýl a zanechal za sebou jen rozdrcené kousky dřeva.
Tempo bubnování se ještě zvýšilo, pluli jsme nyní maximální rychlostí a připravovali se k taranování. Vypustil jsem další šíp a tentokrát zasáhl jednoho z členů posádky velké brigy. Rychle jsem se skrčil, abych unikl odvetné salvě nepřítele, která se snesla na naši příď, pak jsem si připravil další šíp, postavil se a vystřelil. Byli jsme už tak blízko, že jsem spatřil sprškу černé krve z proděravělého řvounského krku, která potřísnila bílou dubovou palubu.
Pak narazil Invictus plnou silou do brigy a vrhl mě na ocelové štíty, chránící válečnou věž. Bodec na přídi galéry prolomil bočnici velké lodi, rozdrtil jednoho řvouna a spustil déšť dlouhých třísek, trhajících těla dalších. Námořní pěšáci se po něm s nelidským válečným pokřikem vrhli vpřed a jeden po druhém skákali dolů na palubu nepřítele. Jejich vířící zbraně rozdávaly smrt, zatímco my ostatní jsme stříleli tak rychle, jak jen to šlo.
Bitva o Srpové moře začala.

Kapitola dvacátá třetí

Mohl bych vám vyprávět, že množství létajících šípů zakrylo slunce, ve skutečnosti však za ně tuto práci obstarala rychle se blížící tmavá mračna. Šípy a šipky se míhaly spíše jako malé blesky a sráželi muže hned tady a hned zas tam. Brzy pokryly naši přední palubu tak hustě, že začala připomínat ježka. Od přilbice se mi odrazil šíp a srazil mě na kolena. Hned vedle mě se zhroutil muž se dvěma šípy v hrudi, jinému vojákovi se ocelový hrot zabodl přímo do oka - nešťastník bez jediného zvuku přepadl přes zábradlí věže a skončil dole na palubě.
Dvě tři sekundy jsem třásl hlavou ve snaze si ji pročistit. Během té chviličky jsem měl možnost podívat se mezi štíty na západ, podél linie naší flotily. Někde v dálce hořely lodě, ale nedokázal jsem rozpoznat, zda jsou spojenecké či nepřátelské. K naší galéře se blížila menší aurolanská plavidla, řvouni na jejich palubách se snažili háky zachytit bočnice Invicta. Námořníci sekali do řetězů sekyrami, ty však byly hodně odolné a nedaly se snadno přetrhnout, a tak se řvounská komanda přelila k nám na palubu.
Lord Norrington a Ney sestoupili ze zadního kastelu, aby je uvítali. Stříbřitá čepel lorda Norringtona se třpytila nalevo a napravo, půlila žebra, krájela maso, otevírala břicha a usekávala zubaté mordy. Ve vzduchu za sebou zanechávala krvavý chvost. Zranění a umírající řvouni se chytali za zmrzačené končetiny á křečovitě svírali zející rány vyryté do masa.
Ney se oháněl palcátem a vkládal do úderů stejnou sílu, jako když dříve v kovárně kul žhavé železo. S rozmachem zarazil bodec do těla řvouna, okamžitě zbraň vyrval, aby hlavicí odrazil dotírající meč, a pak ji nechal prudce dopadnout a rozdrtit útočníkovo rameno nebo žebra. Po takovém úderu se řvounova kolena zkroutila a praskla, nohy se zlomily jako vesla lapená mezi loděmi. Když jedinou ranou udělal z další slintající mordy krvavou změť masa a úlomků zubů, proměnil se válečný pokřik příšery v bolestivé zakňučení.
Konečně jsem se vzpamatoval, klekl si na koleno a zahájil palbu na řvounskou hordu, zaplavující naši palubu. Přesné zásahy však byly obtížné, neboť se do sebe naši i nepřátelští vojáci zaklesli v urputném boji. Stačil jeden neočekávaný pohyb zápasících postav a šíp určený řvounovi mohl trefit námořníka. Hledal jsem proto oběti mezi těmi, kdo právě šplhali na palubu galéry nebo mezi příšerami snažícími se dostat mým přátelům do zad. Dobré bylo, že jsem mířil přesně, ale špatné to, že množství cílů dalece přesahovalo počet mých šípů.
Už jsem chtěl tasit meč a skočit dolů na palubu, když jsem najednou ucítil, jak mi záda olízla vlna horka. Otočil jsem se v obavách, že naše loď dostala přímý zásah napthalmem, žádné plameny jsem však nespatřil. Co jsem ale uviděl bylo mnohem horší a navzdory sálajícímu horku mi po zádech přeběhl mráz.
Z nitra brigy se vynořila obrovská postava podobná lidské a mocnou rukou se chytila stěžně. Dřevo v jejím sevření zoufale zapraskalo. Vypadala jako člověk - velikostí o něco překonávala Neye - ale její pleť byla černá, jakoby odlitá ze železa. Dlouhé zrzavé vlasy a vousy téže barvy jí vlály ve větru. A pak tu byl ještě jeden odstín, hořel v jejích šílených očích, prosvítal stíny, které vykreslovaly vzdouvající se svaly holých paží, nohou i trupu - strašidelný fialový svit, tak hluboký a chvějivý, že mě bolel pouhý pohled na něj.

Jeden z námořních pěšáků se proti té věci rozběhl se zvednutým mečem. Čepel zasvištěla, ale příšera jen natáhla ruku a nastavila do cesty úderu předloktí. Meč zanechal na kůži nepatrný škrábanec a odrazil se - zazvonilo to jako když kov narazí na kov. Námořní pěšák o krok ustoupil a zíral na zub, který se udělal na čepeli zbraně. Jeho údiv však neměl dlouhého trvání. Netvor natáhl ruce po obou stranách mužovy hlavy a pak dal dlaně prudce k sobě. Vojákova přilba se rázem změnila v plechový talíř.
Krev a kusy mozku zasyčely na kůži příšery jako tuk na rozpálené pánvi. Šedý kouř na okamžik zahalil její vlasy a bradu. Netvor zaklonil hlavu jako by se chtěl zasmát, ale z jeho hrdla se nevydral jediný zvuk. Chviličku stál nehybně, pak dunivě vykročil po palubě.
Byl to sullanciri, Temný bojovník. Jeho kovová kůže se pohybovala, jak se pod ní svaly smršťovaly a zase napínaly. Neozbrojená černá postava na palubě brigy se stala okamžitě terčem desítek šipek, ty však při zásahu jen vykřesávaly jiskry a neškodně od netvora odskakovaly. Někdo na vedlejší galéře se jej pokusil trefit z velkého samostřílu, ale Temný bojovník chytil yard dlouhý šíp v letu a okamžitě s ním přibodl k palubě dalšího námořního pěšáka.
Strašlivý pokřik našich mužů byl náhle přehlušen jekotem řvounů na palubě Invicta. Z nitra zadního kastelu galéry se totiž vynořil Leigh. Od pasu nahoru byl nahý, na sobě měl pouze masku, boty a černé kožené kalhoty, a Temmer v jeho ruce opisoval zlaté kruhy. I když jsem mu pod očima stále viděl tmavé stíny vyčerpání, pohyboval se s neuvěřitelnou vitalitou. Krátkým švihnutím pravého zápěstí otevřel jednoho řvouna od boku až k páteři, pak skočil doleva a zarazil zbraň dalšímu skrze prsní kost do srdce. Temmer opsal nový blyštivý oblouk, aby vykryl útok přicházející zezadu, a ihned v Leighově jako struna pružné ruce přešel do ofenzívy. Ze řvounova břicha se vyvalily vnitřnosti, ale to už meč zářil někde úplně jinde, tu sekal, tam bodal a nechával za sebou jen krev, mrtvá těla a hromady uťatých končetin.
Muž za mými zády vykřikl. Náhle jsem byl vymrštěn do vzduchu a bolestivě dopadl na zadek, to když sullanciri lehce přeskočil z brigy na naší přední palubu. Jeho pěst tvrdě zasáhla válečnou věž, znovu ji rozhoupala a shodila mě dolů na palubu. Jak se ukázalo, bylo to mé štěstí. Temný bojovník se totiž napřímil a chytil se zábradlí věže. Hravě smetl stranou ocelové štíty, jednou paží se přitáhl vzhůru a do druhé popadl hlavu strachem paralyzovaného střelce.
Zvuk škvařícího se masa přehlušil mužův tlumený výkřik. Ozval se ostrý praskot a obličej mi zalilo něco teplého a lepkavého. Vojákovo bezhlavé tělo odletělo pryč jako hadrová panenka. Sullanciri nechal věž věží, se zaduněním dopadl na palubu a otevřel dlaň. Pohlédl na kouli zmačkaného železa, která byla ještě před chvílí přilbicí, a pak ji odhodil, jako když dítě odhazuje ošklivý kamínek.
Příšera se jednou železnou pěstí uhodila do hrudi a kovové zazvonění přehlušilo hluk boje jako úder gongu. Řvouni vzhlédli k přední palubě a zavyli. Leigh zvedl zakrvácený meč vysoko nad hlavu v tiché výzvě. Temný bojovník ho chtěl k sobě pohybem ruky přilákat, ale můj přítel se jen pohrdavě zasmál. Aniž by se tím směrem podíval, sekl mečem bleskurychle nalevo od sebe a zkrátil o hlavu řvouna, který se k němu nenápadně plížil. Pak hrotem zbraně ukázal na hlavní palubu.
Sullanciri seskočil z předního kastelu, dubová prkna pod ním zapraskala a několik řvounů se rozletělo na všechny strany. Poté vyrazil vpřed. Děsivá fialová záře osvětlovala Leighovu tvář, když mladý Norrington překračoval mrtvá těla mezi ním a Temným bojovníkem. Ve chvíli, kdy můj přítel zvedl zbraň do krytu, zvedl jsem se i já na nohy a poprvé si všiml, že runy na čepeli Temmeru svítí stejně jasně jako sullanciriho oči.
Souboj začal. Leighův meč udeřil tak rychle, že se změnil v pouhou rozmazanou čmouhu. Pravá ruka Temného bojovníka se zvedla, aby ho zastavila. Ale pro zlatou čepel zbraně nepředstavovala kůže železného válečníka překážku. Zběsile se do ní zahryzla a téměř oddělila paži kousek nad zápěstím. Sullanciri couvl, levou rukou si svíral zraněné předloktí. Fialový oheň mu prýštil mezi prsty, dopadal na palubu a pokrýval ji drobounkými plamínky.
Leigh se hlasitě zasmál a trhl zbraní směrem k houfu řvounů. Zářící fialová sprška dopadla mezi ně a zapálila kožešiny. Volnou rukou zamával Leigh na Temného bojovníka. „Narazil jsi sobě rovného. Pojď ke mně a zemři!"
Sullanciri byl sice němý, ale ne hloupý. Prudce dupl pravou nohou a uvolnil několik palubních prken. Jedno zasáhlo Leigha do pravého kolena, druhé se zvedlo pod jeho levou nohou a doslova ho katapultovalo do vzduchu. Jeho dopad byl tvrdý, hlavou narazil na asi ztracenou přilbici. Bolestně vydechl a převalil se na bok, Temmer mu vyklouzl z prstů. Jeho zlatá záře zvadla a Leighovým tělem proběhl záchvěv.
Naklonil jsem se a popadl dvě ocelové kotvičky, po jedné do každé ruky. Tu v pravé jsem ihned roztočil nad hlavou a vrhl ji na sullanciriho. Přeletěla jeho pravé rameno a k ní připevněný řetěz se začal příšeře obtáčet kolem trupu. Kovové články zabubnovaly o její hruď, pak se kotvička vyhoupla zpoza levého boku a všemi třemi hroty se pevně zachytila řetězu.
Prudce jsem za něj škubl až zachrastil o netvorovu bradu. „A teď já."
Sullanciri se otočil nakolik mu to řetěz dovoloval, natáhl levou ruku a přehodil si kovové články kolem zraněného předloktí. Řetěz se ještě více natáhl a mrštil mnou na zábradlí přední paluby. Nechal jsem pár jeho článků proklouznout mezi prsty, aby mě další pohyb Temného bojovníka nesvrhl na hlavní palubu. Ten se jen usmál a zatáhl za řetěz ještě silněji.
Zapotácel jsem se a spadl přes zábradlí, podařilo se mi však přistát na nohy do stínu předního kastelu. Řetězy obou kotviček mi ležely u nohou stočené jako hadi. Za sullancirim jsem spatřil Leigha, jak se plazí po palubě a natahuje ruku k jílci Temmeru. Jen on a jeho kouzelný meč mohli tu věc zničit - tím jsem si byl naprosto jist - ale nevěděl jsem, jak dlouho Leighovi potrvá, než se vzpamatuje.
Musel jsem pro něj získat čas.
Padl jsem na koleno a provlékl hroty kotvičky v levé ruce nejprve články druhého řetězu a pak i kotevního řetězu, který jsem měl těsně vedle sebe. Bleskovým šlehnutím pravé ruky jsem uvolnil rumpál a pak se přemetem přenesl přes proud rachotícího železa. Všechny řetězy zmizely váhou těžké kotvy v malém otvoru v boku lodi a napnuly tak ten, který jsem omotal kolem sullanciriho.

Na chviličku se zdálo, že by má taktika mohla uspět. Natažený řetěz totiž zkroutil pravé předloktí Temného bojovníka a potok ohnivé krve, která z něj vytékala, ještě zesílil. Příšera udělala několik klopýtavých kroků k přídi lodi. Odkutálel jsem se doleva, aby mě nepřeválcovala, tu se ale Chytrinin výtvor nahrbil, ohnul nohy a zaryl chodidla do paluby. Váha kotvy ho ještě chvíli táhla zpátky a tvořila pod jeho nohama žluté kudrlinky dřeva, pak se však netvor otočil, přehodil si řetěz přes pravé rameno a se svým těžkým nákladem se vlekl zpátky ke středu lodi.
A tehdy se mu do cesty postavil Leigh.
Obouruční seknutí Temmeru projelo sullancirimu levým kolenem. Useknutý úd při dopadu otřásl palubou a rozdrtil několik prken. Z rány vyrazil proud fialového ohně, který lačně olizoval dřevo a měnil těla mrtvých řvounů v popel. Váha kotvy vzala zmrzačené příšeře rovnováhu, nedovolila jí udržet se na zdravé noze. Temný bojovník padl na záda, závaží, k němuž byl připoután, jej vleklo k lodní bočnici a zanechávalo po něm ohnivou fialovou stopu. Leigh přeskočil bouřící plameny a v letu zvedl meč vysoko nad hlavu. V tu chvíli vypadal jako jedna z soch v Kedynově chrámu - svaly napnuté, na nahé hrudi mu sváděla boj zlatá a fialová záře. Pak se hrot meče snesl dolů a zabodl se příšeře do prsou. Ponořil se do nich až po jílec, kolem kterého ihned vyšlehly plameny, a přišpendlil netvora k palubě.
Leighovi, opřenému kolenem o hruď poraženého nepřítele, se z hrdla vydral triumfální pokřik. Zlatý lesk a fialové plameny proměnily jeho tvář v masku válečného běsnění. Pouhý její výraz v tu chvíli stačil, aby se půltucet řvounů vrhl s kvičením přes palubu do vody. S nebojácným smíchem zvedl Leigh ruce ve vítězném gestu.
To zrušilo jeho spojení s mečem.
Leigh zakolísal, zvolna se naklonil doleva a padl mi přímo do náručí.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Nechal jsem Leigha sklouznout na palubu, tasil meč a na poslední chvíli téměř přesekl prvního řvouna, sápajícího se po mně přes tělo sullanciriho. Proletěl mi vedle levého ramena, stočený do klubíčka kolem otevřeného břicha, narazil na stěnu předního kastelu a natáhl se na palubě. Sekyra nejbližšího námořníka rozpůlila lebku dalšího, pak prorazil Ney hradbu útočících řvounů a postavil se mi po boku. Společně jsme chránili Leigha před nepřátelským náporem. Sullanciriho smrt vzala mnoha řvounům ochotu bojovat. Jen několik se stále pokoušelo zvrátit průběh bitvy, i oni se však stáhli na své malé lodě, když zjistili, že již nemají šanci na vítězství. Odsekli jsme jejich kotvičky a s radostí je nechali běžet, výbuch smíchu u nás na palubě vyvolal šíp z velkého samostřílu jedné galéry, který z těsné blízkosti provrtal trup aurolanského plavidla a způsobil vysokánský vodní gejzír.
Černé mraky se shromáždily nad našimi hlavami a přinesly s sebou ledový déšť. S každým zaburácením hromu se pod námi paluba galéry otřásla. Vyjící vítr ohýbal provazce deště a smýval z palub krev. Jeho jediným přínosem bylo, že uhasil těch několik požárů bouřících na našich lodích.
Změna počasí byla stejně děsivá jako náhlá a lordu Norringtonovi nezbývalo než stáhnout flotilu do přístavního města, kde na nás již čekaly nákladní kogy. Vyslal malou posádku na brigu a ukořistěná aurolanská loď nás doprovodila do bezpečí. Získali jsme i několik dalších nepřátelských plavidel, včetně dvou galér. Pár našich veslic vlekl menší aurolanské lodě za sebou, neboť mu pro jejich obsazení scházel čas nebo námořníci.
Prchali jsme před bouří do Mirvostoku. Minuli jsme malý poloostrov a vpluli do zátoky s ústím nevelké řeky. Nad krajinou se stále prohánět vítr, hladina zde však byla daleko klidnější než na širém moři. Malé rybářské lodi nám vypluly v ústrety a bezpečně nás provedly kolem nebezpečných mělčin. Protože Invictus nemohl použít kotvu, přivázali jsme galéru k Venatoru. Většina posádky ovšem zastávala názor, že bychom měli starou kotvu odříznout a nahradit ji mrtvým tělem sullanciriho.

Jakmile jsme zakotvili, přenesli jsme Leigha do hostince a přichystali pro něj horkou koupel, trochu polévky a malé pivo. Ney a já jsme stáli u jeho lůžka a čekali, až se začne probírat. Konečně se mu začala barva kůže zlepšovat, trošce růžové se podařilo proniknout šedým závojem. Navzdory přísnému zákazu jeho otce se Leigh zvedl z postele, teple se oblékl a vyrazil zpátky na Invictus pro meč. Vytáhl jej z těla sullanciriho tak lehce, jako by trčel z kupky sena, schoval do pochvy a vrátil se spolu s námi do hostince.
Nahoře ve svém pokoji se Leigh bezvládně zhroutil do postele. Ney mu stáhl boty a mladý Norrington přes sebe namáhavě přetáhl deku. Sotva se uvelebil na polštářích, kývl směrem k Temmeru, který visel v pochvě na pelesti postele. „Hawkinsi, prosím, podej mi ho." Poklepal rukou na polštář vedle sebe a já na něj zbraň položil.
Dotkl se ho rukou a na sekundu zavřel oči. Na jeho unavené tváři se rozhostil klid. „Děkuji, příteli."
„Rádo se stalo."
Otevřel oči a pravou rukou pohladil jílec Temmeru. „Ano, tobě také, Hawkinsi. Nebýt tvého rychlého uvažování, všechno by bylo mnohem mnohem těžší."
Ney se zamračil. „Kdyby nebylo Hawkinse, vrtal by se ti teď Železný princ v mozku ukazováčkem."
Leigh se zasmál. „Ha, ani náhodou! Stačil bych Temmer znovu popadnout včas."
„To tvoje ‚včas' jsi prováděl hlemýždí rychlostí. Kdyby Hawkins neomotal Wresaka řetězem, tak bylo po tobě. Vlastně, nejspíš po nás po všech."
Leigh na okamžik přivřel oči. „Wresak... Ano, byl to Wresak."
Pohlédl jsem na Neye. „Znáš sullanciriho jméno? Jak to?"
„Tenhle příběh se vypráví mezi zbrojíři. Král Norivy měl slabého a nemocného syna jménem Wresak. Napadlo ho, že pro něj nechá kováře vyrobit železné tělo. Tělo, které by pro něj udělalo totéž, co Temmer pro Leigha. Princi se v něm ale vůbec nelíbilo. Vylezl z něj a už nikdy ho nepoužíval. Zůstalo v norivském paláci až do útoku Kree'chuca. Wresakův nejmladší pravnuk, který se také jmenoval Wresak, se domníval, že Železného prince využije k porážce aurolanských

hord. Na začátku s nimi skutečně bojoval, ale pak v něm převážila touha po moci. Stal se Chytrininou hračkou. Zradil své bratry. A zradil svůj národ."
Leigh pomalu přikývl. „Znal jsem ten příběh, ale myslel si, že se mi jen zdál. A možná se mi skutečně zdál - když jsem v ruce držel Temmer."
Ney se zamračil na zasněného Leigha a pak pokrčil rameny. „Alespoň si myslím, že to byl právě on. Když ne, tak někde venku běhá ještě jeden."
Leighovi se rozzářily oči. „Ať si přijde. Udělám s ním stejně krátký proces jako s tímhle."
Vyměnil jsem si s Neyem rychlý pohled a poplácal Leigha po noze. „Pořádně se vyspi." Vykoukl jsem oknem za jeho postelí a spatřil jen déšť, valící se z tmavé oblohy. „Nejspíš se tady trochu zdržíme."

Dali jsme si s Neyem něco malého k snědku a vyrazili hledat lorda Norringtona. Našli jsme ho v jiném hostinci ve společnosti prince Augusta, prince Scrainwooda a několika dalších poradců. Scrainwood měl námitky proti naší přítomnosti, ale lord Norrington nad nimi mávl rukou. „Kdyby nebylo jich, neseděl bych tady. Zůstanou."
Velitelé výpravy se chmuřili nad mapou pobřeží Okrannelu. Mirvostok se nacházel na východním břehu, třicet nebo čtyřicet mil od Croztu. Pobřežní cesta, vedoucí do Croztu a odtud na jih do Svarskye, představovala nejrychlejší pozemní spojení s hlavním městem Okrannelu. Průchod nitrem poloostrova činily nemožným nejvyšší hory v zemi bez jediného schůdného průsmyku. Jedinou opravdu velkou překážkou na pobřežní cestě do Croztu byla řeka Dnivep, jež téměř dokonale oddělovala poloostrov od okolní pevniny. Nad říčním údolím se klenul jediný most - Radojský, který mohla i jediná četa snadno ubránit třeba proti celé armádě.
Plavba do Svarskye po moři kolem Croztu však rovněž představovala problém. Starousedlíci nám řekli, že se moře takto chová jedině tehdy, když je Tagothcha vzhůru, takže nebylo těžké uhodnout, že Chytrinini vojáci probudili mořského weiruna. I když nás weirun zátoky dokázal ochránit a udržet ve svém panství klidnou hladinu - díky hojným darům místních rybářů - hněv Tagothchy znamenal, že tu jsme uzavřeni a nemůžeme vyplout dříve, než ho celá záležitost přestane bavit.
Situaci ještě zhoršovalo to, že po pobřežní cestě již dorazili uprchlíci z Croztu a shromáždili se v Mirvostoku. Jejich vyprávění nebyla ani trochu hezká a nezdálo se, že by příliš přeháněli. Bylo pravděpodobné, že alespoň část sil, které dobyly Crozt, nyní vyrazí podél pobřeží k nám. Obranné možnosti města nebyly ze strany pevniny špatné, ale soustředěnému aurolanskému útoku mohly odolat jen stěží. Ostatně, Chytrina neměla vůbec zapotřebí Mirvostok dobývat. Stačilo v něm jen uzavřít náš expediční sbor, aby nemohl posílit obranu ohrožené Svarskyi.
Princ Scrainwood se prstem dotkl mostu na mapě. „Navrhuji, abychom sem vyslali oddíl. Pouhá hrstka vojáků zde dokáže zastavit Aurolaňany, pronásledující uprchlíky. Kavalerie prince Augusta a Orioská garda by to měly zvládnout. Vy ostatní se pak budete moci nepříteli vyhnout a vyrazit na pomoc Svarskyi."
Princ Augustus se usmál. „Ano, tak to bude nejlepší. Přesun vojáků odtud k mostu zvládneme během chviličky."
Pochmurné úsměvy a přikyvování všech přítomných naznačovalo, že plán bude přijat, ale lord Norrington stále mlčel a upíral pohled na mapu. Přiložil si levou ruku na ústa a pravou přejel po jílci dýky u pravého boku. Podivil jsem se, po čem tak usilovně pátrá, a pak mi to najednou došlo.
„Samozřejmě." Usmál jsem se a hned zvedl ruce, abych se omluvil za svou šeptem pronesenou poznámku. „Odpusťte mi."
„Ne, ne, Hawkinsi, nemusíš se omlouvat." Lord Norrington ukázal levou rukou na mapu. „Řekni mi, co vidíš."
Protlačil jsem mezi lidmi kolem stolu až do první řady. „Vidím hned několik vědí. Flotila, se kterou jsme se utkali, připlula pravděpodobně z Croztu, muselo jí trvat alespoň osm hodin, než na nás mohla zaútočit. To znamená, že špehové na Wruoně použili arcanslata, aby o nás Aurolanany informovali. Svým útokem a také tím, že získali samotné Srpové moře na svou stranu, učinili z Mirvostoku jediný přístav, do kterého jsme se mohli uchýlit. Když se o nás jejich loďstvo dozvědělo s předstihem osmi hodin, pak totéž platí i o pozemní armádě. Je tedy pravděpodobné, že jejich vojáci už obsadili Radojský most nebo jsou dokonce na naší straně."
Lord Norrington se podíval na prince Scrainwooda. „Myslím, že to Hawkins vysvětlil velice přesně. Kdybych nechal vás dva jít, mohli byste narazit na početnou aurolanskou armádu - větší, než byste dokázali zvládnout."
Scrainwood vrhl mým směrem zlý pohled, pak kývl lordu Norringtonovi. „Uvědomuji si ten risk, ale máme snad jinou možnost?" Z jeho následující otázky čišel sarkasmus: „Máš snad jiný plán, Hawkinsi?"
Zřejmě očekával, že budu mlčet, ale spletl se. „No, pokud by se nám podařilo vylodit oddíl severně od mostu a obsadit ho nebo zničit, odřízli bychom vojska, která proti nám nyní táhnou. Zároveň bychom tak snížili počet nepřátel, na něž narazíme v Croztu nebo Svarskyi."
Scrainwood sledoval na mapě prstem čáru pobřeží kolem mostu. „Je to tu dokonale nepřístupné, samé skály a útesy. Nejbližší místo vhodné k vylodění se nachází dvacet mil severně od mostu."
„Vodpusťte, Blahorodí, ale vono to nejní ouplně tak." Prošedivělý místní rybář se poškrabal na krku. „Tuhle mapu kreslili z královskýho nařízení. Ale pašeráci vodtud a z vokolí přej věděj vo místech, kde je s loďma možný přistát. Skály tam sice sou vysoký, ale hnízděj na nich ptáci a vobčas tam uvízne vovce, takže se tam vylízt dá. Aspoň se tím teda chvástaj ti pašeráci."
Scrainwood zrudl, ale princ Augustus se tiše zasmál. „Dobrá, Hawkinsi, řekl bych, že tvůj plán má něco do sebe. Jediný problém je, že žádná z našich lodí nemůže po takto rozbouřeném moři doplout až k útesům. Nebo jsi snad vyřešil i tohle?"
Nejistě jsem pokrčil rameny. „Jak pozná Tagothcha lodě, které mu přinesly dary výměnou za bezpečnou plavbu?"
Rybář se usmál a odhalil asi půltucet žlutých zubů, nerovnoměrně roztroušených po čelistech. „My mu dáváme víno. Vono Tagothchovi ani moc nejde vo ňákou velkou kvalitu a taky se dá snadno voklamat. Vobčas, když sou špatný

časy, tak mu tam lijeme i vocet. Dycky necháme víno stéct po boku lodi. A von pak po čichu pozná, kerá loď vobětovala a kerá ne."
„Jen loď? A nezáleží na tom, kdo se na ní plaví?"
„Řek bych, že ne, mladej pane."
Tleskl jsem rukama. „Skvělé. Heslin mi vysvětloval, jak funguje arcanslata, a říkal, že tu platí magický Zákon nákazy - když se nějaká věc dotýká jiných věcí, získává část jejich podstaty. Ukořistili jsme několik menších lodí, na kterých můžeme vyslat na sever oddíl, aby zničil most. Ale i zbytek naší flotily může vyplout na moře, když se nám podaří Tagothchu oklamat. A to tak, že rozebereme některé aurolanské lodě a kusy dřeva z nich přibijeme na trupy těch našich - díky této ‚magické nákaze' si bude weirun myslet, že celá naše eskadra má právo plout po Srpovém moři."
Lord Norrington zamhouřil oči a věnoval mi uznalý pohled. „Chceš tím naznačit, že tak dobře rozumíš magii, Hawkinsi?"
„Ne, můj pane. Ale můžete se zeptat Heslina a ten vám má slova potvrdí."
„Tak jak tedy..."
Začervenal jsem se. „Je to jen kamufláž, můj pane. Dokud budeme vypadat jako aurolanská flotila, nic nám nehrozí. Než náš podvod někdo odhalí, budeme už dávno ve Svarskyi nebo se dokonce Chytrina na Tagothchu rozzlobí, přestane mu přinášet oběti a dá nám šanci získat ho na svou stranu."
„Ano, už rozumím. Děkuji ti."
Princ Augustus se zamračil. „Hlavní potíž vidím v tom, že pokud náš plán uspěje, vyplujeme odtud a necháme velkou aurolanskou armádu tady na jihu, jen několik mil před Mirvostokem."
„To je pravda. Což znamená, že musíme město evakuovat. Začneme se tím zabývat, hned jak vyšleme jednotku na sever k mostu." Lord Norrington kývl a pak ukázal na prince Augusta. „Nebudeš s sebou sice moci vzít koně, ale i tak se ujmeš velení této výpravy. Tvým zástupcem bude princ Scrainwood. Navrhuji, abyste s sebou vzal lidi, kteří umí dobře šplhat."
„To udělám. A dám také přednost lidem s jasnou myslí." Princ kývl na mě. „Pokud dovolíš, lorde Norringtone, vyberu si do svého oddílu tvého pobočníka, tvého syna a dokonce tady Mistra Carvera."
Scrainwood se zamračil. „Jsou to jen chlapci, Auguste."
„Chlapci to byli v Atvalu, Scrainwoode. Ale sullanciriho zabili opravdoví muži. Neptej se, proč je beru s sebou. Ptej se raději, proč bych to neměl udělat."
Lord Norrington se podíval na Neye a na mě. „Kdybyste byli jen chlapci, nepustil bych vás - je to nebezpečný podnik. Ale důvěřuji vám. Jděte a nechť vás ochraňuje sám Kedyn."

Kapitola dvacátá pátá

Vyrazili jsme dalšího dne, sotva slunce zmizelo pod hladinou Srpového moře. Dvě z menších lodí, které jsme ukořistili na nepřátelské flotile, zvedly kotvy a napnuly plachty. Déšť stále bičoval naše paluby a oblohu rozrývaly blesky. Balisty na ostatních galérách vystřelovaly vysoko do vzduchu koule hořící smůly, ale snadno jsme se jim vyhnuli. Nad eskadrou se rozléhaly poplašné výkřiky o útěku zajatců, my jsme však nechali lodě pronásledovatelů daleko za sebou a proklouzli kolem poloostrova na otevřené moře.
Jakmile jsme opustili zátoku, zvedly se za námi v jejím ústí ještě větší vlny a nemilosrdně se vrhly na pobřeží. Jedna z galér, které nás stíhaly, se dostala příliš daleko a stala se terčem zuřivého náporu vod. Loď se jen s obtížemi otočila a zamířila zpět do bezpečí, jen o vlásek se přitom vyhnula nebezpečným mělčinám v ústí zátoky.
K nám se moře během plavby chovalo shovívavě, přesto jsme se všichni cítili mizerně. Déšť se nám vytrvale snášel na hlavy a nové oděvy před ním nedokázaly ochránit. Větší část uplynulého dne jsme strávili stahováním mrtvých řvounů a výrobou jakýchsi přehozů z jejich kožešin, které měly skrýt naše kožená brnění. Heslin si sice nebyl jistý, zda nám to pomůže oklamat Tagothchu, ale prohlásil, že to rozhodně ničemu neškodí. Naštěstí slunce schované za mraky i celkově studené ovzduší bránilo kožešinám, aby začaly páchnout opravdu nesnesitelně.
Každá loď měla třicet šest členů posádky. U vesel jsme se po dvanácti střídali každou hodinu. Oddíl tvořili výhradně dobrovolníci, kteří reprezentovali všechny části naší armády. Veleli mu princové Augustus a Scrainwood, ale na každé lodi se kromě lidí nacházel ještě tucet Loquelfů. Na té naší byla navíc přítomna i Vřela a urZrethi Faryaah-Tse Kimp.
Účast posledně jmenované mě opravdu překvapila. To kvůli její velikosti - zdálo se mi, že někdo tak malý nedokáže vyšplhat na tři sta stop vysoký útes, navíc takový útes, který mapy považovaly za nepřekonatelný. Jak vyleze nahoru se stoyardovým lanem omotaným kolem svého dětského těla jsem si vůbec nedokázal představit.
Jednou, když jsem stál na houpající se přídi lodi, jsem se na svou společnici s kůží barvy síry usmál. „Jsi si jistá, že tam dokážeš vyšplhat?"
„Jsem z Tsagulu. Celý život jsem strávila v horách."
„To vím, ale myslel jsem si, že urZrethiové žijí uvnitř hor a nelezou na povrchu po jejich srázech."
„Dokonce i uvnitř se umění šplhat hodí, Hawkinsi." Opřela se levou rukou o bočnici lodi a vložila prsty do mezery mezi dvěma špatně přiléhajícími prkny. „A tady je důvod, proč polezu jako první."
Prsty její levé ruky jako by na okamžik ztuhly. A pak, pak začaly jednoduše splývat. Během chviličky se její ruka proměnila v ostrý klínovitý útvar, který pronikl hluboko do štěrbiny. Ozval se zvuk praskajícího dřeva, kousek boč-nice se odštípl a zvedl se vzhůru. Pravou rukou ho odhodila stranou. Až tehdy jsem si všiml, že se špička její levice stala miniaturním kvádrem, s jehož pomocí prkno odlomila. Ale to už začínala znovu měnit tvar. Než jsem se nadál, získala její levá ruka opět původní podobu a hravě pohnula prsty.
Otevřel jsem ústa, ale nedokázal ze sebe vydat jediného hlásku.
Faryaah-Tse se široce usmála. „Těla urZrethiů jsou do jisté míry tvárná. Řekla bych, že je tato schopnost občas...

užitečná."
„To asi ano." Nejistě jsem pokrčil rameny. „A nenosíte tedy žádné zbraně ani brnění, protože..."
Během chviličky se její ruka prodloužila a zpevnila do podoby široké čepele krátkého meče. „Proč se neustále bát, že ztratíš něco, co nepotřebuješ? Sice nemohu vystřelovat kousky vlastního těla jako šípy, ale v boji tváří v tvář je tahle schopnost k nezaplacení."
„Ale copak to nebolí, když tě do ní někdo sekne?"
Faryaah-Tse pokrčila rameny a její ruka se opět stala docela obyčejnou. „Když někdo někoho sekne, tak to, pokud vím, bolí vždycky."
Usmál jsem se. „To máš pravdu."

Plavba na sever nám trvala jen necelé tři hodiny, pak jsme objevili malou pašeráckou zátoku, přistáli a vytáhli lodě na břeh. Připoutali jsme je ke kamenům pevnými lany, protože právě začínal příliv a bylo jasné, že si je do našeho návratu voda vezme zpátky. Ozbrojili jsme se. Vzal jsem si jen meč a dlouhý řvounský nůž. Lukostřelbu měli v naší skupině na starosti Loquelfové.
Faryaah-Tse vylezla na skálu stejně snadno, jako bych se mohl já na všech čtyřech proběhnout podél pobřeží. Po překonání první stovky stop jsem už měl potíže ji zahlédnout, ale v neuvěřitelně krátkém čase přilétlo seshora lano a jeho konec dopadl na kameny pod útesem. Jako další se nahoru vyšplhal Ney, kolem pasu měl ještě dva kotouče lana, po něm následovala dvojice alcidských válečníků ze západu. Když už z útesu viselo celých pět silných provazů, zahájili jsme výstup i my ostatní. Většina šplhala vlastními silami a ti, kteří to nedokázali - například Heslin, byli nahoru vytaženi jako poslední.
Tři sta stop na první pohled nevypadá jako velká vzdálenost, ale když je skála mokrá a kluzká, když vás zebou prsty a když je vaše oblečení promočené a nepohodlné, zdá se, že výstup snad nikdy neskončí. Nohy mi sklouzly hned několikrát a bolestivě narazily na skálu. Jednou jsem málem spadnul, ale opasek se mi zachytil o jakýsi výstupek a udržel mě tak dlouho, dokud jsem nohama znovu nenašel oporu. Kousek před vrcholem útesu jsem už měl ramena a záda v jednom ohni a nohy se mi třásly.
Ney mě popadl za límec ze řvounské kožešiny a vytáhl k sobě na plochý vrchol útesu. Před sebou jsem zahlédl postavy dvou Loquelfů, jak se kra na kopci, za kterým se otevíralo rovinaté vnitrozemí Okrannelu. Pobřežní cesta se měla nacházet asi dva tucty yardů za temenem tohoto kopce - pokud ovšem byly naše propočty správné.
Vstal jsem a opatrně se připlížil k elfům. V šedivém světle měsíce, které se občas prodralo mezerami mezi mraky, jsem spatřil Radojský most. Klenul se přede mnou nad řekou Dnivep v celé své kráse. Jeho čtyři mohutné kamenné pilíře vystupovaly z mlhy nad hladinou. Nad mostem čněly malé obelisky a na jejich špičkách plály ohně - v jejich záři vypadala stavba tajemně, skoro přízračně.
Neuvědomil jsem si, jak obrovský most ve skutečnosti je, dokud mi nedošlo, že nás od jeho bližšího konce dělí ještě celá míle. Musel být dlouhý alespoň pět set yardů. Jedinou útěchu pro mě představoval fakt, že obelisky nejsou přece jen dost velké na to, aby v nich mohla být ubytována stráž, jak se mi po prvním zběžném pohledu zdálo.
Kolem půlnoci jsme se všichni shromáždili na vrcholu útesu. Loquelfové vyrazili napřed a zmizeli v lese na severní straně strže, my ostatní jsme postupovali po cestě. Předpokládali jsme, že řvouni a vylaenové na mostě vidí dobře i za tmy, ale o tom jak dobře jsme se mohli jen dohadovat. Doufali jsme proto, že nás budou považovat za posily, a tak v čele našeho oddílu kráčela Faryaah-Tse zahalená do vylaení kožešiny.
Vřela se vydala na průzkum spolu s Loquelfy a vrátila se k nám, když jsme se nacházeli před poslední zatáčkou cesty jen pár desítek kroků od mostu. „Dvacet řvounů na tomto konci a zřejmě stejný počet i na druhém. A uprostřed, mezi obelisky se schovávají dva vylaenové. Mají odtud dobrý výhled oběma směry."
Princ Augustus přijal hlášení na vědomí kývnutím hlavy. „Mohou lučištníci zabít vylaeny?"
„Na dvě stě padesát yardů? V noci a za deště? Nemožné," zavrčel Scrainwood.
Leigh zavrtěl hlavou tak prudce, že mu z ní spadla řvounská kapuce. „Na tom nezáleží. Ať střílí na nejbližší řvouny. Ty zbylé smeteme jediným útokem a dostaneme se k vylaenům rychleji, než stačí zareagovat."
„Dobrý plán." Princ Augustus poslal Vřelu zpět k Loquelfům, aby jim oznámila jejich úkol. Leigh si mě a Neye odvedl kousek stranou.
„Poslouchejte, držte se při mně. Rychlost je tady klíčem k vítězství." Usmál se a dotkl se rukou jílce Temmeru. „První, rychlý, vítězný."
Na rozkaz prince Augusta jsme vyrazili a rychle pochodovali po cestě. Sotva jsme se k mostu přiblížili na dohled, všiml jsem si, že většina řvounských strážců leží na zemi a spí. Jen hrstka jich přecházela sem a tam nebo se opírala o zábradlí a zírala dolů na řeku. Plameny na obeliscích vrhaly matné odlesky na jejich mokré kožešiny, náš oddíl však tonul ve tmě a dešti a dlouho unikal pozornosti Aurolaňanů.
Byli jsme od nich vzdáleni necelých třicet yardů, když si nás hlídky konečně všimly. Dva se k nám nedbalou chůzí vydali a jeden zvedl ruku. Krátce zavyl, ne příliš nahlas, ale zcela nepochybně od nás očekával odpověď.
Dříve, než jsme mu stačili něco říci a než princ Augustus vydal jakýkoli rozkaz, tasil Leigh Temmer a rozběhl se k mostu. Při každém kroku rozstřikoval na všechny strany špinavou vodu z kolejí, vyjetých na cestě četnými vozy. V jeho útoku bylo šílenství, které zasáhlo i mě, takže jsem vystartoval vteřinu po něm. Stejně jako on jsem tasil meč, za zády mi zazněl Neyův pokřik. Na cestě i na mostě zběsile tančily vodní kapky, všechny zvuky kromě trhaného burácení vlastního dechu mi připadaly vzdálené a neskutečné.
Řvouni před námi se probouzeli a odhazovali přikrývky. Někteří se najednou začali pohybovat trhaně - to mezi strážce dopadly první elfské šípy. Jeden řvoun s oběma rukama sevřenýma kolem šípu ve svém hrdle spadl čenichem napřed do velké hnědé louže. Jiné síla šípů otáčela dokola, naráželi do zábradlí mostu a bezvládně se hroutili k zemi. Dva, kteří

se právě pokusili vstát, klesli ihned zpátky na mokrou dlažbu, další se s kňučením stočil kolem šípu, který mu pronikl do břicha až po opeření.
Dodnes si docela jasně vzpomínám na překvapený výraz, který se objevil ve tváři jednoho z násilně probuzených řvounských spáčů. Šíp dopadl na dlažbu jen pár coulů před jeho čenichem a odrazil se od ní takřka kolmo vzhůru. Řvoun se během mrknutí oka posadil, údiv v jeho obličeji se dal jen stěží popsat.
Zůstal tam jen chviličku, dokud si jeho krk nenašel Leighův meč. Řvounova hlava se líně vznesla do vzduchu. Rudá krev se smíchala s černým deštěm, tělo padlo na zem.
Moje obouruční seknutí projelo řvounovi pravým bokem. Čistě jsem ho otevřel a odstrčil stranou. Narazil na zábradlí mostu a tvrdě přistál na zkrvaveném boku. Viděl jsem, jak se pokouší vstát, ale jeho nohy nenašly na mokré dlažbě oporu. Naposledy sebou škubl a pak zůstal nehybně ležet.
Během mrknutí oka jsme pronikli řvounskou linií a běželi dál k vylaenům uprostřed mostu. Jeden se k nám otočil zády a zvedl ruku. Z dlaně mu vytryskl proud zeleného světla. Zamával rukou naším směrem a bylo jasné, že volá na pomoc nestvůry z druhého konce mostu. Druhý udělal krok k nám a připravil se k obraně, lhostejný k urážkám, kterými ho Leigh zasypával.
To, že tam jen tak stál a čekal na nás, nedávalo smysl. Nedokázal jsem pochopit, proč stále nic nedělá, když každý náš krok zkracuje vzdálenost mezi ním a jeho smrtí. Na okamžik jsem si pomyslel, že ho možná zmátly naše převleky, ale pak jsem zahlédl lesk v jeho tmavých očích a s děsivou náhlostí pochopil.
Ještě jsme nebyli na dostřel.
Leigh utíkal krok nebo dva přede mnou a já věděl, že vylaenovým terčem se stane právě on. Jeho křik a zlatá záře Temmeru z něj činily největší hrozbu. A i když byl meč nepochybně velmi mocný, nebyl jsem si jistý, zda svého majitele dokáže ochránit i před kouzlem.
Běžel přímo do pasti a nevěděl o tom. Sklonil jsem hlavu a pokusil se sprintovat rychleji. Leigh mě v běhu ještě nikdy předtím neporazil. Nesměl mě porazit ani teď, bez ohledu na magický meč a náskok, který od začátku měl. Protože kdybych mu to dovolil, zemře.
Až v okamžiku, kdy jsem ho odstrčil stranou a spatřil, jak ve vylaenově pravé dlani rozkvétají jiskry, mi došlo, že odstraněním Leigha z cesty jsem terčem kouzla udělal sebe. Můj přítel začal padat. Pohnul jsem se doprava a skočil, abych se vyhnul Temmeru, jeho jílec mě však zasáhl do kotníku, otočil mě ještě víc a vydal má záda napospas vylaenovi.
Po zlomek vteřiny jsem se díval na spolubojovníky, kteří běželi za mnou. Ney právě přeskakoval padlého Leigha. Asi půltuctů kroků za ním se ke středu mostu hnali Faryaah-Tse, princ Augustus a skupinka alcidských válečníků. Pak mě zasáhla vlna horka a zelené plameny mě zbavily výhledu. Téměř jsem se zalkl odporným zápachem hořící kožešiny.
Těžce jsem dopadl na záda, chodidla mi zasvištěla nad hlavou. Udělal jsem pozpátku kotrmelec a přistál na kolena.
Za sebou jsem zaslechl mokrý a mlaskavý zvuk trhaného masa. Okamžitě jsem se zvedl na jedno koleno a otočil se, abych se tam podíval. Spatřil jsem vylaena, jak se kutálí po dlažbě - na jedné straně hrudníku mu zela rána tak široká, až se zdálo, že mu rameno začíná tam, kde obvykle končí žebra. Po mé pravici se mihla Faryaah-Tse, aby ponořila svou ruku-čepel do prsou druhého Aurolaňana.
Všude na mě visely roztrhané, zkroucené a doutnající kousky řvounských kožešin. Palčivá bolest mi pulsovala mezi rameny, což bylo zřejmě místo, kde mě zasáhlo kouzlo. Můj převlek, třebaže nedokázal oklamat vylaena, na sebe přijal hlavní úder jeho zaklínadla. Jen díky němu jsem zůstal naživu a dokonce bez větších popálenin.
Leigh se zvedl na nohy a v očích mu zaplály šílené plamínky. Udělal krok mým směrem a zvedl zlatou čepel k úderu, pak však zaslechl vytí útočících řvounů a otočil hlavu doleva. Rovněž za vyl a rozběhl se proti novým nepřátelům.
Následovali jsme ho. My jsme věděli, že Leigh není nezranitelný, ale zdálo se, že on sám o tom nemá ani potuchy. Kdyby seděl v sedle válečného koně a měl za zády jednotku těžké jízdy, jistě by snadno pronikl zástupem řvounů, ženoucích se k nám od vzdáleného konce Radojského mostu. Ale pěšky, jen s mečem a svou malou postavou, neměl větší šanci na úspěch, než kdyby se pokoušel hlavou prorazit kamennou zeď.
Zdálo se však, že na útočící řvouny udělaly velký dojem zlaté jazýčky ohně olizující čepel Temmeru. Stali se také svědky záhuby obou vylaenů a mé šťastné záchrany před kouzlem jednoho z nich. Pokračovali sice v běhu k nám, ale znatelně zpomalili. Když na ně Leigh zaječel a roztočil nad hlavou meč, změnil se jejich běh v pomalý krok a někteří, zvláště na krajích, se začali otáčet a ustupovat. Linie řvounů se hroutila.
Mezi zmatené nepřátele vpadl Leigh. Temmer byl v jeho ruce jako malé slunce, dopadal na Aurolaňany s neuvěřitelnou přesností, sekal ruce i nohy, páteře i hlavy. Jeho první oběť se stále ještě svíjela na zemi, když jsem se do boje zapojil já. Bleskovým výpadem jsem poslal špičku meče do hrudi řvouna, pak chytil zbraň také druhou rukou, zvedl ji nad hlavu a rozťal druhého soupeře od ramena až po prsní kost.
Prošli jsme řvounskou smečkou jako nůž máslem a ihned se otočili, abychom ji napadli zezadu. Nestvůry na krajích se pokoušely uniknout, ale žádné se to nepovedlo - čekaly na ně meče Augusta a jeho mužů. Neyův palcát drtil lebky. Na rukou Faryaah-Tse se objevily drápy, které rvaly na cáry břicha a hrdla. Přesekl jsem dalšímu řvounovi krční tepnu a horká rudá sprška rázem zapudila chlad dotírajícího deště.
A nad těmi jatkami se nesl Leighův válečný pokřik, který přehlušoval sténání a kňučení umírajících. Bojoval jsem a zároveň ho poslouchal - po zádech mi přitom běhal mráz. Ne kvůli tomu, že z hlasu mého přítele tryskalo šílenství. Chvěl jsem se, protože jsem s ním ono šílenství částečně sdílel. Stál jsme tam, dešťové kapky se mi pod nohama mísily s rudou krví, ale byl jsem šťastný. Byl jsem hrdý!
Připadalo mi, že můj život měl odjakživa jen jeden jediný cíl - zabíjení.
Znovu jsem se zachvěl. Kolem nás již nezůstal žádný živý nepřítel, a tak jsme pomalu vykročili zpět k severnímu konci mostu. Asi v půli cesty jsem spatřil muže, jak se kra za tělem mrtvého řvouna. Když jsme se k němu přiblížili, zvedl se a

vydal se k nám. Poznal jsem ho okamžitě, i když mu dlouhé mokré vlasy padaly do tváře - Scrainwood. V pravé ruce svíral zakrvácenou dýku, ale meč měl stále schovaný v pochvě. V levici držel řvounský skalp.
Scrainwood mávl svým nožem. „Všichni jsou mrtví. Postaral jsem se o to."
Augustus ukázal směrem, odkud jsme právě přicházeli. „Stráže na jihu jsou také po smrti. Nebo brzy budou."
Princ pomalu zatočil dýkou mezi prsty. „Budou. Dohlédnu na to."
Zvedl jsem ruku. „Jsou mrtví."
Scrainwood otevřel ústa, aby mi něco řekl, ale Heslin ho přísným pohledem zarazil. „Nemáme čas na hlouposti. Pojďte sem. Tento most je potřeba zbořit."
Sotva jsme sešli ze zakrvácené dlažby Radojského mostu, připojila se k nám Vřela a elfští lučištníci. Až na pár mužů s celkem povrchními zraněními - v jednom případě si válečník rozsekl špatným úderem sekyry vlastní nohu -jsme všichni vyvázli bez jediného škrábnutí. Výsledek bitvy se tedy dal nazvat malým zázrakem, za který jsme vděčili dobrému naplánování, momentu překvapení a Leighovu kouzelnému meči.
Mág padl na koleno a přitiskl zdravou ruku k povrchu mostu. „První kouzlo zničí maltu. Vy pak odstraníte dlažební kostky a odkryjete nosníky. Jestli jsou dřevěné, spálíme je. V opačném případě budu muset použít jinou magii."
Zpod jeho dlaně vyšlehla modrobílá záře, pak se po čárách malty rozeběhly nesčetné jiskry jako malí brouci. Točily se a svíjely, doprava i doleva, olizovaly jedny kameny a obloukem se vyhýbaly jiným. Kdyby byl most z ledu a jiskry představovaly prasklinky, rozpadla by se stavba během mrknutí oka. Magické výboje se však zastavily stejně rychle jako předtím opustily mágovu ruku. Žádný z nich nepronikl dál než šest stop od místa, kde se Heslin dotýkal mostu.
Mág se posadil a stáhl si z hlavy řvounskou kapuci. „Tak tohle je zvláštní."
Princ Augustus se zamračil. „Co se děje?"
„Moje kouzlo mělo rozrušit maltu a rozšířit se po celém povrchu mostu."
„Proč se to nestalo?"
Heslin pokrčil rameny a postavil se. „Myslím, že ten most je živý."
Scrainwoodovi překvapením poklesla čelist. „Co je tohle za šílenství? Jak může být nějaký most živý?"
Mág se otočil a věnoval mu studený pohled. „Sídlí v něm weirun."
„Nemožné. Postavili ho přece lidé." Scrainwood zavrhl mágova slova mávnutím obou rukou. „Znič ten most a znič ho rychle!"
V Heslinově hlase se nyní skrývalo ostří. „Jsem člověk. Má kouzla dobře působí na neživé předměty. Kdybych byl starší a vzdělanější, možná bych tento most dokázal s pomocí zaklínadla zničit. Ale nejsem a nedokáži."
„Starší?" Scrainwood se otočil k elfům. „A co vy? Umíte používat magii? Vy jste přece všichni starší."
Loquelfové mlčky hleděli na prince, někteří s mírným pobavením, jiní se studeným opovržením. Vřela jen zavrtěla hlavou.
Tu Faryaah-Tse ukázala na most žlutým prstem. „Podívejte."
Chvíli mi trvalo, než jsem si toho všiml, nejdříve jsem ten úkaz považoval za vlnku dešťové vody stékající po dlažbě a zkreslující obrysy kamenů. Pak jsem si však uvědomil, že to se kameny samotné zvedají a zase klesají. Něco se skrývalo pod povrchem mostu a to něco se pohybovalo našim směrem. Když se to přiblížilo k našemu konci, zastavilo se to a jemně rýplo do řvounských těl. Pak se to na okamžik znovu ponořilo pod kameny, ale jen proto, aby se nám vzápětí zjevilo celé.
Vyrůstalo to přímo z dlažby do podoby, která vzdáleně připomínala lidskou. Mělo to hlavu - beztvarou hroudu, sedící přímo na širokých ramenech. Ruce byly mírně prohnuté a trochu se tvarem podobaly mostnímu oblouku. Přímo ve středu hrudi onoho tvora se skvěl dokonale opracovaný základní kámen. Ramena se směrem dolů zužovala do tenkého pasu, pak se tělo opět rozšiřovalo - bytost měla mocná stehna a široká plochá chodidla.
Weirun mostu vypadal úplně jako most sám, jeho tělo tvořily do sebe zapadající kameny pospojované maltou. Přirozené prohlubně na jeho obličeji sloužily jako oční důlky, ty ale naplňovaly jen černé stíny. Duch se k nám otočil čelem a věnoval nám dlouhý pohled, pak natáhl ruku, aby slabě zatřásl s jedním z mrtvých řvounů.
„Proč se neprobudí?" Hlas měl drsný, odrážel se v něm nářek větru mezi mostními pilíři a obelisky. Ale třebaže se ta otázka vydrala z nelidského hrdla, bylo v ní tolik nevinné zvědavosti, jako by ji vyslovilo malé dítě. „Proč prosakují?"
Heslin kývl hlavu směrem k weirunovi. „Vidíte, princi Scrainwoode, ten most je živý."
Scrainwood neřekl nic, ale princ Augustus se zamračil. „Jak je to možné, Hesline? Tento most není starší než pět set let. Jak může mít vlastního weiruna?"
Mág pokrčil rameny. „Možná, že se duše lidí, kteří během stavby zemřeli, staly jeho součástí. Možná, že byl most prostě příliš důležitý, a proto vyžadoval ducha, který by v něm sídlil. Já nevím."
Faryaah-Tse udělala krok směrem k weirunovi. „Odpusť nám naši nezdvořilost. Neprobudí se, protože jsou mrtví. A prosakují proto, že jsme je zabili."
Weirun vší silou tleskl rukama a kolem nich se rozletěly jiskry. Všichni až na malou urZrethi jsme uskočili zpět -a Scrainwood o trochu dál než ostatní. „Chránili mě. Proč jste je zabili?"
Faryaah-Tse promluvila chlácholivým hlasem. „Nechránili tě. Udělali z tebe past."
„Ne, ne, ne, žádnou past." Weirun dupl nohou. „Slíbili, že přese mě každého pustí."
„Každého? Ne, jen sobě podobné."
„Slíbili! Slíbili, že každého pustí!"
„Je to imbecil a navíc pracuje pro Chytrinu," zavrčel Scrainwood.
Vřela zamhouřila oči a hodila po Scrainwoodovi zlatý pohled. „Když je to imbecil, jak říkáte, tak přece nemůže být odpovědný za své činy."
„To není podstatné, Vřelo," ušklíbl se na ni princ. „Ten most musíme zbořit ať už je živý nebo ne. Navíc je mentálně

zaostalý. Retardovaný." Ukázal prstem na Leigha. „Máš kouzelný meč. Zabij to. Most se pak rozpadne, nemám pravdu?"
Natáhl jsem se, abych zastavil Leighovu ruku, ale nebylo toho zapotřebí. Můj přítel se ani nepohnul.
„Ne!" Ney se postavil mezi Leighem a weirunem a zarazil bodec palcátu do země - scházelo jen málo a skončil by v noze prince Scrainwooda. „Nezáleží na tom, jestli je hloupý nebo ne. Žádné zabíjení."
„Ale ten most musíme zbořit."
Ney zavrčel a zamával Scrainwoodovi před nosem ukazováčkem. „Uděláme to po mém nebo vůbec ne."
Heslin přikývl. „Prosím, Mistře Carvere."
Ney vykročil k weirunovi s otevřenými dlaněmi. „Museli jsme je zabít. Víš, nedlouho předtím, než sem přišli tihle, prošli po tobě ještě jiní. Pamatuješ?"
„Pamatuji."
Ney mluvil měkce, stejným tónem, jakým se mnou hovořili rodiče, když jsem byl ještě malý. I když se weirun možná narodil spolu s mostem, podle věkových měřítek bohů a duchů to bylo stále jen dítě.
Ney se laskavě usmál. „A určitě si pamatuješ, že se báli. Že se hrozně moc báli."
Weirun si velkou kamennou rukou pohladil tvář. „Z jejich očí na mě pršelo."
„Protože měli strach, velký strach. Někdo je pronásledoval." Ney mluvil pomalu jako by vyprávěl dítěti pohádku. Jako prvnímu z nás mu došlo, že je weirun dítě a ne pomalý ani zaostalý, za jakého ho považoval Scrainwood. Je pomalý, ale pomalý tím způsobem, jakým řeka po staletí vytrvale podemílá skály. Neyovo jednání s weirunem je jediné možné.
Ney se posadil a zkřížil pod sebou nohy, weirun udělal totéž. „To kamarádi těchto mrtvých pronásledovali vyděšené lidi. Odešli odtud. Prozatím. Ale vrátí se. Na tom konci cesty je spousta dalších lidí, kteří mají strach. Až se ti zlí vrátí, vyděšení lidé budou utíkat nebo padnou, budou prosakovat a zemřou."
„Budou prosakovat a zemřou." Weirun natáhl ruku a strčil do jednoho z řvounských těl jako do mrtvého kotěte.
„Zemřít je špatné."
„Vždycky pomáháš lidem. Musíš být kvůli nim silný. Umožňuješ jim překonat řeku. Chráníš je." Ney se usmál. „Chráníš je velmi dobře."
Weirun pomalu přikývl. „Chráním je."
„Ale ti zlí se už brzy vrátí. Využijí tvou sílu, aby ublížili ostatním. Budeš pomáhat těm zlým. Budeš jim pomáhat a jiní pak budou prosakovat a umírat." Neyův hlas se zachvěl. „Spousta lidí zemře, když budeš pomáhat těm zlým."
„Zemřít je špatné."
„Zemřít je velmi špatné." Vzdálené burácení hromu podtrhlo Neyova slova. „Jestli chceš, můžeš nám pomoci zastavit ty zlé."
„Ano, pomohu."
„Ale cena bude vysoká. Bude obrovská. Ale menší než vědomí, že ubližuješ ostatním. Rozumíš tomu?"
Weirunova hlava se otočila dokolečka a rozhlédla se po mostě. „Když tu budu, jiní zemřou."
„Ano."
„Když tu nebudu, zemřu já."
Ney se kousl do spodního rtu a oči se mu zaleskly. „Budeš navždy žít v lidských vzpomínkách."
„To nestačí."
„Co?"
„Byl jsem zlý. A už nebudu. Už nebudu dělat bolest, ale vím, co to je." Weirun natáhl ruku a dotkl se Neyových prsou. „Pomůžeš mi odčinit bolest, kterou jsem způsobil."
„Pomohu."
„Slib mi to."
„Slibuji," odpověděl Ney drsným šeptem.
Weirun se postavil na nohy a jednou rukou zvedl i Neye. Duchova druhá ruka se pak dotkla vlastního hrudníku a vytáhla z něj základní kámen. Zářil a jiskřil vnitřním ohněm, během okamžiku se proměnil z mrtvého kusu skály v nádherný diamant. Weirun jej vtiskl Neyovi do ruky, pak mého přítele lehce odstrčil - to stačilo, aby přistál na zádech několik stop za koncem mostu.
Kousek po kousku, kámen po kamenu se weirun začal rozpadat. Za jeho zády, přesně v nejvyšším bodě mostního oblouku se objevila široká prasklina. Obelisky se třásly a kácely, ohně z jejich vrcholků se mihotaly ve vzduchu a jeden za druhým zhasínaly. Celé velké úseky dlažby se propadaly a mizely nám z očí. Vzduch naplnily zvuky praskající malty a padajících kamenů. Most se rozpadal stále rychleji a rychleji, četné úlomky dopadaly až na cestu a nutily nás couvat. Velké kameny se řítily dolů do údolí, dunivě narážely jeden na druhý a mizely ve tmě.
A pak z mostu najednou nezůstalo nic. Poslední kameny se propadly do hlubin a vzaly s sebou mrtvoly řvounů i kousky weirunova těla. Ani masivní mostní pilíře nevydržely zhroucení kolosu. Podlehly vytrvalému bušení četných kamenů, které se při pádu odrážely od stěn rokle. První z pilířů se rozštípl na dvě poloviny a majestátně se sesunul do vody, po chvíli ho následovaly i tři zbývající. Ohodila nás sprška bahna a drobných kamínků, pak se konečně rozhostilo ticho.
„No, alespoň tohle jsme zvládli," zavrčel Scrainwood.
Minul jsem ho, aniž bych mu věnoval jediný pohled a poklekl vedle Neye. Tiskl si zářící základní kámen k hrudi, zjevně lhostejný ke studené bahnité louži, ve které ležel. „Je ti něco?"
„Jeho jméno bylo... je Tsamoc." Když to Ney vyslovil, záře drahokamu na okamžik zeslábla. Ney se usmál a přikývl jako kdyby slyšel nějaká slova, která mi unikla, pak se zadíval přímo do mých očí. „Cítím se trochu mokrý a trochu falešný. To je všechno."

Popadl jsem ho za jednu ruku a Leigh za druhou. Vytáhli jsme jej na nohy a já mu věnoval slabý úsměv. „Tomu falešný tak trochu rozumím. Také se tak cítím."
Princ Augustus k nám přišel a položil pravou ruku Neyovi na rameno. „Hlavně pamatuj, že to, co jsi udělal, zachránilo mnoho životů."
„To, co on udělal, zachránilo životy." Neyovi zaplály oči. „Až tahle válka skončí, dostane se vám slávy a vděčnosti za vítězství. Snad si potom vzpomenete na ty, kdo se obětovali, aby vám toto vítězství umožnili."
Princ Augustus přikývl a v tichosti vykročil zpátky k zátoce, kde na nás čekaly lodě. Výraz jeho tváře svědčil o tom, že si vzal Neyova slova k srdci. Za ním však šel princ Scrainwood, a i když mu maska zakrývala většinu obličeje, jeho úsměšek a v ruce pevně sevřený řvounský skalp jasně vypovídaly o tom, že i kdyby Neyova slova slyšel, nedokázal by jim porozumět.
Ale to, jak hluboké jeho neporozumění ve skutečnosti je, jsem měl zjistit až mnohem později.

Kapitola dvacátá šestá

Návrat k lodím byl daleko snazší než cesta k mostu, už jen proto, že je spouštění po lanech lehčí než šplhání na kluzký útes. Cestou zpátky jsme toho příliš nenamluvili. Vyplutí mě zastihlo chvějícího se a schouleného u bočnice galéry. Věděl jsem, že se nechvěji ani zimou ani kvůli dešti.
Bylo zajímavé, že jsem ani na okamžik nezapochyboval o tom, zda jsme učinili správnou věc. Aurolanští válečníci museli být zlikvidováni. Most musel být zničen. Jedině tak jsme mohli pomoci strádajícím obyvatelům Croztu a Svarskye. Náš čin zachránil nesčetné životy, životy, které by jinak pohltil aurolanský příval.
Ale pocit radosti ze zabíjení, opojení vlastní silou - to bylo špatné. Jistě, každý příběh o statečných válečnících, který jsem kdy slyšel, obsahoval pasáž o tom, jak oslavovali svá vítězství. Ovšem tyto příběhy a písně vymýšleli výhradně lidé, kteří se nikdy nesetkali s hrdiny, jejichž činy tolik opěvovali. Pocity a pohnutky postav hrdinských zpěvů se proto dost možná zcela lišily od toho, co prožívali skuteční lidé. Alespoň mi to tak v tu chvíli připadalo.
Leigh se pomalu posadil na bočnici vedle mě, pochvu s mečem sevřel mezi koleny. Jílec zbraně se dotýkal jeho čela, špička hladila hrbolatou palubu. Jeho ruce se pevně držely záštity. Pleť znovu, stejně jako po bitvě o Srpové moře, získala mrtvolně šedý nádech. Jen na několika místech rušily její jednotvárnost tmavé pruhy - zaschlá krev, kterou déšť ještě nestačil smýt.
„Vsadím se, že jsi už složil báseň o bitvě na Radojském mostu."
„Už jsi někdy slyšel slovo, které by se rýmovalo s mostem?"
„Ne."
„Vymyslet ho je ještě těžší, než samotný boj." Pravou rukou si promnul čelo. „Hawkinsi, tam na mostě jsi..."
„Nemluv o tom."
„Ne, já musím. Musím." Leighův hlas se na chvíli vytratil, jako by mu najednou došla síla. „Zachránil jsi mi život. A málem jsi kvůli tomu zemřel."
Pokrčil jsem rameny. „Trochu to bolí, ale ten řvounský přehoz mě zachránil."
„Poslouchej mě, Hawkinsi. Prosím." Zhluboka se nadechl. „Když jsi do mě strčil, věděl jsem, co jsi udělal, ale něco ve mně to odmítlo pochopit. To něco vidělo ve tvém činu útok. Ublížil jsi mi. Zradil jsi mě. Ne, počkej, nech mě domluvit. A když jsem se zvedl, chtělo to něco, abych ti rovněž ublížil. Abych tě potrestal. Pak řvouni zavyli a já pochopil, že oni jsou tou pravou hrozbou. A tak jsem na ně zaútočil."
Tmavá maska ostře kontrastovala se zářící modří jeho očí. „Temmer, on... hodně mi pomáhá. Jsem s ním rychlejší. A jistější. Dělá ze mě hrdinu."
Strčil jsem do něj levým ramenem. „Hrdina jsi byl přece už předtím, než jsi ho našel, Leighu. V Západním lese jsi sám vyrazil pro pomoc. Pak jsi čelil temeryxovi a zachránil Neyovi život."
„To všechno je sice pravda, ale ve skutečnosti, Hawkinsi, jsem se nikdy jako hrdina necítil. Běžel jsem pro pomoc, protože jsem se prostě bál zůstat. A postavil jsem se mezi temeryxe a Neye, protože jsem měl hrůzu toho, co by lidé řekli, kdyby tam zemřel a já pro něj ani nehnul prstem." Leigh zavřel oči. „Byl jsem hrdinou ne díky statečnosti, ale kvůli strachu. S Temmerem je to jiné. Většinou."
„Co myslíš tím většinou?"
Leigh poplácal meč. „Nepamatuješ si? Poslední bitva mě zlomí."
„Jistě. Ale ta poslední bitva se odehraje teprve až budeš starý a vnoučata budou bojovat o místo na tvém klíně, z něhož by lépe slyšela tvé příběhy."
Leigh se zasmál, možná až příliš strojeně. „Byl bych opravdu rád, kdyby to tak dopadlo, Hawkinsi, ale to se nestane. Abys věděl, můj milý příteli, ten meč se mi neustále zabodává přímo do hlavy. A pomalu mě užírá. V Atvalu jsem všechny zachránil, ale teď, teď mě nutí přemýšlet. Tehdy jsem zabil deset řvounů, ale nyní si lámu hlavu nad tím, zda by jich pravý hrdina neměl zabít tucet nebo ještě víc. Překonám svého otce? Nebo dokonce hrdiny z dob Velké vzpoury? Temmer mě tlačí kupředu, dodává mi troufalost. Ale také lehkomyslnost."
Otočil jsem se k němu. „Tak ho zahoď."
„Ne, to nemohu."
„Ale ano, můžeš."
„Ne!" Něžně pohladil jílec zbraně a zamhouřil oči. „Bez něho nebudu ničím."
„Stále budeš mým přítelem."
Leigh se trochu uvolnil. „No, už to samo o sobě hodně znamená. Ale je tu ještě jeden daleko praktičtější důvod, Hawkinsi. Jestli se teď toho meče zbavím, skončí v rukou někoho jiného. Když ten někdo bude našim spojencem, tak

ho Temmer zničí."
„Můžeš ho dát Scrainwoodovi, ale pochybuji, že by ho kdy tasil."
„Ach, jak ošklivé a rafinované. To se mi líbí.“ Leigh se znovu zasmál, tentokrát však bylo v tom zvuku o něco více života. „Když ho ale získá jeden z Chytrininých netvorů, například další sullanciri, tak všichni zemřeme."
„Musí existovat nějaká možnost, jak tě z téhle pasti dostat, Leighu. Nevěděl jsi, co děláš, když jsi ten meč bral."
„Možná ano, Hawkinsi, možná ano." Povzdechl si. „Jediná cenná věc, která zůstala ve městě zničeném dračím ohněm, ve městě, kde je pouhý pobyt spojen s hrozbou smrti? Věděl jsem, že musí být zvláštní, mocný a pravděpodobně nebezpečný, když má tak děsivé strážce. Ale jestli se té věci báli i draci, jestliže nechtěli, aby ji znovu získal člověk - no nebylo to snad něco přesně pro mě?"
„Ano, je to stejné, jako když jsi tancoval s Noldou. Vždycky jsi rád hledal hranice svých možností."
„Pravda." V očích se mu na okamžik zajiskřilo. „Ale Nolda už je jen vzpomínkou. Co myslíš, jak by to po mém boku slušelo Ryhope?"
V jeho hlase byla cítit naděje a z té se zrodila má lež. „Jen hrdina, jako jsi ty, může získat princeznu, jako je ona."
Leigh mě poplácal po pravém rameni a znovu zavřel oči. „Doufejme, že si i ona myslí totéž. Protože pokud ano, Hawkinsi, tak ti slibuji toto. Postarám se, aby z každého příběhu o Leighovi Norringtonovi, velkém hrdinovi, posluchači pochopili, že ty, Tarrante Hawkinsi, jsi byl vždy tím nejlepším přítelem, jakého člověk může mít."

S naší flotilou jsme se spojili hodinu po rozbřesku. Věděli jsme to přesně, neboť se bouře mezitím přesunula k jihu a dovolila nám spatřit slunce. Část loďstva s uprchlíky na palubách unikla do Jerany, zatímco zbytek se plavil na sever, aby se s námi setkal. S pomocí vlajkových signálů jsme Invictu oznámili své vítězství a lord Norrington nám stejnou cestou poblahopřál k úspěchu.
Chvíli jsme na to byli hrdí, pak nám však černý dým, stoupající k obloze nad místem, kde ještě nedávno stával Crozt, vzal všechnu radost i nadšení. Nikdy předtím jsem Crozt neviděl, ale podle ohněm zčernalých trosek jsem usuzoval, že to muselo být úžasné město. Dominovaly mu vysoké věže, nyní rozbité, vyvrhující jazyky ohně a oblaka kouře. Některé kryté chodníky, které je spojovaly, se ještě zachovaly, většina však byla zničena - mramorové klenby popraskaly a propadly se. Bílé hradby se na mnoha místech zřítily, mnohá přístavní skladiště stále ještě hořela.
Dokonce i pod palčivým pohledem poledního slunce visel nad městem noční stín, který jako by vyzařoval chlad. Nevylodili jsme se zde a vyhnuli se zátoce širokým obloukem, třebaže se zdála být opuštěná. Jedinými živými bytostmi, které jsme spatřil na břehu, byli toulaví psi a krkavci hledající zdechliny. Soudě podle početnosti smeček a hejn pobíhajících či se vznášejících nad městem, neměli mrchožrouti o potravu v žádném případě nouzi.
Vpluli jsme do Zátoky Svarskya a zamířili na jihozápad k hlavnímu městu Okrannelu. Za soumraku jsme ve vodě narazili na stopy něčeho, co muselo být strašlivou námořní bitvou. Viděl jsem kousky a úlomky lodních trupů, mezi kterými plavala lidská i řvounská těla. Nesměle je ohlodávaly malé rybky, zatímco ty velké - žraloci a další - si spokojeně dopřávaly nerušené hostiny. Tělo se vždy na okamžik rozhoupalo, pak zmizelo pod zpěněnou hladinou. Když se opět vynořilo, scházela mu většinou ruka či noha, někdy i hlava. Jindy zas kousnutí mořského netvora otevřelo mrtvole břicho a vytrhlo ven střeva. Ta se pak houpala na vlnách jako podivné nitě, kterými by se dala strašlivá rána zašít.
Mezi troskami jsme objevili dvojici zázrakem přeživších mužů - unavenou a zuboženou. Oba měli popraskané rty, kůži jim pokrývaly puchýře a byli napůl slepí. Když jsme jim dali trochu vody, vyprávěli nám o tom, jak okranské lodě vypluly ze Svarskye a porazily nepřátelskou flotilu blížící se od Croztu. Zatímco tedy aurolanské pozemní síly úspěšně oblehly město, zůstávala zátoka stále v rukou prince Kirilla. Oba muži říkali, že se nepřátelům v době jejich vyplutí ještě nepodařilo prolomit severní ani západní bránu, ale nebyli si jistí, co se v metropoli Okrannelu děje nyní.
Té noci jsme mohli na jihozápadě pozorovat vzdálenou záři. Věděli jsme, že přinejmenším část Svarskye je v plamenech a kolem půlnoci jsme narazili na konvoj lodí, směřující pryč z města. Vzali jsme na paluby několik lodivodů, kteří se vyznali v mělčinách kolem přístavní zátoky. To, že se s námi tito muži a ženy bez váhání vraceli do obleženého města, svědčilo o nezlomnosti a odvaze obyvatel Okrannelu.
Tyto vlastnosti v nich do značné míry posilovalo vedení prince Kirilla a statečnost jeho rodiny. Když nařídil evakuaci, poslal pryč všechny své příbuzné - kromě dcerky Alexie, která ještě neodrostla od kolébky. Princ Kirill, vyprávěli okranští lodivodové, s tímto rozhodnutím váhal a řekl svému gyrkymskému poradci, Preyknoserymu. „Nechci, aby má dcera zemřela - a už vůbec ne ve svém rodném městě."
A Gyrkyme prý odpověděl. „Přísahám, že se jí nic nestane. Ale je to tvá dcera. Měla by zde zůstat, aby se toto město naučila milovat stejně, jako ho miluješ ty. Bude pro ně ronit slzy stejně jako ty. A jednoho dne se vrátí, aby ho osvobodila."
Princ souhlasil s poradcovými slovy a obránci města přísahali, že mladičké princezně umožní ve městě zůstat tak dlouho, jak to jen půjde. I když nepřátelé prolomili vnější opevnění, vnitřní hradby stále odolávaly a Okrané nutili Chytrinu, aby za svou agresi platila děsivou cenu.

Dorazili jsme do Svarskye v časných ranních hodinách, hned jak slunce začalo šplhat nad Okrannelský poloostrov. V nejbližším okolí jsme stále mohli spatřit vysoké hrdé věže, kterými se vyznačovala okranská architektura. Překvapily mě jasné barvy, kterými byly natřeny, a kachlíky nejrůznějších tvarů, lemující okna a dveře. Nádherné plastiky, jaké jsem viděl v Yslinu, zde nahrazovaly méně okázalé ozdoby, které dokázaly odolat i surovým severským zimám. Kryté chodníky podél budov byly velmi účelné, neboť dávaly obyvatelům možnost nerušeného pohybu i v době, kdy nad městem řádily sněhové vánice.
Obránci Svarskye nás uvítali hlasitě a přátelsky. Zakotvili jsme s našimi galérami u přístaviště a vyložili vojáky tak rychle, jak to jen bylo možné. Leigh, Ney a já jsme se znovu přidali k lordu Norringtonovi a spolu se dvěma princi,

Vřelou a Faryaah-Tse Kimp se ulicemi plnými sutin vydali hledat prince Kirilla. Okranští vojáci, které jsme cestou potkávali, nás posílali stále hlouběji a hlouběji do nitra města.
Když jsme namáhavě překonávali hromady trosek, oddělující přístav od vnitřních hradeb, došlo mi, že tu nejsou navršeny náhodou, nýbrž mají za úkol zbrzdit postup aurolanských oddílů po jejich případném průlomu. Dala-li se zátoka přirovnat k náboji kola, pak jednotlivé ulice představovaly jeho paprsky. Ty křižovaly menší příčné uličky, a tak se město ze všeho nejvíce podobalo obrovské pavučině. Ulice byly navíc vedeny tak, že žádná z nich nesměřovala od bran ve vnitřním kruhu hradeb přímo k těm ve vnějším. To znamenalo, že obléhatelé museli chtě nechtě používat ulice podél opevnění, čímž se dostávali pod palbu obránců ještě dříve, než vůbec dosáhli vrat.
Prince Kirilla jsme našli celkem rychle a zalíbil se mi hned na první pohled. Byl vysoký a měl srdečný úsměv. Jeho černé kudrnaté vlasy doplňovala bradka a knír, z očí mu hleděla hluboká zeleň sosnového jehličí. Přes kroužkovou košili měl navlečený černý varkoč se znakem vzpínajícího se bílého okřídleného koně na prsou - nyní byl tento obraz pošpiněn zaschlou krví. Stejný erb zdobil každý prapor vlající nad věžemi vnitřních hradeb.
Princ pozdravil lorda Norringtona, jako by to byl jeho dlouho neviděný přítel. „Vítej v mém městě, lorde Norringtone. Všichni jsme příchod tebe a tvých vojáků netrpělivě očekávali. Je mi líto, že se mi pro vás nepodařilo udržet o něco větší kus Svarskye."
„Musím tě obdivovat i za tu malou část, kterou dosud hájíš."
Jediný pohled z hradeb stačil k tomu, abych pochopil, že lord Norrington nelže ani nepřehání. Zatímco bylo vnitřní město stále mocné a jasně zbarvené, za opevněním se otevíral zcela jiný svět, svět zkázy a neštěstí. Červené tašky na střechách byly na mnoha místech strženy a odhalovaly spálené trámy. Věže pokrývala krev a těla jejich původních obyvatel - nebo jejich části - visela dolů z oken či byla přibita hřeby ke střechám a balkónům. Stíny tam dole se zdály být hlubší, nesčetní řvouni, vylaenové a další věci se plížili tmavými ulicemi a uličkami ucpanými nehybnými těly - od mršin koní a psů až po mrtvolky malých dětí.
A nad tím vším vlály aurolanské vlajky. Na standartách civilizovaných zemí se většinou objevovali ušlechtilí bájní tvorové či jiná povznášející vyobrazení, ale Severní horda si vybírala docela jiné motivy. Nad jednou z věží jsem spatřil ohavný praporec s devíti lebkami, nad jinou zelenou vlajku s rudým rozčtvrceným tělem. Další standarta nebyla ničím jiným, než hedvábným šátkem, rozdrásaným temeryxem, jednu dokonce tvořily sešité lidské skalpy.
Princ Kirill se otevřeně zasmál. „Cítím se polichocen, že proti mně Chytrina poslala celé dvě armády. Větší část jedné z nich leží tam dole na ulicích a zapáchá. Mám pár hracích kostek, které používám, když volím mezi několika plány, takže Aurolaňané nikdy neví, kdy a kde zaútočím. Přesto je pro nás toto město ztraceno a už dávno bych nařídil všeobecnou evakuaci, kdyby... Kdyby zde nebyl jeden problém."
Lord Norrington zkřížil ruce na prsou. „Problém? Jaký?"
Kirill ukázal na jednu ze starších věží blízko přístavu. „V této budově byl uschován náš úlomek Dračí koruny, který jsme před staletími získali z rukou Valentina. Je jisté, že právě tento artefakt představuje hlavní cíl aurolanského útoku a v žádném případě nechceme, aby padl Chytrině do rukou."
„A ten problém?"
Princ Kirill se otočil a ukázal na zelenou věž asi tři bloky od místa, kde jsme stáli. „Tato věž byla sídlem vilwanského velvyslanectví. Asi před rokem chtěla skupina mágů prostudovat úlomek Dračí koruny, což jim také bylo ve vší tichosti umožněno. Nikdo nevěděl, že byl úlomek přenesen do věže velvyslanectví, dokonce ani můj otec. Jeho osobní mág tajně souhlasil se zapůjčením, neboť se domníval, že se o něj lidé z Vilwanu dokáží postarat a ochránit ho. Otec o celé věci neví ani teď a já znám pravdu jedině proto, že jeho poradce použil arcanslata, aby mi ji sdělil."
Lord Norrington se trochu nervózně poškrabal na bradě. „Chceš mi říci, že aurolanská vojska už obsadila budovu, v níž se nachází úlomek Dračí koruny?"
„Ano. Zatím se jim ještě nepovedlo prolomit ochranná kouzla, ale je to jen otázkou času. Plánuji proto překvapivý útok na věž a znovuzískání úlomku."
Lord Norrington pomalu pokýval hlavou. „To je riskantní a nebezpečné."
Princ Kirill se usmál. „Mám to chápat tak, že mi pomůžeš?"
„Když vypracujeme skutečně fungující plán, pak ano." Lord Norrington úsměv opětoval. „A protože toho víme více než nepřítel, máme dobrou šanci, že se nám takový plán skutečně podaří vytvořit. Pojďme! Podíváme se na to, abychom mohli vyrazit co nejdříve."

Kapitola dvacátá sedmá

Plán, který vymysleli princ Kirill a lord Norrington - s určitou pomocí princů Augusta a Scrainwooda - využíval výhod, jež nám poskytovala znalost taktické situace v Okrannelu. Zvědové hlásili, že byl Železný princ jediným sullancirim, který se účastnil invaze, a protože Chytrina disponovala pouze čtyřmi Temnými bojovníky, musela jeho smrt představovat těžkou ránu pro její dobyvačné plány. Na druhou stranu, soudilo se, že sullanciri velí každé z aurolanských armád, a do Okrannelu byly vyslány celkem dvě. Nemohli jsme tedy vyloučit ani možnost setkání s dalším Temným bojovníkem.
Věděli jsme však jistě, že dokonce i někdo tak mocný jako sullanciri by se zde ve Svarskyi dostal do nevýhodné pozice. Zničením Radojského mostu jsme odřízli část nepřátelské armády pochodující na jih - na návrat zpět do Okrannelu nyní potřebovala alespoň týden. Předpokládali jsme rovněž, že pokud Chytrina využívá Tagothchu k zablokování naší flotily, musí weirun stále hlásit, že jsme ještě neopustili Mirvostok. I kdyby Aurolaňané postupující na jih dosáhli Mirvostoku a zjistili, že tam už nejsme - a kdyby Chytrina uhodla, že jsme se přesunuli do Svarskye - její schopnost zabránit nám v tom, co jsme se chystali příštího dne učinit, by byla omezena jen na posílání rozkazů s pomocí

arcanslata.
A pokud její schopnosti nebyly tak omezené, pak jsem raději ani nechtěl vědět, co všechno dokáže.
Náš plán byl tak prostý a jednoduchý, že se mohl zdát zoufalým. A nebylo to pouhé zdání. Začal halasným troubením k ústupu po celé délce okranské linie. Vojáci postupně mizeli z hradeb a věží, hlavně na západě, tam, kde to měli Aurolaňané ke Korunní věži nejblíže. Protože nepřátelé nepochybně viděli připlouvat naší flotilu a Okrané navíc již předtím evakuovali velké množství lidí, došel protivník snadno k závěru, že se naše oddíly pokoušejí uniknout z města. A protože by ustupující jednotky nikdy neopustily úlomek Dračí koruny, stal se prvořadým úkolem aurolanské armády okamžitý útok a dobytí věže. Rychlost teď pro ně byla na prvním místě, na nějaké taktické finesy nezbýval čas. Museli vrhnout všechny síly proti západním hradbám - což znamenalo stažení velkého množství vojáků z jiných částí města. A právě na to jsme čekali.
Okamžitě po jejich průlomu ke Korunní věži jsme je měli napadnout z boku. Úkolem okranských obránců bylo zpomalit postup nepřítele, pak se měla do boje zapojit naše úderná skupina a pocuchat křídla útočící formace. To mělo odlákat jejich pozornost a dovolit malé jednotce, aby pronikla k vilwanskému velvyslanectví a získala úlomek Dračí koruny. Pokud by všechno probíhalo podle plánu, měli jsme se vrátit právě včas a stihnout všeobecný ústup a evakuaci. V době, kdy Severní horda odhalí naši lest, budeme už daleko.
Princ Augustus byl pověřen velením obrany Korunní věže a požádal Scrainwooda, aby mu při tom asistoval. Lord Norrington si musel uvědomit, že moje, Neyovy a Leighovy vztahy se Scrainwoodem po bitvě na mostu ještě více ztrpkly, a tak nás začlenil do vlastního oddílu - takzvané Zlodějské čety, která se měla zmocnit úlomku Dračí koruny. Zloději se toho dne stali i Vřela, Heslin, Faryaah-Tse Kimp a hrstka elfských válečníků. Zbytek čety tvořili stejným dílem vojáci z Okrannelu i členové expedičního sboru, samí chrabří muži a ženy. Dvacet čtyři nás mělo podniknout pozemní útok na věž, prorazit nepřátelskou obranu a obsadit budovu. Poté k ní měla přiletět šestice Gyrkymeů a odnést úlomek, my ostatní se pak pokusíme probojovat do bezpečí.
Elfové nechtěli mít s Gyrkymey nic společného a málem tak překazili celý náš plán, i oni si však nakonec uvědomili, jak důležitý úspěch mise je. Princ Kirill jim umožnil uchovat si čest svým prohlášením, že je jejich úkolem pouze proniknout do věže a pak se z ní zase dostat pryč. Za nic jiného už nebyli zodpovědní. A protože úkolem Gyrkymeů bylo odnesení úlomku, jejich práce vlastně vůbec nesouvisela s tím, co dělali elfové. Šlo sice o velmi průhlednou lež, stačila však k tomu, aby váhající elfy přesvědčila.
Nikdy v životě jsem žádného Gyrkymea neviděl. Vypadali vlastně velmi elfsky, měli zašpičatělé uši, ostře řezané tváře a vysoké pružné postavy. Celé tělo jim pokrývalo peří a nenosili žádné šaty - s výjimkou drobných šperků nebo dýk, upevněných řemínky k pažím nebo stehnům. Pera na křídlech, zádech a krku byla delší, na hlavě dokonce často vytvářela chocholku, která se zvedala s rostoucím rozrušením majitele. Složená křídla se tyčila nad hlavami Gyrkymeů a dosahovala rozpětí alespoň osmadvaceti stop. Zbarvení okřídlených elfů bylo velmi rozmanité, u některých téměř bílé, u jiných černé jako havraní. Jejich vůdce, Preyknosery, se barvou peří velmi podobal poštolce. Měl hnědá záda a bílou přední část těla i obličej - až na rozlišující tmavá pírka kolem očí a na nosu.
Gyrkymeové měli na rukou i na nohou jen po čtyřech prstech. Jejich nohy se velmi podobaly lidským, až na maličko prodloužené prsty, výborně uzpůsobené pro pevné uchopení. Každý z nich končil ošklivým drápem, zřejmě stejně nebezpečným jako temeryxí. Také prsty na rukou byly vyzbrojeny drápy, na palcích a ukazováčcích si je však Gyrkymeové stříhali, takže vypadaly jako obyčejné nehty. Lučištníci v jejich řadách se zbavovali dokonce i drápu na druhém prstu, aby mohli natáhnout a pustit tětivu, aniž by ji přitom přetrhli.
Preyknosery měl velké jantarové oči. Podíval jsem do nich, když jsem vstoupil do komnat prince Kirilla se zprávou od lorda Norringtona. Gyrkyme ke mně otočil hlavu, ale neřekl nic, jen pomalu mrknul a vrátil se pohledem k Kirillovi. Ten zvedl hlavu a usmál se na svého poradce, potom se zadíval na mě.
„Je čas?“
„Už brzy."
Princ přikývl a znovu upnul pozornost ke kroutícímu se uzlíčku ve své náruči. „Hawkinsi, ještě jsem ti nepředstavil svou dceru, že ne?"
„Ne, Výsosti."
Posadil si dcerku na levou ruku, hlavu a záda jí podepřel pravou. „Toto je Alexie, má dcera a dědička trůnu." Dítě zatahalo za náramek, zdobící princovo pravé zápěstí. Byl upletený ze světlých vlasů. „Má stejné vlasy jako její matka - ať bohové opatrují její duši. Alexie je šťastné dítě. A je také mým srdcem."
Při pohledu na semenáček je těžké určit konečnou podobu stromu - a stejně těžké pro mě bylo vyčíst budoucnost z dětské tvářičky. Když jsem si Alexii v duchu porovnal s mými malými neteřemi a synovci, došel jsem k názoru, že jí ještě není více než rok. Vlasy měla velmi světlé, téměř bílé, na levém spánku byly spleteny do malého copánku, který krášlil pár gyrkymských per. Dítě na mě hledělo těma nejzářivějšíma fialkovýma očima, jaké jsem kdy viděl, a široce se usmívalo.
„Chápu, proč jste na ni tolik hrdý."
„Je vším co mám." Něžně ji pohoupal v náručí a ona ho drobnou ručkou zatahala za bradku. Zasmál se, políbil dcerku na čelo a podal ji Preyknoserymu. „Nastal čas, abych ti ji svěřil."
„To budeš moci udělat později, příteli Kirille." Očekával jsem, že Gyrkymeův hlas bude vysoký a drsný, o to více mě překvapila jeho hloubka a libozvučnost. „Neopustím tě. Nastoupím na loď s tebou, toto město opustíme společně."
Kirill zavrtěl hlavou. „Ne, příteli, chci abys se svou perutí odletěl hned jak začne útok. Budeš tak mít největší šance na záchranu. Odnes Alexii do své vlasti. Přijdu si tam pro ni."
Gyrkyme vzal princeznu do náručí a princ Kirill natáhl ruku, aby ji naposledy pohladil. „Ubohé dítě. Už při narození jsi ztratilo matku a nyní, když je ti necelý rok, ztrácíš také své město. Tvá životní pouť začíná na úpatí mohutné hory, jsem

si ale jist, že ji jednou dokážeš zdolat." Znovu ji políbil a otočil se.
„Jdi, příteli Preyknosery. Nyní je to tvá dcera. Jdi dokud nám Svarskya stále patří. A vždy jí připomínej, že je toto město po právu její."
Gyrkyme se za princovými zády uklonil a vyrazil ven z pokoje. Kirill se za ním nepodíval, místo toho se opásal mečem a nasadil přilbici. Otočil se ke mně a usmál se. „Pojď, příteli Hawkinsi. Chytrina chce mé město. Cena za pronájem se ale znovu zvedla a je načase, abychom z ní vytáhli další krvavou splátku."
Každý člen Zlodějské čety vyrazil do boje na koni, jedinou výjimku tvořila Faryaah-Tse Kimp. Ta pouze změnila své nohy do podoby těžkých spárů temeryxe. Pohybovala se nyní poněkud zvláštním způsobem - s pomocí dlouhatánských skoků. Již několikrát jsem se v boji setkal s temeryxy a nepochyboval o tom, že Faryaah-Tse dokáže být stejně rychlá jako oni. Navíc vypadala dostatečně děsivě na to, aby před ní každý nepřítel ztuhnul strachy a umožnil jí nerušený útok.
Od západu jsme uslyšeli rachot brány, která konečně podlehla aurolanskému náporu. Po ostrém prasknutí následovalo vítězné zavytí. Vzdálenost a městská zástavba sice zvuk ztlumila, ale dokázal jsem si velice živě představit záplavu řvounů a vylaenů valící se branou do nitra města. Věděl jsem, že jejich úder povede po široké hlavní třídě a že si nebudou příliš všímat menších příčných uliček zablokovaných troskami a sutí. S lákadlem v podobě Korunní věže přímo před sebou je zřejmě zcela přestane zajímat to, co se děje po stranách.
Lučištníci na ochozu nad jižní bránou se postavili a začali střílet šíp za šípem na nejbližší nepřátelské vojáky. Naši válečníci vytáhli masivní kládu, kterou byla brána zajištěna, a v mžiku otevřeli obě křídla velikých vrat. Vyrazili ven plným tryskem, meče tasené, Kirill a lord Norrington v čele, Leigh na levém křídle, já, Ney a Vřela na pravém. Ve středu se objevila poskakující Faryaah-Tse Kimp a zbytek jednotky se hnal za klínem, který jsme utvořili.
Ničivou sílu nájezdu kavalerie proti pěchotě nelze podceňovat. Některým lidem, včetně bardů, kteří se nejblíže k boji dostali při občasných hospodských rvačkách, připadá kůň a jeho jezdec pro pěšáka velmi zranitelným. Koneckonců, skok stranou dostane pěšáka snadno z dosahu jezdcova meče, následné rychlé seknutí srazí k zemi koně. A otřesený jezdec je už pro pěšího vojáka snadnou kořistí.
Má to však samozřejmě jednu obtíž - vyhnout se hradbě útočící jízdy je prakticky nemožné. Navíc jen samotná váha válečného koně stačí k tomu, aby i při letmém nárazu zlámala pěšákovi kosti. Má-li štěstí a srážku přežije, je její silou alespoň odmrštěn stranou. Povalený voják představuje překážku, kterou většina koní raději přeskočí, než aby na ni šlápla, ale zpola omráčený a potlučený muž nemá většinou možnost ani chuť stíhat jezdce. Pokud se vůbec zvedne na nohy, udělá ze sebe jen terč pro opakovaný nájezd.
Leigh se v boji spoléhal na Temmer a Ney na palcát, já se však ozbrojil jezdeckým lukem a střílel jeden šíp za druhým tak rychle, jak jsem jen dokázal. Ponořil jsem ocelový hrot do těla jednoho ze řvounů a o setinu vteřiny později do něj plecí narazil těžký kůň lorda Norringtona. Bezvládná bestie proletěla vzduchem několik yardů a přerazila si páteř o roh nedaleké budovy.
Vřela třímala dlouhý a maličko zakřivený meč, téměř stejný jako ten, který používal Rezolut. Jeho čepel se rozšiřovala asi do dvou třetin své délky, poté se zužovala a vytvářela ostrý hrot, vhodný k bodání a rychlým výpadům. Jedna strana čepele byla nabroušená celá, druhá jen z jedné třetiny - Vřela proto mohla vést seknutí jak zprava doleva, tak i obráceně, směrem od těla. Zbraň měla jednoduchou záštitu a vyřezávaný jílec z tvrdého dřeva, jinak však zcela postrádala ozdoby.
Runa, vytetovaná na Vřelině předloktí, žhnula přízračným rudým světlem tak silným, že obklopovalo celou její pravou paži. Srazila stranou ratiště kopí a zakroužila zápěstím, čepel zakmitala s takovou rychlostí, že jsem ji nedokázal sledovat. Jen kapky rudé krve, vířící kolem meče, a potácející se řvoun, jemuž se na krku klátila zpola useknutá hlava, svědčily o tom, co právě udělala.
Salva šípů z hradeb dokonala zkázu řvounského oddílu, kterou jsme svým nájezdem započali my. Hnali jsme se tryskem k vilwanské věži, koňské podkovy duněly po dlažbě. Svého cíle jsme dosáhli během okamžiku - přímo před námi se objevila vyražená brána v cihlové zdi. Když jsem projížděl pod jejím nízkým obloukem do zahrady velvyslanectví, musel jsem se sehnout. Sotva jsem se však napřímil, ihned jsem vypustil šíp. Byl pro vylaena, který šplhal vzhůru po jedné z laťkových mříží na popínavé keře lemujících stěny věže. Zbytek čety seskočil ze sedel a jal se kolem sebe ohánět meči, sekerami a kyji. Faryaah-Tse lehce přeskočila zahradní zeď a zabořila spáry do dalšího vylaena, pak během mrknutí oka proměnila pravou paži ve dvojici zahnutých čepelí a doslova vykuchala řvouna, který se jí postavil do cesty.
V zahradě se válelo mnoho mrtvol vylaenů, většina z nich zemřela dlouho před naším příjezdem. Jeden z nich, spálený na uhel, ležel zkroucený na nízkém balkónu, kam se mu podařilo vyšplhat po laťkové mříži. Hromádky popela kolem dveří ukazovaly místa, kde při pokusech proniknout dovnitř zemřely další přišery. Samotné dveře byly vyrobeny z jednoho velkého kusu obsidiánu, neměly kliku a neviděl jsem ani nic jiného, čím by se daly otevřít. Polámané a ohořelé zbytky trámů před nimi navíc svědčily o tom, že zde beranidlo nebude nic platné.
Heslin vystoupil po schodech ke dveřím a dlaní pomalu pohladil vzduch těsně před hladkým obsidiánovým povrchem. A tehdy jsem za jeho rukou spatřil něco, co vypadalo jako vlákna pavučiny planoucí nefritovou zelení, jednotlivé čáry se však vlnily a kroutily, jako bych je pozoroval skrze zčeřenou vodu. Mág si pavučinu chvíli pozorně prohlížel, pak opět natáhl ruku a dotkl se dveří. Z dlaně mu na okamžik vyšlehla nachová záře, poté kamenné dveře prostě zmizely jako by snad nikdy neexistovaly.
Heslin kráčel v čele. Vstoupil jsem dovnitř hned za princem a lordem Norringtonem. Arcimág se věží pohyboval se sebejistou lehkostí, kterou postrádal od svého zranění v Atvalu. Zdálo se, že snad čerpá sílu z budovy samotné, což mě nepřekvapovalo, neboť mi toto místo připadalo velmi podivné.
Věž sice byla kulatá, naráželi jsme tu ale přesto na nejrůznější zkosení. Navíc vypadala zevnitř mnohem větší než zvenčí, což se mi vůbec nelíbilo. Na klidu mi nepřidalo ani to, že když jsem následoval Heslina do nitra budovy, mizely mi

některé části jejího vybavení - jako schodiště, okna, krby či oblouky dveří - přímo před očima a znovu se objevovaly na docela jiných místech.
Chvíli jsem nad tímto jevem uvažoval, pak Vřela po mé pravici sykla: „Hesline, celé tohle místo páchne iluzemi. Můžeš s tím něco udělat?"
Mág si odfrkl a ohlédl se po ní. „Na zničení těchto kouzel je potřeba mnoho času. Bude rozhodně rychlejší, když se jim jednoduše vyhneme. Navíc, magické pasti zabijí mnoho dalších Aurolaňanů, kteří se přijdou podívat, proč jsme vstoupili do věže."
„Tak tohle je opravdu dobrý důvod, proč nechat věci tak jak jsou."
„Jsem rád, že se mnou souhlasíš." Heslin se na ni usmál. „Pro tebe to tady musí být mnohem horší než pro ostatní, protože jsi daleko citlivější na magii."
Elfka pokrčila rameny. „Za tu trochu potíží to stojí."
Heslin nás vedl dál po točitém schodišti, které stoupalo vzhůru podél jedné z hlavních stěn věže. Cestou jsme minuli několik odpočívadel, pak schody konečně skončily.
Ocitli jsme se v nejvyšším patře. Celé ho zabírala jediná kulatá místnost. V jejích zdech se otevíralo několik oken a také klenutý průchod na malý balkón. Podlahu komnaty pokrývaly světlé dubové fošny, které do sebe zapadaly tak dokonale, že nám pod nohama ani jednou nezaskřípaly.
Úlomek Dračí koruny visel ve vzduchu přímo uprostřed místnosti. Byl to jediný drahokam o velikosti pěsti, zasazený do kousku kovu, zřejmě zlata. Ten vypadal tak hladce, že jsem se musel sám sebe ptát, zda není roztavený, ačkoli z něj vůbec nesálal žár. Obrovský drahokam v sobě podobně jako safír skrýval stříbřité hvězdné světlo, lišil se však barvou - byl sytě zelený a protkaný zlatými skvrnkami. Jeho krása brala dech a snoubila se s téměř hmatatelnou silou, která z něj vyzařovala.
Úlomek obklopoval kruh stolů, zavalených zkumavkami, kádinkami, podivnými nástroji, různobarevnými lektvary a vysušenými kusy těl mně neznámých tvorů. Kruh přerušovaly jen tři mezery. Heslin nám pohybem ruky naznačil, abychom zůstali stát na konci schodiště, a sám se začal zvolna přibližovat ke stolům. V jedné z mezer se zastavil a pomalu přejel dlaní vzduch před sebou, podobně jako před chvílí u dveří do věže.
I zde se mu za pohybující se rukou zviditelnila přízračná pavučina kouzel. Ukázalo se, že úlomek Dračí koruny chrání tři koule - modrá na povrchu, uvnitř ní červená a v té zase žlutá. Všechny se pomalu otáčely - modrá doprava, červená doleva a žlutá seshora dolů. Skrze magickou pavučinu se sice dala prostrčit ruka, to ale nebylo nic platné, protože doteku rotujících koulí se nedalo vyhnout. Vzpomněl jsem si na smutný osud vylaenů, kteří se dobývali do věže, a raději si ani nechtěl představovat, jaká kouzla bychom mohli svou neopatrností spustit tady, v samém srdci budovy.
„Chytří lidé, tihle moji bratři. Ale jen napůl." Heslin natáhl ruku a popadl modrou kouli. Podařilo se mu ji snadno zastavit, druhé dvě se však začaly okamžitě otáčet o poznání rychleji. „Je to povedená, opravdu povedená past."
Kirill se zamračil. „Co myslíš tím, že jsou chytří jen napůl?"
„Kdyby byli doopravdy inteligentní, vzali by úlomek s sebou a nenechali by ho tu. Toto kouzlo ho sice chrání dobře, jednomu člověku se ho nikdy nepodaří získat, ale... Vřelo? Mohu tě požádat o pomoc?"
Elfka schovala meč do pochvy a udělala několik váhavých kroků. „V kouzlech se příliš nevyznám. Používám jen ta, která mi byla vypálena do masa."
„Na tom nezáleží. Hlavně, že máš cit. Cit pro magii." Vzal její pravou ruku do své levice a jemně ji přitiskl k modré kouli v místě, kde ji předtím sám uchopil. „Prostě ji popadni a drž tak, aby zůstala v klidu."
Přikývla a pevně sevřela v dlani zářící pramen modrého světla. V tentýž okamžik uvolnil Heslin pravou ruku a elfka zalapala po dechu. Modrá koule se začala otáčet a chvíli se zdálo, že její síla srazí Vřelu k zemi a povleče za sebou. Pak však elfka napnula svaly a koule upředená z kouzel se zastavila. „Ať už chceš udělat cokoli, udělej to rychle, mágu."
Heslin se usmál a přesunul se k jednomu ze stolů. Vzal do ruky zvláštní stříbrný nástroj s párem háčků na každém konci. Prostrčil ruku nehybnou koulí, kterou držela Vřela, a háčky zachytil červenou. Rychle ji připevnil k modré a zastavil tak její otáčení, elfka však zasténala námahou. Nyní musela zdvojnásobit úsilí, aby udržela první dvě koule, zatímco ta poslední, žlutá, se roztočila ještě rychleji.
Mág znovu udělal několik kroků podél kruhu stolů a najednou se hlasitě zasmál. Důvod jsem pochopil během chvíle - zbylá koule se sice točila s takovou rychlostí, že mezi koncem schodiště a úlomkem vytvářela jakousi žlutou stěnu, Heslin k ní však přistoupil ze strany jednoho z pólů osy, kolem níž se otáčela. Mág tedy prostrčil ruku modrou i červenou koulí, pak opatrně hmátl otvorem, vzniklým kolem osy otáčení žluté, a popadl drahokam. Vytáhl jej ven a kývl na Vřelu. Ta ihned pustila kouzelné vlákno a všechny koule se znovu daly do otáčivého pohybu.
Rychle jsem se sehnul, když se Heslinův stříbrný nástroj uvolnil a zavířil vzduchem ke konci schodiště, kde jsem stál. Mág vyšel v doprovodu Kirilla na balkón, zatímco se vyčerpaná Vřela vrátila k nám ostatním, aniž by pohlédla jejich směrem. Dobře totiž věděla, co nyní přijde. Princ zamával rukama a ani ne za minutu před ním přistál jeden z Gyrkymeů. Okřídlený elf zasunul úlomek Dračí koruny do váčku, přivázaného k pravému stehnu, a opět vzlétl. Ihned ho těsně obklopili tři další, ozbrojení luky. Celá čtveřice nabrala směr na vnitřní město a každé mávnutí křídel ji přibližovalo k přístavu a lodím, které měly nás všechny dostat ze Svarskye.
Venku se zvedl mocný pokřik, a tak jsme všichni spěchali dolů po schodech a ven z věže. Ukázalo se, že naše počínání neušlo pozornosti řvounského oddílu, který nyní zuřivě útočil na bránu. Několik nestvůr se pokoušelo vylézt na cihlovou zeď, ale vlevo je vítaly šípy Loquelfu a srážely je zpět na ulici, zatímco napravo tančil po vrcholku stěny Leigh a z Temmeru v jeho ruce tryskalo zlaté světlo. Znovu a znovu se s neuvěřitelnou rychlostí otáčel, vyhýbal se šípům, kamenům i kopím a zatínal meč do rukou a tváří řvounů, kteří se snažili vyšplhat nahoru.
Faryaah-Tse znovu hladce překonala zeď jediným skokem a tentokrát dopadla přímo na skupinku příšer, které se v ulici pod ní chystaly ke zteči. Já jsem střílel nad a kolem mohutné Neyovy postavy, která sebou zahradila otvor po vyražené

bráně a palcátem srážela jednoho Aurolaňana za druhým. I můj velký přítel se však nakonec musel odpotácet pryč, dlouhý řvounský nůž mu do stehna vyryl krvavou ránu. Vřela okamžitě vyrazila vpřed a vyplnila trhlinu, kterou po sobě Ney zanechal. Leigh seskočil s divokým výkřikem dolů do ulice a o chvíli později přehlušil bitevní vřavu Kirillův mocný hlas.
Naši vojáci sotva stačili splnit jeho rozkaz a vyklidit prostor kolem brány, když do houfu řvounů, deroucích se dovnitř, narazila široká hruď princova válečného koně. Na svém hřebci jej následoval lord Norrington, sekající do vyjícího davu, který se semknul kolem Kirilla a snažil se ho stáhnout ze sedla. Odhodil jsem luk, tasil meč a vyrazil kupředu, abych napadl řvouny, věnující nyní veškerou pozornost oběma jezdcům. Zbraně Kirilla a lorda Norringtona se na nepřátele snášely z výšky a nedaly se zastavit. Poltily lebky a lámaly paže, pozvednuté v marném pokusu odvrátit útok. Hned za nimi se hnala Vřela. Její meč se míhal s rychlostí hadího jazýčku, aby se zabodl do břicha, otevřel vnitřní stranu stehna nebo proklouzl pod malým štítem a proklál srdce.
V porovnání s jejím vybroušeným šermířským uměním jsem si připadal jako dřevorubec kácející stromy tupou sekyrou. Vykryl jsem úder, směřující na mou hlavu, pak maličko posunul ruku svírající jílec, a prudce s ním řvou-na udeřil do slintající zubaté mordy. Nestvůra zavrávorala a já měl spoustu času k seknutí seshora dolů, tak silnému, že se jí má čepel zabořila hluboko do prsou. Vykřikl jsem bolestí, když mi dlouhý nůž dalšího řvouna přejel po levé straně hrudníku, naštěstí však pořezal spíše kožený gambeson, jenž se nosí pod zbrojí, než mě samotného. Švihl jsem rukou, chráněnou ocelovou rukavicí, a zasáhl ho do krku. Zakymácel se, udělal několik krůčků zpět, pak patou škobrtl o umírajícího spolubojovníka a poroučel se na dlažbu. Jeden z okranských vojáků jej ihned rozpáral seknutím dlouhého meče.
Řvouni nakonec nevydrželi nápor a rozprchli se na všechny strany. V naší četě jsem napočítal celkem osm mrtvých. Faryaah-Tse pomáhala těžce zraněnému muži dostat se na nohy a od brány k nám pomalu kulhal Ney. Princ Kirill měl jezdecké boty rozdrásané četnými zásahy dlouhých nožů a jeho kůň krvácel z řezné rány na pravé pleci. Krev potřísnila i levou ruku lorda Norringtona a rudé kapky stékaly dokonce z Vřelina pravého předloktí. Nikomu z našeho oddílu, snad s výjimkou Leigha, se nepodařilo vyváznout bez zranění.
Vyrazili jsme k vnitřnímu městu stejnou cestou, jakou jsme použili při útoku na věž. Hned po pár krocích se nám však naskytl pohled, při kterém všem ztuhla krev v žilách. Na ulici totiž ležel Gyrkyme, křídla měl roztažená a ohnutá v nepřirozených úhlech. Za jeho smrt mohl šíp, viděl jsem černé opeření, vyčnívající z hrudi okřídleného elfa. Nad jeho tělem se právě skláněl velký bílý temeryx. Bestie chňapla přední tlapou po Gyrkymeově pravém stehně a drápy chytila váček, skrývající úlomek Dračí koruny. Rychle jej odtrhla a dlouhými skoky se nám začala vzdalovat směrem na východ.
Kirill nasadil koni ostruhy a tryskem vyrazil po ulici za sněhodrápem. Běžel jsem za ním, ale ne tak rychle jako Leigh, Faryaah-Tse a Vřela. Sotva princ dosáhl křižovatky, na které ležel mrtvý Gyrkyme, zasvištělo od východu cosi černého a zabodlo se jeho koni hluboko do prsou. Zvíře zařičelo a padlo na zem, Kirill se z něj svezl přímo na mrtvolu okřídleného elfa. Ihned se pokusil zvednout na nohy, ale noha mu sklouzla po krví potřísněné dlažbě, a tak se opět poroučel k zemi.
O setinu vteřiny později nad ním proletěl další šíp a roztříštil jednu z cihel domu na druhé straně ulice.
Doběhl jsem ke křižovatce sekundu nebo dvě po Leighovi, Vřele a Faryaah-Tse. Na východ, pryč od nás, uháněla skupinka čtyř temeryxů. Na hřbetě jednoho z nich seděl vylaen a v rukou držel váček. Faryaah-Tse udělala dlouhatánský, skok jeho směrem, tu však tmavá postava, vysoká a štíhlá, opustila stíny boční uličky asi sto yardů od nás a zahradila nám cestu k unikajícímu úlomku Dračí koruny. Mezi ní a námi ležela těla gyrkymských válečníků, znetvořená drápy temeryxu.
Tvor měl v sobě cosi elfského, to se nedalo popřít. Ten dojem ještě umocňoval tvar dlouhého luku, který držel v rukou. Loquellynské luky se však vyráběly ze dřeva stříbrných cedrů, zatímco tento byl celý černý, jen s malými zlatými skvrnkami. Za tmavou postavou vlál plášť, vlnil se v poryvech větru, nepocházejícího z našeho světa. Zdálo se, že je utkán z nesčetných pramínků černého dýmu. V jednu chvíli skrze ně prosvítaly nezkrotné plameny, v tu další kouř náhle mizel a propadal se do nicoty.
Vlasy onoho tvora měly stejnou barvu bezměsíčné půlnoci jako jeho šaty a plášť. Oči mu však žhnuly jedovatým fialovým světlem, stejným jako to v pohledu Železného prince. Nyní již nebylo pochyb - aurolanský vpád do Okrannelu neřídil jeden nýbrž dva sullanciriové. A tento, se svým lukem a zásobou smrtonosných šípů, nás mohl všechny zabít dříve, než se k němu s kouzelným mečem dostane Leigh.
Temný bojovník znovu napnul tětivu. Viděl jsem, že se ke mně černý šíp blíží, ale nemohl jsem udělat nic, abych se mu vyhnul. Vlastní smrt mi rostla přímo před očima, věděl jsem, že mi během chviličky roztříští prsní kost a ponoří se do srdce. Chtěl jsem se o kus posunout, třeba jen pohnout ramenem v naději, že by mě mohl minout, ale něco mi napovídalo, abych se nesnažil zbytečně. Cítil jsem podivnou jistotu, že tento šíp zasáhne cíl.
Pak se černý projektil náhle otočil, zabočil za roh a letěl dál přímo k vilwanskému velvyslanectví. Heslin stačil na nečekané nebezpečí zareagovat jen zvednutím hlavy. Šíp jej zasáhl vysoko do hrudi, kousíček napravo od prsní kosti, a mág se bez hlesu zhroutil na zem.
„Leighu, běž! Jdi po něm!"
Mladý Norrington po mém výkřiku vzhlédl, pak se podíval na meč ve své ruce a vystartoval proti sullancirimu. Běžel po pravé straně ulice, zatímco Faryaah-Tse uháněla po levé. Naklonil jsem k tělu jednoho z Gyrkymeů a popadl jeho luk. To, že byl delší než má předchozí zbraň a že se obtížněji napínal, mi ani trochu nevadilo. Vložil jsem šíp do tětivy, vší silou ji napnul a vystřelil.
Můj šíp, zlatavý s jasně červeným opeřením, protrhl plášť Temného bojovníka. Přísahal bych, že mu rovněž projel bokem, sullanciri však nevykazoval žádné známky zranění. Zklamaně jsem zavrčel. Došlo mi, že k tomu, abych mu

ublížil, potřebuji kouzelnou zbraň. Smočil jsem tedy další šíp v krvi Gyrkymea a doufal, že to pomůže. Nepomohlo. Šíp znovu bezmocně prošel tělem Temného bojovníka a ten jen letmo pohlédl mým směrem.
Pak sám napnul tětivu. Za cíl si nyní vybral Faryaah-Tse. UrZrethi vyskočila, aby se šípu vyhnula, ale ten sebou za letu škubl a prudce změnil směr. Provrtal jí levé stehno a jeho síla byla taková, že se nezastavil, nýbrž pokračoval dál a zabořil se i do pravého. Faryaah-Tse udělala ve vzduchu kotrmelec a s bolestným výkřikem dopadla na záda.
Leigh mezitím zkrátil vzdálenost mezi sebou a Temným bojovníkem o celou polovinu. Kolem čepele Temmeru vířily zlaté plameny jako by byl meč pochodní ve větrné smršti. Leigh zakřičel na sullanciriho cosi nesrozumitelného a běžel dál, aniž by se snažil kličkovat, uskakovat nebo se krýt za hromadami sutin.
Temný bojovník po něm vystřelil, z neznámého důvodu však šíp minul cíl. Nevěděl jsem proč, vždyť za neuvěřitelně přesnou mušku našeho nepřítele mohla nade vší pochybnost kouzla a očarované šípy vždy zasahovaly své oběti. S výskokem Faryaah-Tse přece sullanciri nemohl počítat a přece se mu ji podařilo vyřadit z boje. A co výstřel, který minul Kirilla, projelo mi hlavou. Princ přežil jen proto, že uklouzl, že udělal něco, s ani nepočítal ani on sám! Náhle jsem si uvědomil, že šípy nějakým záhadným způsobem čtou myšlenky těch, které mají zabít.
Ať už Leigha chránilo cokoli, dostal se nyní k nepříteli tak blízko, že ho mohl Temný bojovník snadno zasáhnout i bez pomoci magie. Sullanciri pomalu vytáhl z toulce další šíp, vložil ho do tětivy, napnul ji a s rukou u pravé tváře čekal až se k němu Leigh ještě více přiblíží. Žádný z nás ho nemohl zabít ani poranit, což znamenalo, že je mu mladý Norrington vydán zcela napospas.
Odmítl jsem to vzdát. Nevím, kdy se mi ten nápad objevil v hlavě, ale už když jsem vkládal třetí šíp do tětivy, věděl jsem přesně, co musím udělat. Zamířil jsem, vydechl rychlou modlitbu ke Kedynovi a vystřelil. A když už se můj šíp řítil k cíli, pustil svou tětivu i Temný bojovník.
Zasáhl jsem široké lučiště jeho zbraně zhruba ve výšce sullanciriho zašpičatělého ucha. Náraz luk maličko naklonil. Opravdu maličko, stačilo to však k tomu, aby šíp Temného bojovníka ztratil přesnost a proletěl Leighovi kousíček nad levým ramenem. Černý hrot mu poškrabal levou tvář a natrhl ušní lalůček, ale můj přítel to snad ani nezaregistroval.
Temmer opsal široký oblouk. Ulicí otřásl nadpozemský výkřik, když se žhnoucí čepel zabořila sullancirimu přímo doprostřed těla. Oči Temného bojovníka naplnil zlatý oheň, aby o chvíli později vytryskl ven podobný žhavým slzám. Zlaté plameny se mu se zakašláním vydraly z úst, pak Chytrinin výtvor klesl na kolena a zvracel další a další chuchvalce zářivého ohně. Nakonec padla tmavá postava na zem a uhodila se obličejem o dlažební kostky. Na okamžik se nad ní vztyčil sloup zlatého ohně, který však záhy zmizel v oblaku mastného černého kouře.
Po samotném Temném bojovníkovi nezůstalo ani stopy, ačkoli jeho luk ležel na stejném místě, kde ho upustil. Leigh u něj poklekl na koleno a vysíleně se opřel o meč. Ney se rozběhl k Faryaah-Tse a Vřela utíkala pomoci Leighovi. Lord Norrington vytáhl prince Kirilla za sebe na hřbet koně a v doprovodu zbytku Zlodějské čety vyrazil k místu střetnutí.
Já stál nehybně a pohledem pátral po Heslinovi. „Mág... Kde je?"
Jeden z Loquelfů zavrtěl hlavou. „Heslin nám řekl, že umírá a že mu už není pomoci. Řekl, že se vrátí do věže a pokusí se způsobit Aurolaňanům, kteří by ji chtěli obsadit, co nejtěžší ztráty."
Lord Norrington pevně sevřel rty až připomínaly pouhou pochmurnou čárku. Pak promluvil: „Pomozte zraněným. Musíme se co nejrychleji vrátit do vnitřního města."
Vzhlédl jsem k němu. „Ale co bude s úlomkem Dračí koruny?"
Pomalu zavrtěl hlavou. „Nemáme lidi ani čas na to, abychom se ho vydali hledat. Chytrina tady v Okrannelu přišla o dva Temné bojovníky. I tak se jí podařilo získat více než ztratila, s tím už teď ale nic nenaděláme. Navíc, úlomek Dračí koruny stále není v jejích rukou a ještě existuje šance, že se nám ho podaří znovu vybojovat."
Pozorně jsem mu naslouchal a rozuměl každému jeho slovu, ale hluboko v srdci se mi uhnízdila nejasná předtucha blížící se zkázy. Faryaah-Tse bojovala o život v Neyově náručí, Leigh se ztěžka opíral o Vřelu, Heslin a další byli mrtví nebo umírali v uličkách kolem věže a poraněný hrudník mě pálil při každém nádechu. Velká výprava, která urazila tolik mil aby zachránila Okrannel, zklamala na celé čáře a už tehdy jsem věděl, že je to zlé znamení.

Kapitola dvacátá osmá

Ihned po našem návratu do vnitřního města trubky hlasitě zatroubily a daly znamení ke všeobecnému ústupu. Vojáci se stahovali ze svých pozic jen pomalu a neochotně. Ačkoli většina z nich byla raněna a lučištníci vystříleli téměř všechny šípy, cítili se válečníci jako vítězové. Vzpírali se opuštění města jako psi dychtiví boje, kteří však marně napínají pánovo vodítko. Každý z nich s jistotou věděl, že nepřítel stál na pokraji zhroucení a že v dosažení vítězství jim zabránil jen rozkaz k ústupu.
Podařilo se jim dokonce udělat z naší prohry důvod k oslavě. Nemohl jsem je z toho obviňovat, neboť sullanciriho smrt byla pro naši věc rozhodně velkým přínosem. Význam úlomku Dračí koruny naši muži podceňovali -neboť s sebou plné pochopení jeho moci přinášelo nesmírnou hrůzu z toho, že tento artefakt padl do rukou nepřítele. Zatím se tedy zraky všech upíraly jejich hrdinu - Leigha, který skolil dva Temné bojovníky. Vojáci, nastupující na paluby galér, ho hlasitě zdravili a provolávali mu slávu, zatímco on seděl na přední palubě Invicta a nechával si zašívat zraněný obličej.
Mnozí obdivovali jeho stoický klid, jehlu ve Vřelině ruce, která se mu zabodávala do masa a stahovala k sobě okraje rány, snášel bez jediného škubnutí, bez jediného hlásku. Sullanciriho šíp mu přejel po levé tváři, prořízl mu masku i kůži pod ní a téměř oddělil ušní lalůček. Vřela jej obratně přišila zpět na místo. Když skončila svou práci, omluvila se Leighovi, že mu na tváři zůstane šrám.
Ten však jen lhostejně zavrtěl hlavou. „Vaši mágové mají co dělat, aby se postarali o ty zraněné, kteří to skutečně potřebují. Moje maska ten šrám docela dobře skryje."
Leigh mluvil pravdu. Zraněných jsme měli hodně a stav mnoha z nich byl opravdu vážný. Elfští mágové, členové

posádek vilwanského plavidla i loquellynských galér a stejně tak Winfellis z Croquellynu, která s námi byla už od samého začátku, měli proto snad až příliš mnoho práce. Zranění byli rozděleni do tří skupin: na ty, kteří téměř jistě zemřou, ty, kteří zemřít mohou, a pak ty, které jejich rány neohrožovaly na životě. Do poslední skupiny jsem patřil i já, Leigh a Ney. Elfští mágové nejdříve ošetřovali lidi ze druhé skupiny, pak vyhledávali ty z první. My ostatní jsme zůstali odkázáni na jehly, nitě a hojivé obklady.
Lidští mágové dostali za úkol vyrábět obklady nebo připravovat lodě k vyplutí na otevřené moře. Bylo mi řečeno, že kouzla účinkující na živé tvory jsou velmi obtížná a vyžadují dlouhé studium, a tak lidé většinou pracují jen s neživými předměty. Elfové, kteří žijí daleko déle, mají mnohem větší šanci naučit se některá z opravdu mocných zaklínadel. Každému, koho ošetřovali, připomínali, že i když dokáží značně urychlit léčebný proces, o uzdravení se vždy postará samotné tělo. Proto potřebovali lidé, kterým bylo zdraví vráceno kouzlem, mnoho jídla a odpočinku, aby získali sílu, nutnou pro zahojení ran.
Vřela se naklonila těsně k Leighově tváři a ukousla konec zauzlené nitě. „Tak, a to je všechno, Mistře Norringtone."
„Díky."
Pak se otočila ke mně. „Sundej si tu zbroj ať tě můžu zašít."
Rozvázal jsem šňůrky, které na mě držely gambeson, pak jsem levou paži vyprostil z rukávu a stáhl si celou koženou zbroj přes hlavu. Zvedl jsem ruku, aby si mohla ránu dobře prohlédnout. Ani příliš nekrvácela. Vřela si klekla po mé levici, smyla krev vlhkým hadříkem a dala se do ošetřování. Díval jsem se vpravo, abych se vyhnul pohledu na ni, neboť jsem si myslel, že mě pak budou bodnutí jehly a neustálé utahování nitě bolet o něco méně.
Leigh se dotkl zraněné tváře chvějícím se prstem. „Zabil by mě."
Zkusil jsem se zasmát, ale jen jsem zasykl, když do mě Vřela znovu zabodla jehlu. „Ale ne, Leighu. Byl to opravdu špatný střelec. Potřeboval magii, aby zasáhl cíl."
Leighovy oči se maličko zúžily. Otočil ke mně hlavu a jeho tvář zrůznil hněv. „Nedělej to, Hawkinsi. Nedělej si legraci. Vím, co jsi udělal. Cítil jsem, jak kolem mě proletěl tvůj šíp. A viděl jsem, jak zasáhl jeho luk. Kdyby nebylo tebe, tak jsem teď mrtvý."
„Kdyby nebylo tebe, Leighu, byli bychom mrtví všichni."
Jeho ramena maličko poklesla, ale jen na chvíli. Pak se znovu zvedla a tělo se mu otřáslo tlumeným smíchem. „Vathendir Krithron by mě zabil a vzal by si Temmer."
„Kdo?"
„Ten sullanciri. Vathendir Krithron - jmenoval se tak."
„Jak to víš?"
Leigh zavřel oči a zavrtěl hlavou. „Nevím. Myslím, že mi to řekl Temmer. Stejně jako když jsem před pár dny bojoval s Železným princem. Prostě, když jsem se k němu blížil, věděl jsem toho o něm s každým krokem víc a víc. Jako bych poslouchal barda, jak vypráví příběh jeho života. Byl to šlechtic, pocházel z Harquellynu. Rozhodl se pomoci Vorquelfům a vydal se na mírovou výpravu do Aurolanu. Chtěl přesvědčit Chytrinu, aby opustila Vorquellyn. A ona ho přijala. Smlouvala s ním, dala mu naději. Předvedla mu zázraky a svedla ho nesmírnou moci, kterou mu mohla poskytnout. Objevila jeho slabost - nenávist ke Gyrkymeům - a využila ji. Nakonec se jí podrobil, rozhodl se jí sloužit. A ona z něj udělala Temného bojovníka.
Bylo to buď on nebo já, tam v té ulici. Tma proti světlu. Musel jsem ho zabít, jinak by vše bylo ztraceno." Leigh upřel oči kamsi do dálky a já si všiml, že mu levá ruka zvolna klesá dolů a hladí jílec Temmeru. Už se nechvěla. „Má smrt byla jistá. Podlehl bych ve své poslední bitvě."
Leigh zamrkal a podíval se na mě. Usmál se, pak se naklonil doprava a když se znovu napřímil, držel v ruce luk Temného bojovníka. „O starou zbraň jsi přišel v boji. Chci, aby sis jako náhradu vzal tuhle."
Zvedl jsem ruce. „Zabil jsi ho ty. Je tvůj. Tvůj po právu."
„Ne, Hawkinsi, my jsme ho zabili a tenhle díl kořisti ti patří. Je očarovaný. S ním dokážeš zabít dalšího sullanciriho, kterého potkáme."
„Abych pravdu řekl, Leighu, raději bych chtěl získat kouzelné šípy. Ale možnost posbírat je na ulicích jsem propásl."
Leigh zvedl obočí. „Ano, měl jsi tam nějakou jinou práci."
„Opravdu? Ty sis toho všiml?"
„Ano. A pokud nutně potřebuješ kouzelný šíp, vždycky si můžeš vzít ten ve Faryaah-Tse." Natáhl ke mně luk. „Vezmi si ho. A používej."
Vzal jsem si od něj zbraň a sotva jsem v levé ruce sevřel lučiště, proběhlo mi tělem zvláštní zachvění. Pohlédl jsem kolem Vřely na město a vybral si za cíl jedno z oken. Do mozku se mi vloudilo mlhavé vědomí vzdálenosti, která mě od něj dělila, a pocítil jsem nutkání zvednout levou ruku do správné výšky a poslat šíp přímo doprostřed začouzeného skla. Luk mi neposkytoval informace v loktech, yardech, stopách, coulech či jiných délkových mírách. Spíše se to podobalo jakémusi šestému smyslu, na který se dobrý lučištník spoléhá, když musí střílet rychle.
Okamžitě mi došlo, že má tato zbraň nevyčíslitelnou hodnotu, zároveň mi však po zádech lehce přeběhl mráz. Vždyť začnu-li se spoléhat na její magii, mohu ztratit svůj vrozený cit pro přesnou střelbu. Ale na druhou stranu, copak mohu v naší zoufalé situaci odmítnout něco tak mocného, něco, s čím mohu vážně uškodit nepříteli? Bylo by obětování mých přirozených schopností ve jménu velké věci dobré nebo špatné?
Neznal jsem odpověď, stejně jsem ale přikývl a luk přijal. „Díky, Leighu."
Nepřítomně přikývl jako by mě poslouchal jen na půl ucha, pak utrhl proužek kůže, který mu volně visel na levé straně masky. Poté si ji opět nasadil a pevně přivázal na místo. „Půjdu se trochu prospat."
„Dobrý nápad."
Odpotácel se ke schůdkům na hlavní palubu a ztěžka se oběma rukama opřel o zábradlí. Jistě by uklouzl a spadl, ale

Ney ho zachytil a podpíral ho po celou dobu sestupu. Pohledem jsem sledoval jeho ohnivou kštici, když opatrně vedl Leigha ke schodům do podpalubí, pak se Ney vrátil a začal kulhat zpět na zadní palubu.
Žuchnul na sud, který předtím jako sedátko používal mladý Norrington, a natáhl levou nohu. Dírou v kožených kalhotách jsem viděl ránu, kterou mu na stehně zanechal řvounský nůž. Ney si těžce povzdechl a poškrabal se pod maskou v koutku pravého oka.
„Faryaah-Tse se uzdraví."
„To jsem rád."
Ney přikývl. „Ten šíp jí způsobil strašnou bolest. Soustředila se ale a maličko změnila tvar nohou. Pak stačilo řezat jen kůži, aby ho z ní vyndali."
Zamračil jsem se. „Proč prostě jen nezlomili šíp, vytáhli jeden konec a druhý protlačili skrz?"
„Nemohli. Nevěděli, z čeho je vyroben. Ale je to zlá věc. I na dotek."
„Leigh a já jsme o těch šípech před chvílí mluvili. Rád bych se na něj podíval. Hodil by se k tomuto luku." Trhl jsem sebou, když Vřela škubla nití, aby utáhla uzel. „Jak je na tom tvoje noha?"
„O nic hůř než tvoje žebra." Ney mi věnoval jízlivý úsměv. „My tři jsme dneska měli štěstí. Samá škrábnutí. Ale Heslin je mrtvý. Faryaah-Tse zasáhl šíp. A prince Kirilla po pádu z koně bolí rameno. Také ho bolí srdce - bojí se, že je jeho dcera mrtvá."
„Nedivím se mu, ale Alexie žije. Temný bojovník šel po úlomku Dračí koruny a ne po princezně."
Vřela po mě hodila letmý pohled. „Jsi si tak jistý?"
Pokrčil jsem rameny. „Kdyby Preyknosery zemřel, snažil by se sullanciri vyměnit Alexii za úlomek Dračí koruny. Ji nebo její tělo, což by způsobilo Kirillovi jen další bolest."
Elfka chvíli mlčky přemýšlela, a pak přikývla. Naklonila se a ukousla konec nitě, se kterou zašívala mou ránu. Její zuby se přitom otřely o mou kůži. V ten okamžik jsem se zachvěl něčím dosud nepoznaným. Natáhl jsem levou ruku, abych ji poplácal po rameni na znamení díků, ale místo toho jí mé prsty přejely po černých vlasech a hladké kůži na tváři.
Vzhlédla, naše pohledy se setkaly a mé rozechvění se zdvojnásobilo.
Vřela se pomalu postavila. „Musím se postarat o další zraněné."
„Děkuji ti, Vřelo." Zaváhal jsem. „Jestli je něco, co mohu udělat, abych se ti odvděčil..."
Lehce se zasmála. „Budu o tom přemýšlet, Mistře Hawkinsi. A možná někdy tvé laskavé nabídky využiji."
Přikývl jsem a pohlédl na Neye, abych zjistil, zda postřehl, co se mezi mnou a Vřelou právě stalo. Vlastně jsem se ani tak nebál toho, že si našeho chování všiml a bude si mě kvůli němu dobírat, spíše jsem se strachoval, že nic neviděl a já nebudu mít šanci znovu si ověřit své dojmy a pocity.
Naštěstí nebo naneštěstí však Neyova oční víčka ztěžkla a on se začal na svém sudu povážlivě kymácet. Chytil jsem ho za rameno a uložil na palubu. Stočil se do klubíčka hned vedle bočnice a začal chrápat. Málem jsem do něj šťuchl, neboť mi ten zvuk v době, kdy se naše flotila připravovala k ústupu, připadal nemístným. Pak jsem si však uvědomil, že je jeho chrápaní jedinou přirozenou věcí uprostřed naprosto nepřirozené situace, takže jsem ho nechal být.
Chvíli jsem hledal nějakou práci, které bych se mohl ujmout, ale jen jsem se lidem pletl pod nohama, a tak jsem se rozhodl vyhledat lorda Norringtona a zjistit, jestli mu nemohu být v něčem nápomocen. Našel jsem ho na vlnolamu, jenž odděluje přístav od zátoky. Hráz byla postavena z velkých kamenů a tyčila se dobrých šest stop nad klidnou hladinou zátoky, šířku měla asi dvojnásobnou. Lord Norrington právě rozmlouval se třemi princi, z nichž pouze Scrainwood, jak jsem si okamžitě všiml, nepotřeboval po bitvě jediný steh či obvaz. V pátém muži ve skupince jsem poznal jednoho z lodivodů, které jsme vzali na palubu při plavbě Zátokou Svarskya.
Lodivod ukázal na otevřené moře. Shromažďovala se tam černá mračna a zvolna se sunula naším směrem, sem tam z nich šlehaly klikaté jazyky blesků. Na samotný vlnolam narážely vlny a vrhaly vodní tříšť na nás i na klidnou hladinu přístavu za našimi zády. „Tagothcha se hněvá, že jste ho předtím oklamali," řekl lodivod.
Lord Norrington přikývl. „Chytrina nepochybně ví, že jsme obelstili weiruna a zná i způsob, jakým jsme to provedli. Teď se nám snaží zabránit ve vyplutí k Pevnosti Drakonis."
Scrainwood prudce máchl oběma rukama. „Tady zůstat nemůžeme. I když se všechny galéry shromáždí uprostřed přístavu, pořád nás mohou zničit zápalnými šípy nebo loděmi."
Augustus, jehož hlavu korunovaly bílé obvazy, které už na několika místech stačily zrudnout, položil Scrainwoodovi ruku na rameno. „Nikdo přece nenavrhuje, abychom tu zůstali. My musíme vyplout, ale otázkou zůstává, zda se nám podaří přesvědčit weiruna, aby se přidal na naši stranu."
Scrainwood si propletl prsty na rukou, palce zahákl za pochvu s mečem. „S pomocí vhodných darů by se nám to mohlo povést, nebo ne? Co od nás může weirun chtít?"
Kirill se zamračil. „Takhle podrážděného jsem Tagothchu ještě nikdy neviděl. Rozhodně ne začátkem Měsíce padajících listů."
Po mém levém boku se znenadání objevila Vřela. „Tento weirun byl odjakživa znám záchvaty vzteku."
Lord Norrington se na ni podíval. „Mluvili jsme o tom, jaké dary přinést Tagothchovi. Máš nějaký nápad? Asi by to mělo být něco zvláštního."
Vřela se zasmála, pak se otočila a plivla do zátoky. „Nabízím Tagothchovi to, čeho je hoden - nic. To po jeho vlnách se plavily lodě, které přinesly zkázu Vorquellynu. Ode mne nedostane nic, jen nenávist."
Proti hrázi se vrhla veliká vlna a na elfku dopadly celé galony slané vody. Zapotácela se pod tím strašlivým náporem a snad by spadla do zátoky, kdybych ji včas nezachytil.
Lord Norrington se poškrabal na bradě. „Zajímavý dar. Vřelo, ale řekl bych, že poněkud kontraproduktivní. Nějaké další návrhy?"
Udělal jsem krok ke kraji vlnolamu a sundal si z ramena sullanciriho luk. Znovu mnou proběhl ten pocit, znovu jsem

ucítil cíl. Nyní se však skrýval hluboko pod rozbouřenou černou hladinou. Byl jsem si jistý, že vložím-li do tětivy šíp a vystřelím, zasáhnu weiruna, který nás pozoroval z hlubin Srpového moře. Sklouzl jsem rukou po lučišti a ponořil jeho konec do pěny na vrcholku další vlny.
„Tagothcho! Nabízím ti kouzelnou zbraň. Možná bych tě s její pomocí nedokázal zabít, rozhodně bych ti však mohl ublížit. A nejen já. Přesto ti ji dávám, abych ochránil tvé bezpečí. A na oplátku tě žádám o totéž. Ochraň nás. Dopřej nám bezpečnou plavbu!"
„Ne!" zakřičel Scrainwood za mými zády.
Hodil jsem luk tak daleko, jak to jen šlo. Nad hladinou se vzedmula vlna jako nějaká přízračná ruka a chytila zbraň v letu. Kouzelný luk se potopil bez jediného zvuku, aniž by třeba jen lehce zčeřil vodu.
Moře se zklidnilo, byť jen nepatrně.
Usmál jsem se a otočil k ostatním. „Zdá se, že to funguje."
V Scrainwoodových očích hořel vztek. „Zbytečně jsi zahodil cennou věc. Jestli jsi ji nechtěl, měl jsi ji dát mě!"
„Ale naopak, já ji přece chtěl. A právě to z ní učinilo ten nejvhodnější dar."
„Jsi hlupák, Hawkinsi. Ten luk nám mohl vyhrát válku."
„Kdyby ji dokázal porazit, tak by ho Chytrina nikdy nesvěřila do rukou sullancirimu." Vřela si začala ždímat vodu z dlouhých vlasů. „A ani zbraň jako tahle ještě z člověka nedokáže udělat válečníka."
Kdyby Scrainwoodův ohnivý pohled uměl zabíjet, zemřela by Vřela ještě v tomtéž okamžiku. „Co tím myslíš?"
„Myslí tím," zasáhl lord Norrington smířlivým tónem, „že měl Hawkins dobrý důvod darovat Tagothchovi ten luk. Nemám pravdu, Hawkinsi?"
„Ano, můj pane." Věnoval jsem mu vděčný úsměv. „Magie v té zbrani by každý můj výstřel proměnila v jistý zásah, pokud bych se na ni plně spolehl. Ale bojím se, že bych přestal věřit vlastnímu úsudku. Nakonec by mě zničila, kousek po kousku. Ta zbraň nepatřila do rukou žádného smrtelníka a nyní se v nich už skutečně nenachází."
Kirill se slabě usmál. „Takže osobní dary, věci, které pro nás mají význam, kterých se těžko vzdáváme... To je to, po čem Tagothcha touží. Chce nezištné dary - takové, jaké mu Chytrina nikdy nemůže nabídnout." Stáhl si z pravého zápěstí náramek, upletený z vlasů jeho zesnulé ženy. Zašklebil se bolestí - tu mu však, myslím, nezpůsobovalo ani tak zraněné rameno jako spíše ztráta pro něj tak důležité věci.
Hodil náramek do moře. „Tady máš vše, co mi zbylo po mé ženě. Kromě dcerky a krásných vzpomínek."
Tagothcha přijal dar a ještě více zklidnil hladinu.
Princ Augustus dlouho upíral zachmuřený pohled na obsidiánovou vodu, pak pomalu přikývl. „Poslouchej mě, Tagothcho. Znáš mě, Augusta z Alcidy. Dávám ti slovo, že jsem pro tebe přichystal opravdu výjimečný dar. Ještě dnes pošlu podkoním do Yslinu příkaz, aby mého oblíbeného hřebce, Cursa, kterého jsem vychoval už od hříbátka, svrhli do tvých vod."
Tu se Augustův hlas vytratil a Srpové moře zmírnilo útoky proti vlnolamu. Princ ještě jednou přikývl, pak se nám omluvil a vydal se hledat arcanslata, aby s jeho pomocí poslal zprávu do vlasti.
Všichni jsme pohlédli na Scrainwooda. Ten si přejížděl rty hřbetem dlaně a v jeho zamhouřených očích jsem četl vypočítavé myšlenky, které se mu právě honily hlavou. Klouzal pohledem ze mě na Vřelu, pak na prince Kirilla a lorda Norringtona. Na okamžik zavřel oči, potom si z levé ruky stáhl zlatý zásnubní prstýnek.
„Tady, vezmi si toto - symbol mé nehynoucí lásky k mé ženě a matce mých dětí."
Vlny přijaly jeho dar a maličko, ale opravdu jen maličko se zklidnily.
Tvář lorda Norringtona zkřivil jízlivý úsměv. Poklekl na koleno a do dlaní nabral mořskou vodu z louže u kraje vlnolamu. Ponořil do ní obličej a nad její hladinu se začaly vynořovat bublinky, které mu praskaly kolem uší. Když opět zvedl hlavu, stékaly mu po bradě křišťálové kapky. Pak roztáhl dlaně a vylil vodu zpět do moře, z něhož pocházela.
Z místa jejího dopadu se na všechny strany rozeběhly drobné vlnky. Šířily se rychle a daleko, po sobě zanechávaly dokonale klidnou hladinu. Zalapal jsem po dechu a princ Kirill překvapením otevřel ústa. Ve tváři Vřely se nezračily žádné emoce, zato Scrainwoodovy oči se rozšířily natolik, že vyjadřovaly údiv za oba.
Kirill sevřel levé předloktí lorda Norringtona. „Co jsi to udělal, příteli?"
„Obětoval jsem mu věc, které si cením nadevše." Lord Norrington se pomalu usmál a otřel si bradu hřbetem levé ruky. „Řekl jsem Tagothchovi své pravé jméno."
Vřela se lordu Norringtonovi hluboce uklonila. „Vzdávám vám poctu, můj pane - jako někdo, kdo kdysi v zájmu jiné velké věci přinesl stejnou oběť." Když se znovu narovnávala, proniklo do jejího hlasu dosud skryté ostří. „Víte přesně, co jste učinil, že ano?"
Zvolna přikývl. „Ale copak na tom záleží, když stojíme tváří v tvář nutnosti dostat se co nejrychleji do Pevnosti Drakonis?"
„Snad ne."
Zavrtěl jsem hlavou. „Pravé jméno? O čem to mluvíte?"
Lord Norrington se zasmál a když mě míjel, pravou rukou mi hravě rozcuchal vlasy. „Na svůj věk toho o světě víš mnoho, Tarrante Hawkinsi, ale zdaleka ne vše. Máš však mou důvěru, jak sis přál, a tak ti toto tajemství jednoho dne prozradím. Až na to budeš připravený."
Pohlédl na klidné moře. „Weirun se nás už chystá uvítat. Nenechme ho čekat."

Kapitola dvacátá devátá

Svarskyi jsme za sebou zanechali v plamenech. Když jsme opouštěli přístav, již se šeřilo; dobře si vzpomínám na to, jak princ Kirill stál na zadní palubě, hleděl na své ztracené město a oheň mu vrhal do tváře mihotavé odlesky. Na břehu

tančily a poskakovaly stovky řvounů a vylaenů, nebyl jsem si však jistý, zda se radují svému vítězství nebo se vztekají, že jsme jim unikli. Jedna rota řvounů za námi běžela po vlnolamu a dotírala na nás nepříliš přesnými šípy. Dala však poslední možnost k odplatě zbylým okranským lučištníkům, kteří byli součástí Princovy čestné stráže. Podařilo se jim zabít nemálo řvounů, jejich mrtvá těla se pak svalila jako další oběti do Tagothchovy vodní náruče.
Vítr vanul příznivým směrem, a tak jsme mohli k Pevnosti Drakonis plout plnou rychlostí. Hladina Tagothchova panství byla natolik hladká, že dokonce i Leigh přestal strádat mořskou nemocí. Stále byl slabý a používal Temmer jako berlu, přesto se k němu vrátila alespoň část někdejšího smyslu pro humor. Bavil okranské vojáky recitací své básně o temeryxech a občas dokonce rychle vymýšlel rýmy s jejich jmény.
Za soumraku druhého dne jsme se dostali velmi blízko k Vorquellynu. Lord Norrington sice nařídil, abychom se plavili v bezpečné vzdálenosti od břehů ostrova a vyhnuli se tak aurolanské flotile, která se mohla vynořit z jeho zátok, ale Tagothcha rozhodl jinak. Změnil směr mořských
proudů, takže jsme se nakonec dostali těsně k pobřeží a přídě našich lodí brázdily příbojové vlny, které se hned nato tříštily o vorquellynské pláže. Nepustil nás ale ani o coul blíž, a tak jsme nedostali příležitost se na ostrově vylodit.
Stejně jako každý v naší eskadře jsem chápal, že by byl výsadek na Vorquellynu čirým bláznovstvím. Nevěděli jsme, na jaké nepřátele tam můžeme narazit, neznali jsme ani jejich počet. Navíc by případné osvobození ostrova nijak nepomohlo obležené Pevnosti Drakonis. Vítězství na Vorquellynu, byť třeba naprosté a zdrcující, by bylo vítězstvím planým.
Ano, chápal jsem to. A přesto jsem si hrozně přál stanout na půdě ostrova. Chtěl jsem splnit to, co jsem přísahal Rezolutovi, ačkoli mi bylo jasné, že zde sám nic nezmůžu. Mnozí vojáci se rovněž dívali na ostrov s touhou v očích, u většiny však převládaly obavy. V pohledu žádného z nich se ale nezračila taková muka jako v tom Vřelině.
„Tagothcha to dělá schválně, vysmívá se mi." Elfka se opřela o zábradlí stožárového koše a černé vlasy jí zavlály ve větru. „Ukázala jsem mu své opovržení a on se mi na oplátku snaží zlomit srdce."
Stál jsem po jejím boku, chvěl se pod doteky studeného vánku a prohlížel si ostrov, který byl kdysi jejím domovem. Jen těžko se mi popisuje, co jsem tehdy spatřil, neboť mé vzpomínky ovlivnil její smutný hlas i vzdálená touha v jejích očích. Jsem si jistý, že ostrov viděla docela jinak než já - krásnou, nádhernou, drahocennou zemi, jejíž hodnota se však neměřila výnosy z jednoho akru, množstvím vytěženého dřeva ani kvalitou vody ve studních. Ne, Vřela potřebovala Vorquellyn tak, jako jsem já k dýchání potřeboval vzduch a k uhašení žízně vodu.
Skutečný ostrov však nyní byl jen pouhým stínem jejich vzpomínek. Byl černý, úplně celý, černý jako svah kopce po lesním požáru. Stromy tam stály holé, zbavené listoví, a drápaly oblohu ostrými paňáty větví. Krajinu rozrývala navzájem se křižující údolí, černá a ještě černější, a zdálo se, že svahy pahorků vrhají stíny, z nichž se hned za nimi stávají hory. I voda v potocích, které se vrhaly do moře ze strmých tmavých útesů, byla černější než olej.
Když ostrov osvětlovaly sluneční paprsky, nespatřil jsem na něm jedinou známku života. S příchodem noci však Vorquellyn ožil. Milióny rudých světel se rozsvěcovaly kam až oko dohlédlo, připadalo mi, jako by v nitrech mrtvých stromů stále doutnaly řeřavé uhlíky. Natáhl jsem ruce, abych zjistil, jestli neucítím teplo, ale místo toho se mi najednou udělala ještě větší zima. A tou mrtvou krajinou se něco pohybovalo, čas od času zastřely rudá světla nezřetelné stíny. Z úbočí kopců se ozýval odporný vřískot doprovázený hrozivým vrčením, ale neslyšel ani vznešené vytí šelem ani vítězný řev dravce, kterému se podařilo ulovit kořist. Ne, všechny zvuky nočního ostrova se rodily ze strachu. Strachu z tesáků a drápů číhajících ve tmě. Nebo strachu ze ztráty úlovku.
Vorquellyn se proměnil v mrtvou zemi a vlády se v ní ujala zvířecí krutost.
Levou rukou jsem se dotkl Vřelиných zad. „Moc mě mrzí, co se stalo s tvým ostrovem."
Chvíli se kousala do rtu, pak se ke mně otočila. Po levé tváři jí stékala osamocená slza. „Když přišli, byla jsem o tři roky mladší než teď ty. Do obřadu mého připoutání k rodné zemi zbývalo ještě mnoho času. Na začátku nám řekli, že se nemáme čeho bát, že nás naši válečníci ubrání. Podceňovali jsme Kree'chuca, nevěřili jsme, že z moře dokáže podniknout tak soustředěný útok. Ale jeho lodě stále připlouvaly a připlouvaly, přistávaly na severu, na jihu i na západě. Spoléhali jsme na moře, že nás ochrání, ale Tagothcha zradil.
Rodiče mi svěřili do péče sestru i mladšího bratra a já je ani na chvíli neopustila. Zachránila nás velká lidská flotila. Obchodní loďstva Sebcie, Murosa a Saporcie se spojila a odvezla nás do bezpečí. A také rybáři - muži a ženy, kteří se vždy drželi od Vorquellynu co nejdál kvůli divokým historkám o tom, co bychom s nimi udělali, kdybychom je přistihli při lovu ryb našich vodách... I oni nám tehdy připluli na pomoc."
Popotáhla nosem, z levého oka jí vyklouzla další slza. Zvedl jsem ruku a opatrně ji setřel. „A co Loquelfové? Poslali také lodě?"
„Ano, nějaké ano. Alespoň mi to později říkali. Loquelfové tvrdí, že většina jejich flotily v té době ničila aurolanské lodě. Možná je to pravda. Pokud ale chtěli zabránit Kree'chucovi v přesunu posil na ostrov, tak to udělali pozdě. Má vlast byla už dávno obsazena a znesvěcena."
Vřela se na mě smutně usmála. „Chceš vědět, proč většina Vorquelfů přežívá v hrozných podmínkách lidských měst, ve čtvrtích jako jsou Doliny? Proč jsme si zvolili jména v lidském jazyce? To proto, že nám lidé, když nás zachraňovali, ukázali svou odvahu a laskavost. Vážíme si toho. A také toho, že umíte rázně jednat, kdykoli je toho opravdu zapotřebí."
„Co tím myslíš?"
Zvedla ruku a na oplátku mě pohladila po tváři. „Dlouhý život dovoluje nám elfům hledět na všechno v cyklech, jako by čas a různé souvislosti ustupovaly a znovu se vracely jako mořský příboj. Chceme-li něco vykonat, čekáme vždy na dobu, kdy se nám to povede jistě a nikoli jen možná. Lidé se naopak nebojí špatného načasování, dokáží se pustit do nějaké práce, i když úspěch jejich počínání není zaručen. A Vorquelfové nemohou čekat na ideální čas ke znovuzískání našeho ostrova. Ostatní elfové nám říkají, že správná doba ještě nenastala, zatímco lidé... No, zatím nevidí důvod, aby

prolévali krev ve jménu osvobození země, která jim nikdy nepatřila. Rezolutův sen, že je přiměje k vyslání armády na Vorquellyn, mi nyní připadá neuskutečnitelný. Ale přesto vidím v lidech naši jedinou naději. A proto jsem tady. Přidala jsem se k této výpravě, abych bojovala po boku lidí a zachraňovala jejich životy. Doufám, že je tím přiměji, aby na oplátku pomohli nám."
Slavnostně jsem přikývl. „Přísahal jsem Rezolutovi, že než zemřu, spatřím Vorquellyn znovu svobodný. A totéž přísahám i tobě."
Vřela se na mě chvíli dívala mlčky, její zlaté oči nevyjadřovaly žádné pocity. Pak se však zničehonic usmála a na čele se jí vynořila malá vráska, což dodalo její tváři trochu zmatený výraz. „Jsi zvláštní muž, Tarrante Hawkinsi. Mladý a přitom starý, moudrý a zároveň neuvěřitelně hloupý. Umíš vidět věci jasně, ale nedokážeš dohlédnout do všech konců. Jedno však o tobě vím jistě - vždy budeš neochvějně stát při svých přátelích a za svými ideály."
Těžce jsem polkl. „Nevím, co na to říct."
„A navíc jsi ještě skromný." Tiše se zasmála. „To je vůbec jedna ze tvých nejlepších vlastností."
Už už jsem měl na jazyku jednu z těch rychlých vemlouvavých poznámek, které při rozhovorech s dívkami používal Leigh, ale včas jsem se ovládl. „Děkuji," řekl jsem jen.
„Za pravdu mi děkovat nemusíš, Tarrante." Znovu se usmála, pak se ode mě odvrátila, opřela se lokty o zábradlí a sledovala rudá světla halící její vlast. „Vím, že své přísaze dostojíš. A těším se na okamžik, kdy spolu budeme stát v srdci našeho obnoveného ostrova."
Trvalo nám jeden den, než jsme propluli kolem Vorquellynu. Celou tu dobu jsem strávil s Vřelou. Zahalil jsem ji do přikrývky, kterou mi daroval Leigh, a spolu s ní podřimoval u zábradlí. Donesl jsem nám jídlo a vodu. Moc jsme toho nenamluvili. Nemuseli jsme mluvit. Občasný dotek a teplo těla toho druhého - to bylo vše, co jsme potřebovali. Lidé zachránili Vřelu z umírajícího Vorquellynu a nyní, když před ní ubíhalo pobřeží její vlasti, ji musela podpora člověka připadat správná a přirozená.
Když jsme minuli ostrov, rozhodl lord Norrington, že navštívíme některé z četných zátok lemujících břehy Přízračných plání. Chtěl vylodit malé průzkumné oddíly, aby zjistily co nejvíce o aurolanských jednotkách operujících v oblasti. Ze zpráv arcanslata, které přicházely z Pevnosti Drakonis, jsme se dozvěděli, že poloostrov, na kterém stojí, odřízly od okolního světa přinejmenším dvě nepřátelské armády. S tím se ostatně dalo počítat, protože si Chytrina během tažení na jih nechtěla nechat v zádech nepokořenou pevnost, jejíž posádka mohla rušit její zásobovací trasy a napadat postupující Aurolaňany z týlu.
Protivník zablokoval i přístav Pevnosti Drakonis, ale i když bychom jeho loďstvo nejspíš dokázali porazit, na Chytrininy pozemní jednotky by nemělo námořní vítězství sebemenší vliv. Velitelé proto došli k názoru, že chceme-li prolomit obležení, musíme se vylodit západně od pevnosti a postupovat k ní po souši. Naše flotila měla mezitím zničit tu aurolanskou a zakotvit v přístavu. Nepřítel se bude domnívat, že je náš expediční sbor již v pevnosti, a my ho proto zastihneme nepřipraveného.
Než jsme však tento plán mohli uskutečnit, museli jsme se ujistit, že se po Přízračných pláních nepohybují žádné aurolanské jednotky, které by nám mohly vpadnout do zad. Každá loď naší eskadry proto vyslala člun s tuctem válečníků, aby se vylodili na různých místech pobřeží. Měli jsme se porozhlédnout okolo, zjistit, co se dá, a po uplynutí jednoho dne se vrátit zpátky.
Leigh, Ney, Vřela a já jsme tvořili třetinu průzkumné jednotky z Invicta. Lord Norrington by rád vyrazil s námi, ale jeho postavení velitele výpravy mu to znemožňovalo. Prince Kirilla zase drželo na palubě lodě zraněné rameno. Doprovázeli nás však dva Gyrkymeové, od nichž si sice Vřela udržovala chladný odstup, ale proti jejichž přítomnosti nic nenamítala. To loquelfští průzkumníci společnost okřídlených elfů okamžitě odmítli, nic nedbali toho, že by s jejich pomocí mohli snáze posílat zprávy na palubu Invicta. Nezajímalo je ani, že toho Gyrkymeové uvidí z výšky daleko více než my ze země.
Loquelfové mi ovšem nebyli tak docela nesympatičtí. Naším expedičním sborem se totiž rozšířila zpráva, že jsem sullanciriho luk obětoval Tagothchovi i přesto, že jsem svou starou zbraň ztratil ve Svarskyi. Jeden z elfských lučištníků tedy vzal kus dřeva stříbrného cedru a vyřezal z něj luk velmi podobný tomu, který jsem předtím používal. Vyrobil rovněž dva tucty šípů, hodící se k této kratší zbrani. Natřel je zeleně a bíle, tedy orioskými barvami, a poslal mi je spolu s uctivou poklonou.
Nevěděl jsem, jak mám zareagovat na takovou laskavost, a už vůbec jsem netušil, co si počít se slávou, která mě tak najednou obestřela. Myslím, že jsme toho já, Leigh a Ney udělali hodně, ale ten věhlas mi připadal poněkud nezasloužený. V Západním lese jsme zabíjeli temeryxy, protože jsme neměli na výběr. Totéž se dalo říci i o boji na život a na smrt v Atvalu. Leighův výstřel na oslavách v Yslinu, kdy zasáhl terč se zavázanýma očima, se stal legendárním, ale dokonce samotný Leigh přiznával, že tu hrálo roli spíše pouhé štěstí a ne jeho dovednosti. Útok na Radojský most a zabití dvou sullanciriů - to rozhodně byly památné činy, ovšem ani tehdy jsme vlastně neměli na výběr. To nerozumnost mládí nás hnala do dobrodružství, kterým by se zkušení válečníci raději velkým obloukem vyhnuli.
Ney se se slávou vyrovnával s pomocí mlčení a nesmělých úsměvů. Leigh po svém zotavení přijímal chválu ostatních se sobě vlastním humorem, snižoval své zásluhy neustálým zdůrazňováním role náhody, bavil všechny veselými historkami z pozadí svých hrdinských skutků a dělal na každého velký dojem naprostou lhostejností ke všemu, čím musel projít. Já sám se cítil velmi rozpačitě, ale zároveň jsem na nás byl hrdý. Děkoval jsem svým obdivovatelům a snažil se před nimi ukrýt, ale přiznám se, že se mi zamlouvalo vidět úžas v jejich očích, když mě občas přiměli vylíčit některé z našich dobrodružství. Chvála dokáže být velkým lákadlem a třebaže jsem ji nevyhledával, ani jsem se jí příliš nevyhýbal.
Půltucet vojáků v našem člunu, po dvou z Oriosy, Alcidy a Okrannelu, hleděl na mě a Leigha v bláhovém očekávání, že jim budeme velet. Já se však rozhodl spolehnout na Vřelu a přesvědčit o tom i Leigha - vždyť elfka měla oproti nám celé

století zkušeností navíc. Mladý Norrington zvedl po mých slovech překvapeně obočí, pak však přikývl a významně na mě mrkl, neboť nepochybně došel k názoru, že chci na Vřelu důvěrou v její schopnosti udělat dojem.
Pozdě odpoledne jsme přistáli v malé písčité zátoce, od níž vedla do lesa, který zde těsně svíral břeh, dobře prošlapaná pěšinka. Vyšplhali jsme na nízký skalnatý hřeben a ocitli se v mokřině, zarostlé ostřicí a sítinou a zavalené kmeny padlých stromů. Pokusili jsme se ji překročit, v čemž nám pomáhal jeden z Gyrkymeů, který letěl před námi a hledal nejschůdnější cestu. Schůdná však zdaleka neznamenalo pohodlná, takže jsme museli přecházet po trouchnivých kládách z ostrůvku na ostrůvek, přeskakovat bahnité kaluže a brodit se páchnoucí vodou.
Na popud Gyrkymea jsme trochu uhnuli na západ a narazili na stezku, po níž jsme mohli mokřinu na zpáteční cestě překročit, aniž bychom se příliš namočili. Na ni navazovala další cestička klikatící se pod řetězem pahorků. Nejspíš bychom se po ní vydali, kdyby si Ney nevšiml malého hloučku metholanthových stromů a nerozhodl se natrhat pár léčivých listů. Ihned si všiml, že tu před ním už někdo byl. Listy byly na několika větvích otrhané a směrem na západ odtud vedly něčí stopy. Ney je sledoval až vyšel na úzkou zvířecí stezku, která vedla rovnoběžně s předchozí cestičkou, jen na opačné straně kopců.
Právě po této zvířecí stezce jsme vyrazili na sever. Pohybovali jsme se rychle. Vřela šla v čele, neboť dobře viděla ve tmě. Leigh kráčel hned za ní a po něm já, Ney a zbytek vojáků. Zadní voj tvořili oba Gyrkymeové. Ačkoli jim hustý porost bránil vzlétnout, jejich noční vidění se vyrovnalo Vřelinu, takže představovali ideální ochranu před útokem z týlu.
Zničehonic se před námi ozvalo tichounké zadrnčení a o vteřinu později se Vřele do těla zabodl šíp. Padla k zemi a snad ještě v tomtéž okamžiku se v Leighově ruce objevil Temmer. Mladý Norrington se vrhl vpřed, jeho zbraň přitom plála jako zlatá pochodeň. Přeskočil Vřelu, pak opsal meč v jeho ruce široký oblouk a přesekl kmen statného stromku jako by to bylo nějaké párátko. Strom se ihned skácel a já uslyšel, jak se něco snaží prodrat jeho propletenými větvemi. Leigh zvedl meč nad hlavu a sekl. Zvuky v mžiku ustaly a můj přítel se rozběhl dál.
Padl jsem na kolena vedle Vřely. Šíp jí prošel svalem na levém předloktí. Sykla bolestí, pak mě však pravicí popadla za gambeson a bolavou rukou ukázala směrem, kterým zmizel Leigh. „Běžte za ním. Běžte! Všichni!"
Zvedl jsem se a začal utíkat v těsném závěsu za Neyem. Leighovu cestu lemovaly zlomené větve a umírající muži. Několik z nich mělo rozseknuté tváře či otevřená břicha, ale jak jsem běžel dál, přibývalo neustále těch s přeraženými páteřemi nebo rozpolcenými lebkami. To, že je Leigh zabil, když prchali, ve mně nevzbuzovalo ani nejmenší soucit. Nastražili nám past, ale my se do ní nenechali chytit, takže teď jen dostávali to, co si zasloužili.
Přehnali jsme se přes temeno kopce a začali sbíhat po jeho zalesněném úbočí. Ucítil jsem kouř mnohem dřív, než jsem spatřil oheň. V plné rychlosti jsem se otřel ramenem o kmen stromu. Stačilo to, abych ztratil půdu pod nohama a začal se kutálet dolů a lámat cestou keře, které se mě marně snažily chytit za kotníky. Celý potlučený jsem nakonec zůstal ležet na kraji malé mýtiny. Hořel na ní oheň a v jeho světle jsem spatřil Leigha.
Temmer planul s takovou intenzitou, že mohl se září táborového ohně směle soupeřit. Při každém jeho pohybu tančily na stanech i kmenech stromů tmavé stíny. Samotný Leigh vypadal velkolepě - tělo napjaté, každý pohyb precizní. Hravě odrazil bodnutí vedené zespodu, a když meč znovu zvedal, jakoby mimochodem rozpáral soupeře od slabin po prsní kost. Dalšímu výpadu se vyhnul bleskovým úkrokem stranou a vzápětí prohnal Temmer útočníkovými vnitřnostmi. Sotva jej vyprostil, otočil se a sklonil hlavu - čepel nového nepřítele mu nad ní jen bezmocně zasvištěla. Leigh odpověděl okamžitě. Krátkým seknutím přeťal útočníkovi podkolenní šlachu. Muž se bolestí předklonil a v tu chvíli mu Temmer oddělil hlavu od krku.
Leigh se znovu otočil, zářící zbraň držel vysoko nad hlavou a v očích se mu odrážel její zlatý oheň.
„Leighu, ne!" Vydrápal jsem se na nohy a rozběhl se k němu. „Ne, Leighu!"
Temmer dopadl během chviličky, jako by ho snad urychlil můj výkřik. V tom smrtícím oblouku nebylo ani stopy po váhání či pochybnostech. Klesl na svou oběť přesně, rovně a s obrovskou silou, lehce pronikl klíční kostí i hrudí a zastavil se v srdci, které ještě chvíli hnalo krev vzhůru po zlaté čepeli.
Vyděšené dítě, jehož matka nyní vedle něj ležela mrtvá, se na Leigha podívalo velkýma očima a začalo plakat.
A Temmer se opět chystal k útoku. Jenže v tu chvíli jsem na Leigha po hlavě skočil a podrazil mu nohy. Přitiskl jsem si jeho kotníky k hrudi, ale při tvrdém dopadu na zem mé sevření povolilo a jemu se z něj podařilo vyprostit. Zvedl se na nohy a opět zvedl Temmer nad hlavu - nyní jsem se však cílem jeho útoku stal já. Zuřivost mu zkroutila obličej. Pak na mě něco zavrčel v jazyce tak prastarém, až mě zamrazilo. Čepel meče mi zamířila přesně mezi oči a začala se snášet dolů.
Ney popadl palcát oběma rukama a zezadu přehodil dubovou násadu Leighovi přes hlavu a ramena. Pak jí vší silou trhl k sobě a přitiskl mladého Norringtona na svou širokou hruď. Leigh se ho pokusil oběma patami kopnout do nohou, ale Ney se stačil široce rozkročit. Když dával nohy znovu k sobě, zachytil jimi Leighovy kotníky, pak se otočil a svalil se na bok. Překulil se doprava a znehybnil soupeře váhou svého těla, zatímco já rychle šlápl na Leighovo pravé zápěstí a znemožnil mu použít Temmer.
Leigh otevřel dlaň a meč se mu z ní vykutálel na zem. Ney vyčkal ještě chvíli, pak povolil sevření a odkopl zbraň co nejdál. „Co to udělal... Proč?"
Jeden z okranských vojáků šťouchl mrtvou ženu do zad špičkou boty. „Měla nůž."
A opravdu. Měla ho. Krátký tupý nožík, na který se přilepil kus slupky jakési jedlé lesní hlízy. Kousek od ní ležela celá hromada stejných slupek, hrnec a několik podobných kořínků připravených k vaření. Podle stavu hlíz, které stačila hodit do kotlíku, by její nůž nepronikl ani Leighovou koženou zbrojí a jen stěží by mu dokázal nějak ublížit.
Pohlédl jsem na bezvědomého Leigha a pak na Neye, který mu stále seděl na zádech. „Měla nůž. Byla nepřítel."
Ney zavrtěl hlavou. „Leigh v ní přece nemohl vidět hrozbu."
„Ne, Leigh ne." Kývl jsem směrem k Temmeru. „Ale muž, který drží v rukou tuto zbraň, není Leigh. Nevím kým nebo čím je, ale modlím se ke všem bohům, aby našeho přítele nezničil."

Kapitola třicátá

Vše, co jsme během výpravy zjistili, odpovídalo hlášením ostatních průzkumných jednotek. Chytrininy armády opustily Aurolan průsmykem v Zářících horách a pochodovaly přímo proti Pevnosti Drakonis. Soutěskou každý den proudily další oddíly, aby posílily ty již obléhající pevnost. Muži, kteří na nás zaútočili, však nepatřili k Severní hordě. Číhali na každého, kdo procházel touto zemí - ať už to byli lidé nebo Aurolaňané.
Do našeho zajetí padly především ženy a děti loupeživé tlupy. Ačkoli by Leighův útok na onu ženu dokázal zastrašit snad každého, většina zbylých členů bandy nevykazovala žádné známky obav. Ubohý život, který vedli, z nich už dávno vypudil poslední zbytky lidskosti. Když jsme pohřbívali jejich mrtvé, vypadali skutečně překvapeně. Měl jsem pocit, že kdybychom je nechali být, dostalo by se maso zabitých lupičů brzy do společnosti jedlých kořínků v jejich hrncích.
Zvěsti o aurolanských armádách kolem Pevnosti Drakonis, které se dostaly k uším našich průzkumníků, nebyly ani trochu příjemné. Oddíly, které vyrazily na západ a napadly Okrannel, se sestávaly především ze řvounů, vylaenů, hrstky elfských odpadlíků a několika málo temeryxů. Chytrina zde zjevně kladla důraz především na rychlost a moment překvapení. Jádro armád, táhnoucích na jih, sice rovněž tvořili řvouni a vylaenové, doprovázeli je však hrůzovědi, hoargouni a zotročení lidé.
Hrůzovědy a hoargouny jsem znal jen z pohádek a pověstí. Ti první se prý nejvíce podobali medvědům a žili v ledových pustinách na sever od Zářících hor. Měli být obrovští, mít dlouhé šavlovitě zahnuté tesáky a bílou kožešinu se světle modrými pruhy. Podle jedné zprávy řídil urZrethijský sullanciri válečný vůz tažený právě hrůzovědy, ale nevěřil jsem tomu, neboť se mi nezdálo, že by se tyto bestie daly tak dobře ochočit. V boji ale museli netvoři stejně představovat strašlivé soupeře, protože jim nedostatek obratnosti bohatě vynahrazovala hrubá zvířecí síla. Podle pověstí byli jejich oblíbenou kořistí temeryxové, což mi na klidu příliš nepřidávalo.
Slovem hoargoun se v jazyce Aurolanu označují ledoví obři. Někteří lidé říkali, že je jejich tělo tvořeno ledem, ale k tomuto mylnému názoru je zřejmě přivedly bílé vlasy, vousy a bledá pleť těchto mohutných tvorů. Měřili prý dva až třikrát více než dospělý člověk a měli veliká chodidla, aby se při chůzi nebořili do sněhu. Ze zbraní dávali podobně jako Ney přednost kyjům a představa monstra, které se mi tyčí vysoko nad hlavou a v ruce třímá železem okovaný kmen dubu, byla mírně řečeno znepokojivá. Představa, která se člověku zjevuje v nočních můrách, a on se pak s výkřikem probouzí zmáčený potem.
Ale ze všeho nejhorší bylo to, že se jeden z hoargounů stal údajně sullancirim. Ti, kteří ho viděli, říkali, že jeho pravý původ poznali i přes uhlově černou kůži - vlasy, vousy a oči Temného bojovníka totiž zůstaly mléčně bílé. Dokonce i dnes, po všech těch letech, mi při pouhém pomyšlení na obřího sullanciriho běhá mráz po zádech.
Po výměně zpráv arcanslata s drakoniským baronem, Dothanem Cavarrem, jsme vypracovali jednoduchý plán, který se dal podle průzkumníků provést velmi úspěšně a bez většího rizika. Naše hlavní síly se vylodily na severozápad od poloostrova, asi deset mil západně od řeky Dúrgrue. Aurolanské oddíly, směřující na jih, ji obvykle míjely východně a přes lesy, které lemovaly pláně kolem pevnosti, procházely v dlouhých kolonách. Podle Cavarrových zvědů, působících v této oblasti, tudy nepřátelé pochodovali zcela beze strachu a byli proto ideálním terčem náhlého přepadu.
Dothan Cavarre chystal pro Aurolaňany ještě jedno malé překvapení, které si však schovával pro nejvhodnější příležitost. Vody řeky Dúrgrue kdysi vytvářely severozápadně od Pevnosti Drakonis rozlehlé mělké jezero, ale po poslední aurolanské invazi byla tato přírodní nádrž vysušena a opásána hrázemi, které ji chránily před povodněmi. Cavarrovi urZrethijští ženisté pod nimi vykopali celou síť tunelů a byli připraveni hráze během okamžiku strhnout a odvodněnou plochu znovu zaplavit. Baron počítal s tím, že při našem přiblížení přesunou aurolanští generálové své oddíly právě do této nížiny, aby nám zablokovali cestu k pevnosti, a dostanou se tak přímo do cesty vodnímu přívalu.
Vylodili jsme tři a půl tisíce vojáků na stanoveném místě a spojili se s drakoniskými zvědy - elfy z Croquellynu a Harquellynu. Naše lodě zatím vypluly na jih, aby prolomily blokádu pevnosti. Měli jsme jen sto dvacet jezdců a princ Augustus je rozdělil do dvou korouhví, které chránily naše pravé křídlo. Půltucet Gyrkymeů zkoumal ze vzduchu krajinu před námi a těšil se okázalému nezájmu elfů -jak těch, kteří s námi byli od začátku, tak i našich nových spolubojovníků. Zbytek výpravy byl podle národností rozdělen na jednotlivé roty, přičemž hrstka „přebytečných" vojáků, jako byl například Leigh, Ney, Vřela, Faryaah-Tse Kimp a já, sloužila ve velitelské četě lorda Norringtona.
Když jsem psal o pasti, kterou na nás nastražila loupeživá tlupa z Přízračných plání, zmínil jsem se o tom, že útok ze zálohy považuji za zbabělý čin. Myslím, že v případě lupičů tomu tak skutečně bylo - chtěli nás zabít jen proto, aby se na náš účet obohatili. Zaútočili na nás se stejným zápalem, jaký cítí prospektor, který se hrabe v zemi a doufá, že v ní objeví zlato nebo drahokamy.
Nejspíš to bude znít pokrytecky, ale v našem překvapivém útoku na aurolanský oddíl nevidím naopak vůbec nic zbabělého. Jeho cílem bylo zničit nepřítele, který pochodoval na jih, aby zabil naše druhy v Pevnosti Drakonis. Chtěli jsme vymazat protivníka ze světa takovým způsobem, že to do řad obléhatelů zaseje hrůzu. Věděli jsme, že náš čin nikdy neopředou mýty - bardové nebudou zpívat o podrobnostech, nýbrž pouze o výsledcích.
Udělali jsme prostě to, co jsme udělat museli.
Pro svůj útok jsme zvolili poměrně rovný úsek cesty, vedoucí lesem. Toto místo se nacházelo hned za údolím, které by bylo pro přepadení ideálním místem - věděli jsme, že Aurolaňané při jeho průchodu alespoň trochu znervózní. Jistě si oddechnou, když jim konečně zůstane za zády, a právě v této chvíli uvolnění budou nejzranitelnější. Kopce, tvořící západní svahy údolí, se i zde tísnily těsně u cesty, ale jen na jedné straně. Tu druhou brázdila nehluboká rokle s mělkým potokem na dně a teprve na druhém břehu říčky, nějakých dvacet yardů od silnice, se zvedal další pahorek. Porost byl na něm tak hustý, že mohl pozorovatel z cesty spatřit jen asi prvních deset yardů lesnatého svahu, a

schoval-li se někdo na samém temeni kopce, stával se prakticky neviditelným.
Lord Norrington rozmístil své jednotky dokonale. Okranská garda, vyzbrojená kopími, sekyrami a meči, obsadila vrchol pahorku. Jižně od ní se po obou stranách cesty schovali oriosští a alcidští válečníci. Lučištníci stanuli na západním kopci, odkud mohli nerušené střílet šípy dolů na Aurolaňany. Princ Augustus zůstal se svými jezdci na malé pasece západně od silnice. Po zaklapnutí pasti měl tryskem vyrazit po úbočí kopce a nájezdem smést všechny nepřátele, kteří by se pokoušeli uniknout na sever. Úkolem zbylých rot bylo zablokovat cestu ještě severněji a zabránit možným posilám přispěchat na pomoc napadenému oddílu.
Mé místo bylo mezi lučištníky a střelci z kuší, nacházel jsem se tedy blízko lorda Norringtona, na jehož znamení jsme měli zahájit útok. Leigh, Ney, Vřela a celá oriosk rota nás chránili před případným úderem Aurolaňanů. Ne snad, že bychom se my, lučištníci, nedokázali ubránit sami. Ale ostřelováním nepřátel na silnici jsme mohli k vítězství přispět daleko víc, než soubojem se řvouny na svahu kopce.
Vřela mi s mečem v ruce stála po boku. Šíp, který ji zasáhl předchozího dne, se podařilo celkem snadno vytáhnout a já dostal příležitost splatit dluh a zašít pro změnu její ránu. Nebyl jsem v tom zdaleka tak zručný jako ona, ale dělal jsem co se dalo, neboť jsem nechtěl, aby jí hladkou pleť hyzdily nějaké šrámy.
Ney stál vedle Leigha a palcát mu spočíval na pravém rameni. Mladý Norrington ještě netasil Temmer a v pravé ruce držel samostříl. Levou však přesto jemně spočíval na jílci kouzelného meče. Když jsme se včera vrátili na Invicta, Leigh se mi omluvil a poděkoval mně i Neovi, že jsme ho včas zadrželi. Upíral pohled do prázdna a natahoval ruku jako by se snažil setřít slzy z tváře té malé holčičky. „To, co jsem málem udělal...," opakoval pořád dokola. „Už nikdy. Nikdy."
Když jsem se na něj díval, jak stojí a znovu čeká na boj, připadal mi odhodlaný. Věděl, řekl bych, že se ho meč včera ve zmatku nočního útoku zmocnil. Věděl to a chtěl za každou cenu zabránit tomu, aby se to opakovalo. V jeho tváři se uhnízdil stejný nezdolný výraz, jaký jsem u něj už tolikrát viděl, když nás můj otec cvičil ve válečnickém umění. Byl jsem rád, že se k němu tento výraz opět vrátil.
Aurolaňané pochodovali po cestě s takovou bezstarostností, jako by se účastnili slavnostní přehlídky a ne tažení v hloubci nepřátelského území. Myslím, že proti nám stála jedna rota - osm čet po třiceti řvounech, asi dva tucty velících vylaenů a hrstka mladších řvounů, kteří nesli standarty jednotlivých oddílů. Za nimi drkotalo několik provizorních vozů naložených zbraněmi, zbrojemi, jídlem a dalším vybavením nezbytným pro dlouhodobé tažení. Za poslední četou se belhal hoargoun a vlekl po zemi velikánský kyj.
Nepřátelé směřovali na jih v pochodových kolonách, každou četu tvořilo šest řad po pěti řvounech. Díky tomu jsme si mohli rozdělit cíle předem a daleko snáze, než kdyby šli v neuspořádaném houfu. Sotva lord Norrington pohnul rukou, vyskočili jsme na nohy. S prvním zatroubením rohu jsme vystřelili, luky zazpívaly, kuše temně zamručely. Šípy a šipky svištěly vzduchem a zasahovaly nepřátele s mokrými mlaskavými zvuky, ostrým praskotem či hlasitým řinčením. První četa se rázem zhroutila jako by ji tvořili cínoví vojáčci, povalení na zem plácnutím ruky rozzlobeného dítěte.
Začal jsem střílet na další četu a až tehdy mi došlo, jak skvělou zbraní můj elfský luk je. Natahoval se neuvěřitelně snadno a vysílal šíp za šípem s téměř neomylnou přesností. Dalšího vylaena jsem trefil s takovou silou, že ho náraz otočil kolem jeho osy, teprve pak se netvor složil na zem. Ze slábnoucí ruky mu vyklouzla velitelská hůlka a hned nato jej zavalilo mrtvé tělo řvouna s šípem v lebce.
Vystřelil jsem znovu a pak ještě jednou, abych ukončil trápení řvouna, zasaženého do břicha. Uviděl jsem dalšího, jak k nám šplhá po úbočí kopce, a přesně mířeným šípem mu přišpendlil ruku ke kmenu stromu, jehož se přidržoval. Ještě dva šípy se pak sešly ve řvounově hrudníku, mrtvá bestie se chvíli volně houpala, pak její váha vyrvala ruku ze sevření mého šípu a Aurolaňan se skutálel po svahu zpátky na cestu.
Tam mezitím zavládla vřava. Koně, táhnoucí vozy, se splašili, sotva se jim do boků zavrtaly první šipky. Vozy jeden za druhým sjížděly z cesty, převracely se a lámaly na kusy. Jídlo a vybavení padalo s třeskotem a řinčením do rokle a pohřbívalo pod sebou prchající řvouny. Viděl jsem jednoho vozku opouštět rozpadající se dopravní prostředek, když však seskočil na zem, narazil do něj pár těžkých kol a doslova ho zamáčkl do hlíny.
Řvouni se hrnuli přes okraj cesty a brodili se potokem na druhou stranu ve snaze uniknout našim šípům. Mnozí se hnali po čtyřech, ve své panice se velmi podobali vyplašeným zvířatům. V hustém porostu se mi rychle ztratili z očí, brzy jsem ale odtud uslyšel zatroubení rohu, následované válečným pokřikem ze stovky lidských hrdel. Řvouni vříkali a sténali, jedni padali dolů s rozpolcenými lebkami, druzí, ti o maličko šťastnější, klopýtali po svahu zpátky do potoka. O chvíli později se v mém zorném poli objevili jejich alcidští pronásledovatelé.
Jiní řvouni se otočili našim směrem, a tak Leigh odhodil samostříl a vyrazil proti ním. Sestupoval po svahu kopce studeným rozvážným krokem a Temmer mu v ruce jasně zářil. Jeden ze řvounů se na něj vrhl, dlouhý nůž připravený k bodnutí. Vypadalo to, že Leigh tento útok jednoduše nevzal na vědomí. Prostě se rozmáchl a jediným třpytivým seknutím zarazil čepel do krku dotěrného nepřítele. Hlava nestvůry poskakovala po svahu kopce až se zastavila ostatním řvounům u nohou. Ti na ni i na Leigha jen s hrůzou civěli. Můj přítel na ně kývl, uklonil se jejich směrem a nepříjemně se usmál. Lákal je k sobě a mně v tu chvíli připadalo, že i kdyby na něj zaútočili všichni najednou, během minuty by zemřeli a on by neutržil ani škrábnutí.
Poslední četa, s výjimkou hoargouna, začala utíkat na sever, přímo do náruče Augustovy kavalerie. Řvouni neměli proti nájezdu sebemenší šanci a padli do jednoho, jejich těla rozdrtila koňská kopyta. A jezdci se řítili dál, mávali kolem sebe meči a snadno dohánělí každého, kdo se jim pokoušel uniknout. Drtili řadu za řadou, četu za četou a zbylé řvouny hnali před sebou jako stádo ovcí.
Hoargoun seskočil ze silnice a valil se po svahu kopce přímo proti nám. Volnou rukou lámal mladé stromky a odhazoval je stranou, obrovskými chodidly dupal po keřích a řvounských mrtvolách. Stal se terčem desítek šípů, zabodávaly se mu do tváře, hrudi, břicha i nohou, ale on šel stále dál jako by svá zranění nevnímal. Země úpěla pod jeho těžkými kroky a řvouni, dotírající na Leigha, se před ním raději rozestoupili. Hoargoun pomalu zvedl kyj a ten zaskřípal o větve

stromů nad jeho hlavou. Ještě dva kroky, už jen jeden a bude moci zaútočit na malého muže se zlatým mečem.
Leigh ještě jednou mávl svou zbraní, pak ztuhl a upřeně se na obra zadíval.
V tom pohledu byl vzdor.
A děs.
A ochota zemřít.
Hoargounův těžkopádný kyj se již snášel na Leighovu hlavu, ale dříve než stačil dopadnout, zapojil se do boje Ney. Seběhl z temene kopce na poslední chvíli a proti rychlému úderu jeho palcátu nedokázal obr udělat vůbec nic. Neyova zbraň mu ze strany narazila na koleno, roztříštila kost a přetrhla šlachu. Hoargoun zaburácel bolestí a upustil kyj. Ten dopadl přímo mezi Neye a Leigha. Země se otřásla, mladý Norrington ztratil rovnováhu a bezvládně se svalil na svah kopce.
Ney se však udržel na nohou a odtančil doprava. Další úder jeho palcátu směřoval vzhůru. Zasáhl obra do levého lokte a za doprovodu zvuku, připomínajícího praskot lámajícího se stěžně, ho rozdrtil. Hoargoun se pokusil chytit za zraněnou paži, ale v tu chvíli ho nohy zradily a on se zřítil k zemi. Bradou vyryl hlubokou rýhu do jílovité půdy a jen statný kmen dubu zastavil jeho začínající pád.
Poslední Neyův úder dopadl obrovi tvrdě na pravý spánek. Zvuk praskající kosti téměř zanikl v kakofonii bitevní vřavy, ale promáčklina, kterou palcát zanechal v hoargounově lebce, se nedala přehlédnout. Obr sebou škubl a poslední trhaný výdech zahalil Leighovo tělo do přikrývky ze spadaného listí.
A znovu létaly šípy, znovu se ozýval řvounský jekot, znovu tekla krev. To vše však ustalo během několika dalších minut, kdy již z vojáků aurolanské roty nezůstal naživu ani jediný. Náš útok byl rychlý a smrtící. Měli jsme jen několik málo zraněných, ale nijak zvlášť vážně - nebylo to nic, o co by se nepostaraly dlahy a pár stehů. Za méně než čtvrthodinu se nám podařilo zničit celý nepřátelský oddíl. Naše radost z vítězství byla veliká, ale věděli jsme, že to je jen začátek.

To, co jsme udělali potom, mělo vnést strach do srdcí Chytrinin ých vojáků. Nejsem si jistý, zda její vojáci kdy nějaké srdce měli. Pokud si však něčím jistý jsem, tak tím, že jsme svým činem ukázali nepříteli, že tuto válku bereme smrtelně vážně a pro dosažení vítězství klidně sáhneme k jakýmkoli prostředkům. Ano, udělali jsme opět jen to, co jsme udělat museli. A přesto se ke mně ten obraz stále vrací v nočních můrách.
Celou věc vymyslel Scrainwood a byl to také on, kdo se s jakýmsi zvrhlým potěšením ujal jejího řízení. Podle princových pokynů jsme zvedli mrtvého hoargouna a opřeli ho o několik stromů, jako by právě sešel z cesty a posadil se, aby si chvíli odpočinul. Kyj jsme mu dali na kolena a na něm složili svalnaté ruce. Hlavu jsme přiložili ke kmeni stromu, aby nebyla vidět prolomená lebka, takže se zdálo, že obr právě usnul.
Řekl bych ale, že ten, kdo se rozhlédl okolo, už nikdy klidně usnout nemohl - ani teď ani nikdy jindy.
Všem řvounům i vylaenům jsme uřezali hlavy a rozmístili je na silnici řadu po řadě, do stejných kolon, v jakých kolem nás ještě před necelou hodinou procházeli. Standarty jednotlivých oddílů jsme před nimi vkopali do země, aby se dalo snadno určit, o jakou četu se jednalo. Zachránili jsme dva z jejich vozů a naplnili je zbraněmi, zbrojemi a další kořistí. Scrainwood také trval na tom, abychom s sebou vzali kousky řvounských kožešin - po jednom pro každého z nás a další pro krále a královny, kteří nám vládli. Mrtvoly jsme pak odtáhli ke kraji silnice a svrhli do rokle.
Když jsme opouštěli místo boje, mezi stromy se již zvolna plížilo večerní šero. Ohlédl jsem se a ještě jednou se podíval na výsledek naší práce. Na tu vzdálenost a při špatném osvětlení to skoro vypadalo, jako by se Severní horda nějakým způsobem ponořila až po krk do bahna. Z celé scény dýchal klid a mír a já věděl, že to není správné.
Ale co přesně je špatně, to jsem v té době ještě netušil.
Vřela pevně stiskla mou levou ruku ve své pravici. „Bude lepší, když odtud co nejrychleji odejdeme."
„Bojíš se duchů, Vřelo?"
„Ne, Tarrante, nebojím se duchů." Ohlédla se na dlouhé řady hlav a já ucítil, že se najednou zachvěla. „Bojím se vzpomínek."

Kapitola třicátá první

Trvalo nám půldruhého dne, než jsme dorazili k Pevnosti Drakonis. Postupovali jsme svižně po silnici vedoucí k řece. Kavalerie prince Augusta ji překročila asi míli na sever od mostu, po němž se měla na druhý břeh dostat pěchota. Brzy k nám od nich přiletěl gyrkymský průzkumník a sdělil, že už jsou připraveni. Zaútočili jsme tedy na posádku mostu zároveň od východu i od západu. Aurolaňané zemřeli rychle a my přešli na opačnou stranu. Poté jsme most zničili. Nebyl starší než sto let, a tak v něm nesídlil žádný weirun. Proto když kouzlo narušilo maltu, rozpadl se snadno a bez jakýchkoliv komplikací.
Den to byl studený a kotouče vlhké mlhy se plazily po zemi skoro až do samého poledne. Právě tehdy jsme dosáhli asi míli širokého pruhu zvlněných plání, který na západě odděloval lesnaté kopce od poloostrova. Na východě se tyto planiny rozšiřovaly a velkým půlkruhem, který začínal na severozápadě a končil na severovýchodě, dokonale obemykaly Drakoniský poloostrov. A na nich, kam až oko dohlédlo, od okrajů lesa až po nížiny v blízkosti hradeb, tábořily aurolanské hordy. Stany, stany a další stany vyrůstaly ze země jako odporná mraveniště. Houfy řvounů, které se mezi nimi pohybovaly, se zase podobaly mravencům hledajícím jídlo a odnášejícím ho zpět do svých domovů.
Mezi nepřátelskými tábory a nízkými hradbami předměstí Pevnosti Drakonis se táhly tmavé brázdy zákopů. Ty aurolanské vedly rovnoběžně s opevněním, jen na několika místech vysílaly jeho směrem své výhonky. Sloužily k tomu, aby se mohly obléhací stroje dostat blízko k hradbám a ostřelovat je, a byly také základnou aurolanských ženistů, kteří se snažili podkopat a strhnout pevnostní zdi. Ty naše zase těsně lemovaly opevnění a přetínaly snad

každý směr, ze kterého by mohl nepřítel podniknout zteč. Naši ženisté odtud také vyhledávali a včas ničili aurolanské tunely.
Zákopy zcela scházely jedině v místě, odkud jsme k pevnosti dorazili. Nepřátelské jednotky však tuto přístupovou cestu dosud neuzavřely z dobrého důvodu. Kdyby se Dothan Cavarre rozhodl pevnost evakuovat, nechali by ho Chytrinini generálové odejít jedině tímto, severním směrem, což by mu ani trochu nepomohlo. Aurolaňané se soustředili na jihu a na západě, aby zabránili ústupu posádky i příchodu případných posil. Až se jejich armáda rozroste o další oddíly, uzavřou pevnost neproniknutelným kruhem a teprve poté obléhání doopravdy začne.
Stačil mi však jediný pohled, abych dospěl k názoru, že dobytí této pevnosti pro ně nebude vůbec snadnou záležitostí. Omlouvám se, že jsem ji nepopsal hned na začátku, ačkoli byla nepochybně dominantou okolní krajiny, kdybych vám však nejdříve vyprávěl o její velkolepé vznešenosti, mohli byste nabýt dojmu, že pro ni Aurolaňané nepředstavovali žádnou hrozbu. Když jsem se na ni díval, cítil jsem, jak mé sebevědomí prudce stoupá, a dokonce i Leigh, dosud otupělý po svém setkání se smrtí, našel sílu se usmát. Nebýt rozkazu, abychom se chovali tiše, vykřikla by asi celá naše armáda nadšením.
Pevnost Drakonis byla založena před sedmi stoletími a od té doby se neustále rozrůstala. Korunovala velký poloostrov, který vybíhal do Srpového moře a ve svém nejvyšším bodě se zvedal asi sto yardů nad jeho hladinu. Na severozápadě se do něj zařezával přirozený přístav, k němuž vedla po široké hrázi dlážděná silnice. Na západním konci poloostrova se tyčila mohutná věž střežící vstup do zátoky.
Ze strany pevniny chránila pevnost nízká tlustá hradba, každých dvě stě yardů přerušovaná strážními věžemi. Četná skaliska nahrazovala směrem od moře pevnostní zdi, i podél pobřeží však byla postavena celá řada věží, jejichž posádky měly odrazit případný útok. Ty byly mezi sebou propojeny vyvýšenými chodníky a otevřená prostranství mezi nimi musela pro nepřátele zdálky vypadat velmi lákavě. Ale každý, kdo stoupal na útes, jako jsme to museli cestou k mostu udělat my, brzy zjistil, že na něj nahoře čekají odhodlaní obránci. Šípy, roztavené olovo a vroucí olej dokázaly vzít chuť k útoku i tomu nejstatečnějšímu nepříteli.
Druhá, o něco vyšší hradba vytvářela kolem středu poloostrova téměř dokonalý kruh, přerušený jen jedinou mezerou - ve směru na přístav. Mezi pobřežím a tímto opevněním se rozkládalo předměstí Pevnosti Drakonis. Bylo domovem kameníků, zbrojířů, kovářů, duchovních, obchodníků, hospodských a prostitutek - prostě všech těch lidí, kteří vojákům usnadňovali život na tomto místě. Na předměstí nebylo skoro nic zajímavého, snad jen kromě toho, že se zdejší ulice kroutily, zahýbaly v podivných úhlech a vytvářely bludiště, v němž se často nevyznali ani sami místní obyvatelé. Až později mi došlo, že v této změti ulic a uliček dokáže jediný zbořený dům, jediná barikáda značně ztížit postup nepřítele.
Mezi druhým pásem hradeb a stěnami původní pevnosti se nacházela posádková čtvrť. Stála zde četná kasárna, zbrojnice, Kedynův chrám a skladiště plná jídla, vína, oleje a dalších nezbytností, které pevnosti umožňovaly odolat dlouhodobému obléhání. Tato část města byla vybudována v naprosto odlišném stylu. Okna budov se zde podobala střílnám, všechny dveře byly odlity z černého železa a malé otvory v nich dovolovaly obráncům dotírat na nepřátele venku z luků a samostřílů. Každý z domů v posádkové čtvrti byl postaven z šedých žulových kvádrů a sám o sobě představoval pevnost. Jak jsem měl brzy zjistit, spojovala zbrojnice a skladiště s ústřední věží spleť podzemních chodeb, kterými se do nich daly přesouvat posily a vybavení.
Srdce Pevnosti Drakonis, mocné, tmavé a prastaré, se mohlo svou majestátností směle měřit s Yslinem nebo Svarskyi. Zatímco ale města působila na člověka spíše svou křehkou krásou, dýchala z monstrózní věže, vypínající se až k nebesům, ryzí síla a nezkrotná moc, díky níž ovládala celou okolní krajinu. Byla opásána spoustou balkónů a končila kuželovitou, olovem okovanou střechou, na jejíž špici vlála modrá vlajka s obrazem útočícího draka.
Kolem gigantické věže se táhla vysoká pevnostní stěna. Mezi ní a srdcem pevnosti zůstávalo volné prostranství dostatečně rozlehlé, aby se do něj vešlo několik ulic a domů. Všechny však byly stejně těžké a masivní jako stavby v posádkové čtvrti. Nad poslední hradbou se tyčilo ještě osm věží, které sice nemohly zdaleka konkurovat té ústřední, i tak z nich ale posádka bezpečně kontrolovala okolí.
Kdyby měla Pevnost Drakonis weiruna, pak myslím, že by tento válečný duch musel být synem samotného Kedyna.
Croquelfský velitel Cavarrových zvědů ukázal na cestu vedoucí po vrcholu hráze. „Půjdeme tudy a vstoupíme do pevnosti přes přístav."
Lord Norrington se zamračil. „Ale hned pod vnějším opevněním je voda. Aurolanský útok by nás mohl z té hráze smést a nahnat do moře. A v brnění se nám nebude moc dobře plavat."
Croquelf se zasmál. „Nebojte se. Polární lišák myslí na všechno."
„Polární lišák?" zeptal se princ Kirill. „Myslíš Dothana Cavarreho?"
„Ano. Jeho otci, předchozímu baronovi, se říkalo Lišák. A syn se mu velmi podobá, jak brzy uvidíte."
Nad vnější hradbou se objevil praporek a elf nás vyzval, abychom ho následovali. Hráz byla dostatečně široká a vyvýšená, po dlážděné cestě na jejím vrcholu jsme mohli postupovat velmi rychle. Ačkoli byla nížina mezi námi a aurolanskými tábory dostatečně rovná a tedy vhodná pro útok, vzali jsme si k srdci Croquelfova slova a odhodili všechny obavy stranou. Koneckonců, věděli jsme, že jakmile se k nám nepřítel přiblíží, má být celá nížina okamžitě zaplavena.
A nepřítel se opravdu přiblížil. Sotva jsme vkročili na hráz, ozvaly se z jeho tábora trubky a mezi stany zavlály prapory. Řvouni a vylaenové se četa za četou hnali našim směrem a vytvářeli bitevní formaci. Její čelo tvořilo deset čet a měla hloubku devíti, takže pokud jsem správně spočítal standarty, stálo proti nám celých devět rot - tedy téměř dva a půl tisíce nestvůr. Tento počet mě samozřejmě sám o sobě nemohl zastrašit. Zneklidňujícím však bylo to, že nepředstavoval ani desetinu všech vojáků, obléhajících pevnost.
Pochodovali jsme dál a netrpělivě čekali na protržení hrází, po kterém měla celá nížina zmizet pod přívalem říčních vod. Těšil jsem se na okamžik, kdy se vlna vrhne na první řady řvounů, podrazí jim nohy, zalije křičící ústa a navždy se jich

zmocní. Těšil jsem se, až se další řady v panice dají na útěk a budou se zoufale tlačit na nestvůry za nimi. Těšil jsem se na jezero, které se rozlije v nížině a na řvounské mrtvoly, pokrývající jeho hladinu jako skvrnité ostrůvky.
Těšil jsem se marně. Povodeň se nedostavila. Řvouni ovšem ano, jejich formace se k nám blížila stále víc a víc. Překonávali jsme je sice počtem, ale naše armáda byla roztažena po celé délce hráze. Jejich útok by byl proto stejně ničivým, jako naše nedávné přepadení aurolanského oddílu. Sundal jsem si z ramena luk a pomalu vložil šíp do tětivy. Všiml jsem si, že totéž dělají i někteří další lučištníci a že i ruka lorda Norringtona spočívá na jílci meče.
Náš elfský průvodce sice nevypadal ani trochu znepokojeně, ale necítil jsem se kvůli tomu o nic lépe. Augustus seřadil své jezdce na severním konci hráze, připravený provést sebevražedný nájezd, který měl rozbít křídlo nepřátelské formace. Nepočetná kavalerie by sice do masy pěchoty nedokázala proniknout nijak hlubokou byla by rychle zlikvidována, princ však zřejmě doufal, že svým činem odvrátí zkázu od nás ostatních.
Řvouni, vzdálení jen nějakých tisíc yardů, znatelně zrychlili. Jejich chůze se změnila v poklus, kterým polykali yard za yardem. Napnul jsem tětivu a v duchu proklel sám sebe za to, že jsem tak nervózní. Vždyť většina elfských lučištníků ještě ani nevložila šípy do tětivy, neboť dobře věděla, že ani sebelepší výstřely nepřátele nezabijí, dokud se k nám nepřiblíží na nějakých sto yardů. Naprázdno jsem polkl, olízl si rty a povolil tětivu. Pak jsem pokračoval v chůzi, byl jsem však připraven kdykoli znovu zastavit a vypustit šíp.
Asi pět set yardů od nás se řvouni s vytím rozběhli a právě v ten okamžik zaburácely na hradbách pevnosti trubky. Po žerdích na jednotlivých věžích vystřelily vzhůru vlajky. Zdálky jsme zaslechli někoho pokřikovat rozkazy. Ale nic víc.
Asi bych si začal zoufat, kdybych si nevšiml úsměvu, který vlajky a křik vyčarovaly na rtech našeho průvodce.
A tehdy se to stalo. Válečné stroje, velké i malé, schované za hradbami a obrannými valy, vymrštily do vzduchu svůj náklad. Viděl jsem, jak se na nepřátele snášejí nenápadné soudky. Po dopadu na zem praskaly a otevíraly se jako okvětní lístky nějaké podivné rostliny. Na všechny strany z nich létaly nesčetné ocelové „ježky", svářené z hřebíků tak, že vůbec nezáleželo na tom, na kterou stranu dopadnou - hroty vždy trčely vzhůru. Ostrý kovový déšť zasáhl především první řady řvounů a během chvíle zmrzačil celé desítky nestvůr. Bestie za nimi si zpočátku snad ani ničeho nevšimly, hnaly se dál, narážely do zchromlých druhů a zakopávaly o padlé - jen proto, aby se i do jejich chodidel o chvíli později zabodly ocelové bodliny.
To už se na bojiště zpoza opevnění řítila mračna šípů a oštěpů. Za jejich hroty byla připevněna olověná závaží, některá těžší, jiná lehčí, to proto, aby střely vytvořily jednolitou hradbu, rozdělující bitevní pole. Celé čety umíraly v jediné vteřině a v nepřátelské formaci po nich zůstávaly široké mezery.
Vzduchem létaly také veliké klády, avšak jinak než šípy či oštěpy. Na řvouny totiž dopadaly svou širokou stranou, drtily na kaši vše živé v místě svého přistání a pak se kutálely dál a dál od opevnění. Mnohdy pod nimi nacházely smrt celé čety. Jedna z klád se ve vzduchu roztočila, a než se konečně ustálila, dlouho narážela na zem střídavě jedním a potom druhým koncem. Přitom kolem sebe rozhazovala polámaná těla a kusy drnu.
Na nepřítele se snesly i dvojice různě těžkých kamenů, spojených mezi sebou ocelovými řetězy. Podobné střely jsem spatřil už během naší námořní bitvy, kdy lámaly stěžně a trhaly plachty, tady však byly jejich účinky daleko zajímavější. Těžší kámen dopadl jako první, rozmačkal několik řvounů a posloužil jako jakási kotva pro druhý balvan. Jeho let sice ukončil napnutý řetěz, ale síla menšího kamene byla taková, že ještě chvíli opisoval kolem toho většího krvavý kruh, při němž kosil nepřátelské válečníky.
Ještě ničivější než všechny předchozí zbraně však byly vrhače napthalmu. Jejich bronzové hlavně byly zakončeny hadími hlavami a vyhlížely ven střílnami asi v polovině výšky obranných věží. V nozdrách hadů hořely pochodně. Sotva nějaká hlaveň vychrlila silný proud napthalmu, tyto pochodně ho zapálily a proměnily tmavou tekutinu v ohnivý vodopád. Jedna z věží vytvořila před aurolanskými oddíly přehradu z plamenů, zatímco dvě další přejížděly řady řvounů nekonečnými proudy ohně. Hořící válečníci ječeli a prchali, jiní se bezmocně stáčeli do klubíček a měnili se v popel.
Přes ohnivou přehradu se k nám nedostal ani jeden Aurolaňan. Šípy, oštěpy, kameny a klády dál vylétaly z pevnosti, ale bylo to už zbytečné - řvounská formace se rozpadla. Zbylé nestvůry se vyděšeně klidily co nejdál od hradeb.
Pohlédl jsem přes spálenou pláň na tábory Severní hordy. Nezáleželo na tom, jestli pevnost obléhá dvacet nebo třicet tisíc válečníků. Klidně by jich mohlo být třeba sto, a stejně by nikdy nedokázali překonat ani vnější hradby. Chytrina to musela vědět, musela chápat, že její armády nemají sebemenší šanci pevnost dobýt.
Zachvěl jsem se. Musela to chápat, pomyslel jsem si, a přesto sem své vojáky vyslala a pevnost oblehla. Proč? Jedině proto, že věděla něco, co my ne. Nedokázal jsem se ubránit pocitu, že se k nám žene nějaká neznámá pohroma.

Kapitola třicátá druhá

Když jsme se přiblížili k vnějším hradbám, spustila posádka pevnosti na vodu tři velké čluny a svázala jek sobě. Po vzniklém plovoucím mostě se celý náš oddíl přesunul do bezpečí. Elfský průvodce pak lorda Norringtona, prince Kirilla, Neye, Leigha, Vřelu a mě představil Dothanu Cavarremu, drakonisskému baronovi.
Nebylo těžké pochopit, proč se mu rovněž říká Polární lišák, neboť to byl muž malé postavy a s vlasy tak světlými, že vypadaly téměř bíle. Jeho ostré rysy ještě více zdůrazňoval přepečlivě pěstěný bílý knír a špičatá bradka. Vysoké lícní kosti mu dělaly na tvářích důlky. Z šedi duhovek občas prosvítaly modré skvrnky - oči měl velmi neposedné, jednou se užasle rozšiřovaly a o chviličku později zase cílevědomě zužovaly, aby si někoho nebo něco pozorně prostudovaly.
Jeho malou postavu - byl o dobrou hlavu menší než já - ještě více zdůrazňoval fakt, že měl na sobě volnou hedvábnou tuniku modré barvy, černé hedvábné pantalóny a černé kožené boty, které mu sahaly až ke kolenům. Přes prsa se mu táhl zbytečně dlouhý řemen, v pouzdře u pravého boku se houpala dýka. Meč, který by ji na druhé straně vyvážil, scházel, ačkoli zde byl k vidění pár složených rukavic. Cavarre měl dlouhé a štíhlé prsty bez jediného mozolu, jako by

snad nikdy v životě nemusel pracovat.
Ostatně, soudě podle jeho nevráscité hladké tváře, nebyl baronův život vůbec dlouhý. Nevěřil jsem, že by nás od sebe mohlo dělit více než pět let. Bylo mi proto záhadou, jak se mohl člověk jako on stát velitelem Pevnosti Drakonis. Ale ve chvíli, kdy jsem si už o něm začínal myslet to nejhorší, zadul větřík a přivál ke mně zápach spáleného řvounského masa. Ať už Dothan Cavarre vypadal jakkoli, musel jsem přiznat, že má velice účinné metody.
„Ach ano, lord Norrington, konečně!" Sevřel ruku našeho velitele v obou dlaních a mocně s ní zatřásl. „Velice mě těšilo dopisovat si s vámi s pomocí arcanslata. Jsem tak rád, že jste k nám dorazil. A přivedl jste tři a půl tisíce mužů, že ano? Skvělé! To znamená, že je teď v pevnosti deset tisíc vojáku, a to nepočítám domobranu z předměstí. Z té sice není příliš velký užitek, ale... Prosím?"
Lord Norrington zvedl volnou ruku. „Jsem rovněž rád, že vás poznávám, ale dříve než budeme pokračovat, chtěl bych vám představit prince Kirilla z Okrannelu..."
„Je mi ctí, Výsosti." Polární lišák potřásl hlavou a usmál se - a hned o vteřinu později se ten úsměv jakoby vypařil. „Je mi velmi líto smrti vaší ženy i ztráty vašeho města." A tu mu úsměv opět zahrál na rtech. „Ale doneslo se mi, že se vaše dcera v pořádku dostala na jih do bezpečí."
Tvář prince Kirilla se rozzářila. „Děkuji vám za tuto zprávu, barone."
Dothan udělal dva kroky, zastavil se před Vřelou a políbil jí pravou ruku. „Elfka z Vorquellynu. Musíš být Vřela, sestra Pravdy, která vyslovila ono známé proroctví o vítězném Norringtonovi."
Vřela překvapením vykulila oči. „To jsem."
„To je dobré, velmi dobré. Proroctví se mi líbí, opravdu, ale raději bych ho chtěl slyšet v elfštině. S tou mou to samozřejmě není žádná sláva. Nemám moc příležitostí ji procvičovat a můj croquelfský přízvuk je prý hrozný, ale kdyby sis někdy chtěla porozprávět ve své mateřštině..."
„Děkuji, můj pane." Ve Vřelině hlase zazněla zmatená notka. „Rozhodně si na to najdu čas."
„Tím jsem si jist." Dothan pustil její ruku, pak pravicí opsal ve vzduchu veliký půlkruh, který zahrnoval Neye, Leigha i mě. „A tady jsou - naši tři mladí hrdinové. Ty budeš zřejmě Neysmith Craver, obrobijce, jsou-li mé informace správné."
„Stejně by ho zabily šípy."
„Takže navíc skromný obrobijce - báječné! A ty, ty jsi Bosleigh Norrington. S pomocí Temmeru jsi zabil dva, ano DVA Temné bojovníky! Další dva, které máme za hradbami, se teď budou mít konečně čeho bát."
Leigh unaveně přikývl. „To doufám."
„To já také, chlapče, to já také." Polární lišák se otočil ke mně. „A ty jsi Tarrant Hawkins. Slyšel jsem o tom, jak ses s pouhou dýkou postavil temeryxovi. A podle tvé zbraně soudím, že jsi udělal dojem na loquelfské lučištníky - což pro člověka není vůbec snadné."
„Neudělal jsem nic víc, než kdokoli jiný na mém místě."
„Mimořádná doba žádá po všech mimořádné výkony." Tleskl rukama a znovu se vrátil k lordu Norringtonovi. „Dobrá tedy, nebude-li vám to vadit, vezmu vás teď na malou prohlídku pevností. Moji lidé zatím ubytují vaše vojáky - na nedostatek prostoru si tady rozhodně nemůžeme stěžovat. Dostanou jídlo, postel a také úkoly, při její Jichž plnění se maličko seznámí s pevností. Zatím žádná těžká práce, potřebují trochu odpočinku, že ano?"
Lord Norrington přikývl. „To je pravda. A podívejte, tady jsou princové Augustus a Scrainwood. Pánové, toto je váš hostitel, Dothan Cavarre."
„Princi Auguste, vaše kavalerie vypadala dole na pláni velmi odhodlaně. Málem jsem k vám nechal několik řvounů projít, ale nakonec ve mně zvítězila sobeckost. Odpustíte mi to?'
Princ Augustus se usmál. „Jsem si jist, že moji jezdci dostanou ještě nemálo příležitostí ukázat své schopnosti."
„To rozhodně." Dothan pohlédl na prince Scrainwooda. „Doufám, že se vám bude v pevnosti líbit. Výsosti."
Princ Kirill si upravil Šátek, přidržující bolavou ruku. „Říkáte, že jste málem nechal několik řvounů projít. Mysleli jsme si, že jste chtěl celou nížinu zatopit."
„Ó ano, to jsem chtěl, chtěl..."
„Nepovedlo se to?"
„Ale vůbec ne, princi. Všechno šlo podle plánu." Dothan se usmál. „Brzy to uvidíte na vlastní oči. Prostě jsem se rozhodl odložit povodeň na jindy. Na vhodnější dobu. Zatím jsem tedy jen dal Aurolaňanům látku k přemýšlení, nechal je ochutnat něco málo z toho, co tu pro ně mám přichystáno."
Leighův otec přikývl. „Bylo to velmi působivé."
„Když se vám to líbilo, tak pojďte, ať vám mohu ukázat také všechno ostatní." Polární lišák vyrazil k vnější zdi, ale pochopil, že by se musel cestou prodírat proudícími zástupy vojáků. Otočil se tedy a vedl nás úplně jiným směrem, aby za chvíli znovu kamsi prudce zabočil. „Pospěšte si. Tady to je."
Pro někoho, kdo v Pevnosti Drakonis nikdy nebyl, je obtížné, ne-li nemožné si představit její složitost. Ani četné změny, kterými během let prošla, nedokázaly zcela zakrýt brilantnost a účelnost jejího původní vzhledu. Pevnost byla jako svíčka, kterou někdo znovu a znovu ponořuje do vosku, jednou celou, jindy zase jen částečně, až mu v ruce zůstane beztvará věc, z větší části postrádající původní eleganci.
Baron nám například ukázal malé katapulty namontované na otočných podstavcích tak, že mohly střílet na všechny strany. Nebo vrhače napthalmu na pohyblivé plošině uvnitř věže, která se mohla posouvat nahoru, dolů i do stran a kterou s nádržemi hořlavé tekutiny ve vyšších patrech spojovala silná hadice. Do té hnala napthalm samotná jeho váha, posádka se tedy nemusela spoléhat na nějaké poruchové pumpy. Na jiných místech byly na hradbách proloženy koleje, po kterých jezdily malé vozíky a dopravovaly šípy, oštěpy, kameny nebo soudky „ježků" pro válečné stroje.
Je pro mě obtížné vzpomenout si na všechno, co Cavarre říkal, neboť mu slova plynula z úst s rychlostí horské bystřiny. Každý z jeho monologů se mohl týkat tuctů nejrůznějších věcí, oddělování faktů od jeho osobních názorů a

jejich přiřazování ke správným tématům mě umlčelo na celou dobu prohlídky. Z jeho slov jsem pochopil, že je jenom o čtyři roky starší než já a věkem se tedy vyrovná princezně Ryhope - svou znalostí světa však předčil i šedivé starce z Valsiny.
Drakoniským baronem se stal proto, že jím předtím byl i jeho otec, Raakin. Nezastavilo ho ani to, že tento titul obvykle nebyl dědičným. Když se jeho otec rozhodl odejít na odpočinek, oznámil to Radě králů a ta začala hledat vhodného nástupce. Dothan, který v Pevnosti Drakonis strávil celý život, se rozhodl o tento post ucházet - žádost však podal po vymyšleným jménem. Ani Raakin, který s výběrem nástupce pomáhal, nevěděl, že je jedním z kandidátů jeho vlastní syn.
„Víte, samozřejmě mi scházely válečné zkušenosti ostatních uchazečů. Na druhou stranu, aurolanskému útoku jsme nemuseli čelit už celé století, takže ve skutečnosti neměl potřebné zkušenosti nikdo. Ale celý život jsem strávil tady, vyrůstal jsem v pevnosti a prozkoumal každý její kout a každou škvíru. Spřátelil jsem se s vojáky a dokonce se stal maskotem některých jednotek. Naučil jsem se mluvit elfsky i jazykem urZrethiů - a ten je pro člověka čertovsky obtížný. Také jsem zjistil, že mi dočista schází talent pro zacházení se zbraněmi. Umím je jen vymýšlet nebo zdokonalovat -v tomto ohledu mám opravdu bohatou fantazii."
Dothanovi se na tváři usadil široký úsměv, během vyprávění bouřlivě rozhazoval rukama. Zároveň však kráčel velmi svižně, a tak jsme záhy dorazili k ústřední věži v srdci pevnosti, které se, stejně jako té ve Svarskyi, říkalo Korunní. Když jsme stoupali po točitém schodišti v jejím nitru, baron občas láskyplně pohladil kamenné stěny. Na každém poschodí jsme dělali krátkou přestávku a vycházeli na balkóny, abychom si mohli lépe prohlédnout plastiky na zdech, ozdobné tapiserie či různé drobné drahocennosti, které zde zanechali příslušníci jednotlivých národů.
Byl na svou pevnost velmi hrdý a měl na to také plné právo.
Myslím, že na mě nejvíce zapůsobily opěrné pilíře. Pro jejich výrobu bylo použito polotekuté směsi vápence a písku, kterou umělci nalili do dřevěných forem, pokrytých zevnitř vyřezávanými vzory. Baron říkal této technice acretestone. Do směsi byly zapuštěny kovové tyče a jakmile jedna její vrstva zaschla a ztvrdla, ihned se k ní přiložila další a celý postup se opakoval. Výsledkem byl kámen ve tvaru draka, jenž stál na hlavě toho pod ním, kterého zase podpíral ten následující - a tak dále až k samé podlaze. Čím výš, tím byli kamenní ještěři menší. Když jsme vystoupili až úplně nahoru, zjistili jsme, že se poslední draci naklání a udržují věž ve svislé poloze. Klidně jsme se mohli projít po jejich širokých zádech - ostatně, Dothan nám to přímo navrhl - ale já ohledně toho vyjádřil jisté pochybnosti.
„Je to velmi pevné, Hawkinsi. Nemusíš se bát, že se pod tebou prolomí."
„Nebojím se a věřím vám, opravdu." Zvedl jsem ruce. „Ale v poslední době jsem hodně riskoval, protože jsem musel. A jsem rád, že mám alespoň nyní příležitost se jednomu riziku vyhnout."
„Jak chceš, Hawkinsi. Vlastně máš pravdu." Dothan se hlasitě zasmál. „K čemu teď zbytečně usrkávat z poháru štěstěny, když brzy budeš možná potřebovat každý doušek?"
Jak se dalo očekávat, Korunní komnata věnčila celou obrovskou stavbu. Silné dřevěné trámy podpíraly kuželovitou, olovem okovanou střechu. Samotná komnata postrádala jakýkoli nábytek nebo ozdoby kromě prohlubně ve středu podlahy, v níž hořel malý obětní oheň, a tří nízkých podstavců okolo. Na každém z nich spočíval oslnivý drahokam zasazený ve zlatě - všechny velmi podobné úlomku Dračí koruny, který jsem viděl ve Svarskyi. Jeden z nich vypadal jako rubín, druhý byl jasně žlutý a maličko připomínal safír, zatímco poslední dýchal sytou zelení a vzhledem se nejvíce blížil drahokamu z Okrannelu. V jeho nitru však slabě zářily modré skvrnky, jejichž význam mi byl záhadou.
Nahlíželi jsme do komnaty skrze husté železné mříže, stejné jako ty, které chránily okna místnosti. Dothan se usmál a položil dlaň na černé kovové dveře, vedoucí dovnitř. „Pozval bych vás, abyste si mohli úlomky prohlédnout zblízka, ale zneškodňování všech těch pastí by zabralo příliš mnoho času. Pokud byste však na tom přece jen trvali, můžete mě doprovodit při mé pravidelné týdenní prohlídce."
Lord Norrington rychle přikývl. „Za to bych byl velmi vděčný, ale nechci vám působit nějaké obtíže."
„Nic takového. Žádné obtíže mi nezpůsobíte, vůbec žádné." Pán Pevnosti Drakonis vykročil zpět ke schodišti. „Vážili jste sem dlouhou cestu a vykonali mnoho velkých věcí. Nyní vám ukáži, kde budete bydlet. Prosím, chovejte se v této pevnosti jako doma. Porozhlédněte se tady, navštivte zahrady nebo třeba můj vinný sklípek - podle toho, co vám více vyhovuje."
Princ Kirill se usmál. „Jste velmi štědrý."
„Ano, také toho mám hodně na rozdávání. Ale za všechno tady v pevnosti vděčím jen a jen národům celého světa -vašim národům. Vaše dodávky mnohdy převyšují spotřebu, takže nám zbývá spousta přebytků pro časy jako jsou tyto. Když vám je poskytnu, abych se odvděčil za vše, co jste učinili, tak to bude jen to nejmenší, co pro vás mohu udělat."

Cavarreho jen to nejmenší bylo tím nejpřepychovějším zacházením, se kterým jsem se v životě setkal. Komnaty, do kterých nás zavedl, byly malé, ale plné zdobného nábytku. Měl jsem velikou postel s nebesy a těžkou prošívanou přikrývkou. Šatník a k němu ladící komoda stály po stranách dveří jako podivní strážní, kredenc, malý stůl a čtveřice čalouněných židlí zase zabíraly více než polovinu prostoru kolem postele. Malá železná kamna nahrazovala krb a spočívala v náručí stěny hned vedle mého lože, jejich roura se nořila do stěny, kde, jak jsem předpokládal, na ni navazovala skrytá kouřová trubka. Větší část podlahy pokrýval pár koberců. Z úzkého, účelného okna se otevíral výhled na vzdálený pevnostní přístav.
V kredenci se ukrývaly tři karafy s vínem a čtyři poháry, a také sýr a malý košík se sušeným ovocem. V okamžiku, kdy jsem odzátkoval křišťálovou karafu a přičichl k červenému vínu, ozvalo se tiché zaklepání na dveře a dovnitř vstoupil sluha. Byl o něco starší než já a držel se hodně vzpřímeně - zauvažoval jsem, jestli to není voják, kterého okolnosti donutily pracovat jako pomocná síla.

„Prosím o prominutí, pane, ale baron mě požádal, abych vás doprovodil do lázní."
Znovu jsem zazátkoval karafu a schoval ji zpět do kredence. Sluha mi otevřel dveře a já vyšel na chodbu. Po schodišti, vestavěném do vnější zdi, jsme sestoupili dolů do přízemí. Velikým dveřním obloukem mě pak zavedl do obrovské síně obložené slonovinou s mozaikami na stěnách i na dnech čtvercových nádrží. Nad každou z nich stoupala oblaka páry, a tak jsem si nemohl umělecká díla podrobně prohlédnout, všiml jsem si však, že je jejich hlavním motivem zabíjení aurolanských příšer.
Svlékl jsem se v malém výklenku, který mi sluha ukázal. Nechal jsem svou masku na věšáku a nasadil si koupací škrabošku z tenké hnědé tkaniny. Prošel jsem chladnou chodbou a vklouzl do nádrže s horkou vodou, jedné z několika, přičemž každou oddělovala od zbytku síně nízká stěna. Podle kartáčů a mýdla ve výklencích kolem okraje bazénku jsem pochopil, že se zde mám pořádně vydrhnout a teprve poté navštívit některou z dalších nádrží. Nízká stěna mi dala soukromí, potřebné k tomu, abych si mohl sundat škrabošku a provést očistu. To jsem také udělal a s mýdlem a kartáčem se s vervou pustil do své kůže. Zakrátko jsem se zbavil hnědého povlaku, který jsem předtím naivně považoval za opálení.
Poprvé po mnoha týdnech jsem se opět cítil čistý. Znovu jsem si tedy přivázal koupací škrabošku a přesunul se z prvního bazénku do dalšího, v němž byla voda o trochu více horká, a pak ještě do jednoho, kde už se málem vařila. Přesto jsem do ní nakonec vlezl, spokojeně zavřel oči a nechal se blaženě kolébat na hladině, do plic jsem přitom zhluboka nasával horký vlhký vzduch. Začal jsem příjemně vláčnět a v duši jsem pocítil dokonalý klid, o němž jsem už skoro zapomněl, že existuje.
Zhoupl jsem se nahoru a zase dolů, když někdo jiný vstoupil do bazénku a rozvlnil jeho hladinu. Otevřel jsem oči a v oblacích páry spatřil Leigha a Neye. Ney se široce usmíval a spokojeně hekal, když se nořil hlouběji a hlouběji do kouřící vody. Leigh se stále pohyboval poněkud pomalu, i jeho tvář se ale rozjasnila sotva mu tělo obalila horká voda. Co se mě týče, byl jsem velmi rád, že ho konečně vidím bez Temmeru.
Ney si hlasitě povzdechl. „Tak o tomhle se mi zdávalo, když jsem spal na lodi a ze stropu na mě kapala voda."
Leigh přikývl. „Ten chlad se mi usadil až v morku kostí, ale tohle ho z nich zase vyžene." Namočil obličej do vody a když se opět vynořil, stékaly mu po něm křišťálové kapičky a oči měl znovu jasné a svěží. „Tak, mládeži, kdo z vás by si ještě před nějakými třemi měsíci pomyslel, že budeme sedět v Pevnosti Drakonis, a to dokonce v nádrži s horkou vodou? Hawkinsi, ty jsi doufal, že tě vezmou k Průzkumníkům, ne? A ty, Neyi, ty jsi doufal, no, to vážně nevím v co."
„Taky by mi stačilo stát se Průzkumníkem."
„To se ti stále ještě může povést. Vlastně, nám všem. Ale...," lišácky se usmál a mrkl na nás.
Na oplátku jsem se na něj zamračil. „Ale co, Leighu? A v co jsi vlastně tehdy doufal ty?"
Pokrčil rameny. „Záleží na tom? Teď už mám docela jiné cíle. Ale co, ptáš se? No, třeba se oženit s princeznou, založit novou dynastii - víš, samé takové běžné věci."
„Aha, no jasně." Napodobil jsem jeho zpěvavý hlas. „Skolit draka, dobýt Aurolan -jen a jen triviální záležitosti."
„Přesně tak. Dočista přesně." V Neyově pokusu napodobit Leighův hlas bylo tolik nadšení, že dokázalo zastínit jeho neobratnost. Očekával jsem, že bude pokračovat, ale on se najednou zarazil a z tváře mu zmizela všechna barva. Otočil jsem se, abych se podíval, na co tak upřeně civí, a samým překvapením se musel chytit okraje bazénu.
Z horké páry totiž vystoupil muž v obřadním rouchu Rytířů Fénixe. Zvedl levou ruku a dotkl se tváře těsně pod levým okem, pak ji dal opět dolů a celé to ještě jednou zopakoval. Bylo to znamení, abychom ho následovali. Otočil se na podpatku, roucho zavířilo vzduchem a muž zmizel ze síně.
Naše trojice celkem rychle překonala úžas a rychle vylezla z bazénku. Okamžitě jsem se vrhl k výklenku, v němž jsem zanechal svou masku. Má nahota mi nevadila ani zdaleka tolik, jako to, že mi tvář skrývala jen obyčejná koupací škraboška. Přátelé mě následovali. Našli jsme své masky, na místě, kde ležely naše šaty, se však objevila roucha Rytířů Fénixe. Rychle jsme si je oblékli a utíkali síní, abychom našli člověka, který nám dal znamení. Po tom se však slehla zem.
Tehdy ukázal Leigh na otisky bot na podlaze. Sledovali jsme je dolů po jakémsi schodišti a na kameni v úzké chodbě objevili znamení Opeřenců. Ney na něj zatlačil a hned rychle ucukl, jako by ho do ruky bodla vosa. „Vůbec se mi to nelíbí."
Kámen se rozzářil magickým světlem. O kus dál se v chodbě odklopil kus stěny a vytvořil tak jakýsi padací most do dalšího tunelu. Přešel jsem po něm jako první a musel ihned zabočit doleva, třebaže to na první pohled vypadalo, že se chodba táhne daleko vpřed. Kdyby se stěna nějakou náhodou prolomila a někdo se pokusil přeskočit průrvu za ní, narazil by do zdi, která byla důmyslně natřena tak, aby připomínala ústí tunelu. Vetřelec by si buďto vyrazil mozek z hlavy nebo by ho zabil pád do hluboké jámy - osobně nevím, které z těchto smrtí bych dal přednost.
Sestoupili jsme po točitém schodišti a ocitli se na úzké plošince. Z té vedly vzhůru příkré schody na další, širší plošinu vzdálenou od nás asi patnáct stop a tyčící se nějakých pět stop nad našimi hlavami. Na ní začínal veliký půlkruh lavic, každá další řada byla o pět stop výš než předchozí. Na lavicích seděli muži a ženy v různobarevných rouchách s kápěmi.
Uprostřed nejnižší plošiny stál malý muž, který nemohl být nikým jiným, než drakonisským baronem. Na sobě měl rudé roucho se zlatým lemováním. Natáhl naším směrem ruku v rukavici a pak promluvil do ticha - v jeho hlase, naplňujícím místnost, bylo tolik síly, že jsem skoro nevěřil, že je mluvčí stejnou osobou, která nám přednedávnem vyprávěla o pevnosti.
„Pohleďte na tyto tři mladé muže, kteří se před pouhými několika týdny stali v Oriose Malými Opeřenci. V Alcidě se jim dostalo potřebného vzdělání a od té doby věrně slouží civilizovanému světu. První z nich zabil dva sullancirie, tento skutek překonává činy hrdinů ze starých bájí. Ten druhý skolil ledového obra a stačily mu k tomu pouhé tři údery palcátu. A nakonec, ten třetí se postavil sullancirimu a ukázal se být tak skvělým střelcem, že mu Loquelfové darovali luk ze vzácného dřeva stříbrného cedru. Obětavost těchto mladých mužů ohromila mě a jistě musela stejně zapůsobit i

na každého z vás."
Shromáždění Rytíři zdvořile zatleskali. Jejich roucha, jak jsem si všiml, neměla úplně stejný střih a zřejmě označovala různé země, ze kterých pocházeli. Některá byla lemována řvounskými kožešinami. Jiná vystavovala na odiv bílá temeryxí pera a pro výrobu přinejmenším jedné kápě bylo použito kůže vylaena. To, že nám tleskali, mi připadalo zvláštní, neboť už jen podle toho, že sloužili v Pevnosti Drakonis, toho museli tito muži a ženy zažít a vykonat více, než se kdy povede nám. Co se Cavarreho pochvalného proslovu týče, domníval jsem se, že mé činy nejsou hodný takového uznání.
Ney vypadal stejně nervózně jako já, zato Leigh se dmul pýchou. Nemohl jsem mu to mít za zlé - vždyť se mu podařilo zlikvidovat polovinu Chytrinina velitelského sboru, což bylo něco skutečně velkého. Byl nade všechny pochybnosti hrdinou a chvála do něj jakoby vlila něco ze života, který předtím vysál meč.
„Jakožto úřadující Vládce Hejna v Pevnosti Drakonis se ptám, zda někdo z přítomných chce promluvit."
V první řadě povstal muž v šarlatovém rouchu s černým lemováním a udělal rázný krok kupředu. Temeryxí pera, jimiž byl jeho háv pošitý, se při tom prudkém pohybu slabounce zachvěla. Nepoznal jsem ho, dokud nepromluvil, hlas mi však mužovu totožnost okamžitě odhalil.
Princ Augustus si odkašlal. „Na vlastní oči jsem viděl činy těchto tří. Vedli si daleko lépe, než by se dalo na základě jejich mládí a hodnosti očekávat. Myslím si tedy, že je načase, aby byli povýšeni a stali se Okřídlená."
„Děkuji, Velký Černý Fénixi." Cavarre se zvolna otočil a přelétl pohledem celou místnost. „Chce někdo z přítomných vznést námitky proti tomuto povýšení?"
Ostatní Rytíři mlčeli.
Úřadují Vládce Hejna se na nás znovu podíval. „Pak je . mi tedy potěšením uvítat vás v řadách Okřídlenců." Na jeho znamení opustili tři další Rytíři svá místa a postavili se za ním do řady. Každý z nich nesl složené roucho. Vládce Hejna nás kývnutím přivolal k sobě a když jsme stoupali po schodech, spony na našich dosavadních rouchách náhle povolily a hávy sklouzly na podlahu. Na baronově plošině jsme tedy stanuli nazí, stejně jako při prvním setkání s Rytíři Fénixe.
Naše nová roucha byla hnědá a stejně jako předchozí ušitá z malých kousíčků látky, tvarem se podobajícím perům. Jejich spodní okraj měl rovněž žlutou barvu, nad ním se však táhl námi dosud nevídaný rudý pruh. Rytíři nám roucha přehodili přes ramena, pak před nás předstoupil Cavarre, aby každému u krku sepnul sponu. Když to učinil, udělal krok zpět a uklonil se nám.
Pak promluvil slavnostním hlasem, který se rozléhal celým amfiteátrem. „Během doby, kterou strávíte v Pevnosti Drakonis, se dozvíte vše, co potřebujete, abyste mohli vykonávat své povinnosti a nést na svých bedrech zodpovědnost, spojenou s novou hodností. Měli byste být na sebe hrdí, neboť se jen zřídka stává, že někdo dosáhne povýšení tak rychle. Ještě nikdy předtím, pokud vím, se trojice mladých Rytířů nedostala tak daleko a během tak krátkého času. V předvečer těžkých bitev, které nás zde čekají, to všichni považujeme za šťastné znamení."

Kapitola třicátá třetí

Po svém povýšení - události, která mě stejnou měrou překvapila i potěšila - jsem se došel najíst, vrátil se sám do svého pokoje a téměř okamžitě usnul. Ačkoli jsem ani na palubě Invicta neměl potíže se spánkem a také cestou po souši jsem se snažil urvat co nejvíce odpočinku, nedalo se popřít, že jsem se cítil vyčerpán. Když jsem zavřel oči, slunce právě zapadalo. Když jsem je však znovu otevřel, bylo už dlouho po rozednění.
Oblékl jsem se. Měl jsem opravdu široký výběr šatů, neboť někdo naplnil mou skříň dobře padnoucími tunikami a kalhotami - všechny měly zelenou barvu Oriosy. Potrhané oděvy, které jsem nosil už od Yslinu, naopak kamsi zmizely. Do pravé boty jsem si schoval dýku, dárek od Neye.
Odloudal jsem se do jídelny a zjistil, že je skoro plná. Jak předchozího dne vysvětloval Dothan Cavarre, jedli vojáci posádky na směny, a tak bylo jídlo k dostání v kteroukoli dobu. Popadl jsem misku dušeného masa a půl krajíce chleba a stáhl se k prázdnému bočnímu stolu, abych se nasnídal. Byl jsem si celkem jistý, že bych se mohl klidně přidat k některé ze skupinek mužů a žen u jiných stolů, úmyslně jsem si však od nich udržoval odstup.
Chvála, které se nám dostalo na shromáždění Rytířů Fénixe, mi nezastřela rozum a já dobře věděl, jak se věci doopravdy mají. Tyto muže a ženy spojovaly dlouholeté zkušenosti. Cvičili společně každičký den a byli ochotni bojovat a třeba i zemřít při obraně pevnosti. Přinášeli daleko větší oběti než já. Byl jsem pouhým chlapcem, který se vydal za dobrodružstvím, a považovat mě za stejného, ne-li většího hrdinu než oni - to prostě nebylo správné.
Je pravda, že jsem se zčásti hrozně toužil k nim připojit, nacházel jsem potěšení v jejich vřelém smíchu rozléhajícím se jídelnou. Jeden stůl se vychloubal před druhým, jednotlivci vyzývali jednotlivce a jedna četa si utahovala z druhé. Také se uzavíraly sázky týkající se počtu zabitých či zajatých nepřátel, ukořistěných standart, povýšených členů jednotky nebo dokonce stehů, nutných k zašití ran. Ze shromážděných vojáků vyzařovala živá sebedůvěra, která chránila Pevnost Drakonis ještě lépe než všechny hradby a zbraně.
Rychle jsem spořádal snídani, uklidil misku a hodil poslední kousek jednomu z mnoha psisek, která se toulala jídelnou. Chvíli jsem bloumal pevností a vyptával se, jestli někdo neviděl Neye. Prvních několik lidí, které jsem potkal, ho neznalo, a až voják, jenž se s námi plavil na jedné lodi, mi poradil, abych zasel do zbrojnice.
Ta se nenacházela přímo v ústřední věži, ale obě budovy spojoval široký krytý chodník obehnaný zdí. Ještě dříve, než jsem do zbrojnice vstoupil, jsem ucítil dým z kováren a sálající horko. Když jsem vyběhl po schodech ke vchodu, za vibroval mnou dunivý řinkot pracujících kovářů, stejně čistý a smrtící jako burácení válečných bubnů.
Oči mi začaly slzet a já se zarazil ve dveřích. Přímo přede mnou stál Ney, kůži zrudlou, lesknoucí se potem, a bušil kladivem do žlutooranžového kusu oceli. Každý jeho úder přicházel s neúprosnou pravidelností, po každém odletovaly

na všechny strany žhnoucí jiskry. Ney nespěchal, ale ani se neloudal, kladivo v jeho ruce dopadalo v rytmu tlukotu srdce těžce pracujícího muže.
Ocel zmatněla, stala se sytě červenou, a tak ji můj přítel vrátil do výhně. Táhla měchů obsluhovali dva mladí učedníci, jejich úsilím vyrašily z horkých uhlíků žluté plameny. Ney si otřel zpocené obočí levou rukou v rukavici, pak sáhl do kapsy kožené kovářské zástěry a vytáhl z ní drahokam - srdce weiruna jménem Tsamoc. Můj přítel si ho soustředěně prohlížel a tu se v nitru diamantu objevil slabounký náznak záře. To stačilo, aby se na Neyových rtech probudil úsměv. Vrátil drahokam zpět do kapsy, znovu vzal kleště a vyňal budoucí čepel meče z objetí plamenů. Věnoval jí zkoumavý pohled a opět se do ní pustil kladivem.
Byl natolik zaujat svou prací, že si mě ani nevšiml - ne že by k tomu měl hodně šancí, vždyť jsem byl jen pouhou siluetou ve vchodu. Rozhodl jsem se ho nerušit a pokračovat dál. Usmál jsem se, když jsem si uvědomil, že se Ney vrátil k tomu co dělal a kým byl před svým Měsícem luny, aby se opět dostal do kontaktu s realitou. Nově nabyté postavení ho zřejmě mátlo stejně jako mě a byl jsem rád, že našel cestu, jak se se svými vnitřními problémy vypořádat. Rozhodl jsem se, že se pokusím o totéž. V minulosti jsem většinu volného času trávil s Leighem, a tak jsem ho vyrazil hledat.
Asi jsem se ještě nezmínil o jedné zvláštnosti Pevnosti Drakonis - západní polovinu Korunní věže totiž lemovalo celkem pět zahrad. Dvě z nich byly docela obyčejné, pěstovaly se v nich bylinky, zelenina a květiny. V té poblíž zbrojnice rostlo několik jabloní, čas jejich plodů však již pominul.
Zahrady od sebe oddělovaly vysoké a silné živé ploty. Kráčel jsem podél stěny věže a záhy brankou z tepaného železa vstoupil do druhé zahrady. Země zde byla poseta bílými kameny, tak hladkými a lesklými, že jsem si připadal jako bych se brodil sněhem. Dva stromy, jeden u vnější zdi, druhý těsně vedle věže, skýtaly stín, větší část zahrady však o sluneční paprsky okradena nebyla. Klikaté chodníčky, dlážděné plochými kameny, spojovaly tuto branku s tou na protější straně a také se vchodem do věže. Bílou plochu dělilo vedví vyschlé koryto potoka plné oblázků, přes které se klenul malý kamenný most. Jinde se zase větší balvany tyčily nad zemí jako ostrovy v bílém oceánu.
A tady jsem našel Leigha, seděl se zkříženýma nohama na zábradlí mostu. Na sobě měl jen volnou róbu a hedvábné kalhoty - žádné boty ani nic jiného. Temmer jsem nikde neviděl. Můj přítel tam jen tak seděl a upřeně se díval do koryta vyschlého potoka, jako by si představoval, že jím víří proudy vody.
Pokusil jsem se za sebou branku tiše zavřít a myslel si, že se mi to povedlo, když jsem se však otočil, setkal jsem se pohledem s Leighovýma očima. „Promiň. Nechtěl jsem tě rušit.“
Zavrtěl hlavou. „Nerušíš mě. Jen jsem přemýšlel. Hodně přemýšlel. O spoustě věcí. O tom, jak se odehrály i o tom, jak se teprve odehrávat budou." Ryzí zármutek v jeho hlase se mi zabodával přímo do srdce.
„Došel jsi k nějakým zajímavým závěrům?"
Leigh se opatrně usmál. „Cítím tady takový klid, Tarrante. Nevím, jestli to na tebe také tak působí, ale připadám si tu v bezpečí. Jako snad ještě nikdy a nikde. Předtím na mě ze všech stran dýchala hrozba. Pocit bezpečí mi úplně scházel - pokud jsem zrovna v ruce nedržel Temmer."
„Ano, také ten klid cítím." Pomalu jsem po kamenném chodníčku vykročil k mostu. „Víš, myslím, že je dobré, že sis sem meč nevzal s sebou."
„To já také, ale musím za to platit." Natáhl ke mně pravou ruku s otevřenou dlaní. Škubala sebou v krátkých záchvěvech. „I když tu meč nepotřebuji, stále ho chci. Cítím se bez něj jako nějaký mrzák."
„Je to zlá věc, ten tvůj meč. Dokáže velké věci, ale ta cena..." Došel jsem k mostu a opřel se o zábradlí, na kterém seděl. „Kdybys to jen věděl, když jsi ho prvně uviděl."
Leigh se slabě usmál a opět obrátil oči k vyschlé říčce pod sebou. „Jenže já to věděl, Tarrante, věděl jsem to. Když jsem ho spatřil, když jsem viděl, jak kostlivcovy prsty svírají jílec, uvědomil jsem si, že bych se ho neměl dotýkat. Jednou rukou ho ten mrtvý muž tiskl k sobě, tou druhou se ho snažil odtlačit. Věděl jsem, že je to něco špatného, něco zlého, ale nezastrašilo mě to. Najednou jsem se znovu stal dítětem, které se dívá na něco, co mu nepatří, něco, co by nemělo brát - jako koláč stydnoucí na okenním parapetu. Dítě ví, že ho chytí, že bude potrestáno, ale přesto si ten koláč vezme. A já udělal to stejné. Hloupé přirovnání, že?"
Zavrtěl jsem hlavou. „Ale neznal jsi přece příběh, který vyprávěl Rezolut. Nevěděl jsi o ceně, kterou musí nositel zaplatit. O ceně, která je mnohem vyšší než zisk."
Leigh se tiše zasmál a zakymácel se na zábradlí. „Ale ona není vyšší než zisk, Tarrante, to je právě to! Když tasíš Temmer - a modlím se ke všem bohům, abys to nikdy nemusel udělat - cítíš najednou neskutečnou moc a víš, že se ti nikdo a nic nemůže postavit do cesty. Jsi si jistý, jako jsem si byl v Atvalu jistý já, že tví nepřátelé do jednoho padnou a všichni přátelé zůstanou naživu. Rozhoduješ o životě a smrti a v tu chvíli, Tarrante, právě v tu chvíli ti Temmer stojí za budoucnost plnou bolesti."
„Ale tehdy na Přízračných pláních..."
„Ano, ta žena, která chránila malou holčičku." Leigh zavřel oči a přejel si ústa hřbetem ruky. „Chci, abys věděl, že bych na to dítě nikdy nezaútočil. Uvědomoval jsem si, že nepředstavuje hrozbu. Já... jeho matka měla nůž a já si ho všiml... Nebyl čas na přemýšlení, prostě jsem sekl a ona byla najednou mrtvá a holčička začala plakat."
Asi vteřinu na mě upřeně hleděl a kousal se do rtu. „Dlužím ti poděkování za to, že jsi mě zastavil, že jsi mě srazil zemi. Už dvakrát jsi riskoval hněv Temmeru, abys mě zachránil. Lepšího přítele ani nemohu mít."
Široce jsem se na něj usmál. „Odjakživa jsme byli přátelé, Leighu. Neexistuje důvod, proč by se mezi nás měl najednou postavit kouzelný meč. Prostě jen nechci, aby sis ublížil."
„Ublížil? Já?" Pokrčil rameny. „Ale to je přece součást ceny, kterou platím za ten meč."
„Ano, ale není ublížit jako ublížit a..."
Leigh zamhouřil modré oči. „O čem to mluvíš?"

Složil jsem ruce na prsou. „Když jsem začal mluvit o Přízračných pláních, neměl jsem na mysli tu věc s ženou a dítětem. Šlo o toho hoargouna. Jen jsi tam stál a čekal, až tě rozdrtí."
Leighův hlas se ponořil do šepotu. „Myslíš si, že jsem chtěl zemřít?"
„Nevím, na co jsi myslel, Leighu, jen vím, na co bys myslet neměl." Zvedl jsem ruku a položil mu ji na rameno. „Neměl bys myslet na to, že jediný způsob, jak porazit Temmer, je tvá smrt. Musí být i jiné cesty."
„Jistě, třeba ho už nikdy netasit. Už nikdy nejít do boje. To ho porazí, tím jsem si jistý." Levou rukou ukázal na východ. „Samozřejmě, to zase přinese vítězství jim. Ty, Ney, můj otec, vy všichni možná zemřete, ale já vyhraji. To mi navrhuješ? Abych žil šťastně a vesele v Chytrinině novém světě?"
„Dobrá, dobrá, tahle cesta není správná, ale jsou i jiné. A my na ně přijdeme."
„Přijdeme? Opravdu, Tarrante?" Pozorně se na mě podíval, a pak najednou promluvil úplně jiným tónem. „Když jsem tu seděl, složil jsem takovou krátkou básničku. Chceš ji slyšet?"
„Samozřejmě." Usmál jsem se a pustil jeho rameno. Věděl jsem, že když Leighovi zbývá energie na poezii, nic ještě není úplně ztraceno. „O čem je?"
„Je to vlastně jen takový zlomek, ještě to nemám celé... Poslouchej:

Slabé srdce hrůzou bledne,
děsí se všech nebezpečí,
silné dává v noci ve dne
sílu pažím, břitkost meči.
Zbabělec, ten ať si staví
hradby z žuly, brány železné,
přec pozře jej jak vlci draví;
skrýš před strachem nenalezne."

Usmál se na mě. „Co tomu říkáš?"
„Že je to o hodně vážnější, než všechny tvé předchozí básně, Leighu." Povzdechl jsem si a pokusil se v tomto mladém muži se smutnýma modrýma očima zahlédnout alespoň kousek přítele, se kterým jsem vyrůstal. „Neboj se. Ten problém s Temmerem nějak vyřešíme."
„Samozřejmě, že ano, Hawkinsi." Leigh pomalu přikývl. „Tím jsem si jistý."
Znovu upřel oči do vyschlého potoka a já ho raději nechal být. Na mysli mi vytanula Rezolutova slova, že je Leigh odsouzen k smrti. Ne, můj přítel ve skutečnosti nechtěl zemřít. Stal se však zajatcem okolností. Kdyby zahodil meč, umožnil by tím Chytrině vyhrát válku. Měl tedy na výběr jen mezi zkázou světa a svou vlastní, takže jsem se ani nemohl divit, že je jeho odhodlání zašlapáno do prachu.
Prošel jsem další zahradou plnou jezírek s kouřící vodou, kolem nichž rostly nejrůznější rostliny, kterým prospívá horké a vlhké prostředí. Poté jsem se ocitl v zatopené zahradě, v níž velké kameny vytvářely četné ostrůvky, spojené mosty a chodníky. V křišťálově čisté vodě jsem mohl pozorovat líně plovoucí ryby. Žádnou z nich jsem nepoznával, ostatně většina mně známých ryb pocházela z jezer a řek kolem Valsiny, takže byly hladké a mrštné. Tyto však měly podivně tvarované ploutve a pohybovaly se pomalu, jejich zlaté šupiny však jasně zářily.
Pohled na ně uklidňoval a nepřipadalo mi správné, že Leigh tráví čas v holé zahradě a ne v této plné života. Leigh, kterého jsem znával, by jistě přišel právě sem, seděl by na chodnících a čeřil prsty u nohou hladkou vodní hladinu. Všem rybám by dal jména a vymyslel pozoruhodné příběhy o jejich vzájemných vztazích. Dráždil by je chodidly a tu, která by byla dost rychlá a stačila ho štípnout, by odměnil přezdívkou a složil oslavné verše na její počest.
„Vypadáš hrozně vážně, Hawkinsi."
Otočil jsem se a trochu nuceně se usmál. „Vřelo, vůbec jsem tě neslyšel přicházet."
Zamrkala na mě zlatýma očima. „Na nás Vorquelfy si musíš neustále dávat pozor. Jsem totiž strašně záludní."
„Ano, slyšel jsem, že kvůli vám Chytrina celé noci nespí."
„To bylo dobré, Hawkinsi." Zvonivě se zasmála a ten zvuk zapudil chlad, který jsem cítil po rozhovoru s Leighem. Zlaté oči jí planuly životem a svým smíchem mi ho jakoby část předala. Měl jsem radost z našeho setkání, v její přítomnosti bledly všechny starosti a svět se stával jasnějším a veselejším.
Černé vlasy měla zapletené do jednoho tlustého copu, který se jí vinul přes pravé rameno. Oběma rukama si pohrávala s jeho koncem. Vřela měla na sobě opět hedvábnou róbu, tato však byla modrá s černým lemováním a skvěle ladila k její dlouhé sukni. Byla bosá, stejně jako Leigh.
Svraštil jsem čelo. „Copak jsem přehlédl cedulku, že se do zahrad nesmí vstupovat v botách?"
.Myslím, že ne, Hawkinsi." Usmála se a hravě mávla copem mým směrem. „Mám pocit, že prostě jen rád zůstáváš v pohotovosti. Myslíš dopředu. Máš nůž, já ne. Máš boty, já ne. Hluboko ve své mysli skrýváš obavy a já právě teď žádné nemám."
„Žádné?" Přivřel jsem oči. „Vůbec žádné obavy?"
Vřela pokrčila nos a tiše si povzdechla. „No dobře, pár jich možná mám, ale dnes jsem je nechala nahoře ve svém pokoji." Opřela se lokty o zábradlí chodníku. „Vlastně, - jednu obavu jsem si s sebou přece jen vzala. Obavu, že ti nikdy nevyjádřím vděčnost za to, že jsi se mnou zůstal, když jsme pluli kolem Vorquellynu."
„To nebyl žádný problém."
„A i kdyby byl, stejně bys mi to neřekl, že ne, Hawkinsi?" Usmála se na mě, pak se otočila a podívala dolů na ryby.
„Víš, během těch sta let jsem už Vorquellyn jednou viděla. Bylo to strašně dávno, dlouho předtím, než ses narodil ty a dost možná i dříve, než se narodili tví rodiče. Plula jsem tehdy na malé lodi s několika dalšími Vorquelfy, ze kterých ty

znáš jedině Rezoluta. Mířili jsme k Přízračným pláním, chtěli jsme jít na sever a zabít Chytrinu. Byli jsme tak blízko! Ale nemohli jsme přistát. Věděli jsme, že by to byla sebevražda a právě toto vědomí nás uchránilo před bolestí a zklamáním. Navíc to, co jsme hodlali udělat, bylo prvním krokem na cestě k osvobození naší vlasti.
Ale tentokrát, tentokrát se mnou byla celá flotila, lodě plné válečníků. Věděla jsem, že můžeme zaútočit. Že můžeme vyhnat z Vorquellynu aurolanská vojska. Že ho můžeme zachránit a znovu ho učinit našim domovem. To ale nebylo cílem této výpravy."
Otočila se a podívala se mi do očí tak upřeně, jako se snažila proniknout pohledem pod masku a ještě hlouběji, až do mé duše. .Chtěla jsem začít nenávidět každého člena výpravy. Pochopila jsem, proč se jí Rezolut rozhodl neúčastnit. Porozuměla jsem mu jako nikdy předtím, jeho bojovnosti, jeho neústupnosti. Zuřila jsem, neboť jsme míjeli Vorquellyn, aniž bychom se mu pokusili pomoci. A toužila jsem nenávidět všechny lidi, protože nic nepodnikli ani teď, ani nikdy předtím.
Ale ty jsi mě nenechal propadnout nenávisti. Byl jsi tam se mnou. Staral ses o mě. Podruhé za těch sto let jsem viděla Vorquellyn a podruhé mi po boku stál muž, který mi při tom podal pomocnou ruku." Vřela se napřímila a přiblížila ke mně. Naklonila se a já ucítil ve tváři její jako pírko lehounký dech. O vteřinu později mě políbila.
Ano, již dříve jsem poznal chuť polibku, ale tento byl jiný - a nejen proto, že Vřela byla elfka. Byl tak jemný a pomalý, že jsem se chvíli ptal sám sebe, zda se naše rty skutečně setkaly, a potvrdilo mi to až chvění, probíhající celým mým tělem. Pak mě políbila znovu, o něco naléhavěji a já ji sevřel v náručí. Přivinul jsem ji k sobě a potom jsme se políbili potřetí. Nikdy nezapomenu na dotek její hebké pleti, na její ruce, které mě hladily po tváři, na chuť jejích rtů ani na hřejivý dech. Její napjaté tělo zapadalo dokonale do mého náručí. Tiskli jsme se k sobě s dravou naléhavostí a v tu chvíli pro nás byly společné zážitky z výpravy daleko důležitější, než všechny odlišnosti, jež nás rozdělovaly.
Ruku v ruce jsme opustili zahradu a po krátké cestě protkané nesčetnými polibky jsme se skryli v jejím pokoji. Ráno se proměnilo v odpoledne a to se propadlo do večerní tmy a my stále leželi vedle sebe, dotýkali se, šeptali a tiše se smáli věcem, které milencům obvykle připadají zábavné. Pili jsme málo a jedli ještě méně, žádný z nás ale nevnímal ani plynutí času, ani nedostatek jídla. Uspokojovali jsme jeden druhého zvolna a jemně či zběsile a vášnivě, hlad i žízeň pro nás téměř neexistovaly, byly nepodstatné a podřadné.
V době, kdy se začalo stmívat, spočívala její hlava na mé hrudi. Přehodil jsem jí pokrývku přes nahá ramena a přitom se dotkl jejích nyní rozpuštěných vlasů. Pak jsem se naklonil a políbil ji na temeno hlavy. „Vřelo, chci se tě na něco zeptat."
„Ano?"
„Jak... Víš, ostatní si všimnou, že ty a já... Co jim řekneme...?"
Políbila mě na hruď, překulila se na břicho a lehce se usmála. V jejích zlatých očích tlumeně hořelo světlo zapadajícího slunce. „Bojíš se, že někdo začne šířit pomluvy o našem milostném poměru? Že to poskvrní mou reputaci?"
Zarděl jsem se. „Nechci, aby tě někdo ranil."
Její smích, přerušovaný jemnými polibky, mě zahřál u srdce. „Nic se neboj, můj statečný rytíři. O nás Vorquelfech se ví, že jsme jiní. Ostatní elfové v pevnosti spatří v našem vztahu jen další důkaz mé nedospělosti, tragický následek toho, že jsem ztratila domov. A tvým lidem -těm, kteří ti beznadějně závidí a mohou kvůli tomu zešílet vzteky - dáme najevo, že jeden z druhého čerpáme sílu i útěchu. Závidět sice budou pořád, ale tohle pochopí."
Zvedl jsem obočí. „Hmm, zdá se mi, že o lidech smýšlíš daleko lépe než já."
„Ale důvěru k lidem jsi mi přece vnukl ty, Tarrante." Zpola zavřela oči a položila mi bradu na prsa. „Vůbec nezáleží na tom, co budou říkat. Nedokáží nás ranit, pokud se sami ranit nenecháme. Když jsem s tebou, nikdo a nic mi nemůže ublížit, a to je podstatné. Ostatní elfové se vyhýbají milostným vztahům s lidmi, protože je děsí pomíjivost této rozkoše. Mě ne a ani tebe by neměla. Právě teď jeden druhého potřebujeme a to je dostatečný důvod, abychom byli spolu. To si pamatuj, a ať už se v budoucnu stane cokoli, nikdo již nikdy nedokáže zranit tvé city."

Kapitola třicátá čtvrtá

Pevnost Drakonis leží poměrně daleko na severu, a tak zde jsou podzimní rána velmi studená. Vyhřátou postel jsem proto vždy opouštěl jen s velkým přemáháním. O mém vztahu s Vřelou neřekl nikdo nic - pokud nepočítám lidi, kteří mi k němu gratulovali. Z poznámky, kterou elfka jednou utrousila, jsem vyrozuměl, že s ní lord Norrington o našem poměru mluvil. Cítil jsem se polichocen, že o tom nikdy nehovořil se mnou samotným - což jsem považoval za projev důvěry v můj úsudek.
Leigh si ze mě kvůli tomu dělal maličko legraci, ale to bylo v pořádku, neboť to zvěstovalo návrat Leigha, jakého jsem znal. „Je to bezvadná kočka, Hawkinsi. Taky bych po ní sem tam hodil očkem, ale to víš, já už se rozhodl, že se ožením s princeznou. No, nesmíš být zklamaný. Ne každý přece míří tak vysoko jako já."
„Zklamaný? Já? Ani náhodou. Ona má přede mnou náskok celého století zkušeností, což se projevuje..."
„Století? Že se nestydíš, mohla by to být tvá prapra babička!"
Zasmál jsem se. „Copak nevíš, že ženy jsou jako víno, čím starší, tím lepší?"
„Hmm, ale mladší ročníky mají také své kouzlo." Leigh se rovněž zasmál a mně připadalo, jako by se závoj zkázy kolem něj na okamžik odhrnul. „Myslím, že až prolomíme obležení a zničíme Chytrinu, požádám královnu oficiálně o ruku Ryhope. Scrainwood říká, že mou žádost podpoří."
„No, když to říká zrovna on..."
Leighovy oči zaplály a jeho hlas se změnil v šepot. „Je mi jasné, že se nemáte rádi. Mluvil o tobě špatně a já vím, jaký doopravdy je, příteli. O tom vůbec nepochybuj. Ale jak říkám, přejít přes řeku po mostě - byť třeba velmi chatrném -je daleko lepší, než se namočit."

Musel jsem připustit, že má pravdu, a přece se mi vůbec nelíbilo, když jsem viděl Leigha a Scrainwooda, jak se spolu procházejí podél opevnění nebo se něčemu smějí u jídelního stolu. V jejich tajné dohodě o Leighově svatbě s Ryhope jsem nacházel jen jediný klad - můj přítel měl znovu o čem přemýšlet. Byl velmi dobrý herec a uměl zaujímat ty správné pózy, díky kterým obvykle získal, co chtěl. Nyní takto působil na prince Scrainwooda, a proto se na čas zbavil myšlenek na Temmer a problémy s ním spojené.
Napadlo mě, že právě Leighova schopnost dokonale přizpůsobit svůj charakter požadavkům okolností byla příčinou té obrovské moci, kterou nad ním Temmer měl. Ačkoli mi tato myšlenka vnukla cestu, po níž by se můj přítel mohl vydat a zbavit se závislosti na meči, vedla tato cesta naneštěstí po tenoučké vrstvě ledu nad bezedným tmavým jezerem. Leigh by se musel stát daleko více nesmlouvavým, musel by konečně dospět a upevnit ducha i mysl, ovšem to by přítele, kterého jsem léta znal, zcela zničilo. Na druhou stranu, totéž se muselo časem povést i kouzelnému meči...
Snažil jsem se zbavit nepříjemných myšlenek zvýšeným zájmem o to, co se děje v pevnosti. Držel jsem hlídky s muži a ženami ze Sedmé orioské stráže. Jednotky různých národů složily v Pevnosti Drakonis vždy po dobu jednoho roku, a pak se vracely domů. Tehdy to ještě nebylo jako dnes, stálou posádku nemusely posilovat oddíly nezkušených novobranců ani meckanshiiů. Ne, v té době ještě situace nebyla tak zoufalá, a tak vojákům, se kterými jsem sloužil, scházel ten pochmurný fatalismus, jenž později zcela ovládl pevnost.
Čas od času mě Dothan Cavarre pozval, abych jeho, lorda Norringtona, prince Kirilla a prince Augusta doprovodil během prohlídky nejrůznějších částí pevnosti. Ve většině případů byly tyto kontroly pouze rutinní záležitostí, pokaždé na mě ale udělalo obrovský dojem to množství jídla a zbraní ve skladištích. Snad každý národ civilizovaného světa posílal do pevnosti dodávky všeho potřebného a výsledkem toho bylo nahromadění zásob na alespoň tucet let dopředu.
Nejzajímavější výprava proběhla tři dny po našem příchodu. Drakoniský baron mi poslal zprávu, abych si oblékl zbroj, vzal si jednu dvě dýky a pak ho vyhledal na pevnostním předměstí. Udělal jsem přesně, co po mně chtěl, jen jsem si ještě za opasek zastrčil dlouhý řvounský nůž, abych měl pro případ střetnutí nějakou pádnější zbraň. Vešel jsem do určeného domu a uvnitř objevil hromady prachu sahající od podlahy až po stropní trámy. Jen schůdky vedoucí do podzemí byly čisté, a tak jsem po nich sestoupil. Dole jsem našel Cavarreho, lorda Norringtona, prince Augusta, prince Kirilla a Faryaah-Tse Kimp. Všichni měli na sobě zbroj a v rukou drželi zbraně - až na urZrethi, samozřejmě. Té vyrůstala dvojice ošklivých, asi dvě stopy dlouhých bodců přímo z pravého zápěstí. Dokonce i Cavarre měl přes prošívanou hedvábnou vestu kroužkovou košili. U pasu se baronovi houpaly dvě dýky, takže jsem pochopil, že se nebezpečí asi skutečně nevyhneme.
Cavarre nás vedl stoupajícím a zase klesajícím vyztuženým tunelem směrem na severovýchod. Chodbu osvětlovaly svítilny visící na podpůrných trámech, ale já toho přesto mnoho neviděl, neboť jsem šel až jako poslední a musel se neustále shýbat, abych se hlavou nepraštil do stropu. Ti přede mnou mi zastiňovali skoro všechno světlo. Uvědomil jsem si, že v tomto těsném prostoru není místo na nějaké šermířské finty. Dalo se tu jen zarputile bodat před sebe, a tak jsem si v duchu poblahopřál k dlouhému noži za opaskem.
Chodba se před námi rozšířila do malé místnůstky, z níž vybíhaly tři další tunely. Na chvíli jsme se zastavili a nechali kolem sebe projít asi tucet urZrethiů vlekoucích na zádech pytle se zeminou. Oproti Faryaah-Tse měla jejich kůže méně výrazné odstíny - hnědě půdy, šeď popela nebo černě uhlí. Ruce těchto urZrethiů končily lopatám podobnými čepelemi, oči i uši měli neuvěřitelně zvětšené. Nevěnovali nám žádnou pozornost, prostě si šli svou cestou, zřejmě aby vysypali zeminu a znovu se vrátili ke kopání.
Cavarre si sedl do dřepu a ukázal na trojici chodeb. „Právě teď se nacházíme nějakých dvacet stop pod vnějšími hradbami. Naše týmy pracují v podzemí neustále, hledají chodby aurolanských ženistů, kteří se snaží strhnout opevnění. Náš tunel samozřejmě vždy opatříme výdřevou, počkáme, až se k nám prokopou, a pak je zabijeme. UrZrethijští kopáči mají zvětšené uši z toho důvodu, aby včas zaslechli jejich ženisty a začali tím směrem stavět chodbu. Doneslo se mi, že jsou Aurolaňané kousek od tunelu na východ odtud a že by do něj mohli dnes ráno proniknout. Napadlo mě, že byste se na to třeba chtěli podívat."
Zvedl ukazováček ke rtům, pak jím namířil do prostředního tunelu, toho, který vedl téměř přesně na východ. Faryaah-Tse do něj vkročila jako první, za ní Augustus, lord Norrington a Kirill. Po něm jsem následoval já a celý průvod uzavřel Cavarre. Divil jsem se tomu, ale pak jsem si vzpomněl, že neví skoro či dokonce vůbec nic o boji. Kdyby do našeho tunelu pronikl nějaký Aurolaňan, byl by baron až tím posledním, koho by mohl napadnout. A to bylo koneckonců jedině správně, vždyť byl Cavarre velitelem a největším znalcem pevnosti.
Chodba se před námi chvíli klikatila v jedné rovině, pak jsme museli slézt do příkré prohlubně a znovu vyšplhat nahoru. Tato jáma sloužila k zastavení vodního přívalu, neboť další tunel vedl o dost níž než ten předchozí, navíc musely její strmé stěny nutně zpomalit postup nepřítele a dát obráncům čas na přípravu k jeho odražení. Také jsem pochopil, že urZrethiové hlouběji v podzemí mohou celou chodbu snadno zavalit a zabránit útočníkům v průniku do pevnosti.
Vzduch v tunelu byl těžký a zatuchlý, dokonce i světlo svítilen mi připadalo tlumenější. Nikdy jsem netrpěl strachem z malých uzavřených prostor, ale fakt, že se zády otírám o strop chodby, na mě začal zle doléhat. Nebohý Cavarre sklízel nepříjemnou odměnu za mé nepohodlí, neboť mu na hlavu dopadaly kousky a kousíčky špíny, ale baron si nestěžoval.
Na konci tunelu - ani jsem si netroufal hádat, jak daleko od hradeb se nacházíme -jsme se zastavili za zády čekajících urZrethiů. Ti měli dosud stejnou podobu jako kopáči, s nimiž jsme se setkali, ale postupně se začínali měnit. Jejich kůže bobtnala četnými hrboly a ostrými hranami, jako by to byla mokrá látka natažená přes brnění. Těla urZrethiů pokryly pláty krunýřů trochu podobných želvím, na ramenech, loktech i zápěstích se jim vynořily háky a hřeby. Uši téměř zmizely, zatímco oční jamky se prohloubily. Tváře se protáhly do dlouhých čenichů korunovaných kostěnými hřebeny. Jejich konce byly úzké a špičaté, daleko špičatější než u řvounů. Některým urZrethiům vyrostly tesáky nebo kly, jiní otevírali tlamy a předváděli řady maličko zahnutých zubů. Ruce se jim zkroutily a vytvořily alespoň jeden bodec,

většinou krátký, ale velmi mohutný. Několik si jich přetvořilo ruku v nebezpečný nástroj se dvěma prsty a jedním palcem s ostrými drápy, kterým mohli jak zasadit tvrdý úder, tak i zabořit jej do hrudi nepřítele a vyrvat vnitřní orgány. Nohy jim zesílily a zkrátily se, horní část těla se naopak ohromně zvětšila a paže se nadmuly ocelovými svaly.
Za méně než minutu se z kopáčů změnili ve válečníky dokonale přizpůsobené k boji v těsných chodbách. Nemohli sice rychle utíkat, ale ani to nepotřebovali. Bojovat se bude zblízka a tvrdě, dojde na kousaní, trhání a bodání.
Co možná nejtišeji jsem vytáhl dlouhý nůž, pak jsem si instinktivně sundal levou rukavici a zastrčil ji za gambeson.
Cavarre chvíli sledoval mé počínání a nakonec přikývl. „Ano, ve tmě bude hmat tím nejdůležitějším smyslem. Velmi dobře, Hawkinsi."
„Když to bude mít srst, tak to probodnu."
Přímo před námi svítila Faryaah-Tse mezi ostatními urZrethii jako maják. Ponechala si stejnou podobu, v jaké vstoupila do podzemí, a tak vypadala velmi dětsky a nevinně. Ten dojem však zmizel, když najednou zvedla ruce, překřížila je a pak jimi za doprovodu ostrého kovového zvuku trhla do stran. Dva kopáči vepředu v tunelu zabořili ruce do hlíny a odhrnuli ji. Objevil se malý otvor, ale dříve, než ho stačili rozšířit, vrhli se urZrethijští válečníci do útoku a odstrčili soukmenovce stranou širokými rameny. „Bokagul!" zařval jeden a asi půltucet hlasů mu chórem odpovědělo: „Varagul vítězí!" Dalším válečným pokřikům jsem už nerozuměl, i když hrdelní vibrující jekot „kang vatt kidet" snad ani žádný překlad nepotřeboval. UrZrethiové prorazili stěnu nepřátelské chodby a vlili se do ní, uvítalo je tam vytí, štěkot a vrčení.
Z tohoto boje jsem toho mnoho neviděl, neboť pohupující se svítilny vrhaly do středu dění světlo jen v nepravidelných záblescích. Pamatuji si hlavně ten zápach, těžký pižmový smrad řvounů a sladkou a ostrou vůni krve. Vzpomínám si i na zvuky boje - vrčení měnící se v kňučení, vlhké mlaskání stříkající krve, praskot lámajících se kostí, chrochtání někoho, komu úder právě vyrazil dech, a sténání nestvůr umírajících na podlaze s proraženými lebkami.
Přitiskl jsem se k pravé stěně tunelu a snažil se prodrat kupředu, zjistil jsem však, že tu pro mě není žádná práce. Cavarre nás sem přivedl jen jako pozorovatele a urZrethiové považovali za otázku cti, aby se nám tu nic zlého nestalo. Navíc jsem měl podezření, že jsme sem byli pozváni, abychom na vlastní oči viděli, jak skvěle umí naši spojenci bojovat. Nejspíš to mělo rozptýlit pochybnosti, které jsme o nich po dávné válce mezi lidmi a urZrethii mohli mít. Ovšem co se mě týče, žádné pochybnosti jsem neměl. Spíše jsem se divil, jak lidé vůbec dokázali svést s takovým národem vyrovnanou válku.
Boj skonal rychle. Vstoupili jsme do aurolanské chodby a prohlédli si mrtvoly nepřátelských kopáčů. Všichni sice měli zbraně, příliš platné jim však nebyly. UrZrethiové je pobili do jednoho a sami přišli jen o dva válečníky. Aurolanská těla, řvounská i vylaení, nikdo nepočítal, ale soudě podle počtu ukořistěných dlouhých nožů zde musely padnout nejméně dva tucty nepřátel.
Asi půltucet urZrethiů odkudsi přinesl lana a přivázal je k výdřevě aurolanského tunelu. Všichni jsme se pak vrátili do vlastní chodby, kde naši spojenci vytvořili dlouhou řadu a začali za provazy ze všech sil tahat. Sloupy a podpěry chvíli se skřípotem odolávaly, ale záhy se zhroutily. Do naší chodby vrazil silný příval vzduchu spolu s oblakem prachu. Rozkašlal jsem se a chvíli mrkal očima, abych si je pročistil.
Přímo nad námi - kousek východně od pevnosti - označila hroby Aurolaňanů hadovitá stopa propadlé zeminy.
Drakoniský baron nás vyvedl zpět na povrch a teprve tam jsme zjistili, jak hrozně vypadáme. Byli jsme celí obaleni prachem - s výjimkou cestiček, jimiž nám po tvářích stékaly slzy. Augustus vyplivl slušnou dávku špíny, pak přistoupil k požární cisterně na ulici, v níž jsem si právě namáčel hlavu, a propláchl si ústa.
Vychutnával jsem potůčky vody stékající mi po krku a proudící dolů po páteři. Bylo skvělé opustit dusné tunely a vystavit tvář svěžímu studenému vzduchu. Netoužil jsem teď po ničem jiném, než se rozběhnout ke Korunní věži a ponořit se v lázních do jedné z kouřících nádrží, přesto jsem ale setrval na místě a pozoroval Cavarreho a urZrethie.
Drobný baron zdravil každého z urZrethiů, který vycházel z domu. Vřele jim děkoval a mně se zdálo, že každého oslovuje jménem. Vzhledem k jejich změněné podobě mi to připadalo neuvěřitelné. Pokud je však skutečně uměl rozlišit, pokud s nimi dokázal mluvit jejich rodnou řečí se stejnou lehkostí jako vlastním lidským jazykem, pak jsem se už nemohl divit tomu, že mu posádka navzdory mládí a nedostatku bojových zkušeností bezmezně důvěřovala.
Přišel jsem k Faryaah-Tse a klekl si před ní na koleno. „Uděláte něco, abyste uctili památku svých dvou mrtvých?"
Zavrtěla hlavou. „Byli pohřbeni na stejném místě, kde padli. Takový je osud válečníků, po smrti musí být, je-li to alespoň trochu možné, vráceni zemi." Protože umíme měnit tvar těla a nová podoba nám zůstává i po smrti, vidíme své mrtvé trochu jinak než lidé. Žádné hřbitovy a žádné smuteční proslovy. Místo toho se prostě někde sejdeme, při jídle, vyprávíme příběhy a vzpomínáme, abychom mohli příbuzným padlých povědět o tom, jak skonali."
„Vzpomínkové jídlo, to je dobrý nápad," přikývl jsem. „My lidé to také děláme."
„Ano, ale pro nás je mnohem důležitější." Pohlédla na mě černýma očima. „Změna podoby není snadná. Je velmi namáhavá a vyčerpává naše těla. Musíme jíst, abychom nabyli sil a mohli se opět proměnit. Bez potravy by nám náš bojový vzhled zůstal."
„Aha." Postavil jsem se a sledoval, jak se kolem nás kolébá skupinka urZrethiů se směšně krátkýma nohama. Někteří se nakláněli dopředu a používali k pohybu ruce i nohy, většina se však belhala po dvou. „Pak tě tedy nebudu zdržovat. Rád jsem tě znovu viděl živou a zdravou."
„Ani já si na to, že jsem živá a zdravá, nestěžuji." Usmála se na mě. „Vyhledej mě později. Něco pro tebe mám - památku na naše dobrodružství, která by se ti mohla hodit. Do té doby se měj dobře."
„Ty také."
Díval jsem se za ní a uvažoval, co asi měla na mysli. Dříve, než jsem stačil na něco přijít, zaslechl jsem za sebou kroky. Byl to lord Norrington. „Co si o boji tam dole myslíš, Hawkinsi?"
„Připadalo mi to jako bitva v hrobě. Příliš se mi to nezamlouvalo."

„Ani mně ne, každopádně teď mám ale jistotu, že hradby pevnosti jsou v bezpečí, pokud je ovšem Chytrina nezboří jediným pohledem." Zasmál se. „Ale to se jen tak nestane. Máme před sebou ještě dlouhé obléhání."
Souhlasně jsem přikývl a ani netušil, jak brzy se ukáže, že se lord Norrington tentokrát hrozně mýlil.

O něco později toho odpoledne se strhl nad nepřátelským táborem halasný pokřik. Zrovna jsme se s Vřelou procházeli podél vnějšího opevnění, a tak jsme během chviličky vyběhli na hradbu nad hlavní bránou. Přesto se tu už stačil shromáždit celý dav lidí, kteří chtěli zjistit, co se děje, a prodrat se do prvních řad bylo zhola nemožné. Viděli jsme toho proto jen málo, stačilo to však, abychom pochopili, proč se Severní horda tolik raduje.
Chytrina dorazila.
Její pozlacený kočár táhla šestice velkolepých hrůzovědů, jeden vylaen seděl na kozlíku, další pobíhali okolo v komornických livrejích. Kočár měl tvar obrovského draka, který hlavu na dlouhém krku natahoval nad děsivé spřežení. Složená křídla tvořila střechu a nesmírnou hmotnost přídě vyvažoval silný ocas. Všechny čtyři tlapy svíraly nápravy kočáru a v bocích draka byla vyřezána okénka; před zvědavými pohledy chránily vnitřek kočáru hedvábné záclony. Každičká šupinka, každičký coul se leskl zlatem, fascinující dopravní prostředek zářil jako klidná mořská hladina za slunného dne.
Nad kočárem vlála bílá standarta, na níž byl zobrazen muž oděný v rudé, žluté a oranžové dračí plameny. Již jsem se s touto vlajkou setkal na freskách v pevnosti a věděl jsem, že právě pod ní napadly kdysi Kirúnovy hordy jižní země. Chytrina přijala tuto standartu za svou i přesto, že byl Kirún již po staletí mrtev, což mě vedlo k zamyšlení, zda její tažení nemá kromě dobývání ještě jeden cíl - pomstu. A abych pravdu řekl, po této úvaze mi začala aurolanská tyranka připadat ještě mnohem nebezpečnější.
Vřela si zastínila oči dlaní. „Tak už ji tu máme. Řekla bych, že se věci dají brzy do pohybu."
„To ano, ale myslím, že se dokážeme ubránit." Ukázal jsem na Chytrinin doprovod. „Přivedla s sebou jen málo vojáků. Nemá jich dost, aby pevnost dobyla."
„Snad máš pravdu. A doufám, že Kedyn nemá důvod prověřovat pevnost tvé víry v něj."
Od roty, doprovázející Chytrinu, se oddělil hlouček nestvůr a zamířil k pyramidě poskládané z nevelkých kamenných koulí. Viděli jsme tuto hromadu už v předchozích dnech, nacházela se však hodně daleko a koule byly navíc příliš lehké, než aby jimi mohly aurolanské obléhací stroje účinně ohrozit hradby. Dva hrůzovědi přitáhli ke kulatým kamenům dlouhý a úzký vozík přikrytý plachtou, pak vylaenové cosi zakřičeli na řvouny a ti se dali do vykládání jakýchsi soudků z dalšího vozu, který sem přijel s Chytrinou.
Vylaen strhl z vozíku plachtu s vážným a zasmušilým výrazem, který mezi obránci vyvolal tlumený smích. Nespatřili jsme totiž nic jiného, než dlouhou bronzovou rouru se zakulaceným koncem - vypadala strašně neohrabaně a já nechápal, proč se k ní musí vylaen tak lísat. Celý povrch válce pokrývaly vyryté šupiny a ústí té věci zdobila dračí hlava s otevřenou tlamou. Roura nám nepřipadla ani krásná ani děsivá a žádný z nás neměl tušení, k čemu je vlastně určena.
„Co to může být?" Cavarre se protlačil mezi mě a Vřelu. „Copak nám to přivezla?"
Pokrčil jsem rameny. „Nevím. Nemůže třeba uvnitř schovávat úlomek Dračí koruny?"
„Možná je to dračí pohár," zamračila se Vřela. „Ještě nikdy jsem nic podobného neviděla."
Cavarre už neřekl nic a jen upřeně zíral na rouru.
Skupina vylaenů naplnila kbelíky černým prachem ze soudků a vysypala je do dračí tlamy. Další strčil bronzovému drakovi do chřtánu dlouhou tyčku s rozšířeným koncem, aby prach napěchoval hlouběji. Nakonec popadla čtveřice řvounů kulatý kámen a vkutálela ji do roury, zřejmě to však neudělala dostatečně pečlivě, neboť dva vylaenové museli opět použít tyčku a zatlačit kouli ještě hlouběji.
Na kopci se v boku kočáru otevřely dveře a z nich vystoupila Chytrina. Byla ode mě vzdálena asi míli, takže jsem si ji nemohl dobře prohlédnout, ale všiml jsem si, že má zářivě zlaté vlasy sahající až do půli zad. Na sobě měla boty, sukni a blůzu a ačkoli jsem věděl, že jí musí být přes sto let, stáří se nijak neprojevovalo ani v její chůzi ani v držení těla. V mnoha ohledech působila stejně nestárnoucím dojmem jako Vřela, což mě trochu děsilo.
Chytrina došla ke kovovému drakovi a vzala si od vylaena pochodeň, zapálenou nad nedalekým ohněm. Zamávala s ní nad hlavou, jako kdyby zdravila obránce pevnosti. Lidé na hradbách, včetně mě, jí zdvořilost oplatili. Někteří své hlasité pozdravy doprovodili nepříliš zdvořilými přídomky týkajícími se především intimního života aurolanské tyranky. Její poddaní nám začali nadávky okamžitě oplácet, umlčely je až rázné povely vylaenů.
Chytrina jemně políbila záď dračí roury plamenem pochodně a svět se navždy změnil.
Spatřil jsem v dračí tlamě ohnivý záblesk, pak roura vyvrhla oblak šedobílého kouře. Snad o vteřinu později mi hruď rozechvělo hlasité zadunění. Udeřilo mě silněji než poryv větru a zavibrovalo celým mým tělem. Bylo mi, jako bych náhle a tvrdě narazil do zdi, aniž bych se předtím byť jen pohnul.
A pak kulatý kámen zasáhl cíl. Tím byla jedna ze strážních věží kousek od brány. Koule rozdrtila kámen a sama se roztříštila na tisíce drobných úlomků. Lidé, kteří v těch místech stáli, se proměnili v rudou kaši. Ruce a nohy létaly vzduchem. Rozpůlená těla, která držely pohromadě jen provazce střev, se valila z hradeb. A na ulicích pod nimi se kamenné střepiny zarývaly do vojáků i civilistů, mělnily kosti a krájely maso. Strádaly i domy, úlomky rozbíjely cihly, vyrážely okna a lámaly dveře.
Ucítil jsem v ústech odpornou pachuť žluči a natáhl k Vřele chvějící se ruku. „Co je to?"
„Nevím."
Cavarre se opíral o cimbuří a skrze střílnu si pozorně prohlížel tajný aurolanský vynález. Konečně se narovnal a zvolna potřásl hlavou. „S touhle zatracenou zbraní srovná Chytrina brzy celou pevnost se zemí a nemám ponětí, co můžeme udělat, abychom jí v tom zabránili."

Kapitola třicátá pátá

Zjištění, že zbraň, kterou jsme pokřtili drakonela, není magické podstaty, bylo sice značně zajímavé, žádnou útěchu nám ale nepřineslo. Pokud by za jejím fungováním stála zaklínadla, mohli by je naši mágové analyzovat a vytvořit vhodná protikouzla. Drakonela se navíc nacházela příliš daleko, než aby se ona nebo její obsluha dala magicky zneškodnit. Padl sice návrh, že by mágové mohli ovlivňovat kamenné koule v letu, k tomu jim ale scházely jejich úlomky, nutné k navázání kontaktu.
Jediné naše štěstí pramenilo z Cavarreho prozíravosti. Baron totiž dal již krátce po zahájení obléhání evakuovat domy poblíž vnějšího opevnění a mnoho z nich bylo na jeho rozkaz naplněno hlínou a sutí. Kameny z drakonely, které přelétaly přes hradby a narážely do těchto budov, sice drtily fasády a rozhazovaly na všechny strany vířící střešní tašky, samotné domy však zbořit nedokázaly. V podstatě tak vzniklo jakési nové opevnění, které bránilo vzniku větších škod hlouběji v pevnostním předměstí. To Chytrinu nutilo střílet stále dále a většími oblouky, až se její kameny začaly s rachotem odrážet od druhé hradby.
Drakonela měla sice poměrně nízkou kadenci, vyznačovala se však ničivou přesností. Katapulty a trebuchety mohly vrhat kameny či zápalné střely směrem na cíl. V závislosti na své váze ale projektily často buďto přeletěly určené místo, dopadly před ním nebo se pořádně odklonily stranou. Drakonela však na cíl střílela přímo a prakticky pokaždé jej zasáhla. Dvě kamenné koule rozbily na kusy pevnostní bránu. Dodatečné výstřely rozemlely na prach barikádu, kterou jsme na jejím místě postavili. Viděla-li obsluha drakonely cíl, znamenalo to, že ho určitě trefí, což činilo obranu pevnosti velmi obtížnou a nebezpečnou.
Aurolaňané vyvlekli z tábora nedávno postavené obléhací věže. Byly to opravdové kolosy, neboť výškou alespoň o deset stop překonávaly vnější opevnění. Úplně nahoře, na plošinách vybavených střílnami, stáli připravení řvounští lučištníci. Z věží visely velké kusy vlhké plachtoviny, bránící napthalmu v přilnutí k samotné dřevěné konstrukci a jejím zapálení. Stěny, které chránily přední část věží, se daly sklopit - vznikaly tak můstky, po nichž mohli nepřátelští válečníci přeběhnout na naše hradby.
Chytrinina drakonela pokračovala ve střelbě celou první noc. Pomalé, pravidelné a rytmické dunění nedovolilo nikomu v pevnosti usnout. Kámen za kamenem dopadal na domy i hradby. Několik přesně mířených výstřelů otevřelo průlomy severně a jižně od hlavní brány, Aurolaňané tedy mohli za podpory obléhacích věží zaútočit hned ze tří směrů. Přes noc se Chytrinina vojska přeskupila a rozdělila na tři sbory.
Útok začal za rozbřesku.
Dothan Cavarre na mě udělal velký dojem, neboť mu ani kritická situace nevzala klidnou rozhodnost. Také on rozdělil své vojsko na tři části, velitelem té severní jmenoval lorda Norringtona, jižní svěřil do rukou prince Augusta. Baron zůstal v čele středových oddílů, proti kterým měla s vybranými jednotkami zaútočit samotná Chytrina.
Přes noc strhli naši dělníci řadu budov na okraji předměstí a vytvořili mezi nimi průchody, do nichž jsme chtěli nepřítele nalákat. V místech, kam zřejmě směřovaly obléhací věže, jsme vztyčili barikády, aby aurolanští válečníci uvízli ve slepých uličkách pod smrtícím deštěm šípů a oštěpů obránců. Také válečné stroje na druhé hradbě byly připraveny k palbě do těchto míst. Řada našich vojáků vyčkávala v bunkrech a do boje se měla zapojit až po smluveném zaburácení trubky.
Rozbřesk byl toho dne kalný a studený, po krajině se plazila hustá mlha. Spolu s princem Kirillem, lordem Norringtonem. Vřelou, Leighem a Neyem jsem čekal na hradebním ochozu poblíž severního průlomu. Přímo před námi se ve vzdálenosti asi pěti set yardů šikovaly aurolanské voje v celé své odpudivé nádheře. Nad jejich hlavami vlály četné standarty, duněly veliké pojízdné bubny a sprostě vřískaly trubky. Hrdelní válečné pokřiky, štěkot a divoké vrčení plnily vzduch. Nepřátelské vojsko skučelo jako smečka toulavých psů, která se porvala o odpadky - ostatně, dost podobně také vypadalo a zapáchalo.
Do čela jejich formace se postavil tvor, v němž jsem okamžitě poznal sullanciriho. Měl trup trochu podobný lidskému, na který však v pase navazovalo tělo gigantického koně. Paže byly celkem čtyři, na každém předloktí se táhl zubatý kostěný hřeben a dvojice delších zahnutých čepelí nejméně o tři stopy přesahovala konečky kloubnatých 'prstů, vybavených drápy. Hadí oči a šavlovité tesáky odebíraly Temnému bojovníkovi sebemenší nádech civilizovanosti - vypadal jako krutá bestie, která se vynořila z hlubin dávnověku. Jeho tělo pokrývaly od hlavy až po ocas pláty krunýře, podobného želvímu.
Na jeho vzhledu, již beztak děsivě působivém, byla zvláštní ještě jedna věc - tělo mu bíle zářilo. Všichni urZrethiové, s nimiž jsem se dosud setkal, měli barvu nějaké půdy, nerostu či kovu a tento zrovna tak -jeho kůže však byla jako rozžhavené železo v kovářské výhni. Ta hrozivá běl ovládala většinu sullanciriho těla, jen některá chladnější místa byla světle žlutá. Na tu dálku se mi nezdálo, že by z něj sálal žár, nijak jsem ale netoužil se k němu přiblížit a ověřit si to zblízka.
Má ruka nahmatala Vřelinu nebo možná naopak - po všech těch letech si už nevzpomínám. Povzbudivě jsem se na ni usmál. „Dostaneme se z toho, uvidíš."
„Jistě. Tak či onak, řekla bych." Natáhla ruku a zadrnkala na tětivu luku, která se mi táhla přes hruď. „Schovej jeden šíp pro mě, jen tak, pro všechny případy. Nechci, aby mě dostali živou."
Zavrtěl jsem hlavou. „Nedostanou, to ti slibuji." Chtěl jsem ji věnovat jen letmý polibek, ona jej však proměnila v něco mnohem delšího a vášnivějšího. Když jsme se od sebe konečně odtrhli, začervenal jsem se a princ Kirill se od nás odvrátil s potutelným úsměvem na rtech.
Leigh upřeně zíral na sullanciriho a svíral přitom jílec Temmeru stejně pevně jako Vřela mou ruku. „Ano, můj drahý, rozumím... Jmenuje se Vank-dae Ynl. Byl vyhnán z Boragulu, neboť tamní urZrethie podněcoval ke vzpouře. Chytrina z

něj udělala prvního ze svých Temných bojovníků. Řekl bych, že bude můj."
Lord Norrington položil Leighovi ruku na rameno. „Nejsi jediný, kdo tady dnes bude bojovat, synu."
„Ale jsem jediný, kdo ho dokáže zabít."
Jeho otec se usmál. „Když se zapojí do boje, můžeš ho klidně vyzvat na souboj. Tuto bitvu ale vyhrajeme jen tehdy, pobijeme-li hodně řvounů."
„Je jich opravdu spousta." Ney si položil palcát na rameno. „I když si Hawkins vezme vylaeny na starost, tak pro mě a Leigha zbude potvor dost."
Leigh otočil hlavu a změřil si Neye pohledem. „Nebyl to náhodou rým?"
„Možná, že byl," zazubil se Ney. „Kovář u své práce většinou moc nepřemýšlí. Ale občas si může maličko pohrát se slovy, ne?"
Leigh se usmál. „To bylo dobré, Neyi, překvapil jsi mě, opravdu. Nevsadíme se? Co zabitá příšera, to jeden bod - kdo jich bude mít míň, ten pro vítěze složí oslavnou báseň."
„Platí!"
„Dobrá tedy." Leigh se podíval na mě. „Vsadili bychom se i s tebou, Hawkinsi, ale známe tě - určitě bys každou mrtvolu s šípem v těle vydával za svou oběť."
Pokrčil jsem rameny. „Co se dá dělat. Stejně jsem strašně skromný a nesnesl bych, kdybyste mi vy dva museli pět chválu. Ale přeji hodně štěstí vám oběma."
Leigh přikývl. „Staniž se vůle Kedynova."
Mrkl jsem na Neye. „Jsi si jistý, že si pro tuhle soutěž nechceš vzít meč, na kterém jsi tak usilovně pracoval?"
Usmál se, a pak se zadíval na špičky bot. „Byl by to pro Tsamoca určitě slavný boj, ale ještě musím meč pořádně nabrousit. Tak snad v další bitvě, po tom, co je dneska odrazíme."
„V další bitvě, rozhodně." Přikývl jsem a pak se znovu otočil čelem k Severní hordě. Od východu přilétl nestoudný zvuk velké trubky, rohy na severu i na jihu signál zopakovaly. Z téhož směru se poté ozvalo zahřmění, kamenná koule udeřila do jedné z věží u brány a srazila nejméně půltuctů mužů dolů na ulici. Ten obrázek mi navždy utkvěl v paměti - těla vojáků letící vzduchem a šípy, které se jim sypou z toulců.
„Přicházejí." Lord Norrington tasil meč a ukázal špičkou na katapulty a trebuchety za hradbou. „Připravit k palbě. Střílet až na můj povel."
Severní oddíly Aurolaňanů vyrazily vpřed. Když se ponořily do mlhou zahalené nížiny, zmizely nám z očí - s výjimkou vlajících různobarevných standart. Sledovali jsme, jak se k nám praporce blíží jako nesené předvojem armády přízraků.
Na druhém břehu mlžného proudu mával rukama sullanciri a pobízel své vojáky kupředu ostrým a pronikavým hlasem, vysokým až na samé hranici slyšitelnosti - spíše než do ušních bubínků se nám bolestivě zařezával přímo do myslí.
Lord Norrington zvedl meč, pak s ním prudce sekl dolů. „Pal!"
Chraplavý šepot kamenů a klád, vymrštěných do vzduchu, zněl ve srovnání se sullanríriho hlasem nízce a uboze. Na nepřítele se snášelo krupobití ocelových „ježků", které za letu směšně řinčely a cinkaly jako váček plný mina. Také rachotu ramen katapultu scházel ten správný válečný říz, podivně znělo i vrzání rumpálů a supění mužů, kteří připravovali stroje k dalším výstřelům.
Ne, žádný z těchto zvuků se do bitvy zdánlivě nehodil. A přesto zemřely za jejich doprovodu celé tucty Aurolaňanů. Spatřil jsem, jak se veliká kláda zabořila do mlhy, a když se po odrazu od země znovu objevila, létala z ní na všechny strany rudá tříšť. Pak mi znovu zmizela z očí a já už viděl jen lámající se standarty a děsivé výkřiky doprovázející její krvavou pouť. Přední řady aurolanské formace zasáhl také veliký kámen a kutálel se dál. Trvalo dlouho, než se zastavil, a po celou tu dobu za ním ve vzduchu vířila polámaná těla nepřátel. Pak konečně dopadly „ježky" a zasely další bolest.
Do boje se těžkými balvany zapojily i aurolanské obléhací stroje, nepřátelští lučištníci vystřelili první šípy. Zahvízdaly mi kolem uší a já se musel schovat za cimbuří. Hradba se náhle zachvěla, když do ní kousek pode mnou narazil kámen. Opevnění však vydrželo, balvan se od něj odrazil a odkutálel do mlhy, kde rozdrtil jednoho z nepřátel. A to bylo jen dobře, neboť jsme, jak se brzy ukázalo, značně podcenili sullanciriho lstivost.
Standarty byly totiž zpočátku neseny před každou rotou, sotva však Aurolaňané vkročili do mlhy, hlavní masa vojáků je předběhla a nechala daleko za sebou. Naše válečné stroje, které mířily na pomalu se pohybující vlajky, sice zasáhly několik běžících válečníků, ti všichni ale byli z nejzadnějších řad. Řvouni vepředu utíkali co jim síly stačily a záhy se vyrojili z mlhy jen kousek od nás.
Napnul jsem tětivu, vystřelil a na zem se bez hlesu svalil vylaen. Další lučištníci si vedli stejně dobře a sráželi útočící řvouny i vylaeny, nepřítel se k nám ale blížil příliš rychle. Mířil k průlomu, jenž v opevnění otevřela drakonela. Hromady trosek na jeho vnější straně tvořily dokonalou přístupovou cestu. Řvouni svírali dlouhé nože v zubech a po čtyřech se drápali nahoru, těla spolubojovníků zabitých šípy přitom buďto shazovali zpět do mlhy nebo je jednoduše přeskakovali.
Severní horda proudila do průlomu bez sebemenšího váhání. Nemyslící bestie neuvažovaly nad tím, proč zde na ně nečekají žádní obránci. Zdolali rozedranou trhlinu ve stěně a na opačné straně se s jekotem vrhli dolů. A v tu chvíli dal lord Norrington rozkaz k palbě balistám.
Tyto zbraně nejsou ničím jiným než obrovskými samostříly na dřevěné plošině opatřené koly. Nyní střelci uvolnili napnutá lana, sloužící u těchto mohutných strojů jako tětivy, a ta vymrštila kupředu těžké, dobrých pět stop dlouhé šípy. Ty mohly za běžných podmínek opsat ve vzduchu veliký oblouk a zasáhnout i pět set yardů vzdálené cíle. Stávající podmínky však byly všechno jen ne běžné. Šípy zde nacházely oběti mnohem dříve, než jim let stačil odčerpat sílu. Mnohé z nich proto provrtaly jednoho řvouna a zastavily se až v těle toho, který běžel za ním. Balisty ostřelovaly průlom z mnoha různých úhlů, takže ho doslova zasypaly šípy a dokonale vyčistily vnitřní svah i vrcholek.
Ale řvouny zkáza jejich spolubojovníků neodradila. Na místě jednoho mrtvého se objevili alespoň dva živí, ječící a

vyjící sebranka. Vylaenové sesílali kouzlo za kouzlem, tu hradby olizovaly zelené plameny, jinde zas pršela na hlavy obránců čpící kyselina. Střílel jsem bez zastávky, bez oddechu, věděl jsem, že každý z mých šípů si v rozbouřeném davu příšer najde cíl. Po zadrnčení tětivy vždy následoval pád mrtvého nebo umírajícího řvouna, nestvůra utonula v řadách svých spolubojovníků a ty se za ní hned zase zavřely.
Když jsem vystřílel všechny šípy - až na jediný, dárek od Faryaah-Tse - začal jsem sbírat ty aurolanské, které dopadly na hradby, a vracet je původním majitelům. Když mi došla i tato munice, přehodil jsem si luk přes záda a tasil meč. Ostatně, už bylo stejně načase. Celému houfu řvounů se podařilo zdolat opevnění a nyní se rychle blížil k nám.
Do cesty se jim postavila Vřela. Vypadala opravdu nádherně. Od její postříbřené kroužkové košile se matně odrážely ojedinělé sluneční paprsky, kterým se podařilo proniknout skrze mraky. Na hlavě měla okřídlenou přilbici korunovanou ostrým bodcem, zpod jejích okrajů se draly černočerné vlasy, s nimiž si jemně pohrával vítr. Její meč sekal a bodal s neomylnou přesností. Řvouni se od ní potáceli pryč, svírali si roztříštěné tváře, krev jim stříkala z přeseknutých tepen či zejících ran na hrudích. Otáčela se a rozdávala rány, vířila a uskakovala, jako by snad vždy přesně věděla, co se všude okolo ní děje. V místě, kde stála, se z hradeb bez přestání valila těla zabitých nepřátel, oblast jejího smrtícího dosahu vyznačoval výmluvný krvavý kruh.
Ney a Leigh zaujali postavem dole, bránili jednu z balist, kterou její obsluha připravovala k dalšímu výstřelu. Ney bojoval se zuřivostí, která překonávala i divokost Severní hordy. Jeho palcát dopadal s neuvěřitelnou prudkostí, lámal ruce, rozbíjel hlavy a zarážel brnění hluboko do masa. Jeho kroužková zbroj byla sice už na několika místech proděravělá a stejně tak i kožená vesta pod ní, žádný ze řvounů však nedostal příležitost ke smrtícímu úderu. Blízko se k Neyovi dostali snad jen ti zneškodnění, provrtaní ocelovým bodcem, omráčení úderem násady nebo rozdrcení tvrdou ránou těžké hlavice zbraně.
Toho rána předvedli všichni hotové divy chrabrosti, ale s Leighem se nemohl nikdo měřit. Mladý Norrington a Temmer jasně žhnuli jako by je k tomu inspiroval sullanciri, jejich zář však byla zlatá a já skutečně cítil žár, sálající z čepele meče. Maso řvounů syčelo a prskalo, když jim Leigh utínal údy a půlil hlavy. Jeho jediné seknutí ve většině případů přinášelo smrt, ale můj přítel byl tak rychlý, že nepřítele dokázal zasáhnout ještě dvakrát či třikrát než jeho tělo dopadlo na zem. Krev třísnila čepel meče vždy jen na chviličku, poté se vypařovala v oblaku příšerně páchnoucího kouře. Leigh se hlasitě smál, lákal k sobě řvouny výsměšnými posunky, tlachal o své sázce s Neyem a prosil nepřátele, aby za ním přišli a zemřeli - což mnozí, mnoho mnohých, také učinili.
Dole pod námi se aurolanští válečníci vlévali do úzkého průchodu sevřeného z obou stran stěnami budov a sutí. Lučištníci, lidé i elfové, na ně stříleli z oken horních pater. Okranští kopiníci stáli za hromadami trosek a řvouni, kteří se tudy snažili prorazit, se nabodávali na hroty jejich zbraní. Hlouběji v průchodu vítaly Aurolaňany pádné meče a sekyry v rukou vojáků ze Sedmé orioské stráže. Muži a ženy jen s nevolí krůček po krůčku ustupovali pod tlakem hustého proudu nepřátel.
Boj planul, kam až oko dohlédlo, a konečně jsem se do něj zblízka zapojil i já. Kousek ode mě vyšplhala na hradbu dvojice řvounů a já na ni bez váhání zaútočil. Chvíli jsem si s jedním z nich vyměňoval rány, pak jsem náhle uskočil stranou a Aurolaňanův výpad skonal zaskučením a tvrdým pádem z opevnění. Druhému řvounovi se mě podařilo říznout těsně nad koleno, v odpověď jsem mu ale otevřel břicho a poslal ho zpět na zem v doprovodu svíjejících se vnitřností.
Za hradbami se opět ozvalo odporné vřeštění trubek a kupředu se pohnuly poslední rezervy aurolanského vojska. Jeden z našich vlastních trubačů použil svůj nástroj, aby na toto nebezpečí upozornil. Rychle jsem přelétl pohledem postupujícího nepřítele, nikde jsem však neviděl sullanciriho. Srdcem mi projel osten mrazivé předtuchy a o setinu vteřiny později dokázal radostný řvounský jekot, že je tomu skutečně tak.
Temný bojovník se zapojil do boje.
Sullanciri vyskočil z hlubin mlhy přímo na vrcholek průlomu, zpod jeho podkov létaly kameny a kamínky, které nečinily rozdílu mezi lidmi a řvouny. Leigh již skosil svým kouzelným mečem tolik Aurolaňanů, že v nepřátelské formaci vytvořil široký volný pás. A právě tudy se Temný bojovník pustil. Na sullanciriho ostrý rozkaz se řvouni stáhli a svými těly ohraničili arénu pro oba soky. Pak zvedl aurolanský velitel všechny čtyři ruce a zakřičel výzvu.
Z Leighova hrdla se vydral chraplavý smích. Jeho zbraň za sebou zanechala stopu štiplavého kouře a poté mu zůstala volně viset v pravé ruce. Leigh pomalu a nemotorně jako opilec vykročil k nepříteli, čas od času na něj nenucené zamával levou rukou. Maska dokonale skrývala výraz jeho tváře, v očích mu však planul šílený oheň.
Sullanciri zaútočil a sekl po mém příteli čepelemi na obou pravých pažích. Leigh sklonil hlavu a vyhnul se té horní, pak se bleskově pootočil a během plynulého pohybu doleva nastavil spodnímu ostří do cesty svůj meč. Ocel zazvonila o ocel a mladý Norrington se okamžitě vymrštil do vzduchu, skrčil nohy pod sebe a lehce přeskočil sullanciriho spodní paži. Temmer se zvedl, zasvištěl v zářivém zlatém oblouku a projel pravým spodním zápěstím Temného bojovníka jen o chviličku dříve, než Leigh znovu dopadl na nohy.
Veliká pěst ozbrojená čepelemi se odkutálela mezi řvouny, prvního, kterého se dotkla, ihned zachvátily plameny. Z pahýlu odkapával roztavený kov a bublal v kalužích krve dole na zemi. Sullanciri vykřikl bolestí a otočil se tváří k Leighovi. Můj přítel zatím švihl mečem proti Aurolaňanům a postříkal přední řady nestvůr plamennou krví jejich velitele.
Temný bojovník si přitiskl poraněnou končetinu k hrudi a opět na Leigha zaútočil. Nyní to zkusil šikmým seknutím pravé horní paže, kterým chtěl protivníka rozpůlit od levého ramena po pravý bok. Leigh mu však snadno odtančil z dosahu, pak skočil kupředu jako šipka. Rychlým bodnutím ponořil hrot Temmeru do sullanciriho boku. Ale ne dost hluboko... Vystříkla rozžhavená krev. Temný bojovník zařval bolestí. A potom sám udeřil.
Hřbetem znetvořené pravé spodní paže zasáhl Leigha těsně pod ruku, v níž svíral meč, a síla té rány otočila mého přítele čelem k průlomu. Mladý Norrington klopýtl a upadl, Temmer ale nepustil. Levou rukou se chytil za žebra a

rozkašlal se, jeho tělem otřásly bolestné křeče. Byl jsem příliš daleko a nedokázal rozpoznat, jestli má na rtech krev, věděl jsem však s jistotou, že je Leigh raněn vážněji než kdykoli předtím.
Sullanciri cosi zaječel a zvedl tři zdravé ruce ve vítězném gestu. Zvolna se kradl kupředu a pátravě se rozhlížel kolem sebe. Odváží se někdo z nás zasáhnout? Vojáci ztráceli odvahu a vyhýbali se jeho pohledu. Pak Temný bojovník náhle zvedl hlavu a naše oči se setkaly.
V mých se zračila celá duše.
V jeho jen to, že žádnou nemá.
Odhodil jsem stranou meč, popadl luk a vložil do tětivy poslední šíp. Když jsem natahoval zbraň ze dřeva stříbrného cedru, stále jsem se díval sullancirimu do očí. Široký hrot jsem namířil přímo doprostřed jeho hrudníku. Temný bojovník se na mě jen hladově usmál a zacvakal čelistmi, aby. ukázal, kde skončí mé vyrvané srdce, až si to vyřídí s Leighem. V odpověď jsem slabounce zavrtěl hlavou a pustil tětivu. Šíp vyletěl, ten poslední šíp, který jsem si pečlivě šetřil.
Šíp, vyříznutý v Okrannelu z těla Faryaah-Tse, letěl rovně a přesně. Kouzlo, které do něj vložil jiný sullanciri, dosud nevyprchalo - ať už proto, že urZrethi po zásahu nezemřela, nebo prostě kvůli podstatě použitého zaklínadla. Černý šíp se zabodl Temnému bojovníkovi vysoko do hrudi, mezi oba páry ramen a když aurolanský velitel otevřel ústa k bolestnému výkřiku, vytryskl mu z nich vodopád hořící krve jako roztavené olovo z tyglíku.
Sullanciri skočil poslepu vpřed a málem kopyty rozdrtil ležícího Leigha. Přistál na vrcholku průlomu a řítil se dál, pryč od hradeb. Rukama svíral šíp ve své hrudi a snažil se ho zlomit, ale marně - černý dřík odolával. Vztekle se stavěl na zadní, poskakoval sem a tam ve zjevné agónii, jeho tělo se znovu a znovu zvedalo nad řídnoucí mlhou.
Nakonec se rozhodl šíp místo lámání vytrhnout, ale ani to se mu nepodařilo. Chytrinin netvor se usmál tím nejodpudivějším úsměvem, jaký jsem kdy viděl, a pak se na mě podíval. Jeho úšklebek se rozšířil a on uhodil pěstí do konce šípu, aby si ho zabořil hlouběji do těla. Bolest, kterou si tím způsobil, ho donutila poskočit, přitom se maličko otočil a já spatřil černý hrot, jenž mu vyčníval ze zad. Další úder posunul šíp ještě o nějakých šest coulů a aurolanský velitel jej už mohl pevně sevřít v dlani. To také udělal. A pak pomalu, velmi pomalu začal šíp vytahovat z těla.
Planoucí krev tekla proudem, ze šklebících se úst, po zádech i po břiše. Neměl jsem tušení, za jak dlouho se sullanciri zotaví, ale věděl jsem, že doutná-li v něm byť jen jiskřička života, uzdraví se. Ano, Leighův meč i můj šíp ho zranily, pokud se však dá znovu do pořádku, nikdo a nic už ho nezastaví.
Na vyléčení ale sullanciri nedostal čas.
Zvuk trubky, upozorňující na příchod aurolanských rezerv, v sobě pro některé naše spolubojovníky skrýval i jiný smysl. Pro urZrethie nastal čas jednat. Hluboko v podzemí se propadly stropy tajných tunelů a hráze, bránící řece Dúrgrue v zaplavení nížiny, se zhroutily. Vlna kalné hnědé vody se valila po travnaté ploše, vyhazovala do vzduchu drn, kameny, suť i mrtvoly, aby je za chviličku hltavě spolkla. Vtrhla do mlhy, nasadila si korunku ze světlehnědé pěny a nezastavitelně se hnala kupředu. Až narazila na sullanciriho.
Ozval se hlasitý sykot a k nebi se vznesl veliký oblak páry - Bílá kůže se změnila v rudou, pak zešedla, zčernala a nakonec popraskala. Proud vířil kolem monstrózní postavy, voda jí stříkala do obličeje a zchlazovala krev do podoby černých rampouchů, visících z brady. Chvíli se zdálo, že chce Temný bojovník ještě bojovat, skákat, vzpínat se, ale tu ho zadní nohy zradily. Zmizely v bublající vodě a o vteřinu později se i ty přední rozpadly na tisíc kousíčků. Zmrzačený sullanciri se svalil na bok a doslova vybuchl.
Povodeň jej pohltila a uložila k věčnému odpočinku v neoznačeném bahnitém hrobě. Pak se řítila dál a brala s sebou zástupy řvounů a vylaenů, které se právě blížily k průlomu. Několik temeryxů zoufale skřehotalo a snažilo se po tělech řvounů vydrápat nad hladinu. Marně však sněhodrápi ze svých chvilkových útočišť chňapali po vodě a snažili se ji zahnat na ústup. Nakonec je stejně stáhla dolů a znovu zamíchala do kňučící a prskající Severní hordy.
Stejná trubka, která spustila povodeň, přivolala navíc posily z bunkrů. Do řad kopiníků se vmísili lučištníci a střelci z kuší. Šípy a šipky páraly řvouny a tupily hrot aurolanského útoku. Další střelci vtrhli do týlu nepřátelské formace a spolu se znovu nabitými balistami likvidovali nestvůry po tuctech. Ney a další Oriosané vycítili svou šanci a jako ocelový klín se zabořili do křídla Chytrininy armády. Vyrvali z obklíčení Leigha, jemuž se zatím podařilo postavit na nohy a s Temmerem v levé ruce dokonce skolit několik řvounů.
Strážní věže po obou stranách průlomu začaly chrlit napthalm a oblékly vodní hladinu do ohnivého kabátce. Řvouni, kteří plavali k trhlině, zjistili, že se přes plameny nedostanou, a obrátili se zpět. O kus dál podél opevnění se jedna z obléhacích věží začala kácet, když pod ní stoupající voda rozmočila půdu. Nakonec se válečný stroj s hlučným skřípotem rozpadl a lučištníci i kusy dřeva a plachtoviny skončili na hořící hladině.
Za méně než hodinu jsme rozdrtili severní sbor Chytrininy armády a zapečetili náš průlom plamenným jezerem. V pevnosti však zuřily i další bitvy, jejichž výsledek byl dosud na vážkách. Věděli jsme, že aby bylo naše vítězství úplným, musíme pomoci spolubojovníkům na ostatních úsecích opevnění, a tak jsme bez meškání vyrazili vstříc dalším bojům.
Kapitola třicátá šestá

Všichni naši vojáci, s výjimkou těch, kteří zůstali střežit průlom, se přesunuli na jih a vší silou udeřili na pravé křídlo Chytrininy armády. Ta podobně jako severní sbor uvízla v labyrintu domů, barikád a slepých uliček a po našem útoku se definitivně zhroutila. Chytrina se nás pokusila zastavit vysláním hejna velkých temeryxů. Tito sněhodrápi vystavovali na odiv skvostné barevné opeření a byli o něco větší než bestie, s nimiž jsme se setkali dříve. Jejich útok proti naší středové formaci byl v podstatě sebevražedný, zpomalil nás však a nedovolil odříznout a zničit značnou část aurolanské armády.
Chytrina také nechala vypálit předměstí. Na vlastní oči jsem viděl vylaeny, jak používají magii, aby rozpoutali požáry. Vím, co se říká, ale není to pravda - Cavarre ten oheň nezaložil, a ani nikdo z jeho lidí. Samozřejmě ale již dávno vymyslel

způsob, jak se v podobné situaci zachovat, a tak dříve, než stačil předměstí zahalit dusivý kouř, zatroubily trubky k ústupu a my se začali stahovat za druhou hradbu do posádkové čtvrti. Ustoupila i Chytrinina vojska, včetně jižního sboru, jehož boj s vojáky prince Augusta ustrnul na mrtvém bodě.
Požár poskytl Aurolaňanům čas na oddech a nám ostatně také, ačkoli odpočívat či prostě jen dýchat v zakouřených ulicích posádkové čtvrti nebylo vůbec snadné. Veškeré jídlo chutnalo po spálenině a drobné kousíčky popela neodbytně lezly do úst, očí i nosu. Mnozí veteráni se tomu jen smáli a říkali, že nám teď možná vyroste na hrudi víc chlupů nebo se třeba také naučíme zpívat sopránem, ani jedna z těchto věcí by nám však ve stávající situaci asi příliš nepomohla.
Leigha jsem hledal dlouho, neboť jsem se zpočátku mylně domníval, že ho najdu na ošetřovně pro orioské vojáky. Většina našich mužů na tom byla celkem dobře a podobně jako já utržila jen menší řezné rány. Jen několika válečníkům prorazily meče nebo šípy plíce, dalším se zaryly hluboko do masa drápy temeryxů. Na ošetřovně vládla nečekaně dobrá nálada, Oriosané se zabývali zašíváním ran, přípravou obkladů a uklidňováním těžce zraněných spolubojovníků, kteří čekali na příchod elfských mágů.
Objevil jsem Leigha v malém kamenném domku poblíž brány posádkové čtvrti. Lidé, kterých jsem se vyptával, mě sem poslali, neboť se zde nacházela ošetřovna pro šlechtice. Bylo mezi nimi jen málo, opravdu málo zraněných. Kdybych byl už tehdy cynikem, asi bych musel dojít k závěru, že za nízké ztráty v řadách šlechticů nemůže jejich štěstí, ale spíše neochota vystavovat se nebezpečí. Naivita mládí a hrdinské činy prince Kirilla a lorda Norringtona, které jsem měl v živé paměti, mě ale nutily předpokládat, že aristokraty chrání před zraněním skvělý výcvik a inteligence.
Leigh ležel na polním lůžku v rohu místnosti a hned vedle něj trůnil Scrainwood. Princ po mně vrhl zachmuřený pohled, ale můj přítel se usmál. S pomocí Temmeru se na lůžku posunul o kousek výš. Mladý Norrington byl od pasu nahoru nahý a kolem žeber měl omotaný obvaz. Skrze něj prosvítala tmavá, zlověstně fialová barva obrovské podlitiny, roztahující se téměř po celém pravém boku. Leigh se sice usmíval, věděl jsem však, že ho musí každé nadechnutí hrozně bolet.
„Nech si k tomu přiložit metholanth, uleví se ti, uvidíš."
Leigh zahnal ten nápad mávnutím ruky. „Jiní ho teď potřebují daleko víc."
Scrainwood, který si tiskl obklad k ošklivé modřině na čele, se na mě opět nasupeně podíval. „Tady je to jen pro šlechtice. O nohu se ti mohou postarat jinde."
Věnoval jsem mu pronikavý pohled, do něhož jsem vložil všechno opovržení, které jsem k němu cítil. Pak jsem zavrtěl hlavou a kývl na Leigha. „Jak moc je to zlé?"
„Rozhodně mám zlomených pár žeber. Krev jsem ale nevykašlával." Vtom sebou škubl, dech měl najednou krátký a přerývaný. „Elfka už je na cestě. Až se postará o prince..."
„Aha." Opět jsem se zadíval na Scrainwooda. „Co se vám stalo?"
„Kůň mě vyhodil ze sedla a já se uhodil do hlavy," řekl nedůtklivě.
Dělal jsem co se dalo, abych skryl své překvapení, neboť jsem věděl, že se princ do boje nikdy zvlášť nehrnul. Že by ho obrana průlomu v řadách Augustových vojáků změnila? Ne. Zranění válečníci se obvykle alespoň zmíní o tom, kdo nebo co je zasáhlo. Scrainwood to neudělal, což znamenalo, že jej z koně nestrhli Aurolaňané. Později jsem si skutečný příběh jeho zranění vyslechl - nikoli z princových úst, pochopitelně. Scrainwoodovi se podařilo přivést skupinku mužů ve špatnou dobu na špatné místo. Zaútočila na ně zbloudilá řvounská četa, princův kůň se splašil, upadl a jeho jezdec narazil hlavou na požární cisternu. Vojákům se ho odtud sice podařilo dostat, ale jen za cenu dvou životů.
Leigh slabě zakašlal, pak zasykl bolestí. „Princ mi vyprávěl, že sullanciri, který velel jižnímu sboru, byl hoargoun. Říkal, že má ze všech tu nejodpornější moc. Šíří se kolem něho strach a i ti nejstatečnější muži před ním v hrůze prchají. A co je ještě horší - nelze ho zabít."
Scrainwood horlivě zakýval hlavou. „Ano, on už je mrtvý a znovu tedy zemřít nemůže. Naše šípy mu nedokázaly ublížit. Naštěstí se v těch úzkých uličkách nemohl pořádně ohánět kyjem, jinak by nás všechny rozdrtil."
„Jak se daří Augustovi?"
„Je v pořádku, nezraněn."
„Princ Scrainwood povídal, že Augustus použil velký katapult jako vrhač napthalmu a podařilo se mu zasáhnout sullanciriho. Ten začal hořet a stáhl se zpátky, jinak mu ale oheň vůbec neublížil."
Přikývl jsem a ukázal na Temmer. „Zdá se, že proti Temným bojovníkům jsou doopravdy účinné jen kouzelné zbraně. Doufám, že až ten hoargoun přijde znovu, budeš už zase stát na nohou."
„To přesně mám v plánu." Usmál se a pohlédl kolem mě ke dveřím. „A tady je první krůček k jeho uskutečnění."
Otočil jsem se za zvukem slabě šustící látky a o vteřinu později si tu začal připadat nemístně, asi jako žebrák v královském paláci. Elfka, která vstoupila do pokoje, měla na sobě dlouhé hnědé šaty, nikoli sváteční, ale přesto na hony vzdálené válečné vřavě. Stál jsem před ní načichlý kouřem, potřísněný krví a umazaný od sazí, zatímco ona byla čistá a svěží, s jasnýma očima a překrásným úsměvem.
Okamžitě přistoupila k Leighovi, ale ten zavrtěl hlavou. „Nejdříve se podívej na prince Scrainwooda."
Shovívavě se usmála. „Promiň, ale to já určuji, koho budu léčit jako prvního. Má síla je omezená, a proto ji chci použít tam, kde je jí nejvíce zapotřebí."
„Mě ale bolí hlava." Scrainwood si strhl obklad, aby jí ukázal modřinu.
„Ano, a já dokonce vím proč." Natáhla levou ruku a prostředníčkem se otřela o princovu bouli. Modře se zablesklo. Scrainwood vyjekl, uskočil zpět a bouchl se hlavou o zeď.
„Co jsi to udělala?" zavrčel princ.
„Aby mohla magie fungovat, žádá si velké množství energie. Mohu použít tu svou, avšak dá-li mi ten, koho léčím, své svolení, uzdravím ho s pomocí síly jeho vlastního těla. To jsem udělala ve vašem případě, princi. Zmírnila jsem

opuchlinu, ale za jistou cenu. Během jediné vteřiny jste pocítil všechnu bolest, která by vás jinak trýznila po dobu přirozeného uzdravování."
Scrainwood se zamračil, opřel se o stěnu a začal si masírovat zátylek.
Elfka se na Leigha opět usmála. „Jmenuji se Jilandessa. U tebe musím nejdříve určit rozsah poranění, abych pak mohla upříst to správné kouzlo."
Také mladý Norrington se usmál. „Jsem ti plně k dispozici."
Jilandessa si přehodila své jako uhel černé vlasy přes rameno, pak roztáhla dlouhé štíhlé prsty a podržela je nad Leighovými žebry. Z dlaně se jí začala šířit měkká červená záře a zvolna se blížila ke kůži zraněného. Ani se jí však nedotkla. Elfka odtáhla ruku a zamhouřila ocelově modré oči. „Něco ruší mou magii. Nemohu na tebe seslat kouzlo."
Leigh se zamračil, pak vrhl rychlý pohled na meč zasunutý v pochvě, jehož jílec pevně držel v pravé ruce. „Mohlo by to být tím?"
Elfka přikývla. „Ano, to je pravděpodobné. Ty a tvá zbraň jste spojeni poutem. Dokud se jí dotýkáš, nemohu tě uzdravit. Žádná jednoduchá kouzla tě nemohou ovlivnit."
Leigh se usmál a mrkl na mě. „Vidíš, Hawkinsi, na tom mostě ses kvůli mně nechal přismažit úplně zbytečně."
„Je příjemné to vědět."
Leigh se opět podíval na meč. „No dobrá, když tě tedy musím pustit..."
Scrainwood přistoupil k lůžku a napřáhl ruku, aby do ní vzal Temmer. „Podržím ti ho."
„Jste velmi laskavý, princi Scrainwoode, ale..." Leigh zavrtěl hlavou. „Nechci z vás dělat svého sluhu." Přehodil si zbraň do levé ruky a natáhl ji mým směrem. „Hawkinsi? Mohl bys ho vzít na chvíli k sobě?"
Už už jsem chtěl zaprotestovat proti označení za jeho sluhu, uvědomil jsem si však, že to tak vůbec nemyslel. Přijal jsem od něj meč a sevřel koženou pochvu, dotyku zbraně samotné jsem se pečlivě vyhýbal. Temmer byl lehký, daleko lehčí, než na první pohled vypadal, a dokonale vyvážený. I bez kouzelné moci by to musela být úžasná zbraň.
V okamžiku, kdy Leigh pustil meč, jeho tvář ochabla a oči rozostřily. Pak mu je zavřela nesnesitelná bolest a můj přítel se zkroutil na lůžku. Zkusil se usmát, ale zuby měl pevně zatnuté. „Jsem připravený," zamumlal.
Jilandessa se nad ním opět sklonila a seslala kouzlo. Nyní již čarovné světlo proniklo Leighovi pod kůži. Spatřil jsem, jak se mu na pravém boku objevují pod obvazem žhnoucí stříbřité čáry, vyznačující zřejmě kontury zlomených žeber. Byly neméně oslnivé než blesk a zřejmě působily strašlivou bolest, neboť na tváři mladého Norringtona vystoupily kapičky potu. Nevydal ale ani hlásku.
Červené světlo proudící v Jilandessiny dlaně se změnilo v zelené, jeho vlivem stříbřité linie nejprve zmatněly a pak zcela zmizely. Podlitina na Leighově boku začala blednout a zmenšovat se, její okraje se stahovaly ke středu jako ustupující armáda. Můj přítel nyní dýchal rovnoměrněji a jeho zatnuté čelisti se rozevřely. Stále ležel bezvládně na lůžku, bylo to však spíše vyčerpáním než silou zranění.
Ospale kývl na Jilandessu. „Cítím se mnohem lépe. Děkuji ti."
Elfka se usmála. „Teď musíš usnout a až se probudíš, uvidíš, že se k tobě síly vrátí."
Leigh se blaženě usmál, pak ke mně natáhl levou ruku. „Prosím, Temmer."
Připadal mi v tu chvíli jako malé dítě, které si chce vzít s sebou do postýlky oblíbenou hračku. Zaváhal jsem, ale ne proto, že bych si chtěl meč nechat pro sebe. Toužil jsem mu znovu poskytnout klid, který spolu s nalezením zbraně ztratil. Hluboko uvnitř jsem ale věděl, že se Leigh již klidu nikdy nedočká, a tak jsem mu Temmer podal, usmál jsem se, když si meč láskyplně přivinul k hrudi, pak mi však došlo, že ho svírá stejně jako kostlivec ve zničeném městě Atval.
Jilandessa se otočila ke mně. „Mám se ti postarat o nohu?"
Překvapeně jsem se na ni podíval. „Má paní, já ale nejsem šlechtic."
„Magie nezná společenské vrstvy." Lehce pokrčila rameny. „A navíc máš luk ze stříbrného cedru. Zasloužil sis mou péči svými skutky."
„Dobře, ale nechci, aby ses léčbou mého zranění vyčerpávala. Je to jen povrchový škrábanec - spraví ho jehla a nit', magie není vůbec zapotřebí."
Jilandessa se slabě usmála. „Potom tedy použiji tvou vlastní sílu, stejně jako jsem to udělala s princem Scrainwoodem."
Rozhodně to byla příležitost, kterou jsem si nemohl nechat ujít. Přikývl jsem a obrnil vůči bolesti. Vždycky jsem si myslel, že mám vysoký práh bolesti - kde jiní trpěli, zůstával jsem já naprosto klidným, což mi pomohlo vybudovat si reputaci velmi chladnokrevného člověka. Otočil jsem se tváří ke Scrainwoodovi a upřel přes jeho rameno pohled na bíle omítnutou stěnu.
Elfka přejela prstem řeznou ránu na mém stehně. Měl jsem pocit, jako by mi do těla vmáčkla úlomek skla, otáčela s ním sem a tam a hnala bolest stále hlouběji. Počítal jsem údery srdce, první, druhý, už by to mělo přestat, říkal jsem si, ale bolest trvala a sílila. Chtěl jsem klít, brát do úst černé Feseinino jméno, ale vydržel jsem. Dech se mi nezrychlil a lhostejný výraz se ve tváři udržel i poté, co bolest dosáhla vrcholu, a pak začala rychle ustupovat. Má úleva byla neskutečná. Ani ji jsem ale nedal najevo.
„Tak, to je všechno." Jilandessa se na mě usmála, pak ustoupila o krok zpět a uklonila se princi a Leighovi. „Nashledanou, vážení."
Kývl jsem jí na pozdrav. „Děkujeme ti za pomoc."
Vyklouzla z pokoje. Sledoval jsem ji pohledem, pak jsem se otočil a zadíval na spícího Leigha. Scrainwood na mě rozzlobeně civěl. Vypadal, jako by za každou vteřinu bolesti, kterou jsem s klidem přetrpěl, musel vypít doušek něčeho hodně trpkého a odporného.
Ignoroval jsem ho. Klekl jsem si a políbil Leigha na čelo. „Spi dobře, příteli. Zítra rozhodnou tvé činy o osudu Pevnosti Drakonis."

Ani nevím, jak se mi ve všem tom zmatku, který v pevnosti vládl, podařilo najít Vřelu. Skryli jsme se v Korunní věži a její pokoj nám poskytl útočiště před celým světem. Ačkoli jsme byli špinaví, hladoví a vyčerpaní, shodili jsme ze sebe šaty a společně padli na postel. Vrhli jsme se na sebe s divokou vášní a náruživostí, která se vyrovnala zuřivosti bitvy, a já toho dne poznal větší rozkoš, než kdykoli předtím.
Slyšel jsem mnoho různých úvah o tom, proč lidé v podobných situacích tolik baží po milování. Někteří říkají, že boj - všechna ta hrůza, krev a zabíjení - nám připomíná naši vlastní smrtelnost. Rozmnožování, či alespoň jeho samotný akt, představuje podle nich jedinou záchranu před hrozící nicotou smrti. Jiní považují radost z přežití za natolik obrovskou, že ji samy o sobě nedokáží vyjádřit slova, písně ani myšlenky. Člověk ji může vykřičet jedině tehdy, zapojí-li do toho celé tělo i celou duši. A další tvrdí, že je to způsob, kterým se člověk snaží znovu zakotvit v normálním životě poté, co se odvážil vstoupit do zvráceného a pokřiveného pekla války.
Ve mně se snoubily všechny tyto důvody a navíc se k nim přidávaly další. Ačkoli jsem byl ještě mladý a zcela uchvácený Vřelinou krásou a osobností, jasná mysl, kterou mi poskytl Kedyn, mě nenechávala na pochybách o konečném osudu našeho vztahu. I kdybychom tuto válku oba přežili, já zestárnu a ona ne. Časem ji unavím nebo, při troše štěstí, bude sedět na mé smrtelné posteli a svírat stařeckou ruku. Myslím, že jsem se s ní toužil podělit o svou vášeň právě teď, právě tady a právě za těchto okolností, aby jednou měla na co vzpomínat. Nechtěl jsem, aby na mě byla schopna zapomenout, neboť jsem věděl, že já na ni nezapomenu nikdy.
Její pohnutky jsem mohl pouze odhadovat. Když naše horečné vzrušení na malý okamžik opadlo, všimla si, že mi ránu na stehně uzdravila magie, a ihned mě laškovně obvinila z tajných schůzek s jinou elfkou. „Ale Hawkinsi, copak jsme tě natolik zkazily, že tě už žádná lidská žena nedokáže uspokojit?“
Zasmáli jsme se tomu a znovu se pohroužili do milování, v její žertovné otázce jsem ale postřehl stopu smutku. Byla původem z Vorquellynu a celý život si kvůli tomu připadala poněkud méněcenná, proto jí myšlenka, že by mi nějaká elfka s poutem ke své vlasti mohla připadat přitažlivější, snadno zakořenila v srdci. Dělal jsem co jsem mohl, s pomocí slov i činů, abych ji vymýtil - a tak postupně chřadla a nakonec zcela odumřela. Myslím si však, že na mně tolik lpěla právě kvůli tomuto svému komplexu, strašně toužila k někomu patřit, dokázat, že méněcenná v žádném případě není.
Byli jsme natolik zaujati jeden druhým, že jsme téměř zapomněli na válku, zuřící za pevnými stěnami Korunní věže. Ona se však uměla připomenout sama. Hustá mračna kouře, zakrývající slunce, způsobila, že se na krajinu začal předčasně snášet soumrak - a právě tehdy otřásl pevností výbuch dostatečně silný, aby mě vymrštil z postele. V uších mi zvonil jak rachot exploze, tak i Vřelin smích. Podíval jsem se na elfku s předstíranou zlostí, stáhl z ní přikrývku a tu si přehodil přes ramena. Na chodbě jsem zaslechl dupot, a tak jsem vykoukl ven a hned prvního člověka se zeptal, co se stalo.
Nevěděl. Tehdy to vlastně nevěděl nikdo. Později však Dothan Cavarre na základě průzkumu místa exploze a výpovědí svědků vytvořil věrohodnou verzi událostí toho večera. Vypadalo to, že během spěšného přesunu drakonely do pevnostního předměstí, odkud měla rozstřílet bránu posádkové čtvrti, došlo k nehodě. Vylaen, řídící vůz plný černého prachu, cestou zřejmě špatně odbočil a ocitl se ve slepé uličce. Všude kolem něj hořely domy a než stačil spřežení otočit, zřítil se jeden z nich přímo na vůz. Prach se vzňal a následný výbuch srovnal se zemí šest městských bloků.
Exploze nám přinesla i určitý prospěch, neboť tlaková vlna uhasila některé z požárů - většina z nich už ale stejně dohořívala. Když slunce zmizelo za obzorem a na jeho místě se objevil měsíc, začala se kouřová clona nad městem protrhávat a vítr ji zvolna odnášel k Chytrininu táboru. Nemohli jsme proto přesně určit, jak moc jsme oslabili její vojsko, ale hromady mrtvých těl na ulicích i hlášení různých velitelů napovídaly, že ztratila přinejmenším polovinu armády.
Výbuch ji rovněž připravil o všechen prach, bez něhož drakonela nemohla střílet - žádné další zásoby na místě neměla. O tom jsme samozřejmě nevěděli, i tak nám ale zastavení palby děsivého kanónu přineslo vítanou úlevu. Každým okamžikem jsme očekávali její obnovení, ale to se nedostavovalo, a tak v nás víra, že pevnost uhájíme, neustále rostla.
Ztráta palebné podpory drakonely donutila Chytrinu udělat něco, čemu se, myslím, chtěla raději vyhnout. Prvním náznakem toho, že její počínání slavilo úspěch, byla tmavá okřídlená silueta, která na chvíli zastřela měsíc. Já sám jsem ji neviděl, ale několik vojáků začalo ječet, že právě spatřili draka. Cavarre je dal ihned izolovat a vyslýchat, zvěst se však rozšířila a znepokojila dokonce i elfy a urZrethie. Draky jsem sice znal z legend, člověk se však může jen stěží bát tvorů, s nimiž se nikdy nesetkal a které v hloubi duše považuje za bájné.
Je zvláštní, že navzdory ponurým vzpomínkám na Atval jsem dlouho nepociťoval strach. Viděl jsem, co draci dokázali udělat s celým městem a dokázal si živě představit zkázu, kterou může jeden z nich přinést Pevnosti Drakonis. Přesto jsem se začal třást až za svítání, když obrovský netvor roztáhl netopýří křídla a vznesl se do vzduchu.
V legendách a písních bardů jsou draci líčeni jako veliké šupinaté bestie s rohy, bodci na dlouhých ocasech, spáry, křídly a ohnivým dechem. Ano, to všechno je pravda. O dvou věcech se ale pověsti nikdy nezmiňovaly - tou první je ladná elegance, s níž se drak pohyboval. Rozhodně bych tohoto ještěra nenazval hravým, ale způsob, jakým za letu kroutil ocasem či otáčel hlavu doleva a doprava, mi připomněl zvědavost psů a koček nebo pružnost lasiček.
Legendy rovněž opomíjely inteligenci, zářící v dračích očích. Poté, co netvor přistál před bránou posádkové čtvrti, rozdrtil tělem doutnající ruiny domů a vyrval drápy tucty dlažebních kostek, upřel na nás svůj pohled. Oči měl zbarvené opačně než zlaté šupiny s jemným nádechem smaragdů - v jejich zeleni hořely jasně žluté flíčky. Drak se na nás díval, a když se jeho pohled setkal s mým, vycítil jsem z něj, že mě zná, že zná mé rodiče, rodiče jejich rodičů i všechny mé předky až do úsvitu času. V zelených očích nebylo ani sympatie, ani slitování. Jen zvědavost a snad i náznak intelektuálního uspokojení ze sledování proměn, kterými má rodina procházela v průběhu staletí.
Pak mu oči zmatněly a hrudník se začal nadýmat. Stál jsem na hradebním ochozu velký kus severně od brány, přesto jsem ale cítil proudění vzduchu, který do sebe drak lačně vdechoval. Tu vítr náhle utichl. Nastalo ticho, ticho před bouří. Rušily ho jen panické výkřiky mužů prchajících z hradeb v těsné blízkosti brány.
Potom drak vydechl.

Do tváří mě uhodil žár, jako když za studené zimní noci vstoupíte do přetopeného domu, jen to horko bylo daleko větší a jeho náraz silnější. Oči mi slzely a musel jsem je zamhouřit, když z netvorovy tlamy vyrazil oslnivý proud ohně. Železné kování masivní brány se během mrknutí oka z černého proměnilo v rudé, a pak se doslova vypařilo. Dubové klády nějakou dobu odolávaly a stejně tak i veliká závora. Nakonec se však i ony vzňaly a povolily. Uslyšel jsem hlasitý praskot a hořící úlomky dřeva se rozletěly po ulicích posádkové čtvrti, jako když někdo kopne do řeřavých uhlíků ve vyhasínajícím táborovém ohni.
Dračí dech srazil příliš pomalé vojáky z hradeb, jejich těla se ještě před dopadem na zem proměnila v popel. A jako slabá připomínka Atvalu se začaly kameny kolem brány tavit a znovu tuhnout do podivných tvarů. Brána vypadala, jako by na ni vyšplouchla kamenná vlna, která však ztvrdla dříve, než stačila odtéci. Ve své nové podobě na mě působila poněkud překvapeným dojmem -jako by nemohla uvěřit tomu, co nebo kdo bude skrze ní již brzy procházet.
Drak vyzývavě zařval, pak vzlétl, opsal nad pevností velký kruh a zamířil zpět do Chytrinina tábora. Přistál hned za velkým stanem aurolanské tyranky a opět zaburácel - tentokrát vítězoslavně.
Vřela, chvějící se po celém těle, mi vklouzla do náruče. Vedle mě se na ochozu náhle objevil lord Norrington. „Ovládá ho s pomocí okrannelského úlomku Dračí koruny. Pokud jí padnou do rukou ještě ty, které jsou ukryty zde, už ji nedokážeme zastavit. Místo jednoho draka ji bude poslouchat celá armáda."
Přikývl jsem. „To se nesmí stát."
„Nikdy."
Jako odpověď na náš rozhovor zaduněly v aurolanském táboře posměšně bubny a Chytrininy hordy se začaly šikovat k poslednímu útoku.

Kapitola třicátá sedmá

Vřela, lord Norrington a já jsme po schůdkách rychle seběhli z hradeb. Dole jsme narazili na Cavarreho a prince Kirilla, kteří řídili činnost vojáků, táhnoucích balisty ke zničené bráně. O kus dál pomáhali Ney, Leigh, Augustus a dokonce Scrainwood se stavbou barikád. V prostoru brány převrátili naši muži několik předem připravených vozů a položili spoustu vřetenovitých špalků, z nichž na všechny strany čněly ostré bodce. Vojáci navíc dovlekli či dokopali zpět ohořelé zbytky vrat pevnosti a i s nimi zablokovali cestu nepřátelské armádě.
Byli jsme teď příliš nízko a nemohli vidět přední řady Aurolaňanů plazící se zničeným předměstím. Teprve podle palby, kterou zahájily katapulty a vrhače napthalmu, jsme poznali, že už jsou blízko. Vzduchem létaly kameny, vířila mračna „ježků" a strážní věže vyplazovaly na nepřátele ohnivé jazyky. Z dálky jsme slyšeli ječeni a viděli stoupat mastný černý dým, ale tíživé bům-bům-bům aurolanských bubnů nepřestávalo.
V kouři se náhle objevily obrysy postavy, vysoké a vratké, vlekoucí za sebou po dlažbě těžký kyj. Když se k nám přiblížila, kouř, který ji halil, neochotně ustoupil. Kůže toho tvora se barvou podobala dýmu, hojné otvory a trhliny v ní odhalovaly zčernalé svaly. Nemotorně se pokusil vyhnout budově, zavadil o ni ramenem a - rozdrtil rám okna ve druhém patře. Až tehdy jsem si uvědomil, jak veliký je. Byl to hoargoun a odporný puch, který se kolem něj vznášel, mě přesvědčil, že je skutečně mrtvý. Či lépe řečeno nemrtvý, oživlá mrtvola a zároveň sullanciri.
Když se k nám dokolébal na dohled, staly se dvě věci. Nejdříve jsem pocítil totéž, co při prvním výstřelu drakonely. Tentokrát se však dala bolest z nárazu do neexistující zdi stěží popsat, byla téměř nepostižitelná. Ne, žádná fyzická bolest. Neotřásla se mnou, ale cítil jsem, že mnou prošla. Zachvěl jsem se odporem. A potom jsem pocítil skutečnou bolest.
V pravé noze, v místě mého včerejšího zranění. V ráně, kterou jsem si nechal magicky vy hojit.
Ta se teď znovu otevřela, dírou v kožených kalhotách jsem viděl, jak z ní prýští krev. Všude kolem mě - na hradbách i na ulicích - se hroutili naši vojáci. Zranění, která jim uzdravila kouzla, začínala opět krvácet. Leigh se sesunul k zemi, oběma rukama si svíral pravý bok.
Lord Norrington přivřel oči. „Chytrině se podařilo zrušit všechnu léčivou magii. Evakuujte zraněné. Dostaňte je z hradeb do věže. Rychle, pohyb!"
Podíval jsem se na Leigha. Ney mu pomohl na nohy, jiný muž již měl jeho ruku na rameni a postrkoval ho pryč. Asi během půl sekundy mi došlo, kdo Leighovi pomáhá, a v tu chvíli mnou zacloumal vztek. Scrainwood! Ten zbabělec používá mého přítele jako výmluvu, aby mohl opustit bojiště!
Rozběhl jsem se za nimi, přehoupl se přes vůz a přeskočil hromadu hořících klád, když mě zasáhla ta druhá věc. Kolem sullanciriho se na všechny strany šířily vlny strachu a znovu se vracely jako ozvěna v obrovském sálu. Lidé všude okolo mě měli v očích šílený výraz. Někteří odhazovali zbraně a zakrývali si rukama tváře, neboť se příliš báli, než aby pohlédli na tu hnusnou věc, která se k nim blížila.
Jiní se motali na místě a zvraceli a spousta jich prostě jen stála a ječela.
Cítil jsem, jak se ve mně sullanciriho magie nimrá, pokouší se objevit nějaký tajný strach, aby ho mohla vynést na povrch. Strach! Stačí jakýkoli, malý nebo velký - prostě něco, co by mi do duše vyrylo ránu. Odtud by se pak mohl nerušeně šířit, růst a bujet, až by mě nakonec celého pohltila panika. Ztratil bych schopnost rozumně uvažovat a stal se bezbrannou obětí Severní hordy.
Mihnul jsem se kolem balisty, obsluhované princem Kirillem. Právě vystřelil a jako munici použil desítky yard a půl dlouhých oštěpů. Ty zasvištěly belhajícímu se obrovi vstříc. Mnoho z nich zasáhlo, zapíchlo se hoargounovi do paží a stehen, provrtalo břicho a hruď. Jeden mu prošel skrznaskrz šíjí. Síla útoku vrhla sullanciriho zpět, klopýtl a pokusil se chytit komína. Ten se rozletěl na kusy a příšera dunivě dopadla na zem. Hned se však sebrala a znovu se postavila na nohy.
Během chviličky jsem se dostal nemrtvému obrovi z dohledu, strach na mě však stále dotíral. Asi jsem tehdy unikl

šílenství jedině proto, že jsem se víc bál o Leigha než o sebe. Napadá mě, že jsem byl asi přece jen pod vlivem sullanciriho kouzla, ale právě díky strachu, který ve mně roznítilo, jsem Scrainwooda a Leigha dohonil tak rychle. Málem jsem je minul, neboť princ zatáhl mého přítele do boční uličky, posadil ho na zem a opřel zády o stěnu domu. Sám si vedle něj dřepl na bobek a popadl pochvu Temmeru do obou rukou. Leigh svíral jílec meče v pravici, levicí se chabě pokoušel Scrainwooda odstrčit.
Vší silou jsem udeřil prince do tváře hřbetem ruky a odhodil ho hlouběji do uličky. Přistál na zadku s koleny přitaženými k hrudi. Rozsekl jsem mu ret. Na okamžik se objevila růžová špička jazyka a ochutnala krev, pak se bleskově stáhla, jako by jí rána dala žihadlo.
Klekl jsem si před Leighem na koleno a položil mu ruce na ramena. „Leighu! Leighu! Musíš se sebrat. Musíš zabít sullanciriho."
Divoce zavrtěl hlavou, oči neupíral na mě, ale skrze mě. „Ne, ne, ne!"
„Leighu!" Zvedl jsem ruku, abych ho uhodil.
Zavrčel na mě a udělal pohyb, jako by chtěl tasit meč. Pak však zakašlal a zkroutil se bolestí. „Nemohu, Hawkinsi."
„Musíš. Máš Temmer. Můžeš ho zabít."
„Nemohu, Hawkinsi." Leigh mě chytil za kroužkovou košili. „Copak jsi to neviděl? Meč mě nedokázal ochránit před magií. Nikdy to nedokázal! Když... sullanciri... Nemohu! Slyšíš mě, Hawkinsi? Zemřu, když tam půjdu. Proroctví, které se k meči vztahuje, se naplní."
„Když tam nepůjdeš, zemře tvůj otec, zemřou tví přátelé!" Zatřásl jsem s ním, ne příliš silně, ale dost na to, aby mu tvář zhyzdila bolest. „Musíš to udělat, Leighu."
„Nemohu!"
Scrainwood k nám dolezl po čtyřech. „Nemůže to udělat, Hawkinsi, vždyť to vidíš. Leighu, dej meč mně. Zabiji ho za tebe."
Leighovy oči se rozšířily a hlas mu nasákl hrůzou. „Ne, ne, ne, ne!" Sevřel meč ještě pevněji. „Ne, ne, ne!"
„Leighu!" Popadl jsem ho za hlavu oběma rukama a donutil se na mě podívat. „Musíš jít bojovat."
Nerozuměl mi, nedokázal na mě ani zaostřit. „Ne, ne, ne, ne...," opakoval jen.
„Neudělá to, Hawkinsi, nepůjde tam. Dej ten meč mně."
Odfrkl jsem si a uhodil Scrainwooda ještě jednou. „Jste hlupák, pane."
Dopadl na pravou hýždi a přitiskl si k obličeji levou ruku. „Hlupák? Já? Bez toho meče..."
„Ano, já vím." Pohlédl jsem na schouleného přítele. Tiskl meč k sobě jako matka své nejmilejší děťátko. A já si vzpomněl na jiného Leigha, Leigha, který se směje a skládá básně, který se uklání svým ctitelkám na oslavě ve Valsině, který galantně přijímá šál princezny Ryhope jako cenu za vítězství, který...
Který mi byl stejně blízký, ne-li bližší než moji bratři.
Ale muž stočený u mých nohou kolem meče - to nebyl Leigh.
„Je mi to líto. Hrozně líto, Leighu." Pravou rukou jsem ho tvrdě uhodil do zraněných žeber a z hrdla mu uniklo zakvílení. Bolest vysála z Leighova těla všechnu sílu a já snadno osvobodil Temmer z jeho sevření.
Zavrčel jsem a mávl pochvou s mečem orioskému princi přímo před nosem. „Jste hlupák, protože jste o něj požádal, Scrainwoode. Ale meč jako je tento lze jedině vyrvat původnímu majiteli."
Tasil jsem Temmer a spatřil svůj obraz, zrcadlící se na zlaté čepeli. A náhle jsem Leigha pochopil, poznal s čím takovou dobu žil. Temmer byl zároveň nádherný i strašný, nejlepší přítel i nejzavilejší nepřítel. Toužil jsem po něm, nenáviděl ho a zároveň se ho bál.
Když jsem sevřel v ruce jeho jílec a obnažil zlatou čepel, svět se v mých očích změnil k nepoznání. Spatřil jsem duhovou paletu barev, o kterých jsem předtím nevěděl, že existují. Leigh žhnul strachem a bolestí, Scrainwoodova kůže jasně planula nenávistí. Na okamžik jsem v něm spatřil nepřítele a uvědomil si, že by bylo správné ho zabít, zároveň jsem ale nablízku ucítil větší kořist, po jejímž skolení dychtil meč mnohem silněji.
Strhl jsem si starý meč a odhodil ho stranou. Měl jsem Temmer, žádnou další zbraň jsem už nepotřeboval. Jen by mě zdržovala, zpomalovala a obírala o slávu, kterou mi Temmer, jedině Temmer mohl získat.
Vyběhl jsem z uličky a vpadl do davu prchajících válečníků. Když jsem se jím probil, zabočil za roh a vyšel na malé náměstíčko před zničenou bránou, spatřil jsem, jak se skrze ní se skloněnou hlavou dere sullanciri. Jeho směrem svištěly jen ojedinělé šípy, většinou elfské. Obr se ježil opeřenými dříky, ale z tváře s ochablou spodní čelistí a prázdnými očnímu důlky se nedalo vyčíst, zda cítí bolest nebo ne.
Valil se vpřed, každý těžký krok mu pod nohama uvolňoval dlažební kostky a strach, jenž kolem sebe šířil, nabíral na intenzitě. Má mysl se chvěla po stále častějšími a prudšími útoky, které v ní pátraly po využitelných straších či obavách. Před očima se mi jedna za druhou objevovaly různé děsivé situace, z nichž každá by mě byla schopna ve vteřině zlomit - nebýt Temmeru v mé ruce.
Mám Temmer! Tak čeho se bát?
Vtom barikádu přeskočil muž a vyrazil kupředu s taseným mečem. Byl to Kirill, věděl jsem to, ale Temmer mi ho vykreslil v nových barvách. Odvaha v něm vřela jako voda v sopečném jezeře, srdce mu hořelo zuřivostí. Proklouzl pod zvednutým kyjem a ťal hoargounovi po nohách. Meč zasvištěl nalevo a zase napravo, přesekl sval a rozštípl kost. Kirill proběhl příšeře mezi nohama a zezadu zaútočil znovu, v naději, že se mu ji podaří znehybnit či alespoň zpomalit. Byl neuvěřitelně obratný a mohlo se mu to povést - ale to by musel být obr obyčejným netvorem z krve a kostí.
Jenže nebyl. Kirill stál proti sullancirimu, nejzáludnějšímu ze všech, a jeho děsivá zbraň konečně našla cíl.
Strach! Strach o jeho dcerku. Strach z toho, co by se s ní stalo, kdyby nyní selhal. Ledový pařát se mu zabořil do žaludku, udeřil zákeřně jako had. Kirill zaváhal, znehybněl. Strach, že už svou dcerku nikdy neuvidí, z něho doslova sálal a na okamžik ho ochromil.

Na příliš dlouhý okamžik.
Palice Temného bojovníka dopadla a rozmačkala Kirilla o pevnostní stěnu. Utržené nohy se svalily na zem. Zbytek těla se změnil v odpornou rudou kaši zvolna odkapávajíc z kráteru, který úder kyje v hradbě zanechal.
Rozběhl jsem se. Čím víc jsem se k sullancirimu blížil, tím větší díl své moci mi Temmer odhaloval. Pohyb nemrtvého obra se v mých očích najednou zpomalil, viděl jsem kolem něj matné stíny napovídající, kam se v příští chvíli přesune či odkud zaútočí svou palicí. Vyhnout se mu teď bylo směšně snadné. Skrčil jsem se a kyj mi prolétl nad hlavou, pak jsem se dlouhým skokem dostal příšeře mezi nohy.
Sevřel jsem meč obouruč a vší silou ho zabořil do levého kolena Temného bojovníka. Když se ostří zahryzlo do masa, kůže i svalstvo bestie jakoby náhle zprůsvitněly. Viděl jsem, jak meč přetíná šlachu a jen s občasným pootočením jsem jej provedl celým kolenním kloubem, aniž bych ho zabořil do kosti. Temmer se vynořil na druhé straně a smrdutá tekutina, nahrazující sullancirimu krev, vystříkla až na hradební ochoz.
Když se hoargoun začal hroutit, vyrazil jsem vpřed a ihned se otočil k dalšímu útoku. Rozsekl jsem mu zezadu levé stehno, špička Temmeru maličko zadrhla o kost. Vyskočil jsem a ve chvíli, kdy nemrtvý obr dopadl na zem, jsem mu přistál na zadku. Udělal jsem několik rychlých kroků vzhůru po širokých zádech. Netvor se zapřel do dlažby rukama a pokusil se zvednout, tu se mu však čepel Temmeru zabořila do levé podpažní jamky a po chvilkovém zápolení s kostí mu oddělila ruku od těla.
Sullanciri se svalil nalevo a odmrštil mě stranou. Očekával jsem to, skulil se do klubíčka a udělal na zemi dva kotrmelce. Hned jsem byl opět na nohou a s vířícím mečem v ruce tančil k obrově hlavě. Ta se ještě posledním úsilím pravé ruky zvedla alespoň o šest stop. Ačkoli byl Temný bojovník obrovský, ohavný a prosáklý smrtí, přiblížil jsem se k němu až do nejtěsnější blízkosti a zarazil mu Temmer prázdnou levou oční jamkou hluboko do toho, co mu ještě zbylo z mozku.
Postříkala mě odporná sprška tmavé páchnoucí tekutiny. Pokusil jsem se Temmer vytáhnout, ale nešlo to, navíc mi ruka svírající jílec sklouzla po mastné břečce. Prudký pohyb sullanciriho hlavy mi vyrval zbraň, netvor se otočil na záda a týlem s rachotem narazil na dlažbu. Zapotácel jsem se. Mysl mi pulzovala strachem, když jsem sledoval, jak se hoargoun začíná pomalu zvedat.
Byla to poslední připomínka děsivé síly netvora, který se dokázal napřímit i s pomocí jediné ruky. Pravá noha se narovnala a obr by skutečně zůstal stát, nebýt toho, že bez levé paže nedokázal udržet rovnováhu ani se opřít o zničenou bránu. Znovu se zapotácel, hlavou udeřil o opevnění a začal se naklánět doleva. Když se pahýlem nohy dotkl dlažby, změnil jeho pád směr. Opět, podruhé a naposledy, se zhroutil kupředu tváří k zemi.
Sullanciriho hlava třískla o dlažební kostky. Uslyšel jsem praskot a křupnutí a spatřil špičku Temmeru vykukovat z týlu obrovy lebky. O vteřinu později se jílec meče i s několika couly čepele mihl vzduchem, zacinkal na kamenech a zastavil se mi u nohou.
Horda řvounů, která se právě objevila ve zničené bráně, vztekle zavyla a vyrazila ke mně s dlouhými noži připravenými zabíjet.
„Hawkinsi, k zemi!"
Udělal jsem to na poslední chvíli, přitiskl se k dlažbě a balisty za mými zády zahájily palbu. Šípy a oštěpy svištěly nad mrtvolou sullanciriho. První salva rozdrásala přední řady aurolanského vojska a vyryla do nich široké mezery, zastavit je však nedokázala. Pokusil jsem se vstát na nohy, dlažební kostky však byly kluzké sullanciriho krví a tak jsem znovu upadl. Ležel jsem roztažený na zemi a mou jedinou zbraní proti řvounské lavině byla dvoucoulová čepel zlomeného Temmeru.
A pak se nade mnou s mečem v ruce objevil lord Norrington a okamžitě rozsekl tvář nejbližší bestie. Snadno srazil stranou čepel dalšího útočníka, nakopl ho do břicha a v příštím okamžiku mu jílcem zbraně rozdrtil hlavu. Lord Norrington mával mečem v širokých oblucích, čepel bez oddechu usekávala kusy lebek, mrzačila natažené ruce, otevírala břicha a na všechny strany rozstřikovala krev. Stál tam a chránil mě - jeden muž proti živé skučící zdi.
Překulil jsem se doprava, vyhnul se svištící čepeli a popadl dlouhý nůž. Zvedl jsem se na nohy a po řvounské i sullanciriho krvi sklouzl vlevo, přímo do cesty nestvůře plížící se k lordu Norringtonovi zezadu. Bleskovým výpadem jsem jí přeťal krční tepnu. Cosi zabublala a padla mi k nohám, i v okamžiku smrti se mě ještě chabě snažila chytit za kotníky, a tak jsem ji musel odkopnout. Zaujal jsem postavení za zády lorda Norringtona. Lehkým kývnutím vzal mou přítomnost na vědomí. Stáli jsme tam společně a zabíjeli vše, co se k nám dostalo na dosah.
Naše smrt mi tehdy připadala jistá, vždyť se proti nám zničenou bránou valila snad celá Chytrinina armáda. Ano, slyšel jsem kdesi pokřikovat muže a ženy. Drnčely tětivy, duněly katapulty, sekaly meče, dopadaly sekyry, bodaly oštěpy a syčela kouzla, ale přesto jsem kolem mě a lorda Norringtona neviděl nic než řvouny, jak nás řada za řadou obtékají jako říční proud nepoddajný kámen. Mrtvá těla se kolem nás vršila jako naplaveniny, tvořila bariéru, která se nedala snadno překročit a naše čepele se stále nořily do nepřátelské vlny, aby jí způsobily co největší ztráty.
Sullanciriho moc rozptýlila naše jednotky a mně se zdálo, že aurolanskému útoku nedokáží odolat. Ukázalo se však, že se muži a ženy zbavení strachu znovu vrátili do boje. Přestáli takové hrůzy, že pro ně nyní cokoli představovalo úlevu a změnu k lepšímu. Jejich strach se změnil v odvahu, a tak se vrhli do boje s vervou až neskutečnou. Řvounská řeka, tekoucí kolem nás, nejprve zpomalila, pak začala vysychat a nakonec změnila směr.
Zazněl dunivý klapot stovek podkov a skrze otvor v barikádě najela do husté masy řvounů na náměstíčku Augustova kavalerie. Lučištníci na hradbách či jiných vyvýšených místech -jako schodiště nebo střechy blízkých domů - stříleli bez přestání dolů na nepřátele. Aurolanský válečný pokřik zvolna odumíral a měnil se v bolestný vřískot, pak kdesi v dálce zatroubily trubky k ústupu a zbytek Severní hordy se dal na útěk.
Naši lidé začali provolávat slávu, ale po vteřině vyděšeně ztichli. Aurolanský ústup byl zároveň i znamením pro draka. Vznesl se do vzduchu a nyní plachtil nad našimi hlavami. Drze zařval, opsal nad pevností ještě jeden kruh a začal se snášet ke Korunní věži.

Ve vteřině jsem pochopil, co se stalo. Chytrina chtěla zničit Pevnost Drakonis, neboť ji urážela. Byla postavena krátce po Kirúnově porážce, aby do budoucna zabránila jakékoli invazi ze severu. Samotná její existence byla Aurolanu trnem v oku a Chytrina se rozhodla, že ji konečně srovná se zemí. Pevnost se však ukázala být silnější, než očekávala. Všichni její velitelé byli mrtví a armáda se začala rozpadat.
Stále však ještě mohla získat pohádkovou kořist a nemusela kvůli tomu bořit hradby ani se probíjet zástupy odhodlaných obránců. Tři úlomky Dračí koruny se skrývaly v Korunní věži. Kdyby jí padly do rukou, mohla k ním přidat okrannelský úlomek a složit celou polovinu vzácného artefaktu. Její jediný drak již jednou předvedl svou moc, tak proč ho nevyužít k získání největšího pokladu Pevnosti Drakonis?
V bitvě na zemi jsme zvítězili. Ale válku, tu vyhraje ona.
Drak složil blanitá křídla a přistál na věži. Všemi čtyřmi paťáty se zachytil opěrných pilířů, špička budovy ho stěží škrábala na břiše. Zvedl hlavu a vítězně zařval, pak natáhl dlouhý krk dopředu a dolů. Jako pes hltající slepičí vejce popadl do zubů velký kus střechy a urval ho. Mrsknul hlavou tam a zpátky a posypal pevnost troskami, pak odhodil olovem pokované zbytky daleko do moře.
V dalším okamžiku... Naprosto jasně si z něj pamatuji jen dvě věci. Tou první byla hra světel úlomků koruny na drakových zlatých břišních šupinách. Okřídlený plaz hleděl pod sebe téměř stejně láskyplně jako fena na svá dovádějící štěňata. Zdálo se, že ho světlo úlomků na chvíli oslnilo.
Druhou věcí, která mi utkvěla v paměti, byl klidný a vyrovnaný výraz tváře Dothana Cavarreho, který stejně jako my ostatní upřeně pozoroval vrcholek věže. Všem kolem něj se v očích zračil děs a beznaděj, on však vypadal pokojně, jako by čekal na něco, o čem s jistotou věděl, že to musí přijít. Ano, věděl, co se stane a byl jen zvědav, zda se celá staletí příprav vyplatí nebo ne.
Věž dokonale chránila drahocenný poklad před lidmi, neboť ti neumějí a asi se nikdy nenaučí létat. Žádný smysl však nedávalo umístění úlomků Dračí koruny do místnosti na samém vrcholku budovy - vždyť jediný okřídlený ještěr je odtud mohl ukrást během několika vteřin. To si uvědomovali již první architekti, kteří začali pevnost v dávných dobách stavět. Proto vymysleli past, o jejíž existenci věděl pouze drakoniský baron a hrstka dalších zasvěcenců.
Odstranění střechy Korunní věže uvolnilo čtveřici těžkých závaží, která dopadla na hřídele vestavěné do vnějších stěn budovy. Lana, magicky upletená z oceli, se natáhla. Soustava kladek přenesla jejich sílu na přes třicet stop dlouhý a jako jehla ostrý hrot, schovaný v ose točitého věžního schodiště. Závaží, padající k zemi, jej vymrštila z hlubin. Vyrazil vzhůru skrze prohlubeň s plápolajícím ohněm a probodl drakovi srdce.
Drak poskočil a vrhl se stranou. Měl bleskurychlé reakce, kdyby ho neovládala Chytrina, možná by se mu podařilo uniknout s pouhým škrábancem. Takhle ale jen dvakrát ztěžka mávnul křídly, odlepil se od věže a zamířil na sever, ocas se mu kroutil a sviják bolestí. Drak znovu zaburácel, jeho řev však byl už jen matným odleskem původní síly. Pak ten zvuk přestal jako když utne, jedno křídlo se napůl složilo a druhé začalo zběsile mlátit do vzduchu.
Marně. Drak se zřítil.
Svalil se přímo do nového jezera, které protržené hráze vytvořily severně od pevnosti. Žádný z nás ten dopad neviděl, musel však být strašný, neboť celou pevnost zahalil na okamžik příval vodních kapek. Všichni jsme několik vteřin stáli v ohromeném tichu, žádný z nás si nebyl jistý, zda to všechno byla skutečnost nebo jen pouhý sen. Pak se začaly z různých stran ozývat tu kletby, tu vítězné volání, které záhy přehlušilo sténání, kňourání a skučení zraněných a umírajících nestvůr. Začal jsem se šťastně smát a objímat s lordem Norringtonem.
Každý, kdo přežil obléhání, burácel dosud nepoznanou radostí. Všeobecná vřava však trvala jen chviličku a odezněla stejně rychle jako vypukla. Stále jsme měli před sebou nelehký úkol - vypudit aurolanské vetřelce z naší země.

Kapitola třicátá osmá

Drak zemřel krátce po poledni. Pevnostní kavalerie pod velením prince Augusta neustálými útoky dotírala na zadní stráž aurolanského vojska, Chytrina však nedovolila, aby se její ústup změnil v bezhlavý útěk. Na křídlech své armády rozmístila vylaeny a temeryxe, a tak hrozba obklíčení donutila prince ustát v pobíjení řvounských oddílů a stáhnout se do bezpečné vzdálenosti. Jiným jezdcům se zatím podařilo zahnat stráže od drakonely, zbraně samotné se zmocnila malá skupinka kavaleristů z Naliserra. Augustovi lidé ztěžovali nepříteli ústup v lesích i na severní cestě ještě celé dvě hodiny, a pak se vrátili do pevnosti.
V té době již naše flotila definitivně rozdrtila aurolanskou a dovolila vplout do přístavu transportním lodím z jihu. Přepravovaly tři známé elitní jednotky - Orioské průzkumníky, Muroské těžké stráže a Sebcijskou lehkou pěchotu. Byly vyslány, aby prolomily obklíčení pevnosti, i opožděný příchod těchto posil však představoval událost více než vítanou.
Hledal jsem Leigha, abych se mu omluvil za to, co jsem udělal. Zamířil jsem na stejnou ošetřovnu, kde jsem ho objevil včera. Byla přeplněna zraněnými, někteří z nich zírali skelnýma očima do nicoty, jiní cosi vykřikovali pronikavými nelidskými hlasy plnými bolesti. Těla se válela všude. Zranění mě chytali za nohy, když jsem kolem nich procházel, snad si mě pletli se svými přáteli, nevím. Vyklouzl jsem z jejich sevření a pokračoval v hledání.
Našel jsem Leigha v tomtéž malém pokoji, co i předchozí den. Jen jsem ho letmo zahlédl otevřenými dveřmi. Seděl na lůžku a chvěl se - alespoň jsem doufal, že se jen chvěje, že nestrádá horečkou, jíž mohl vyléčit jedině Temmer. Byl zahalen do šedých přikrývek, které zdůrazňovaly bledost jeho kůže. Seděl tam, kolébal se ze strany na stranu, k hrudi si tiskl klacík a mazlil se s ním jako by to byl jeho meč. Mluvil k němu.
Chtěl jsem vstoupit dovnitř, zastavila mě však asi ruka, která sevřela mé zápěstí. Otočil jsem se. Jilandessa, k smrti unavená a potřísněná krví, pomalu zavrtěla hlavou. „Tam nesmíš."
„Ale Leigh..."

„Po fyzické stránce je v pořádku, Hawkinsi." Elfka na okamžik sklopila oči. „Jsou tu však rány, které já vyléčit nedokáži. Jedině čas."
„Možná bych mohl-"
„Ne, Hawkinsi. Setkání s tebou by mu právě teď nepomohlo." Stiskla má ramena. „Musíš mu dát čas..."
Její slova, byť vlídná a soucitná, zanechala v mém nitru prázdnotu. Stejně jako každého majitele Temmeru zlomila i Leigha jeho poslední bitva. Věděl jsem to, a přesto jsem si vyčítal, že za to mohu já. To já zradil jeho důvěru, já zavinil zkázu našeho přátelství a nedokázal jsem vymyslet nic, čím bych svou vinu odčinil.
Ohlédl jsem se přes rameno na pohupujícího se Leigha a po zádech mi přeběhl mráz. „Děkuji, Jilandesso. Dobře se o něj starej." Souhlasně přikývla a nechala mě projít k východu z ošetřovny. Neskutečně jsem se radoval, že znovu vidím sluneční světlo.
Najít Neye bylo o něco snazší. Potěšilo mě, že má dobrou náladu, třebaže byl zraněn a trpělivě čekal před ošetřovnou pro vojáky, až na něj přijde řada. Seděl na zničeném kusu zdi, levou nohu nataženou, zraněný kotník omotaný obvazem. Bílou látkou neustále prosakovala krev a špinila nohavici kalhot. Ney držel palcát asi jako vetchý stařeček svou hůlku. Když mě viděl přicházet, usmál se.
„Zabil jsi sullanciriho a nemáš ani škrábnutí? Ty jsi hrdina, Hawkinsi."
„Ne, jen někdo, komu se podařilo přežít, Neyi. Co se ti stalo?"
Navzdory bolesti se zasmál. „Bušil jsem do řvounů hlava nehlava. Jeden se ke mně připlazil a kousl do kotníku. Rozdrtil ho. Když sedím, tak to ani moc nebolí."
„Uzdravíš se, určitě." Ohlédl jsem se na malý domek, v němž se zotavoval Leigh. „Už jsi s ním mluvil?"
Vážně přikývl. „Je na tom špatně. Ale bude žít."
„To už mi říkala Jilandessa..." Zadíval jsem se do země. „Nepustila mě k němu, povídala, že by mu setkání se mnou nepomohlo."
Také Ney sklopil oči. „Neohrožuje ho tělesné zranění, Hawkinsi. Má ale hlubokou ránu v duši a bojí se, hrozně se bojí. Nevím, jestli by mu pomohlo setkání s tebou, ale určitě není dobré, že tam s ním vysedává Scrainwood."
„No skvělé. Jeho jsem si nevšiml." Zavrtěl jsem hlavou a pootočil v rukou jílec Temmeru. „Vím, že jsem neměl-"
Ney vší silou udeřil do země hlavicí palcátu. „Tak takhle nemluv. Udělal jsi, co jsme potřebovali. Leigh to ví. Řekl jsem mu to a myslím, že mě slyšel." Tu Neyův hlas poklesl v šepot. „Tenkrát, prvního dne svého Měsíce luny, jsem Kedyna prosil o odvahu. A on mi ji dal, jenže mě zradila, když se objevil sullanciri. Třásl jsem se, klepal se strachy. Pomočil jsem se."
Zasmál se a zvedl levou nohu. „Na tom kousanci je dobrá jedna věc - udělal mi díru do boty. Mělo to kudy vytéct, jinak by mi to ještě teď čvachtalo mezi prsty."
„Jsem rád, že jsi neztratil smysl pro humor."
Neyův pohled náhle zpřísněl, můj přítel natáhl ruku a vzal si ode mě jílec kouzelného meče. „Nejspíš bych se taky posral, když jsem toho parchanta viděl procházet bránou, ale pak jsem zahlédl tebe, jak vybíháš zpoza rohu s Temmerem v ruce. Viděl jsem, jak jsi ho zabil. Viděl jsem, jak se meč zlomil. Přemýšlel jsem o tom a myslím, že už vím proč."
„Proč Temmer nevydržel?"
Pomalu přikývl. „O tom meči se říkalo, že v poslední bitvě zlomí svého majitele. Nevím nic o těch ostatních, ale Leigh rozhodně zlomený je. Vzal si Temmer, protože se toužil stát hrdinou. Vzal si ho pro sebe, a tak mu meč po stupně rozežral duši. Ale ty, ty jsi ho netasil kvůli sobě, nevedla tě ctižádost. Prostě jsi chtěl zachránit ostatní. Neměl na tebe žádný vliv, takže se zlomil sám."
Zachvěl jsem se. „Nevím, jestli máš pravdu, ale byl bych rád, kdyby ano. Víš, ani mi není moc líto, že je ten meč pryč."
„Byla to zbraň. Nebezpečná ve správných rukou." Pokýval hlavou a usmál se. „A v nesprávných ještě nebezpečnější."
Zvolna jsem přikývl, a pak zvednutím dlaně zadržel jeho ruku, kterou mi chtěl jílec vrátit. „Ne, nech si ho. Já už ho nechci. Řekl bych, že se nedá opravit, ale i kdyby ano, nemyslím, že bych ho byl po tom, co udělal Leighovi, ještě schopen nosit."
„V tomhle s tebou nesouhlasím, ale..." Ney přikývl a zastrčil si jílec za opasek. „Už je na mně řada. Udělal jsi správnou věc, Hawkinsi. Nepochybuj o tom. Zatím se měj."
Sledoval jsem dvojici mužů, jak mu pomáhá na nohy a podpírá jej cestou na ošetřovnu. Když mi přítel zmizel z očí, vyklouzl jsem z posádkové čtvrti a loudal se na sever ruinami předměstí. Všude kolem mě podivně kypěl život, toulaví psi požírali mrtvoly, otrhaní muži a ženy olupovali padlé, krkavci hodovali na lidských i řvounských očích. Předměstím křižovaly čety vojáků a sbíraly nehybná těla, ta pak vršily na velké hromady, polévaly napthalmem a zapalovaly. Snažil jsem se volit cestu tak, abych necítil nasládlý zápach spáleného masa, z něhož se mi chtělo zvracet.
Vyběhl jsem po schodech a stanul na hradebním ochozu, z něhož jsem šípem zasáhl urZrethijského sullanciriho. Drak dopadl do zaplavené nížiny kousek od opevnění a ležel tam na boku, nehybný, zpola ponořený ve vodě. Předsmrtné křeče zkroutily dlouhý krk, na pootevřenou tlamu hravě dotíraly vlnky a olizovaly spodní čelist netvora. Vyplazený jazyk zakrýval jako podivný koberec pravou polovinu drakovy hlavy a jeho konec mizel ve vodě.
Tři chlapci pluli k mrtvé obludě na provizorním voru. Odstrkovali se dlouhým bidlem, špinavá voda se přelévala přes jejich plavidlo a studila bosé nohy. Přeli se mezi sebou o tom, z které strany se k drakovi přiblíží, přičemž nejmenší z nich navrhoval přistát u pootevřené tlamy, do které by se strašně chtěl podívat, případně i zalézt. Zbylí dva, větší a ještě větší, si nakonec vyměnili pohledy a skutečně zamířili s vorem k netvorově hlavě, zatímco jejich menší kamarád nedočkavě poskakoval po přídi.
Náhle mě napadlo, že těmito třemi chlapci bychom mohli být Leigh, Ney a já na začátku našeho dobrodružství. Vrhli jsme se do něj po hlavě, bez ohledu na nebezpečí. Všichni jsme přijali tu velkou výzvu, aniž bychom si uvědomovali, že

za to budeme muset dříve nebo později zaplatit.
Dal jsem si ruce k ústům a zakřičel: „Hej, chlapci, nechoďte tam. Držte se dál. Mohli byste si ublížit."
Otočili se a pohlédli na mě s pohrdavou neúctou, jako děti mnohdy věnují dospělým. Ty se možná bojíš, říkaly jejich oči, ale my ne. Jsme nesmrtelní.
Naštěstí pro mě i pro ně si jedna řvounská mrtvola vybrala právě tu chvíli, aby se vynořila před vorem. Menší chlapec zaječel, uskočil zpět a srazil zbylé dva do vody. Celá trojice zaječela hrůzou. Dva mokří hrdinové se vydrápali na vor a klepali se na jeho palubě zimou, zatímco proudy kolem drakovy mrtvoly zvolna odnášely plavidlo do bezpečné vzdálenosti.
„Udělal jsi dobrou věc, že jsi na ně zavolal. Opravdu si mohli ublížit."
Otočil jsem se a ihned sklonil hlavu. „Můj pane, neslyšel jsem vás přicházet."
Lord Norrington se usmál a položil mi levou ruku na pravé rameno. „Ty a já jsme bojovali bok po boku. Zažili jsme toho spolu hodně a zřejmě zažijeme ještě víc. Měl bys mi začít tykat a oslovovat křestním jménem - Kenwick."
Překvapením jsem otevřel ústa a vykulil oči.-„Děkuji vám, můj pane. Tedy vlastně, Ken... Ne, nemohu."
Lord Norrington se trochu zmateně usmál. „Proč, u všech bohů?"
„Otec by ze mě stáhl kůži, kdyby mě s vámi někdy slyšel mluvit tak familiérně. Navíc by mu to ublížilo..."
Ruka lorda Norringtona mi pevně stiskla rameno. „Rozumím, Tarrante. Žádný z nás by nikdy nedokázal ublížit tvému otci. Ale možná, že když jsme sami - jako nyní - by sis to formální oslovení mohl přece jen odpustit."
„Jak si přeješ, Kenwicku." U jména jsem se maličko zarazil, nakonec jsem ho ale dokázal vypustit z úst bez větších obtíží. „Myslím si ale, že mi tu poctu uděluješ moc ochotně."
Zkřížil ruce na prsou. „Co tím myslíš?"
„To, co jsem udělal tvému synovi.
Zvedl hlavu a zamhouřil oči, pak přikývl. „Zbavil jsi ho prokletí, Tarrante, a za to ti nikdy nedokážu dostatečně poděkovat. Po celou dobu od bitvy v Atvalu jsem se bál, že během tohoto tažení zemře. Vím, že můj syn není dokonalý, ale já ho přesto miluji. Bolí mě, co se mu stalo, ale je to pořád lepší, než kdyby skončil v pohřební hranici jako mnoho jiných. Uzdraví se, Tarrante, a rod Norringtonů přetrvá. To, co jsi udělal, zachránilo naši budoucnost. Proto k tobě nechovám žádnou zášť."
„Miloval jsi ho a bál se toho, co mu může meč udělat, a přesto jsi ho nechal bojovat?"
Lord Norrington přikývl, otočil se a přes vodou zalitou nížinu pohlédl na sever. „Má povinnost vůči vlasti i Radě králů - vlastně, má povinnost vůči všem civilizovaným lidem - si žádala, abych proti nepřátelům postavil to nejlepší, co jsem měl k dispozici. Leighův meč byl jedinou zbraní v celé mé armádě, která dokázala ublížit sullancirimu. Strašně jsem si přál držet syna stranou nebezpečí, ale má povinnost mě nutila posílat ho do prvních řad. Musel jsem jen doufat, že další bitva nebude jeho poslední.
Velmi nerad jsem vystavoval nebezpečí i tebe a Neye, ale bez vás dvou by se Leigh nikdy nechoval tak, jak se choval. Když běžel nočním lesem vám dvěma a Rounceovi pro pomoc... Víš, napadlo mě, že to byla první nesobecká věc, kterou Leigh v životě udělal. Něco v něm odmítlo kapitulovat, nevzdal se, protože jste byli v ohrožení. Když přiběhl do města, byl zraněný, byl vyčerpaný, a přesto se staral jen o to, abych co nejrychleji vyslal záchrannou výpravu. Ani nevíš, jak moc ho těšilo, že vám mohl pomoci. Zachránil vás, převzal zodpovědnost za váš osud a v průběhu tažení ho právě tento pocit zodpovědnosti hnal kupředu."
Postavil jsem se mu po boku a on po mně vrhl pohledem. „Jednoho dne, Tarrante, až budeš mít vlastní děti, poznáš jejich možnosti i omezení. Budeš je chtít směrovat k věcem, o kterých víš, že je zvládnou, a chránit před těmi, na něž prostě nemají. Je tu ale jedna obtíž - tvé děti uvidí všechno docela jinak. Řeknou, že se mýlíš, že jsou jejich schopnosti daleko větší a omezení menší. A pak tě jednou překvapí, udělají něco, co jsi od nich nikdy neočekával. Jako Leigh na této výpravě. Naše tažení možná neskončilo tak dobře, jak by mohlo, ale můj syn stále žije a jeho nový charakter, kterému dala vzniknout tato válka, mu již zůstane."
Náhle zazněl jiný hlas, drsný a hrubý. „Kenwicku Norringtone, jak jsi mohl pošlapat mé právo!?" Princ Scrainwood dupal nahoru na ochoz a mával zatnutými pěstmi. „Odmítl jsi mě přijmout do své výpravy na sever. A proč? Abys s sebou mohl vzít tohle štěně, které napadlo tvého syna? Které napadlo mě?"
Zamračil jsem se. „Cože?"
Lord Norrington položil dlaň pravé ruky na mou hruď, aby mi zabránil v nějakém neuváženém činu. „Jak ses to dozvěděl, můj princi?"
Scrainwood mávl rukou zpátky k věži. „Celá pevnost je toho plná, klepy se šíří rychle. Já tady zůstanu, ale Augustus a ostatní s tebou pojedou. Chtěl jsem po Augustovi, aby si o tom s tebou promluvil, ale ten řekl, že je to zbytečné, že už jsi pevně rozhodnutý mě tu nechat. A stejně rozhodnutý vzít s sebou Hawkinse."
„Měl pravdu." Hlas lorda Norringtona byl tak studený, až jsem se zachvěl. „Je hned několik věcí, které by sis měl pamatovat, princi Scrainwoode. Tou první a nejdůležitější je, že celé výpravě za zničením Chytriny velím já a ne ty."
„Kvůli tomu zpropadenému elfskému proroctví."
„Ano, to také, ale nemysli si, že mé válečnické zkušenosti hrály při volbě velitele malou roli. Pravda je, princi Scrainwoode, že během této výpravy ses proslavil jedině odváděním zraněných z bojiště a pádem z koně. Klidně si můžeš najmout bardy, aby o tobě a tvých činech složili oslavné písně, ale ty, já i každý voják, který tě viděl utíkat, ví, že mluvím pravdu."
Scarinwoodova tvář, či alespoň její část neskrytá pod maskou, zbledla. „Ale to je, to je, to je urážka na cti!" Ukázal na mě prstem. „To on! Namluvil ti o mně spoustu nehorázných lží. Ale já ho viděl, jak udeřil tvého syna a ukradl mu meč. Snažil jsem se ho zastavit, ale-"
„Ale neúspěšně. Stejně jako pokaždé, když sis v posledních několika týdnech zkoušel hrát na vojáka." Scrainwood

rozčílením zaprskal, ale lord Norrington ho mávnutím ruky zarazil ještě než stačil promluvit. „A nebyl to Hawkins, kdo proti tobě vystupoval. To všichni ostatní. Můj vlastní syn mi vyprávěl, co se v té uličce stalo, a ani jeho svědectví ti ke cti příliš neslouží. Tvá přítomnost na bojišti stojí životy, můj princi, a já nebudu plýtvat lidmi jen proto, abych ti zachránil život. Když si přece jen prosadíš svou a půjdeš s námi, zemřeš. To ti mohu zaručit."
„Vyhrožuješ mi, Norringtone?"
„Ne, pouze konstatuji fakta." Lord Norrington si propletl prsty obou rukou. „Máš na výběr. Buď tu zůstaneš, a pak můžeš klidně říkat, že tu jsi proto, abys po boku Orioských průzkumníků pracoval na obnově Pevnosti Drakonis, nebo, budeš-li trvat na své účasti na výpravě, nechám svolat všechny zdejší vojáky a veřejně tě prohlásím za zbabělce. Navíc budu jako odměnu za všechno, co jsem zde učinil, žádat pro svého syna ruku tvé sestry a také to, aby se Ryhope stala dědičkou trůnu. A pokud si myslíš, že by s tím tvá matka nesouhlasila, tak se mýlíš. Souhlasila. Bez váhání."
Scrainwood se zapotácel a přitiskl si ruce k hrudi. „To bys neudělal!"
„Že ne?" Otočil se ke mně. „Hawkinsi, přiveď mi, prosím, mága, který umí používat arcanslata."
„Ne! Hawkinsi, zastav se, nechoď dál!" Scrainwood měl hrůzou rozšířené oči a hlas se mu chvěl. „Takže to uděláme tak, ano? Já tu zůstanu a ty mě veřejně neodsoudíš, dobře?"
Lord Norrington přikývl. „Je to více, než si zasloužíš, ale neznamená to, že si teď můžeš dělat, co se ti zlíbí. Budu tě sledovat. A jestli se mi tvá vláda v Oriose nebude zamlouvat, tak věř, že napíšu velmi zajímavé memoáry a dám je do oběhu. Jejich obsah se ti nebude líbit. Ani trochu. A ostatním teprve ne."
„Budeš naléhat, aby se tvůj syn oženil s mou sestrou?"
Lord Norrington na okamžik zaváhal. „Touto otázkou se budeme zabývat, až se Bosleigh uzdraví. Promluvíme si o tom po mém návratu."
Scrainwood se chvíli kousal do rtu, pak pomalu přikývl. „Jsi si opravdu jistý, že si chceš hrát na tvrdého politika?"
„Ne, ale když ses ty rozhodl hrát na vojáka, tak asi nemám na vybranou." Pohybem ruky ho poslal pryč. „A teď nás nech o samotě, princi. Běž obtěžovat někoho jiného."
Scrainwoodovi se takové zacházení zjevně nelíbilo, přesto však schlíple odtáhl. Věnoval mi poslední pohled, jemuž jsem čelil bezvýrazným mlčením. Pak pomalu sestoupil po schodech a jeho postava mi zmizela z očí v kouři pohřebních hranic.
Lord Norrington se usmál a znovu se obrátil ke mně. „No, jak jsi před chvílí slyšel, vysíláme na sever vojsko, aby dostihlo a zabilo Chytrinu. Vyrážíme zítra ráno. Chci, abys šel se mnou. Doprovodí nás Vřela, Faryaah-Tse Kimp a několik dalších starých známých."
„Ney také?"
„Ne, obávám se, že s námi nemůže." Povzdechl si. „Neyovu zraněnou nohu uzdravila magie. Kdyby Chytrina v Aurolanu znovu použila kouzlo rušící účinky hojivých zaklínadel, nemohli bychom pro její oběti vůbec nic udělat. Naše výprava sestává z lidí, jejichž zranění byla jen lehká a nevyžadovala magické ošetření. Zbytek vojáků tu buďto zůstane sloužit v posádce nebo se vrátí domů. To druhé čeká Neye. Za několik týdnů už bude zpátky ve Valsině."
„Pošleš ho tam spolu s Leighem?"
„Ano."
Přikývl jsem. „Jak vlastně Chytrina seslala to kouzlo?"
Pokrčil rameny. „Nejsem žádný odborník na magii, mnoho toho o ní nevím. Zdá se však, že se každé kouzlo podobá uzlu na provazu. Když víš, jak se zavazuje, je pro tebe snadné ho rozplést. Některé uzly bývají složité a je velmi těžké je rozvázat, ale léčivá zaklínadla jsou relativně jednoduchá a dokáže je ovládnout hodně lidí. I tak jim to však obvykle trvá mnoho let, ale co pro Chytrinu znamenají roky nebo staletí? Mágové jsou přesvědčeni, že se učencům na Vilwanu podaří vyvinout nová hojivá zaklínadla, která už zrušit nedokáže, to si ale vyžádá určitý čas."
„Čas, který nemáme, chceme-li ji chytit."
„Naneštěstí."
Přikývl jsem, a pak zahákl palce za opasek. „Když vyrážíme už zítra, asi bych měl utíkat do svého pokoje a sbalit si věci na cestu."
„Dobrý nápad, ale může to chvíli počkat." Lord Norrington ukázal na Korunní věž. „Tvůj bratr Sallitt sem dorazil spolu s Průzkumníky. Napadlo mě, že bys ho třeba před odjezdem rád viděl, a tak jsem zařídil, abyste spolu povečeřeli."
„Přidáte se k nám?"
„Ne. Opravdu bych rád, ale zatímco budeš ty trávit čas s tvou rodinou, pobudu já s tou svojí." Rukou opsal ve vzduchu oblouk zahrnující celý severní obzor. „Sbal si s sebou také nějaké hřejivé vzpomínky, Tarrante. Protože tam, kam jdeme, je teplo vzácností - jak ve vzduchu, tak i v srdcích tamních obyvatel."

Kapitola třicátá devátá

Byl jsem ze setkání s bratrem trochu nervózní a vlastně ani nevím proč. Vrátil jsem se do pokoje ve věži, umyl se a převlékl do lehkých šatů, takových, jakým dával přednost Dothan Cavarre. Věděl jsem, že si v divočině budu moci o takovém oděvu nechat jen zdát, navíc mi oblečení nemající nic společného s válkou pomohlo doopravdy uvěřit v porážku Chytrininých armád.
Mé obavy ze shledání se Sallittem dosáhly vrcholu, když jsem ho spatřil, jak postává v jídelně spolu s několika dalšími Orioskými průzkumníky. Bratr se na mě rovněž poněkud nejistě podíval, jakmile jej ale jeden z přátel zezadu popostrčil, tvář se mu rozzářila úsměvem. Objali jsme se a poplácali jeden druhého po zádech, pak mě představil svým spolubojovníkům. Jejich jména jsem téměř okamžitě zapomněl, ale to nevadilo, neboť se všichni rychle omluvili a nechali nás dva o samotě. Došli jsme si pro jídlo a sedli k prázdnému stolu - takových tu bylo snad až příliš mnoho,

během obléhání totiž zemřely celé stovky vojáků.
Sal vypadal unaveně a nebylo se čemu divit, vždyť Průzkumníci strávili větší část měsíce na pochodu. Jeho hnědé oči však zůstaly jasné a během rozhovoru se mu do hlasu vrátila ona živost, na kterou jsem byl zvyklý. „A když se rozšířilo, kdo bude stát v čele výpravy, inu, tehdy se otci nadmula hruď pýchou až k prasknutí. Věděl, že Leigh a ty poplujete s lordem Norringtonem, a tak jsme ho museli všichni dlouho přesvědčovat, aby zůstal ve Valsině. Dokonce už začal svolávat dobrovolníky a formovat z nich bojeschopnou jednotku, která by se vydala na sever spolu s námi."
Usmál jsem se. „Bylo by to skvělé - znovu ho vidět po všech těch měsících."
„To by rozhodně bylo." Bratr natáhl ruku a poklepal mě po levém předloktí. „Ale už brzy se s ním setkáš, ne? Vracíš se přece do Valsiny spolu s Leighem?"
Zavrtěl jsem hlavou. „Odcházím na sever s lordem Norringtonem. Leigha na zpáteční cestě doprovodí Ney."
Vlastní hlas mi v tu chvíli zněl cize, a tak Sal snadno pochopil, že se za mými slovy skrývá nějaké nepříliš veselé tajemství. Nenaléhal však na mě, abych mu ho prozradil. „Průzkumníci teď budou nějakou dobu součástí posádky pevnosti. Pod velením prince Scrainwooda."
„Prokaž si službu, Sale, a nenech ho zjistit, že jsi můj bratr. A pokud by se to přece jen dozvěděl, řekni mu, že jsi mě nikdy neměl rád."
„Cože?" Sal se hlasitě zasmál. „Nikdy tě neměl rád? Jsi hrdina! Ještě jsem ti to nestačil říct, ale když jsme sem dorazili, musel jsem si o něčem promluvit s kapitánem Crossem. Stáli jsme zrovna před věží a sotva v tom rozhovoru padlo mé příjmení, začala mi spousta lidí provolávat slávu. Mysleli si, že jsem ty, a pouhá zmínka jména Hawkins jim vyčarovala úsměvy na rtech a dobrou náladu. Co proti tobě může princ mít?"
Málem jsem mu všechno vyzradil. „Pravda je taková, Sale, že jsme spolu nikdy nevycházeli. Jsem pro něj jen venkovský buran, navíc neurozený. Prostě se mu vyhýbej, prosím."
Sal si mě chviličku pozorně prohlížel, a pak přikývl. „Hodnější vyrostl, Tarrante, a jsem hrdý na to, že mám takového bratra."
„Děkuji."
Zbytek večeře nám utekl v příjemném hovoru o věcech daleko banálnějších než princové a války. Očekával jsem od něj špetku popichování kvůli mé elfské milence, Sal však řekl, že on sám musí platit výživné hned dvěma ženám ve Valsině, a tak jsme raději téma milostných vztahů rychle opustili. Pověděl mi spoustu veselých historek o tom, co Průzkumníci zažili během cesty - často jsem se nedokázal ubránit smíchu. Byl jsem mu za ta vyprávění vděčný, neboť jsem díky nim mohl pomlčet o většině svých dobrodružství, z nichž ani jedno nebylo k popukání.
Po večeři jsme se rozloučili. Vrátil jsem se do pokoje, zabalil všechny věci a připravil je u dveří. Asi nejdéle jsem do úhledného balíčku skládal přikrývku, kterou mi daroval Leigh. Něco mi říkalo, že si ji nezasloužím, jiný vnitřní hlas však prosil, abych ji tu nenechával. Sotva jsem s touto prací skončil, zaklepal na dveře nosič a všechny věci odnesl. Vzal s sebou rovněž mé dlouhé nože, aby je nechal nabrousit.
Poté jsem zamířil do Vřelina pokoje. Strávili jsme večer v rozkošnické nevázanosti, jako by ráno již nikdy nemělo přijít. Vykoupali jsme se spolu, pak se vrátili jejího pokoje a tam se dlouho a pomalu milovali v mihotavém světle tuctů svíček. Myslím, že jsme oba pociťovali určitou naléhavost, odložili jsme ji však stranou a snažili se, aby každý společný okamžik trval věčnost. Vzpomínám si na zlaté odlesky záře svíček na jejím těle, nájemnou sílu jejích pozvolných pohybů i sladkou vroucnost jejího šepotu. Naše prsty se proplétaly stejně jako naše těla a já věděl, že pokaždé, když ji budu v budoucnu držet za ruku, vrátím se ve vzpomínkách k této nádherné noci.
Probudili jsme se za rozbřesku, oblékli se, najedli a připojili k ostatním členům velitelské Čety na nádvoří před věží. Shromáždil se tam celý dav lidí, aby se s námi rozloučil. Dothan Cavarre nechal zkoumaní ukořistěné drakonely a přišel nám popřát šťastnou cestu. Daroval lordu Norringtonovi stříbřitou čutoru plnou té nejlepší brandy. Já od něj dostal toulec s třiceti šípy. Každý z nich měl široký postříbřený hrot a zelené opeření. „Myslím, že se ti budou s tak velkými hroty snáze zabíjet temeryxové, Hawkinsi. Přeji dobrý lov."
„Děkuji vám." Přivázal jsem toulec k sedlu a schoval luk do pouzdra. Již jsem chtěl nasednout na koně, když jsem si všiml, že zatímco se mé dlouhé nože houpají na řemenu, omotaném kolem hrušky sedla, meč mezi nimi chybí. Zamračil jsem se a už si chtěl začít stěžovat, když tu mě zarazil známý hlas.
„Něco jsi ztratil, Hawkinsi?"
Otočil jsem se a usmál při pohledu na blížícího se Neye. Podal mi pochvu s mečem, nebyl to však ten, který jsem odhodil v uličce. A nebyl to ani Temmer. „Co je to?"
Ney se slabě usmál. „Na Radojském mostě jsem někomu něco slíbil, ale obávám se, že se mi ten slib asi nepodaří dodržet. Vracím se domů spolu s Leighem, víš. A proto tě chci o něco požádat. Vezmi si Tsamoca. Tento meč tě nikdy nezklame."
Přijal jsem zbraň a pomalu, trochou neklidně ji tasil. Spatřil jsem znovu weirunův základní kámen, Tsamocovo srdce, nyní však bylo dokonalou součástí ocelové čepele. Drahokamem se přelévala slabá světélka jako drobné vlny a já věděl, že uvnitř sídlí magie, neměl jsem však stejný pocit jako tehdy, když jsem v ruce držel Temmer. Kolem Tsamocova srdce byla čepel zesílena, nemusel jsem tedy mít strach, že by se mohla zlomit. Záštitu zdobil spletitý vzorek, opakující komplikovanou strukturu základního kamene. Jílec byl omotán kůží a já věřil, že meč dokáži udržet i kdybych měl ruce kluzké sádlem nebo znecitlivělé zimou.
Schoval jsem zbraň znovu do pochvy. Najednou mi vyschlo v hrdle, naprázdno jsem polkl, ale vůbec to nepomohlo.
„Dobře se starej o Leigha a já se zas budu dobře starat o Tsamoca, ano?"
Ney přikývl. „To je férová dohoda, Hawkinsi." Napůl se usmál a poplácal mě po rameni. „Už tu noc, kdy jsme se prvně setkali, jsem dospěl k názoru, že jsi z nás nejlepší. Netušil jsem, že Leigh skončí tak špatně. Nevěděl jsem, že se já dostanu tak daleko. Ale bylo mi jasné, že tebe, Hawkinsi, čekají velké věci. Teď vidím, že jsem se nemýlil a hrozně moc

mě to těší."
Zavrtěl jsem hlavou. „To my jsme vykonali velké věci, Obrobijče, my všichni. To na nás na všechny si budou lidé ještě za stovky let pamatovat, ne jen na mě."
Ney mi podržel třemen, když jsem nasedal na koně, pak mě poplácal po lýtku. „Až se vrátíš do Valsiny, navštiv mě. Povíš mi, jak si vedl Tsamoc a také jak zemřela Chytrina."
„Další férová dohoda." Potřásl jsem hlavou a pobídl koně do klusu. Nádvoří jsem opustil jako poslední z velitelské čety. Když jsme projížděli posádkovou čtvrtí, tísnily se kolem nás zástupy lidí. Mnoho dalších stálo ve dveřích, u oken či na střechách domů a všichni nám provolávali slávu. Ovace byly natolik halasné, že jsem si připadal spíše jako voják vítězné armády po návratu domů a ne člen nebezpečné výpravy, která má stíhat nepřítele až do jeho doupěte. Nadšení těch lidí mi připadalo ještě podivnějším při pohledu na zčernalé trosky předměstí a nížiny za vnějšími hradbami poseté tisíci mrtvých těl. Vojáci i obyvatelé pevnosti byli jako opilí vlastním přežitím. Nadšeně nás povzbuzovali k činům, jejichž výsledkem bude další smrt.
Ale ne jejich smrt.
Pokrčil jsem rameny, dal koni pocítit ostruhy a po Vřelině boku vyjel z Pevnosti Drakonis. Chtěl jsem se otočit, abych zjistil, zda Leigh nestojí u okna a nedívá se na nás, raději jsem od toho ale upustil, neboť jsem se bál strachu, který bych mohl zahlédnout v jeho tváři. Místo toho jsem si jej raději představil, jak sedí na mostu v zahradě pevnosti, hledí do koryta vyschlého potoka a začíná se zvolna uzdravovat.

Nesčetné písně bardů, oslavující tuto druhou výpravu, učinily velitelskou četu nesmrtelnou. O lordu Norringtonovi. Vřele, Faryaah-Tse Kimp a princi Augustovi jsem už toho napsal hodně. Přidala se k nám i Winfellis, croquelfská čarodějka, která nás doprovázela již během první expedice. Také zbylí členové čety byli opravdovými hrdiny a našich předchozích dobrodružství se neúčastnili jedině proto, že byli zaneprázdněni jinde.
Vévoda Brencis Galacos velel Jeranským korunním strážím, které se do Pevnosti Drakonis přesunuly těsně před Chytrininou invazí. Korunní stráže utrpěly v průběhu prvního dne bojů, kdy hájily jižní průlom, těžké ztráty, ale bělovlasý válečník provedl se zbytkem jednotky vzorný ústupový manévr, kterým zabránil ještě větším obětem na životech. Jeho přijetím do výpravy jsme získali výborného stratéga a navíc vzdali čest jeho vojákům, kteří tak dlouho hrdinně odolávali aurolanskému náporu.
Paní Jeturna Costasiová z Viarcy v sobě měla kus dobrodruha. V čele rodinného vojenského oddílu vyrazila proti řvounům, kteří pronikli do nitra její rodné země -podobně, jako to udělal lord Norrington. Zahnala je na sever do Nybalu, tam se spojila s vojsky nybalského správce a zamířila do Pevnosti Drakonis. Cestou narazila na další posily a nakonec se k nám dostala právě včas, aby se mohla připojit k výpravě za Chytrinou.
Po jejím boku jel Arén Asvaldget, nybalský správce. Byl menší než já a velmi hubený, měl dlouhé světlé vlasy a modré oči. Hodně mi připomínal vlka a to nejen proto, že byl jeho plášť ušit z vlčích kožešin. Byl to šaman, což, jak jsem pochopil, znamenalo, že je v porovnání s vilwanským mágem asi jako pouliční rváč proti dobře vycvičenému válečníkovi. Jeho hlavním přínosem pro naši výpravu byla - kromě břitkého smyslu pro humor - vynikající znalost severních zemí, nemálo toho věděl i o bylinkách, a tak ve velitelské četě převzal Neyovu roli léčitele.
Zbylé dva členy čety hrdinské zpěvy často opomíjejí, což je nepochybně škoda. Drugi Oldach byl bojovníkem ze vzdáleného Valsogonu, který se nechal do Pevnosti Drakonis najmout jako žoldnéř. Zůstal tu i poté, co mu skončila smlouva. Usadil se v pevnostním předměstí, většinu roku však trávil na severu, lovil kožešinová zvířata, hledal zlato nebo sbíral různé vzácné rostliny, které sušil a prodával kupcům z jižních zemí. Prohlašoval, že mu je čtyřicet pět let, ale šedé vlasy a vrásčitá kůže napovídaly o tom, že po pětačtyřicítce přestal roky jednoduše počítat. Jeho oblíbenou zbraní byla dvoubřitá sekyra a podle děravého pláště i kalhot, vyspravených spoustou záplat ze řvounských kožešin, jsem usoudil, že ji rozhodně umí používat.
Zlatovlasá válečnice Edamis Vilkasová pocházela z Naliserra. To ona velela malému oddílu jízdy, který se odvážným nájezdem zmocnil Chytrininy drakonely. Navzdory zběsilým protiútokům nepřítele se kavaleristům ukořistěnou zbraň podařilo ubránit. Nebylo těžké uhodnout, proč ji lord Norrington přijal do velitelské čety - pochopila totiž, že drakonela představuje tu nejcennější kořist z celé aurolanské armády. Tuto skutečnost ostatní velitelé zcela přehlédli, neboť se poté, co dračí kanón přestal střílet a řvouni se dali na útěk, vrátili ke starým způsobům myšlení. Byla to z její strany skvělá ukázka předvídavosti a já nepochyboval, že právě tuto vlastnost budeme během výpravy nutně potřebovat.
Co se vojenských jednotek týče, doprovázely nás celkem tři - Murosské těžké stráže, Sebcijská lehká pěchota a jízdní oddíl, poskládaný ze zbylých účastníků prvního tažení i kavaleristů z Pevnosti Drakonis. Dostal název Drakonisští kopiníci a štíty jeho členů byly narychlo ozdobeny symbolem kopí, které se nápadně podobalo Korunní věži. Velení této kavalerie se zhostil princ Augustus. Celkem čítaly bojové složky výpravy zhruba tisíc pěšáků a pět set jezdců. Dalších tři sta lidí se nám staralo o zásoby - čtyřicet vozů a přes tisíc koní, nesoucích rozmanitý náklad.
Slunce se prodralo skrze mraky, aby nás cestou na sever zahřálo. Většina účastníků výpravy to považovala za dobré znamení. Myslím, že já také. Alespoň tehdy.
Nyní si pamatuji jen to, že to bylo naposledy, kdy jsem cítil něco jiného než zimu.

Kapitola čtyřicátá

Naše předchozí tažení se nedalo v žádném případě nazvat snadným, vedle výpravy na sever však bylo pouhou procházkou růžovým sadem. K průsmyku v Zářících horách jsme to neměli daleko a Pevnost Drakonis nám poskytla více než dostatečné množství potravin i výstroje pro nevlídné podmínky severu. Během asi půl týdne jsme se měli dostat na hranice Aurolanu. Měli. Ve skutečnosti jsme však za tu dobu nepřekonali ani polovinu této vzdálenosti.

Vzpomínám si, jak jsem se za branou Pevnosti Drakonis otočil v sedle a ještě jednou se na ni podíval. Předměstí tvořilo černý prstenec popela mezi prvním a druhým pásem hradeb. Ostrý hrot, který zabil draka, jasně zářil na slunci. Skupinky mužů se hemžily kolem mršiny obrovského plaza a rozřezávaly ji na kusy. Věděl jsem, že Cavarre nařídil netvorovu pitvu, aby mohl porozumět jeho tělesné stavbě, ale na tu vzdálenost mi hloučky řezníků připomínaly hmyz, požírající zdechlinu.
Mířili jsme na sever, neustále v pohotovosti. Tady nám předchozí zkušenosti dobře posloužily - zavedli jsme totiž opatření proti útokům ze zálohy. Vždy když jsme se přiblížili k nějakému místu vhodnému pro přepadení, rozptýlily se po okolních lesích čety zkušených vojáků, aby zlikvidovaly číhající Aurolaňany. Objevili jsme a rozprášili několik oddílů záškodníků, které měly zabít lorda Norringtona a další naše velitele. Zmaření každého Chytrinina vražedného plánu nás vždy ohromně povzbudilo.
Ale aurolanská tyranka se poučila. Na vyslané čety vojáků útočily skupinky řvounů a zpomalovaly tak náš postup. Boje byly místy velmi tvrdé, končily však pokaždé stejně - příchodem jádra našich sil, po němž se zbytky Aurolaňanů dávaly na ústup. Největší nepřítelem však pro nás byla samotná krajina, neboť hustý les bránil účinnému nasazení kavalerie i lučištníků. Pěšákům sice boj zblízka nevadil, než jsme však zaujali postavení, odrazili řvouny, postarali se o zraněné a znovu vyrazili na cestu, uběhlo vždy několik hodin. Postup výpravy byl tedy oproti plánu mnohem pomalejší.
Půl týdnu po odchodu z Pevnosti Drakonis se počasí zkazilo, studený vítr přivál ze severu sníh. Průsmyk v Zářících horách již nebyl daleko. Za příznivých podmínek bychom k němu dorazili do konce týdne, nyní se nám však ztratil z očí. Mraky zahalily jednotvárné horské štíty a sníh pokryl svahy kam až oko dohlédlo. Pokud by sněžení ustalo, možná by se nám ještě podařilo dostat na druhou stranu průsmyku. Další vánice by nás ale odsoudila ke strávení pěti krutých zimních měsíců v Aurolanu, návrat na jih by byl možný až v polovině jara.
Chytrina nás donutila, abychom v tomto ohledu přijali zásadní rozhodnutí, rozhodnutí osudovější nežli všechna předchozí. Naši zvědové objevili dostatek důkazů, svědčících o tom, že se hlavní část aurolanské armády vydala na západ do Přízračných plání. Princ Augustus a lord Norrington si ihned uvědomili, že ji tam Chytrina vyslala proto, aby nás odlákala. Její jednotky mohly pochodovat až do Okrannelu a spojit se s tamními okupačními oddíly. To by znamenalo přímé ohrožení Jerany, o lidech na Přízračných pláních ani nemluvě.
Podle jiných stop se dalo usuzovat, že Chytrina s malým doprovodem pokračovala na sever. Kdybychom ji pronásledovali, mohli jsme ji dostihnout včas. Ale také nemuseli. Žádný z nás nepochyboval o tom, že to ona je největší zlo a že by její smrt přinesla civilizovanému světu na dlouhá léta bezpečí. Avšak bez ohledu na to, zda se nám ji podaří zabít, tu stále bude početná aurolanská armáda, operující v našem týlu. Armáda, která se může obrátit a odříznout nás v divočině na úpatí Zářících hor, znovu napadnout Pevnost Drakonis nebo použít Okrannel jako základnu pro tažení do Jerany. Dokud toto vojsko existuje, lidé budou umírat - tím jsem si byl jistý.
Věděl to i lord Norrington a to ho přimělo k rozhodnutí rozdělit naše síly. Velením jádra výpravy pověřil prince Augusta a vyslal kavalerii zpět do Pevnosti Drakonis s příkazem pro Orioské průzkumníky, aby se - bez prince Scrainwooda, samozřejmě - nalodili na transportní plavidla a vypluli ke břehům Přízračných plání. O takzvané Přízračném tažení pojednává celá řada kronik a písní, proto vás nebudu zatěžovat jejími podrobnostmi. Povím jen, že žádné z těchto vyprávění nepřehání, ba naopak - bledne ve srovnání se skutečnými hrdinskými činy prince Augusta a jeho spolubojovníků, kterým se v těžkých podmínkách podařilo vystopovat a zničit Severní hordu. Jejich cesta začala u řeky Dúrgrue a skončila na jeranských hranicích. To, že se princi během tažení podařilo zachránit svou budoucí manželku i tisíce okranských uprchlíků, jejichž komunity dnes najdete v mnohých civilizovaných městech, vypovídá o jeho nemalé odvaze a inteligenci.
My ostatní, kteří jsme se do dějin zapsali jako velitelská četa, jsme měli co možná nejrychleji vyrazit na sever s jediným cílem - zabít Chytrinu. Každý z nás deseti si s sebou vedl dva rezervní koně, nesli jsme také zásoby potravin na celý měsíc. Všichni jsme vtipkovali, že se alespoň jednou pořádně najíme, neboť celý náš podnik jistě nepotrvá déle než týden. Ti, které čekala cesta na západ, se tomu smáli, spíše však proto, aby nám udělali radost. Věděli totiž stejně jako my, že se už možná nikdy nevrátíme.
Klidně to můžete z mé strany brát jako projev vypočítavosti - vždyť jsem koneckonců přežil - ale Augustus, dnes král Augustus, vám může má slova potvrdit. Byl to totiž právě on, kdo v předvečer odjezdu přišel s tím nápadem. Celá velitelská četa seděla kolem velkého táboráku a jedla vařené fazole a nasolené vepřové, když tu se princ naklonil dopředu a ukázal vidličkou na lorda Norringtona.
„Můj pane, je tu už jen jediná věc, o kterou bych tě v zájmu úspěchu svého tažení chtěl požádat."
Lord Norrington stěží zvedl hlavu od talíře. „A tou je, princi Auguste?"
„Všichni víme, že jsou aurolanští válečníci hloupí a pověrčiví, že snadno propadají hrůze a panice." Augustus zamhouřil oči a podíval se na mě. „Proto bych s sebou rád měl člověka, který dokázal skolit sullanciriho. Dej mi svého pobočníka, tady mladého Hawkinse. Samotná jeho přítomnost bude mít hodnotu celého praporu zkušených vojáků.“
Lord Norrington přikývl. „Tvá úvaha je správná, princi Auguste."
Ruce se mi chvěly, když jsem pokládal talíř na zem. „Nedělejte to, můj pane. Neposílejte mě pryč."
Lord Norrington vzhlédl a upřel na mě soucitný pohled. „Myslil si, že tě chci poslat pryč, protože tato výprava velmi pravděpodobně skončí naší smrtí, je to tak? Myslil, že tě chci ušetřit bolesti a zachránit ti život?"
„Ano, lorde Norringtone."
„Mýlil se, Hawkinsi." Pomalu se rozhlédl kolem táboráku, naprosté ticho chvíli rušilo jen syčení a praskot poskakujících plamenů. Ostatní přestali jíst a pozorně na nás hleděli. Zřetelně si vzpomínám na Drugiho, jak si utírá šedivé vousy hřbetem ruky a zároveň po očku sleduje mou reakci. Každý z členů velitelské čety věděl, že se mi lord Norrington ve skutečnosti snaží zachránit život, a všichni byli připraveni a ochotni mu v tom pomoci.

„Mýlíš se, Hawkinsi, protože v bitvách, které čekají prince Augusta, můžeš zemřít stejně snadno jako s námi. Ani s ním neunikneš nebezpečí a budeš se bít o život po boku ostatních. Ne, Hawkinsi, svým rozhodnutím ti vůbec neprokazuji laskavost."
Pomalu jsem se postavil a marně se snažil zadržet slzy. „Se vší úctou, můj pane, bych chtěl říci, že nemáte pravdu. Nepůjdu-li s vámi, ztratím příležitost položit konec zlu, které napadlo můj svět. Jistě jste nezapomněl, jak jsem první noc svého Měsíce luny zabil temeryxe, abych zachránil přítele - a přece mu ta bestie stačila zničit život. Moji rodiče a příbuzní ve Valsině jsou prý nadšeni zprávami o této výpravě, ale já vím, že je v hluboko v srdcích hlodá strach, a stejný strach se skrývá v duši každého z nás. Kvůli Chytrině zemřelo mnoho mých přátel, další byl zlomen a nevím, zda se z toho někdy vzpamatuje. Celý můj dospělý život se točí kolem jediné věci - zastavit ji. To, k čemu se chystá princ Augustus je správné a nutné, svými Sny však pouze ztupí ostří jejího zla. Vaše skutky ji ale mohou zničit jednou provždy. Jestliže půjdu s princem Augustem a vy neuspějete, budu vědět, že za to mohu já, že kdybych vás doprovázel, dopadlo by všechno jinak."
Lord Norrington zamhouřil oči. „A co když neuspějeme i přesto, že námi budeš, Hawkinsi? Co když nás zabije mráz? Co když ji nikdy nenajdeme, uvízneme v neprostupných horách a pomalu zemřeme hlady? Existuje tisíc možných příčin neúspěchu. My všichni jsme už dost stáří na to, abychom dokázali posoudit riziko. Víme, do čeho jdeme. Ale ty ne."
Zatvářil jsem se uraženě. „Říkám vám, můj pane, že za poslední měsíce jsem toho zažil tolik, co jiní nestihnou za celý život. Chápu to riziko. Snad opravdu existuje tisíc možných příčin neúspěchu, ale já vím ještě o tisíc první - to když mě s sebou nevezmete. I jediný člověk navíc může o něco zvýšit šance na úspěch, můj pane."
Lord Norrington chvíli upřeně zíral do ohně, pak se podíval na prince Augusta. „Děkuji ti za pomoc, příteli. Omlouvám se, že jsem tě tím nechal projít."
Augustus jedinkrát přikývl. „Bylo mi potěšením ti pomoci. Ale Hawkinsi, věř mi, že to, co jsem o tobě řekl, byla pravda. Skutečně bych tě rád viděl ve své armádě."
Lord Norrington se usmál a znovu se rozhlédl kolem ohně. „Zřejmě jsem si měl vše lépe promyslet. Promiňte mi tedy tuto veřejnou podívanou. Tarranta Hawkinse znám od doby, kdy se teprve učil chodit. Je naším zvykem, jak možná víte, že když mladík získá první dospělou masku - jako je ta, kterou teď nosí - dostane od přátel dárky. Nabídl jsem mu, aby si vybral cokoli, co jen bude v mých silách poskytnout. A Hawkins mě poprosil o jedinou věc: o mou důvěru. Dal jsem mu ji a nyní to znovu potvrzuji. Půjde s námi a věřte mi, že lepšího společníka si snad ani nelze přát."
Válečníci, shromáždění kolem táboráku, válečníci, kteří se nebáli postavit hrůzám Aurolanu, ti všichni přikývli či zamručeli na souhlas a vrátili se k jídlu. Čas od času se na mě některý z nich zadíval a kývl, nikoli však s otcovskou shovívavostí, nýbrž jako na rovnocenného společníka. Toho večera shořely v ohni všechny pochybnosti, které o mě možná do té doby měli.
Během následujících let jsem o této události často přemýšlel. Dodnes však nevím, zda mi lord Norrington skutečně nabízel šanci na záchranu nebo mi chtěl dát příležitost, abych ostatním dokázal, že budu stejně platným členem výpravy jako oni. Snad v tom bylo něco z obojího. Co však bylo nejdůležitější, lord Norrington mě nechal převzít odpovědnost za můj vlastní život.
Uvěřil jsem tehdy své hrdinské pověsti? Činy velkých válečníků z velitelské čety zajisté předaly ty mé, ale to, že mě mezi sebe přijali, pro mě mnoho znamenalo. Byl jsem tam spolu s nimi, zasloužil jsem si to. Opravdu jsem věřil ve svou klíčovou úlohu při lovu na Chytrinu a vůbec netušil, jak moc se má role pokřiví. Nemohu říci, že bych si občas nepřál, abych se raději vydal na západ spolu s Augustem, přesto ale volbu, kterou jsem učinil u táborového ohně, považuji za správnou - navzdory všemu, co z ní vyplynulo.

Loučení následujícího jitra proběhlo ve znamení všeobecné dobré nálady a veselého vychloubání. Museli jsme Augustovým vojákům slíbit přinejmenším tisíc pramenů Chytrinových vlasů, každý z nich si navíc přál, abychom jeho jménem zasadili aurolanské tyrance alespoň dvě rány do srdce. Řekl bych, že na nám většina z nich záviděla slávu, která nás čeká, pokud uspějeme. Na druhou stranu, pochybuji, že by si to s námi chtěl někdo z vojáků - snad až na hrstku těch nejstatečnějších - vyměnit.
Cesta k průsmyku nám trvala tři dny. Divočina mě ohromovala svou krásou a závěje sněhu navíc natolik změkčily rysy krajiny, že jsem málem začal zapomínat, proč tu vlastně jsem. Sníh s sebou přinesl ticho a proměnil každý pruh lesa, kterým jsme projížděli, v chrám mlčení. Myslel jsem na všechno hezké, co jsem zatím v životě prožil, a promítal si to do budoucnosti - v mých krásných představách mi po boku vždy stála Vřela. Nepochyboval jsem o svém přežití a pošetile předpokládal, že zůstanu-li naživu já, povede se to i všem ostatním.
Kvůli sněhu jsme nemohli cestovat tak rychle, jak bychom si přáli. Ačkoli jsem byl zvyklý na orioské zimy a dokázal se se sněhem vypořádat, až Drugi a Arén mě naučili většinu z toho, co o přežití na studeném severu vím nyní. Některé věci byly docela prosté, kupříkladu nikdy nerozdělávat oheň pod zasněženými větvemi, neboť sníh může vlivem tepla spadnout dolů a uhasit plameny. Ukázali mi rovněž, jak číst stopy ve sněhu, žádný z nich však nebyl ani trochu smutný, že mi nemůže nikde v okolí předvést otisky temeryxů. Docela jsem je chápal.
Další věci již byly podstatnější. Vodu jsme získávali rozpouštěním sněhu ve velkém kotlíku, museli jsme ho při tom neustále míchat, aby se nevypařil. Ještě důležitější bylo to, že jsme nikdy nejedli sníh a pili pouze čaj nebo ohřátou vodu. Měchy s pitím jsme proto schovávali pod kožichy, aby je zahřívala naše těla. Ze studené vody bychom mohli snadno prochladnout, což za daných okolností hrozilo smrtí.
Na noc jsme si stavěli dvojmístné stany a sdíleli tělesné teplo pod tlustými přikrývkami a zvířecími kůžemi. Drugi nám ukázal, jak stavět přístřešky ze sněhu, a tak jsme často chránili návětrné strany našich plátěných příbytků sněžnými stěnami. Vřela a já jsme spali v jednom stanu. Byli jsme více než jen společníci, ale méně než milenci. Ačkoli jsme se jeden k druhému choulili a tiskli se k sobě obnaženými těly, nemilovali jsme se. Opravdu toho nebylo potřeba - měli

jsme jeden druhého a to nám bohatě stačilo. Usínali jsme ve vzájemném objetí, po východu slunce si srdečně a laskavě přáli dobré ráno, a pak spolu s ostatními členy velitelské čety vyráželi na další cestu.
V poledne třetího dne vydal lord Norrington na temeni nevysokého pahorku příkaz k zastavení. Mraky nad i před námi kamsi zmizely a my konečně znovu spatřili průsmyk, nyní vzdálený již jen asi půl dne jízdy. Obrysy příkrých horských svahů byly pod vrstvou sněhu poněkud nejasné, i tak jsem se ale nedokázal zbavit dojmu, že hory kdysi rozštípala gigantická sekyra. Sníh ležel i v samotném průsmyku a ačkoli jsme z naší pozorovatelny viděli na celé míle daleko, nikde jsme nenacházeli jedinou známku Chytrininy přítomnosti.
„Buď se už dostala na druhou stranu nebo ji pohřbil sníh." Drugi si utrhl pořádný kus sušeného hovězího a strčil ho do pusy. Zbytkem proužku masa ukázal na průsmyk. „Mohla ji tam zavalit lavina."
Lord Norrington vydechl skrze vlněnou zelenou šálu celý oblak páry. „Nevíme, co se s ní stalo. Víme jen, že se neobrátila zpět, takže je naší povinností pokračovat do průsmyku. Otázkou ale zůstává, zda se nám tudy podaří projít."
Arén Asvaldget si shodil z hlavy vlčí kapuci a podíval se na sever. „Lavina možná nechala proklouznout ji, ale nás nepochybně dostane. Vidíte, kolik sněhu leží na skalních převisech východně odtud? Pokud spadne - a on spadne - nikdo nás už nikdy nenajde."
Drugi souhlasně přikývl.
Lord Norrington zatáhl za otěže a jeho kůň se poslušně otočil. „Faryaah-Tse, hory, které tvoří východní stranu průsmyku, jsou součástí Boragulu, že ano?"
Drobná urZrethi přikývla. „Příchod chladného počasí před dávnými časy zapudil můj lid na jih. Boragul byl opuštěn."
„Zcela opuštěn? Vůbec nikdo už tam nežije?"
Drugi zavrtěl hlavou. „Viděl jsem v horách stopy. Něco tam pořád ještě je."
Faryaah-Tse zvedla ruku. „Slovem ‚opuštěn' jsem měla na mysli jen to, že každý, kdo měl dost síly a odvahy, vyrazil na jih. Ti, kteří tam zůstali, tak učinili na vlastní nebezpečí. Už po staletí o nich nemáme žádné zprávy. Zda žijí či vymřeli, to nevím."
„Dá se skrz Boragul dostat na druhou stranu hor?" Lord Norrington poplácal koně po šíji. „Mohla Chytrina použít Boragul k návratu na sever nebo pro přesun posil na jih?"
UrZrethi se v sedle narovnala, zvedla levou nohu a pohodlně ji natáhla koni přes plece. „Ano, pod horami jsou tunely vedoucí na druhou stranu, pokud ovšem za ty roky nezchátraly a nezřítily se. Troufám si dokonce říci, že do nich dokáži najít vstup. Ale co se Chytriny a jejího možného využití Boragulu týče, nevím, opravdu nevím."
Chvíli váhala, a pak se dala do vysvětlování. „Vy lidé si myslíte, že jsou všichni elfové i urZrethiové stejní. Přiznávám, že to platí i obráceně - ani já často nevidím mezi lidmi větší rozdíly. A přesto pocházíte všichni z různých národů a máte rozdílné zvyky. Překvapí vás snad, když člověk z Valsogonu nebude nic vědět o Oriose? A právě tak je to i s námi. Pocházím z Tsagulu. Během velkého stěhování jsme se dostali ze všech urZrethiů nejdál na jih a jsme na to hrdí. O ty, kteří zůstali ve staré domovině, se nestaráme."
„Rozumím ti, ale prosím, nepovažuj svůj nedostatek vědomostí o Boragulu za nějakou chybu." Lord Norrington roztáhl ruce. „Máme tedy na výběr - můžeme se vrátit zpět nebo pokračovat dál a pátrat po vstupu do podzemí. Zjistíme, zda tunely pod horami stále existují a narazíme-li na urZrethie, pokusíme se od nich dozvědět něco o Chytrinině osudu. Osobně jsem pro další cestu, ale podrobím se názoru většiny."
Nikdo nic nenamítal, a tak jsme pod vedením Faryaah-Tse vyjeli vstříc osudu, který nás měl všechny pozřít.

Kapitola čtyřicátá první

UrZrethi nás asi hodinu vedla na východ, pak odbočila na sever směrem k Boragulu. Jeli jsme po březích bystřiny, která zurčela pod příkrovem sněhu a ledu. Před námi ležela hluboká a úzká soutěska, jejíž jižní ústí bylo vydáno napospas slunečním paprskům. Všechen sníh, který sem napadl, se proto již dávno rozpustil a odtekl potokem, podél něhož jsme projížděli. Šero již řádně zhoustlo, když jsme se konečně dostali do ústí kaňonu.
„Tady musíme zastavit." Faryaah-Tse se otočila v sedle a zvedla ruku. „Dál zatím jet nemůžeme."
Drugi si strhl šedou šálu z obličeje a odplivl si. „Tady nenajdeš žádný vstup nikam. Už jsem tu byl předtím a neviděl vůbec nic."
„To mě ani trochu nepřekvapuje." UrZrethi mi hodila otěže svého koně, pak si stáhla boty. Dříve, než se někdo z nás stačil zeptat, co to dělá, rozšířila se jí chodidla do podivného lžícovitého tvaru a nohy natolik prodloužily, že z koně ani nemusela seskakovat. Postavila se a sníh bez problémů vydržel její váhu. Jen jí křupal pod nohama, když se zvolna přibližovala k velkému balvanu u západní stěny soutěsky. Dotkla se ho, a pak totéž učinila i s podobným kamenem na východě. Potom se vrátila do středu kaňonu a zamávala na nás.
Nespatřil jsem žádný rozdíl, dokud jsem nedosáhl pomyslné spojnice obou balvanů. Když jsem však mezi nimi projížděl, oslnilo mě náhle prudké světlo - skoro jako by zapadající slunce najednou opět vyšlo a uvrhlo na mne sněžnou slepotu. Žaludek se mi začal bouřit a já v ústech znovu ucítil chuť bujónu, který jsem měl k obědu. Polkl jsem a rychle se rozhlédl. Uviděl jsem tentýž malý kaňon, stala se s ním však změna. Již nekonal skalní stěnou a kousek přede mnou se stáčel na západ.
Faryaah-Tse si ode mě vzala otěže a dál již svého koně vedla sama. „Už to není daleko."
Drugi hleděl poněkud zaskočeně po stranách. „Tohle jsem nikdy předtím neviděl, a to už jsem tu kolikrát byl."
UrZrethi se na něj podívala. „Neviděl jsi nic, neboť jsi toto místo spatřit neměl, Drugi Oldachu. Ani žádný jiný člověk či elf. Bylo určeno výhradně očím urZrethiů."
Když jsem zabočil za roh a nahlédl do západní větve soutěsky, zatajil se mi dech. Ani ne sto yardů přede mnou byl do skály vytesán veliký vstupní portál. Byl kulatý a voda, kapající odkudsi shora, skovala jeho okraje ledovými pouty.

Byla průzračná, a tak jsem skrze ně spatřil řady podivných run a symbolů, na jejichž význam jsem se ani neodvažoval ptát. Samotná brána, která vypadala jako velká kulatá deska z černého kamene, byla zapuštěna několik stop do skály. Na malou plošinku před vstupem do podzemí vedlo široké schodiště.
Ale daleko působivější než samotný portál byla dvojice soch vedle něj. Představovaly ženské postavy, obnažené a klečící. Místo rukou měly křídla a zvedaly je vysoko nad hlavou, jako by se pokoušely dotknout slunce. Ze soch na mě dýchala klidná a vyrovnaná moc.
„Co jsou zač?"
Faryaah-Tse se ke mně otočila a odpověděla: „Mezi mými lidmi se vypráví jedna legenda. Říká se v ní, že skutečně mocný a dokonalý urZrethi dokáže své tělo přetvořit tak, aby mu dovolilo létat. Nemá to vlastně co dělat s rozměry křídel. To povaha ducha vyvoleného mu umožní vznést se do vzduchu. Asi to není překvapující, že ti, kdo sídlí pod zemí, sní o létání."
Pomalu jsem přikývl a zamyslel se nad tím, zda právě kvůli této legendě neriskovali urZrethiové hněv elfů stavbou Gyrvirgulu - domova Gyrkymeů. Elfové viděli v Gyrkymeích polozvířecí zrůdy, pro urZrethie však dost možná představovali ztělesnění jejich snů. Ostatně, bez ohledu na všechno, byla i Winfellis z krásy okřídlených soch u vytržení.
V slavnostním tichu jsme dojeli k portálu. Lord Norrington seskočil z koně a v doprovodu Faryaah-Tse vystoupil po schodech. UrZrethi prostudovala runy kolem vstupu do podzemí, který měl alespoň dvanáct stop v průměru, pak si sundala rukavici a prodloužila ruku, aby se dotkla ústředního kamene oblouku. Ona i lord Norrington ihned ustoupili zpět, neboť se zevnitř ozval nepříjemný skřípot. Po chvíli se černá kamenná brána zvolna odvalila doleva, ven se vyhrnul teplý vzduch a otřel se nám o tváře.
Teplo jsme uvítali, ale ten zápach ne. Byl to pronikavý puch hniloby a zatuchliny, připomněl mi smrad stodoly, v níž byl ještě nedávno skladován hnůj. Na druhou stranu, tento zápach se dal považovat i za dobré znamení, neboť znamenal, že podzemí skrývá živé tvory. A ti se velmi rychle ukázali.
Během chviličky se k nám přišourala čtveřice boragulských urZrethiů. Barva jejich kůže se různila -jedni ji měli žlutou jako staré kosti, jiní šedobílou jako vychladlý popel. Chodidla některých z nich byla podivně znetvořená, dalším na nohou přebývaly klouby a jednomu dokonce u pasu vykukoval druhý pár malých ručiček. Všechny bytosti byly zřejmě ženského pohlaví, alespoň podle ňader soudě, ačkoli jich často měly neobvyklý počet. Jejich oči se většinou nacházely po stranách nosu zhruba ve stejné rovině, což se však nedalo říci o uších - pokud vůbec nějaké měly.
Všechny zrůdnosti místních urZrethiů byly patrné hned na první pohled, neboť jejich drobné postavy jen stěží zakrývaly ošuntělé šaty. Trvalo mi asi sekundu nebo dvě, než jsem si uvědomil, v čem je asi problém. Vzpomněl jsem si na slova Faryaah-Tse, že je změna podoby velmi namáhavá a spotřebuje se při ní mnoho energie. Všechny bytosti přede mnou mi připadaly podvyživené, takže jsem pojal podezření, že jednoduše nemají dost energie pro návrat k původnímu tvaru těla.
Jedna z urZrethiů, s rezavým oštěpem v jedné a věcí, která snad kdysi byla kulatým štítem, v druhé ruce, vystoupila vpřed a promluvila. „Kdo se opovážil otevřít bránu Boragulu?"
Faryaah-Tse natáhla svou jako hůlka tenkou žlutou ruku a pak ji přitiskla na prsa. „To já. Jmenuji se Faryaah-Tse Kimp a pocházím ze vzdáleného Tsagulu. Prosím pro sebe a své druhy o přátelské přijetí v síních Boragulu."
Nezdálo se, že by na velitelku skupinky udělala Faryaah-Tse dojem, ale trojice jejích podřízených se začala třást. Pozorně si prohlížely její nohy a pravou ruku, pak se jím oči rozšířily údivem, když naše společnice zkrátila paži tak, že se jí opět vešla do rukávu a už se ničím nelišila od levice. Dívaly se na ni, pak začaly prsty ukazovat k nebi a cosi mezi sebou drmolit.
Velitelka se rychle otočila a přetáhla nejbližší z nich koncem ratiště oštěpu. „Ticho. Zklidněte jazyky nebo vám je nechám vyrvat. V této věci může rozhodnout jedině královna."
Pak se znovu obrátila k nám, přitom klopýtla, ale rychle se opět narovnala. „Královna nad vámi vynese rozsudek. Následujte mě."
Sesedli jsme z koní a vedli svá zvířata do nitra hor. Vřela namáhavě oddychovala a rozhlížela se kolem sebe s rukou přitisknutou k hrdlu. Viděl jsem toho jen málo, neboť podzemí halily tíživé stíny, dokázal jsem však rozpoznat alespoň neurčité obrysy velikých síní, jejichž klenby se ztrácely vysoko nad našimi hlavami. Stěny kolem nás pokrývaly složité plastiky, jejichž ústředním motivem byla válka. Když jsme procházeli kolem těch nejdokonalejších výjevů, připadalo mi, že se některé postavy skutečně pohybují. Z každého rohu či výklenku se na nás šklebil hravý kamenný obličej nebo se chmuřila tvář válečníka. Viděl jsem sochy představující urZrethie jak v normální podobě, tak i ty, kteří přetvořili svá těla k válečným, hornickým či jiným, mnohdy zcela nepochopitelným účelům.
Jiné věci v síních Boragulu však na mě již dojem neudělaly a naopak ve mně vyvolaly lítost, překvapení a zlost. Podzemí se dalo popsat jediným slovem - nečisté. V chodbách se povalovaly zpola ohlodané kosti a střepy rozbitého nádobí. Při chůzi jsme se museli doslova brodit pery, prachem a vlasy, to všechno bylo zmuchlané do malých odporných kuliček. Kolem hromad odpadků se vznášela hejna much, kroužila i nad četnými kupkami hnoje. Ze tmy na nás vrčeli prašiví psi, ve stínech planuly zelené oči divokých koček a ozývalo se jejich podrážděné syčení. Ptačí trus třísnil sochy a vytvářel na podlaze nechutné stříkance, odkudsi hlouběji z podzemí doléhalo k mým uším pleskání kožnatých netopýřích křídel.
Chvíli jsem přemýšlel, odkud se tu vzalo všechno to peří a ptačí exkrementy, když tu jsem náhle zažil šok. Před námi vyběhla z boční chodby skupinka miniaturních temeryxů. Sevřel jsem v ruce Tsamocův jílec, ale naše průvodkyně se jen naklonila a jednu z malých bestií podrbala na bradě. Temeryx, jehož peří mělo neurčitou barvu, snad přirovnatelnou k otlačené houbě, spokojeně vykvikl.
UrZrethi nás vedla řadou sálů, často odbočovala a procházela menšími místnostmi, v nichž jsem téměř viděl na strop, a

pak se opět vracela do velkolepých obřích síní. Bylo zřejmé, že čím více se blížíme ke královninu doupěti, tím jsou tunely i podzemní komnaty čistší a dokonce lépe osvětlené. I tak ve mně ale přetrvával dojem, že se tu odpadky jednoduše házejí do nejbližší vhodné chodby, pro kterou není momentálně jiné využití.
Lepší osvětlení mi umožnilo spatřit to, na co Vřela hleděla od začátku. V nejširších tunelech vytvořili urZrethiové na stěnách obrovské mozaiky, objevovaly se na nich většinou válečné scény, našly se však také milostné, historické a dokonce legendární výjevy. Posledně zmíněné obvykle zobrazovaly proměnu urZrethiů do okřídlené podoby. Všechny mozaiky byly tvořeny nádhernými drahokamy, jediný z těchto vzácných kamenů by člověku zajistil dobré živobytí na desítky let. Přiznám se, že pro mě toto bohatství představovalo jisté lákadlo, nedokázal jsem si ale představit, že bych poškodil tak dokonalou krásu.
Konečně jsme dosáhli dalšího portálu, jenž hořel zlatým světlem. Několik urZrethiů převzalo otěže našich koní a kamsi je odvádělo. My jsme zatím vstoupili do královnina trůnního sálu. Nazývám ho sálem, neboť právě tím ona kulatá komnata byla, ačkoli na to každý, kdo vstoupil dovnitř, velmi rychle zapomněl.
První věd, které jsem si všiml, bylo zlato, neuvěřitelné množství zlata. Nebylo zde jediného nepozlaceného místečka, jediné volné plochy, na níž by nestála zlatá urna, socha nebo ji nezakrývala zářivá slavnostní kroužková zbroj. Dokonce i trůn, jenž vypadal jako gigantické kamenné vejce s vykrojenou přední stranou, pokrývala vrstva zlata posázená drahokamy a ležely na něm sametové polštáře, prošité zlatými nitěmi.
Druhým nepřehlédnutelným aspektem sálu byl ptačí motiv, který spojoval všechny prvky výzdoby. Stěny místnosti, od podlahy až po táflování, pokrývaly tisíce zlatých větviček a ratolestí. UrZrethijští mistři je odlili v nadživotní velikosti a propletli navzájem tak, jak by to udělal pták při stavbě hnízda. Toto „hnízdo" se dole rozšiřovalo a tematicky na ně navazovalo zlaté vykládání podlahy. Nad našimi hlavami visely ze stropu na téměř neviditelných drátkách zlaté listy a ještě výš zářily hvězdy, měsíc a slunce. Vzorek ptačích per se objevoval na všech kobercích i polštářích, zatímco sochy a další vybavení představovalo ptáky, zdobily ho rytiny ptáků nebo se týkalo určitých ptačích rysů.
Dokonce i královnina róba byla ušita ze zlaté látky a také na ní roztahovali křídla ptáci. Chvíli mi však trvalo, než jsem si to uvědomil, neboť tam, kde končily její rukávy, začínaly peřím pokryté ruce. Svou šedí odpovídaly zbarvení královniny tváře, takže jsem došel k názoru, že jsou její, součástí. Scházela jí důstojnost a způsoby Gyrkymeů, které jsem viděl v Okrannelu nebo v Pevnosti Drakonis, ale peří, to rozhodně měla.
Naše průvodkyně se k ní rozběhla a poklekla na hrbolaté podlaze u paty trůnu. Rychle jí začala cosi říkat, pak královna jednoslabičně odpověděla - pronikavým havraním kar! Průvodkyně zděšeně ucukla a jakmile spatřila, že její vládkyně zvolna vstává, přitiskla hlavu k podlaze a znehybněla.
„Jsem Tzindr-Coraxoc Vlay, královna Boragulu." Královna s neustále ohnutými zády a postavou připomínající soudek brandy vrhla pohled na služebnici u svých nohou.
„Bylo mi řečeno, že jsi jednou z vyvrhelů, kteří nyní sídlí v Tsagulu, a že mě žádáš o pohostinnost."
Faryaah-Tse při slově vyvrhel ztuhla, jinak však nedala najevo žádné emoce. „Velkorysost královny Boragulu je dobře známa dokonce i v mé vzdálené zemi, ačkoli se chvějeme před vaším majestátem a neodvažujeme se vyslovit vaše jméno."
Tzindr-Coraxoc vypadala těmito slovy potěšena. „Tvou žádost zvážím. Prozatím vám poskytnu ubytování. Dej mi však slovo, že své komnaty ty ani tví společníci neopustíte, dokud vás k sobě opět nepovolám."
Faryaah-Tse přikývla. „Podvolíme se vašemu přání, Výsosti."
Královna vyštěkla na průvodkyni jakýsi příkaz, ta se okamžitě postavila na nohy a vyvedla nás z trůnního sálu. Prošli jsme tmavou chodbou, cestou vzhůru po širokém schodišti minuli několik pater a zastavili se před kulatým vchodem do jakési místnosti. „Tady počkáte," řekla urZrethi.
Faryaah-Tse vstoupila dovnitř jako první. Šel jsem hned za ní a zjistil, že se nacházím v kulaté chodbě dlouhé asi deset yardů. Podivný pruh, protínající střed stropu, začal žlutooranžově zářit a já si mohl v jeho světle prohlédnout obrazy na stěnách. Trochu mi připomněly alcidské sochy předků a já došel k názoru, že jsou všechny namalované bytosti z jedné rodiny. Ačkoli jsem neuměl číst urZrethijské runy, které obrazy obklopovaly, všiml jsem si, že se určité pořadí znaků často opakuje - zřejmě to bylo příjmení zobrazených obyvatel Bokagulu.
Malby, byť zhyzděné všudypřítomnou špínou a pavučinami, byly velmi hrdinské, objevovali se na nich urZrethiové, drtící pod nohama nepřátele či naopak obklopení květinami, které se k nim otáčely tak, jako se rostliny obvykle otáčejí za sluncem. Barva kůže bytostí na obrazech se různila a osvětlení přece jen nestačilo k tomu, abych ji přesně rozpoznal, zdálo se mi však, že se ve většině případů podobá odstínu Faryaah-Tse.
Chodba končila zvláštní komnatou, tvořenou dvěma koulemi, spojenými uprostřed jako mýdlové bubliny. Vstupní koule byla obrovská a hned nalevo od vchodu jsme spatřili velký krb. Místnost asi ve výšce mé hlavy lemoval prstenec zářících desek, který procházel těsně nad kulatým průchodem do druhé poloviny komnaty. Rovná podlaha, pokrytá kamennými kostkami, seřezávala spodní část koulí, v té vstupní však byla o dobré tři stopy výš než ve vzdálenější. Z obou polovin místnosti vedly kulaté portály do vedlejších pokojů. Stěny komnaty zdobila barevná zobrazení zvířat a rostlin - byli tu i ptáci, nikoli však výhradně - vytvářející dlouhé a složité propletence nohou, ocasů a těl. Sledováním kterékoli z těchto komplikovaných linií jsem mohl klidně strávit hodiny, byl to opravdu nevšední, téměř hypnotický zážitek.
Faryaah-Tse se postavila do středu vstupní koule a kameny v krbu začaly náhle slabě rudnout a vyzařovat teplo. Usmála se, byl to takový hezký nenucený úsměv, jenž vyplývá jedině z příjemných vzpomínek nebo nečekaných objevů. Natáhla ruce ke krbu, pak na nás ostatní přívětivě kývla. „Vítejte doma."
Rozptýlili jsme se po místnosti a začali si svlékat těžké zimní oblečení. Lord Norrington si rozepnul vlněný kabát a setřásl z něj drobné kapičky roztátého sněhu. „Říkáš ‚doma' jako bys toto místo poznávala."
„Ano, a dokonce více, než ono poznává mě." Otočila se a zářící kameny v krbu vykreslily v pološeru její siluetu. „Do

této komnaty bylo kdysi vloženo kouzlo, kouzlo, které se spouští v přítomnosti někoho z rodu Kimpů. Když jsme před deseti generacemi opustili Boragul a vydali se na jih, neočekávali jsme, že se někdy vrátíme - tak mi to alespoň vyprávěli. To, že nás královna ubytovala právě v této místnosti, je buďto známkou úcty nebo se mě naopak snaží urazit, protože ví, že jsem čisté krve a ona ne." Brencis Galacos si pohladil bílou bradku. „Čisté krve?" Faryaah-Tse chviličku váhala, pak se otočila a zadívala do krbu. „UrZrethiové přistupují k životu jinak než lidé nebo elfové. Polovinu místnosti, v níž se nyní nacházíme, nazýváme coric. Právě tady obvykle sídlí ženská hlava rodu - říkáme jí matriarcha. Spolu s ní tu žijí i její dcery a sestry, ty všechny pomáhají vychovávat její děti. Samy smí otěhotnět jedině v případě, že je potřeba vytvořit vazby s nějakou jinou rodinou."
Vřela jejím směrem překvapeně zvedla obočí. „Je tedy pravda, že své muže posíláte do rodin žen, se kterými je, jak říkáš, potřeba vytvořit vazby?"
„Obvykle ano, hned jak dosáhnou dospělosti." Ukázala rukou k průchodu do druhé koule. „Tato polovina, i všechny vedlejší místnosti kolem ní, jsou určeny právě jim, jak členům rodiny, tak i novým návštěvníkům, kteří na ženu teprve čekají. Většina mužů je s tímto stavem věcí smířena, když se proti němu některý vzbouří, bývá odsouzen k vyhnanství. Jistě znáte příběhy o osamocených urZrethiích, pracujících v dolech nebo se skrývajících pod mosty - to jsou právě oni, vyvrhelové."
Zamračil jsem se. „Ale tyto příběhy je líčí jako monstra."
„A těmi také jsou. Nebo se jimi zvolna stávají." Faryaah-Tse pokrčila rameny. „Kvůli dlouhodobému odloučení od civilizace postupně divočí a pustnou, podobně jako zdejší urZrethiové, obávám se."
Pomalu se odvrátila od krbu a my jí mohli opět pohlédnout do tváře. „Představte si, že byste opustili město - Yslin, například - a nechali tam jen póvl, mrzáky, žebráky a zločince. Za tisíc let by to tam vypadalo stejně jako tady."
Jeturna se hlasitě zasmála. „Podceňuješ lidskou schopnost rozkladu společnosti. Měli bychom tam to stejné za jeden dva měsíce."
Zasmáli jsme se všichni, urZrethi, lidé i elfové, a napětí zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku. Vysvětlování pro Faryaah-Tse rozhodně nebylo snadné, ale dozvěděl jsem z něj o jejím lidu daleko více, než za celý život ve stínu Bokagulského masívu. O urZrethiích se vždy říkalo, že jsou velmi tajnůstkářští. Přesto nám toho o nich pověděla hodně, což bylo neklamným znamením, že se nám naučila důvěřovat.
UrZrethijští nosiči brzy přinesli naše zavazadla a my je odvlekli do svých komnat. Sdílel jsem s Vřelou jeden z vedlejších pokojů, do něhož se vcházelo z „ženské" koule. Každičká jeho část byla vytesána z kamene, rohy měl zaoblené a všechny stěny ozdobené malbami. Místnost příjemně vyhříval malý krb a pod spacími plošinami bylo dost místa na uložení vší naší výstroje.
Mužské pokoje vypadaly spíše jako skladiště s jakýmisi kamennými policemi, nahrazujícími postele. Našlo se jich tu dost pro pět mužů - a dvakrát tolik urZrethiů, řekl bych - a nebyly nijak měkké ani pohodlné. V těchto komnatách se netopilo, tak hluboko pod horami však nikdy nebyla taková zima, aby urZrethie před umrznutí neochránily teplé přikrývky a zvířecí kožešiny.
Poté, co jsme se trochu zabydleli, povolala nás k sobě Tzindr-Coraxoc. Kulhavá, znetvořená průvodkyně nás přes několik tmavých tunelů zavedla do jiné komnaty,-jež musela mít rovněž vazbu na rodinu Kimpů, neboť se v ní po vstupu Faryaah-Tse okamžitě oteplilo. Podlouhlá místnost měla klenutý strop s obrazy urZrethiů a stejným zářivým pruhem, jaký jsem viděl v chodbě před coricem. Větší část komnaty zabíral jídelní stůl, vytesaný z jednoho kusu skály zřejmě již při stavbě sálu. Kolem něj stály židle a lavičky pro hosty, zatímco jeho středem se táhla řada tlustých hořících svíček. Stůl byl zasypán potlučenými talíři, miskami a zlatými poháry, kouřící jídlo - jehož značná část zjevně pocházela z našich zásob - se vršilo na tácech dostatečně velikých, aby mohly v bitvě posloužit jako štíty.
Tzindr-Coraxoc vstala z vysoké židle u vzdáleného konce stolu a roztáhla ruce. „Žádali jste mě o pohostinnost Boragulu. A tady je! Máte před sebou to nejlepší, co vám můžeme nabídnout."
Kolem každého z nás se točila osobní služka. Ta moje mě vzala za ruku a dovedla k mému místu u stolu. Posadil jsem se a zjistil, že mám kolena výš než boky - židle byla zjevně vyrobena pro urZrethie. I tak jsem se ale tyčil směšně vysoko nad stolem, takže jsem židli jednoduše odsunul a uvelebil se na podlaze.
Boragulská královna mi věnovala chladný pohled a cosi zavrčela jazykem, kterému jsem nerozuměl.
Faryaah-Tse, sedící po její pravé ruce, se k ní naklonila. „Není to známka neúcty, má královno, tito lidé však složili přísahu, že dokud nesplní svůj úkol, budou sedět pouze v koňském sedle."
Královna přikývla, a tak zbytek velitelské čety rovněž nechal židle židlemi. Pouze Vřela a Winfellis zůstaly sedět na nízké lavičce. Jen se trochu naklonily dopředu a skrčily nohy pod sebe - vypadalo to skoro, jako by u stolu klečely. Drugi zamumlal cosi o tom, že mu chlad z kamenné podlahy prosakuje až do kostí.
Brencis se na něj podíval a odfrkl. „Vzhledem k tomu, kde se nacházíme, ti spíš kosti prosáknou do kamene a ne naopak, příteli."
Nebylo to myšleno jako vtip, královna se však přesto kejhavě zasmála. Pak tleskla rukama a hostina začala.
Nejpodivnější na celé slavnostní večeři nebylo jídlo, ale spíše schopnost služek měnit těla do podoby vhodného kuchyňského náčiní. Ruka té mojí se nejdříve stala naběračkou, kterou mi nalila polévku, pak se změnila ve vidlici se dvěma hroty, jíž mi podala maso. Věděl jsem, že zdejší urZrethiové trpí podvýživou a často pro nedostatek sil nedokáží dokončit proměnu, a tak jsem na talíři pokaždé nechal trochu jídla, aby je mohla později zhltnout.
Prostředí a služebnice rozhodně působily bizarně, ale jídlo bylo výborné a dobře kořeněné. Polévka, či spíše řídký vývar, v němž plavaly kousky hub, zeleniny a dalších věcí, které jsem nepoznával, chutnala skvěle a byla tak ostrá, až mě pálily rty. Nechat jí trochu pro urZrethi bylo daleko těžší, než jsem očekával.
Většina dalších jídel byla polita hnědou omáčkou, čemuž jsem byl rád, neboť jsem díky ní nedokázal přesně rozpoznat některé z kostí, které tu a tam vyčnívaly z masa. Jistě, všechno to bylo velmi exotické a také chutné, věděl jsem však s

jistotou, že nejím kuřecí, vepřové, hovězí ani skopové. Ať už mi ale služebná nakládala na talíř cokoli, bylo to daleko lepší než sušené maso, a tak jsem se na to vrhal jako vlk.
Také víno se ukázalo být nečekaně dobré. Scházela mi sice Leighova schopnost prostě si k vínu čichnout a okamžitě poznat místo jeho původu a ročník, i tak se mi ale velmi zamlouvalo. Tmavý nápoj měl dobrý základ a lechtal jazyk slaboučkou příchutí lesních bobulí. Nezdálo se mi, že by ho urZrethiové přechovávali v sudech po celých deset století, takže buďto měli obyvatelé Boragulu vinice, ukryté na vysokohorských loukách, nebo v omezené míře obchodovali s lidmi z nížin.
Vyvrcholení slavnostní hostiny přišlo po polévce a několika úvodních chodech. Z gurmánského hlediska to mohl být velice okázalý pokrm, byl nám však podán tak, že jsme nemohli ani na okamžik zapochybovat o jeho původu. Hlavní součást pochoutky ležela na tácu a já si ihned vzpomněl na totéž zvíře, které úplně stejně lehávalo před krbem u nás doma. Její nádivku tvořilo menší zvířátko . a v něm se zase skrývalo ještě menší - tak nějak to musí vypadat, když jedno zvíře spolkne svou kořist v celku a ještě ji v žaludku nestačí strávit. A nejhorší mi na tom připadalo, že jídlo bylo okořeněné tak lahodně, až mi tekly slinky, ačkoli jsem zároveň toužil zhnuseně uskočit od stolu. Krysa v kočce a kočka v psovi se prostě nevidí každý den.
Královna na mě pohlédla. „Pokud vím, Tarrante Hawkinsi, jsi z nás všech nejmladší. Proto ti patří čest výběru prvního kousku."
Odkašlal jsem si do dlaně, abych skryl své překvapení. Hodil jsem pohledem po Faryaah-Tse, ale ta se na mě jen upřeně dívala a jedinkrát stroze přikývla. Zatočila se mi hlava. Nikdy předtím jsem neuvažoval o tom, že bych jedl psa, takže přemýšlení o jeho nejchutnějším kousku dalece přesahovalo mé možnosti. Nejlahodnější maso... Kdepak ho asi má? Nebyl jsem řezník, neměl jsem ani ponětí o tom, která část zvířete chutná nejlépe. Nevěděl jsem, jak se rozhodnout, věděl jsem jen, že nějak se rozhodnout musím. Hlavou mi prolétly vzpomínky na všechny psy, které jsem hladil a hrál si s nimi, ale ani trochu to nepomohlo. Připadalo mi, že cítím jejich srst pod svou rukou, že na mě upírají své věrné oči... Byl jsem ztracen.
Druhé kývnutí Faryaah-Tse mě přimělo ke konečnému rozhodnutí. „Královno Tzindr-Coraxoc, v mé rodné Oriose považujeme za nejvybranější sousto jen maličký kousek masa." Ukázal jsem na lebku pečeného psa. „Tento malý proužek svalu nahoře. Ukrojím si jen jeho pravou polovinu, zbytek nechám někomu jinému."
Královna se pomalu usmála. „Skvělá volba."
Sklonil jsem hlavu. „Děkuji, Výsosti."
Poklepala prstem o stůl. „Pověz mi však, proč je tento kousek masa nejlepší."
Musel jsem si znovu odkašlat, ale obávám se, že mé ohromení a zděšení bylo jasně patrné. Jednou jsem už měl štěstí. Ale podruhé?
Podíval jsem se na ni a náhle se uklidnil, protože mě zasáhla vlna inspirace. „Je to nejlahodnější sousto, neboť s pomocí tohoto svalu pes žvýká. Také my ho žvýkáme. Je to jediný kousíček masa, s nímž musíme dělat totéž, co pes."
Královna zatleskla rukama. „Báječné, báječné! Dejme se tedy nyní všichni do hlavního chodu."
Ochutnali jsme, ale jen střídmě. Připadalo mi zvláštní, že tady opékají psy, kočky a krysy, ale temeryxy chovají jako domácí mazlíčky. Boragulští urZrethiové by na mě jistě koukali divně, kdyby věděli, že jsem jedl temeryxe - buďte si však jistí, že sněhodráp, byť poněkud divočejší, chutná stokrát lépe než pes.
Když služebné odnesly zbytky hlavního chodu, nahradilo ho na stole sladké víno a dortíky plněné lesními jahodami a lískovými oříšky. Tato kombinace mi z úst zapudila poslední zbytky psí chuti a já své služebné nenechal jediný kousek ani hlt. Víno nás příjemně uvolnilo a rozvázalo jazyky. Vyprávěli jsme o svých dobrodružstvích a královna se jen podivovala všemu, co jsme vykonali a jak daleko jsme se dostali.
Ve věčném přítmí Boragulu se nedalo určit, kolik času uplynulo. Brzy však smích nahradilo zívání a my pochopili, že nastal čas si jít lehnout. Poděkovali jsme hostitelce a všichni až na Drugiho následovali Faryaah-Tse do našich komnat. Starý válečník se rozhodl chvíli toulat sem a tam, než se mu žaludek trochu uklidní.
Tu noc jsme se s Vřelou milovali, za naši probuzenou vášeň mohlo zčásti množství vypitého vína a zčásti kouzlo vložené do těchto pokojů, v nichž urZrethijští muži navštěvovali ženy, toužící po dětech. Vše probíhalo pomaloučku, pozvolna, jemně a láskyplně. Nemuseli jsme nikam spěchat, smrt nám již nevisela nad hlavami. Vedla nás jen touha sdílet rozkoš s tím druhým.

Když jsem se probudil, předpokládal jsem, že už je ráno - ověřit se to ale nijak nedalo. Oblékl jsem se a zamířil do hlavní kulaté dvojmístnosti, v níž se již shromáždilo několik členů velitelské čety, zívajících a stírajících si z očí ospalky. Žádný z nás neměl kocovinu, což bylo dobré, shodli jsme se ale na tom, že psího masa máme dost na celý zbytek života.
Najednou se Brencis rozhlédl a zamračil se. „Hawkinsi, neviděl jsi Drugiho?"
Zavrtěl jsem hlavou. „Copak se nevrátil do svého pokoje?"
„Na jeho posteli leží přikrývka. Ale tu na ní rozložil, ještě než jsme odešli na hostinu."
Lord Norrington vystoupil po schůdkách ze vzdálenější koule. „Viděl ho vůbec někdo se včera večer vracet?"
Všichni zavrtěli hlavami.
Zachvěl jsem se. „Nelíbí se mi to."
„Ani mně ne." Lord Norrington přelétl pohledem všechny shromážděné. „Musíme ho jít hledat. Uděláme to pod záminkou prohlídky krás Boragulu. Půjdeme ve dvojicích."
Arén Asvaldget zvedl ruku. „Když je Drugi pryč, znamená to, že jsem přebytečný. Vyrazím sám."
„Ne, sám půjdu já." Lord Norrington se usmál. „Tobě se dobře spolupracuje s Edamis. Byl bych raději, kdybyste šli spolu. A vezměte s sebou zbraně, to platí pro všechny. Nevíme, co se děje. Dost možná je to jen planý poplach, ale nehodlám nic riskovat."

Vrátil jsem se do svého pokoje, vzbudil Vřelu a řekl jí o tom, co se stalo. Rychle se oblékla a já se zatím opásal Tsamocem. K pravému boku jsem si připnul dlouhý řvounský nůž v kožené pochvě a do boty schoval dýku, kterou mi daroval Ney. Vřela si vzala meč a dýku, pak jsme vyrazili do nitra podzemí.
Výmluva, kterou pro naše jednání vymyslel lord Norrington, nebyla zdaleka tak průhledná, jak by se mohlo zdát. Síně Boragulu skýtaly rozhodně ohromující podívanou a třebaže jsem toho příliš neviděl. Vřela mi většinu věcí popisovala do nejmenších podrobností. V jejím hlase zněla téměř posvátná úcta ke spatřeným památkám, ale také znechucení nad tím, že byly všechny potřísněny trusem netopýrů a jiných divokých zvířat.
„Že urZrethiové nechali Boragul takto zchátrat, je stejně odporné jako to, co Aurolaňané udělali s Vorquellynem. Čisté zlo."
Když jsme procházeli sály a chodbami, rozhlížel jsem se kolem sebe a snažil se zapamatovat jednotlivé odbočky, abych mohl později najít zpáteční cestu. V místech, kde podlahu pokrývala tlustá vrstva prachu, jsem do ní podrážkami vyrýval křížky. Prach byl rovněž užitečný, neboť v něm zůstávaly stopy, a tak jsem v něm hledal Drugiho otisky kdykoli jsme se trochu vzdálili od používaných podzemních tepen.
Na jednom ze schodišť jsem si všiml zvláštních stop, které jsem nedokázal rozpoznat. Rozhodně nešlo o otisky bot a ačkoli většina místních urZrethiů chodila bosá, jejich chodidla byla menší než ta, která tyto stopy zanechala. Poloha otisků navíc svědčila o pravidelné a vyrovnané chůzi což bylo velmi podezřelé, neboť většina zdejších obyvatel kulhala. Zavolal jsem k sobě Vřelu, ta se skrčila a chvíli si můj objev pozorně prohlížela. Pak tiše vyrazila po stopách do tmavé chodby a já ji těsně následoval.
Otisky vedly přes několik menších místností, potom zabočily vpravo do velkého portálu. Ten blokovaly kamenné dveře a ačkoli jsme u nich dlouho pozorně naslouchali, neuslyšeli jsme nic. Pohybem ruky jsem naznačil zaklepání, ale Vřela můj nápad odmítla zavrtěním hlavy. Místo toho mi ukázala, abych se sehnul a oběma rukama jí sevřel kolena. Když jsem se narovnal a zvedl jí do výše, mohla již rukou dosáhnout na ústřední kámen kulatého portálu.
Zatlačila na něj a on se posunul dovnitř, v tu chvíli mě do nosu uhodil pižmový zápach, který jsem až příliš dobře znal. Zavrávoral jsem a upadl, Vřela mi přistála na hrudi. Proti své vůli jsem se rozkašlal a shodil elfku na podlahu. Pak jsem se co nejrychleji otočil, zvedl na kolena a tasil Tsamoca.
„To není možné," vydechla a rovněž se ozbrojila.
„Je to tak, Vřelo." Srdce mi chvíli bušilo až v krku, pak jsem však opět získal své sebeovládání. „Celé to byla past."
Dveře se otevřely a my před sebou spatřili gigantický sál, v jehož hlubinách hrála tlumená světla. Podlaha obří komnaty byla poseta vyvýšenými plošinami, ty se však daly jen stěží rozeznat pod tím, co na první pohled vypadalo jako tlustý chlupatý koberec. Potíž byla v tom, že se tento koberec pohyboval - či se spíše kroutil - a každý jeho malý kousíček či částečka si probíjela cestu k vrcholu některé plošiny.
A na těch ležely podivné nestvůry, tlusté jako prasnice, ale velikostí překonávající voly. Z bílé kožešiny na jejich břichách vykukoval alespoň tucet červených struků. Obrovské samice se příliš nepohybovaly, ale jejich potomci, stovky a stovky skvrnitých mláďat, po sobě chňapali a sekali drápy v urputné snaze probít se ke zdroji potravy.
„Boragul, řvounské jesle." Vřela zavrtěla hlavou. „Musíme utíkat, Hawkinsi, a doufat, že dokážeme zmizet dost rychle a dost daleko."

Kapitola čtyřicátá druhá

A tak jsme utíkali, ale ne dost rychle, ani dost daleko. Tsamoc zpíval, když srážel stranou krátká kopí, a pak se nořil do řvounských vnitřností. Jeden z nepřátel se mi pokusil dlouhým nožem rozpárat břicho, na poslední chvíli jsem do cesty smrtícímu seknutí nastavil meč. Řvounova zbraň narazila na mou čepel těsně nad záštitou a vylétla překvapenému netvorovi, který se již viděl být vítězem, z ruky. Bleskurychle jsem zvedl Tsamoca nad hlavu a ze všech sil ťal dolů. Ukrojil jsem řvounovi snad třetinu obličeje, ten se v záplavě krve a kousků mozku svalil na podlahu a kupodivu kolem sebe ještě chviličku tápal, jako by se snažil najít ztracený kus hlavy.
Vřela se strašlivě zašklebila, ve tváři, potřísněné řvounskou krví, jí zasvítily bílé zuby. Rozdrtili jsme první skupinku nepřátel, která se nám postavila do cesty, dali se na útěk a zanechávali za sebou jen nehybná těla mrtvých a kňučící zraněné. Hnali jsme se chodbami a co chvíli naráželi na další řvouny, šli po nás také urZrethiové s hejny malých temeryxu. Obyvatelé Boragulu proměnili svá těla tak, jak si asi představovali válečníky, což znamenalo, že měli nanicovaté brnění a chabou výzbroj. Faryaah-Tse by se při pohledu na ně musela rozesmát na celé kolo.
Nepřátelé na nás dotírali s lehkomyslnou neukázněností. Zřejmě si mysleli, že nás mají pevně v hrsti. Jejich pocit převahy však naše meče sekaly na malé kousíčky a zanechávaly je na studených kamenných podlahách, kde je ohleduplně sbírali a požírali místní ohyzdní mazlíčci.
Oba jsme věděli, že zemřeme, a toto vědomí v nás probudilo šílenství. Naše vytí bylo děsivější než skučení pronásledujících řvounů. Ječeli jsme na ně, aby ukázali, co v nich je, aby si pro nás přišli, a oni nám divoce odpovídali. Překvapili jsme je. Kdyby byli lidmi, řekl bych, že za to mohla smělost a zuřivost našich útoků, těmto bestiím však téměř scházela inteligence. Překvapili jsme je, protože nás nezastrašilo jejich vrčení, protože jsme se na ně nebáli útočit a hlavně proto, že jsme byli od hlavy až k patě zmáčení jejich lepkavou krví.
Následoval jsem Vřelu a běžel ze všech sil, abych jí zůstal na dohled. Díky svému zraku toho viděla daleko více než já, ale v určitém směru jsem byl rád, že je pro mě okolí zastřeno tmavým povlakem stínů. Třepotající se proužky její potrhané tuniky dávaly znát, že je pořezaná stejně ošklivě jako já. Žádná smrtelná zranění, ale postačující k tomu, aby nás zpomalila a my se stali kořistí pronásledovatelů.
Před námi se objevila další z nesčetných křižovatek. Vřela na ní vyběhla a cosi, snad jakýsi šestý smysl, jí donutil otočit se doprava. Pozdě. Kopí v ruce řvouna, skrývajícího se v boční chodbě, vystřelilo kupředu a zabodlo se jí do hrudi.

Uslyšel jsem výkřik a spatřil zkrvavený ocelový hrot, vyčnívající z jejích zad. Vřela jen bezmocně kopala nohama a mávala rukama, když jí řvoun pomalu zvedal do vzduchu a třásl kopím, aby sklidil další bolestný křik.
Ve vteřině jsem byl u útočníka. Tsamoc dopadl a čistě přesekl ratiště kopí. Narazil jsem do řvouna pravým ramenem a odhodil ho do přítmí boční chodby.
Ale byli tu další. Otočil jsem a již během tohoto pohybu se rozmáchl k úderu. Se štěstím jsem se vyhnul hrotu kopí, mířícího tentokrát na můj hrudník. Sekl jsem řvouna přes břicho a okamžitě srazil zbraň dalšího nepřítele vlevo. Udělal jsem rychlý úkrok a nechal bestii proběhnout kolem sebe. Pak opsal meč ve vzduchu křivku a zaryl se do lebky nestvůry. Odlétl z ní veliký kus, v tu chvíli mě z neznámého důvodu napadlo, že se hrozně podobá misce.
Ucítil jsem bolest. Řvounský nůž mi přejel zezadu po levém stehnu, nezanechal však na něm nic než pouhé škrábnutí. Využil jsem sílu svého předchozího útoku a ťal po soupeři rovnou z otočky. Zasáhl jsem řvouna mezi ramenem a krkem, ze strašlivé rány vytryskl krvavý gejzír. Netvor padl na podlahu, já se znovu otočil a sekl šikmo zprava doleva. V cestě mé čepeli se ocitl první řvoun, ten, který zranil Vřelu. Uťal jsem mu obě ruce a podřízl krk. Za normálních okolností by ho takové seknutí otevřelo od pravého ramena po levý bok, jenže nestvůra právě klečela na kolenou a kňourala o slitování.
Rozběhl jsem se k místu, kde opřená o stěnu seděla Vřela. Od místa útoku se až tam táhla krvavá stopa, přeseknuté ratiště se elfce v hrudi chvělo s každým nadechnutím. Tuniku jí hyzdila lesklá, tmavě rudá skvrna. Chtěl jsem se jí dotknout, sevřít tu ránu, udělat cokoli, cokoli, tu však její studené ruce sevřely mé.
„Tarrante, běž. Nech mě tady."
„To nemohu."
Její hruď se ztěžka zvedala, jak namáhavě oddechovala. „Neuneseš mě. A sama utíkat nedokážu. Běž. Běž!"
Na okamžik se její postava rozplynula v slzách, které mi vstoupily do oči. „Nemohu tě opustit. Miluji tě."
Zasmála se. Byl by to krásný, nádherný zvuk, nebýt bolestných tónů, které v něm zaznívaly. „Drahý Tarrante. Musíš jít. Jestli mě miluješ, slib mi toto." Slabě zakašlala a na rtech se jí objevila krev. „Nech mě zemřít s vědomím, že ty jsi přežil."
„Vřelo, nemohu tě tady nechat."
„Musíš." Natáhla ruku, pohladila mě po tváří a palcem setřela velikou slzu. „Běž, Tarrante. Přiveď pomoc, ano?"
Přikývl jsem. „Hlavně neumírej. Vrátím se pro tebe."
„Vím, že ano." Lehce mě od sebe odstrčila. „Pospěš si, Tarrante. Najdi ostatní. A vrať se."
Zvedl jsem Tsamoca, postavil se a odvrátil od ní, neboť jsem ji nechtěl vidět umírat. Rozhlédl jsem se, nic mi zde ale nepřipadalo povědomé, a tak jsem jednoduše zvolil jednu z chodeb a vběhl do ní. Chtěl jsem, aby viděla, že utíkám rychle a ze všech sil, a uvěřila, že jí skutečně přivedu pomoc. Oba jsme věděli, že to nikdy nemohu stihnout, ale na tom nezáleželo. Prostě jsem si přál, aby zemřela s nadějí a abych se mohl utěšovat, že jsem jí tuto naději poskytl právě já.
Stalo se podle Vřeliných slov. Našel jsem ostatní, jednoho tu, jiného tam, přičemž kousky a kousíčky jejich těl se povalovaly všude okolo. Winfellis se ukázala v tom nejlepším světle, zanechala za sebou stopu roztrhaných a spálených těl řvounů a vylaenů. Nakonec jí však, řekl bych, zradily síly a nepřátelé se na ni sesypali ze všech stran. Brencis Galacos a Jeturna Costasiová zemřeli v boji bok po boku. Z těla každého z nich trčel přinejmenším tucet kopí. Jeturně navíc scházela pravá ruka a po smrti jí musel někdo uříznout hlavu. Neměl jsem ponětí, kam se poděla, ale zmrzačené tělo válečnice z Viarcy leželo roztažené u Brencisových nohou. Zavřel jsem oči a pokračoval dál.
Během svého hledání jsem několikrát narazil na řvouny, cítil jsem se však spíše jako dravec, než jako kořist. Hrál jsem podle jednoduchých pravidel - musím zabít každého, na koho narazím, jinak sám zemřu. Neměl jsem žádný důvod držet se zpátky, žádný důvod být opatrný. Cenil jsem na nepřátele zuby a vrčel se stejnou divokostí, jako oni na mě. Sekal jsem do nich mečem, bodal dlouhým nožem, rozdával rány pěstí, kopal, kousal a proklínal je. Dělal jsem, co jsem mohl, využíval každičké výhody, která se mi naskytla, a jen díky tomu jsem zůstal naživu.
Konečně jsem objevil křížky, které jsem vyryl do prachu, a brzy našel známé schodiště. Sestoupil jsem po něm a namáhavě se dovlekl do našich komnat. Před vstupním portálem ležel mrtvý řvoun a podle polohy těla jsem usoudil, že zemřel, když se snažil dostat do bezpečí. Obezřetně jsem ho překročil a vstoupil do tunelu. Tady leželo mrtvol víc, všechny řvounské.
Dalších pět mrtvých bestií jsem objevil ve vstupní kouli, ještě jedna se válela zkroucená na schůdkách, vedoucích do druhé poloviny místnosti. Kapičky krve vytvářely na podlaze téměř souvislou stopu, jež mířila do vedlejšího pokoje patřícího lordu Norringtonovi. Vtrhl jsem dovnitř, zalapal po dechu a padl na kolena.
Lord Norrington seděl na podlaze s hlavou opřenou o plošinu, na které předešlou noc spal. Podle jejích krajů, ušpiněných zaschlou krví, jsem si domyslel, že se na ni snažil vyšplhat, ale síly ho zradily. Na vteřinu jsem si pomyslel, že je mrtvý, pak se mu však zachvěla víčka. Pomalu otevřel oči.
„Hawkins?" Mluvil jen s velkými obtížemi. „Živý?"
„Ano, živý."
„A ostatní?"
„Někteří mrtví, o dalších nic nevím." Přehodil jsem si jeho pravou ruku kolem krku. „Držte se, dostanu vás na postel."
Sykal bolestí, když jsem ho zvedal. Podařilo se mu dát levou ruku na zkrvavené břicho a já spatřil, že má ošklivě zlomené předloktí. Uložil jsem ho na kamenné lůžko a on se na něm s výdechem úlevy natáhl. Ještě jednou jsem si ho prohlédl a zjistil, že také pravý kotník má rozdrcený a opuchlý.
„Můj pane, donesu vám bylinky z Arénových zavazadel. Vím toho o nich dost, abych poznal metholanth."
„Ne, Tarrante." Pravou rukou mi sevřel předloktí. „Neodcházej."
„Ale vy potřebujete lék, abyste se mohl uzdravit."
Pomalu zavrtěl hlavou. „Neuzdravím se." Namáhavě zvedl levou ruku. „Mám potrhané vnitřnosti. Neuzdravím se, ne

bez pomoci magie. Už teď cítím, že se mi do rány dostala infekce."
„Ale metholanth vám pomůže."
„Měli jsme ho málo a teď už je na jeho použití stejně pozdě." Lord Norrington mi věnoval povzbudivý úsměv. „Chci, abys něco udělal. Rytíř Fénixe musí být spálen, nikoli pohřben do země. Spálen, Tarrante. Musíš mé tělo spálit."
Přikývl jsem. „Spálit, ano, rozumím. Udělám to, ale nejdříve dojdu pro bylinky, získám čas, najdu pro vás pomoc..."
Vytlačil jsem z hlavy dotěrnou myšlenku, že je čarodějka Winfellis mrtvá. Musel existovat nějaký způsob, jak ho zachránit, musel. „A pak, za spoustu let, až ve Valsině skonáte stářím, spálím vaše tělo. To vám přísahám celým srdcem i duší."
V jeho hnědých očích se zablýsklo. „Sundej mi masku. Chci, aby ses dozvěděl, jak ve skutečnosti vypadám."
„To nemohu, můj pane."
„Udělej to, Tarrante. A říkej mi už konečně jménem."
Přikývl jsem, pomalu rozvázal provázky jeho masky a odložil ji stranou. Ve skutečnosti mě nic z toho, co jsem spatřil, nepřekvapilo. Jistě, nepředstavoval jsem jeho nos tak rovný, nevěděl jsem ani, že mu již vlasy stářím o tolik ustoupily. Snad mi mělo připadat, že hledím na úplného cizince, ale tak to vůbec nebylo. Naopak se mi zdálo, že tuto tvář znám po celý život.
„Je to tak lepší, Kenwicku?"
„Ano. Děkuji ti." Pravou rukou zvedl masku a vtiskl mi ji do dlaně. „Dones ji Leighovi."
„Jak si přeješ."
Zavřel oči. „A chci, abys udělal ještě jednu věc, Tarrante."
„Ano, Kenwicku?"
Ruka mu sklouzla k mému levému zápěstí a pevně ho stiskla. „Zabij mě."
„Cože? Ne!"
„Ano, Tarrante. Jen mi otevři tepnu. Pak usnu a už se nikdy neprobudím."
„Nemohu."
„Musíš." Lord Norrington otevřel ústa v bezhlesém výkřiku, oči se mu rozšířily a tělo začalo třást. Tvář mu zkřivila agónie, a když se konečně přestal chvět, pocítil jsem, že jeho sevření ochabuje. „Ta bolest. Nemohu..."
„Jsi přece lord Norrington. Nemůžeš se tak snadno vzdát. Nemůžeš podlehnout bolesti."
Ze rtů se mu vydral krátký smích. „Teď mluvíš o legendárním lordu Norringtonovi. Ale ten skutečný je jen z masa a krve. To maso bolí. Ta krev teče. Nenech mě takto zemřít, Tarrante."
„Ne. Věnoval jsi mi svou důvěru a já ji nikdy nezklamu. Najdu způsob, jak tě zachránit. Musíš mi jen dál věřit."
„Hawkinsi, Hawkinsi." Usmál se na mě a opět zavřel oči. „Musíš mě zabít. A povím ti proč."
A tehdy mi umírající lord Norrington prozradil tajemství, o něž řekl, že ho kromě nás zná již jen jediný z žijících lidí. Právě kvůli tomuto tajemství, šeptal, byla poslední část naší výpravy odsouzena k neúspěchu. Řekl, že to věděl od samého začátku, ale sám sebe přesvědčil, že to teď může být jinak, když jsme dosáhli tolika slavných vítězství. To jeho arogance nás všechny zahubila. Zavedl Vřelu do náručí smrti. Vystavil nebezpečí i mě - a to všechno jen proto, aby sobě i světu cosi dokázal.
Z toho, co tehdy řekl, mi po zádech běhal mráz, nalezl jsem však v jeho slovech také odpovědi na mnoho maličkých otázek, které jsem se předtím neodvažoval položit. To tajemství neodhalím. Ne tady, na těchto stránkách. Stále totiž existují lidé, kterým by mohlo ublížit. Zmiňuji ho zde pouze proto, že tajemství, jehož prozrazením mě chtěl donutit, abych ho zabil, mělo zcela opačný účinek. Přesvědčilo mě, že musím udělat vše, co je v mých silách, aby zůstal naživu.
Zpověď ho velmi vyčerpala, a tak jsem vyklouzl z jeho sevření a došel pro bylinky z Arénová zavazadla. Smíchal jsem metholanth s vodou a obalil jím jeho rány, včetně dvou strašlivých stop po dlouhých nožích na břiše. Ošetřil jsem ho, jak jsem nejlépe uměl, pak jsem začal do jeho pokoje nosit všechny naše rance a zásoby. Jídla jsme měli dostatek, ale vody jen velmi málo. Samozřejmě, Tzindr-Coraxoc stačilo jen poslat několik dalších řvounů, aby se všechny mé přípravy ukázaly jako naprosto zbytečné.
Dlouho, velmi dlouho jsem seděl vedle lorda Norringtona a nakonec mě přemohl spánek. Probudil jsem se s výkřikem. Přede mnou stála urZrethi a šťouchala do mě dlouhým ukazováčkem. Tasil jsem meč a málem ji rozpoltil lebku, když tu mi došlo, že je přede mnou tatáž bytost, která mě obsluhovala při včerejší slavnostní večeři.
„Máš jít za mnou." Otočila se a odšourala z pokoje.
Postavil jsem se a zasunul Tsamoca do pochvy. Pohlédl jsem na lorda Norringtona a u srdce mě zahřálo, že stále slabě dýchá. Políbil jsem ho na čelo, ujistil se, že miska s vodou stojí na dosah jeho pravé ruky, a opustil kulatou dvojmístnost. Snažil jsem se za svou průvodkyní kráčet zvolna a vyrovnaně, navzdory překážejícím řvounským mrtvolám.
Proč jsem důvěřoval jedné z urZrethiů? Snad proto, že mi už nic jiného nezbývalo. Kdyby mě chtěli zabít, mohli to klidně udělat, dokud jsem spal. To, že semnou chtěli mluvit, dávalo lordu Norringtonovi šanci na přežití a já se té malé šance držel jako klíště. Byla to má jediná naděje.
Připadalo mi, že podzemními síněmi chodíme celou věčnost, urZrethi mě vedla dlouhými chodbami, nahoru i dolů po schodištích i málo používanými úzkými tunely. Vychutnával jsem si klapot svých bot o podlahu a jeho ozvěnu, která se ke mně vracela snad ze všech stran. Očima jsem pátral po známkách boje, žádné jsem však nenacházel. Všiml jsem si však, že hromady svinstva, jimiž byly chodby předtím doslova ucpány, kamsi zmizely. Sochy, o nichž jsem si byl jistý, že je předchozího dne špinil ptačí a netopýří trus, se přede mnou nyní objevovaly v celé své kráse. Také světlo bylo o něco silnější a stíny tmavší, podzemí mi teď v mnoha směrech připadalo ponuřejším a odpudivějším než dříve.
Studené.
Prázdné.

Mrtvé.
Průvodkyně mě zavedla do velké podlouhlé komnaty, o níž jsem si ihned pomyslel, že je tím pravým trůnním sálem. Sloupy, podpírající klenbu, měly podobu urZrethiů s širokými rameny a svalnatými pažemi. Další sochy vytvářely ve výklencích celé složité výjevy ze slavných či legendárních bitev podzemního lidu. Jeden z nich ukazoval urZrethie, jemuž se podařilo přiblížit k drakovi a zabořit mu do spodní čelisti ruku-bodec Pouhá představa, že se nějaký tvor dokázal dostat k okřídlenému ještěrovi tak blízko, aby ho mohl zabít holýma rukama, ve mně budila úctu.
Má průvodkyně mě opustila u vstupního portálu, ale volná cesta ke zlatému trůnu na vzdáleném konci sálu mě ani na okamžik nenechala na pochybách o tom, kam musím zamířit. Dělal jsem, co jsem mohl, abych ignoroval zástupy řvounů a vylaenů, stojící mezi nosnými sloupy. Temeryxové, od malých hnědých, které chovali urZrethiové, přes větší, podobné tomu, jehož jsem zabil dýkou, až po velké bestie s nádherným barevným opeřením, přecházeli sem a tam za řadami řvounů, čas od času prostrčilo některé z mláďat hlavičku mezi koleny nestvůr, aby si mě prohlédlo. Ve stínech posledních sloupů se tyčila mlčenlivá dvojice hoargounů. Obrovské svaly se jim vzdouvaly - každý totiž držel na řetězu podrážděného hrůzověda.
Zástupy aurolanských příšer, které mě obklopovaly, byly zajisté děsivé, bledly však ve srovnání s tím, co na mě čekalo. Na velkém trůnu, příliš obrovském pro její drobnou postavu, se rozvalovala Tzindr-Coraxoc. Za ní, po pěti na každé straně, viseli ve vzduchu moji společníci včetně lorda Norringtona a mága Heslina. Vypadalo to, že Vřela, lord Norrington, Heslin a další ještě žijí, ačkoli Brencis a Jeturna byli nade všechny pochybnosti mrtví. Drugiho jsem nikdy neviděl, příliš povzbudivé mi to ale nepřipadalo.
Když jsem se k trůnu přiblížil asi na tucet kroků, zvedla Tzindr-Coraxoc hlavu a její tělo se začalo měnit. Opeření na rukou a nohou zmizelo, končetiny se ztenčily a získaly daleko hezčí tvar. Malé soudkovité tělo se roztáhlo a vyplnilo zlatou róbu, která na královně předtím volně visela. Její vlasy, do té doby krátké a šedivé, se prodloužily a stal se z nich opravdový zlatý vodopád. Rysy se zostřily, ve tváři nezůstala jediná vráska, jediná unce přebytečného masa. Oči nabyly exotické modrozelené barvy a neustále se v nich otáčely malé jiskřivé víry.
Uvolněně se opřela o opěradlo trůnu a shlédla na mě ze své vyvýšené pozice. „Pobavil jsi mě, Tarrante Hawkinsi." Hlas měla jemný jako samet, postrádal však jeho hřejivost.
„Nikdy bych nevěřil, že tě někdo dokáže pobavit, Chytrino."
„Vzácně se to někomu povede. Tobě například. Tvá vynalézavost je obdivuhodná. Tvůj proslov o nejlepším kousku pečeného psa mě včera nadchl, opravdu." Lehce se zasmála, jako když v koruně stromu zašelestí vánek, mně však ten zvuk připadal spíše jako šustění šupin hada plazícího se spadaným listím. „Vidím všechno, co vidí moji sullanciriové, měla jsem tedy možnost spatřit tě v akci a tvé činy mě skutečně pobavily. Ty, který jsi sotva dospěl v muže, ses odvážil napadnout mé sullancirie! Nejdříve řetěz a kotva, to bylo velmi důmyslné. A stejně tak tvůj výstřel z luku. Proti mému dalšímu výtvoru jsi použil jeden z mých šípů, máš můj obdiv, Hawkinsi! Posledního jsi skolil mečem, vskutku hrdinský čin. Sama bych to nedokázala lépe."
„Jistě to všechno myslíš jako velikánskou pochvalu."
Přimhouřila oči a víry se v nich začaly otáčet ještě divočeji. „To ano, chlapečku, to ano. Přesně tak bys to měl brát."
„Tolik uznání si snad ani nezasloužím." Dělal jsem, co jsem mohl, abych vydržel její pohled a dařilo se mi to jedině díky masce, skrývající mou tvář. „Tvé sullancirie zabil Leigh. Já udělal to, co jsem udělal, jen proto, abych zachránil ostatní."
„Ach, no samozřejmě, Tarrante. Tvá obětavost se mě opravdu dotkla - hluboce." Projela si rukou mezi ňadry. „A právě kvůli ní ti dám možnost zachránit tvé přátele."
Ledabyle zvedla ruku a ukázala za sebe. Každý z mých společníků se ve vzduchu zkroutil, jako by ho zasáhl neviditelný blesk. Vřela zpola otevřela oči a pohlédla na mě, nemyslím si však, že by mě byla doopravdy schopna vidět. Lord Norrington však ano. Zamračil se, ten výraz ale ve tváři nedokázal udržet dlouho. Hlavy ostatních se pohupovaly na krach, včetně té Jeturniny, kterou kdosi hrubě přišil zpátky na místo.
„Někteří z nich jsou mrtví."
„Ano. A mrtví také zůstanou, existují však horší věci než smrt a věř mi, že zklameš-li, nechám je projít každičkou z nich."
Natáhla ruku a několikrát rychle pohnula zahnutými prsty směrem k sobě. Někoho přivolávala. Po své pravici jsem zaslechl odfrknutí, pak se mezi hrůzo vědy objevil velký temeryx. Jeho děsivé drápy zaklapaly na podlaze. Zastavil se těsně přede mnou, chybělo málo a položil by mi mordu na rameno. Jeho dech mi v uších burácel jako hrom.
Chytrina do mě zabořila pohled. „Ujasníme si pravidla -pokud neselžeš, živí zůstanou naživu a mrtví budou nadále mrtví. Rozumíš?"
„Ano."
„Souhlasíš s tím?"
Pohlédl jsem na své přátele visící přede mnou ve vzduchu, a přikývl jsem. „Ano."
„Dobře. Jediné, co musíš udělat, je předvést mi svou odolnost. Poznáš neskutečné utrpení, dej si však pozor, aby ses během něj ani nepohnul a nevydal jediného hlásku. Pouze tak zachráníš své přátele."
Cosi zasyčela a temeryx se přesunul tak, aby stál maličko napravo ode mě. Bestie zvedla pravou zadní končetinu a natáhla mým směrem velký zahnutý dráp. Ucítil jsem, jak se mi zabodává do temene hlavy a předháněn kapičkami krve začíná pomalu, pomaloučku sjíždět dolů. Dráp na chvilku uvízl, pak pokračoval v sestupu přes mou masku.
Mučící nástroj těsně minul oko a já spatřil, že se za ním táhne stočený proužek kůže. Potom se mi dráp zaryl do pravé tváře.
Rozdrásal mi maso těsně pod lícní kostí a pokračoval k sanici. Temeryx se ke mně ještě více přiblížil, aby dosáhl na hrdlo a nakreslil rudou čáru bolesti přes klíční kost. Na další Chytrinin syčivý příkaz se do mého týrání zapojily dva další drápy, o něco menší, ale stejně ostré. Znovu a znovu se mi bořily do masa, cupovaly šaty a vyrývaly do těla krvavé brázdy.

Mé utrpení se dalo jen stěží nazvat nepopsatelným, neboť rány, které jsem toho dne utržil, nebolely o nic méně. Nebyla to nejhorší bolest, jakou jsem v životě zažil, alespoň jsem si to zpočátku myslel. Brzy jsem však změnil názor. To když jsem zjistil, že bolest na zraněných místech neslábne, že se naopak stupňuje. Chtěl jsem řvát, škubat sebou, něco dělat, cokoli, cokoli, jen aby se má pozornost nemusela soustřeďovat na děsivé linie, které se mi propalovaly tělem.
Podíval jsem za Chytrinu a najednou pochopil, na co se musím pohledem zaměřit. Arén Asvaldget vypadal, že mu snad v těle nezbyla jediná celá kost. Kopí ve Vřelině hrudi sebou stále slabě pocukávalo. Levá ruka lorda Norringtona se pořád bezmocně klátila, kotník Leighova otce byl zkroucen v nepřirozeném úhlu. Dokonce i Heslin, se sullanciriho šípem zabodnutým v těle, ano, on i všichni ostatní na tom byli daleko hůř než já, ale neříkali nic. Zachránit je mohla jedině má výdrž, nic jiného a já se nehodlal vzdát. Kdybych sebou trhl či kdybych vykřikl, znamenalo by to Chytrinino vítězství, a to jsem jí za žádnou cenu nechtěl dopřát.
Připadal jsem si podivně odtržený od svého těla. Nemohl jsem z něj vystoupit a pozorovat ho z vnějšku, jen jsem ho přestal vnímat, bylo pouhou maskou skrývající mého ducha. Stále jsem zaznamenával bolest, ta však byla neskutečně vzdálená, stejně vzdálená jako kap-kap-kap krůpějí krve stékajících mi po bradě a dopadajících na hruď. Bolest se stala mou součástí. Nemohl jsem jí uniknout a ani jsem pro to neviděl důvod. Kdybych uprchl, čekalo by mé přátelé nekonečné strádání. To jsem nesměl dovolit.
Drápy velkého temeryxe mi roztrhaly boty a pak se konečně stáhly. Bestie o krůček ustoupila a chvíli na mě zvědavě zírala. Potom se naklonila dopředu a očichala krev, prýštící z dlouhých šrámů, jimiž pokryla mé tělo. Její horký dech byl jako žár ohně, téhož ohně, který mi planul v ránách od temene hlavy až po holeně.
Staccato krve, jež se řinula po mé tváři a odkapávala z brady, pro mě odměřovalo čas. Kapek bylo čím dál méně, alespoň se mi to zdálo. To mohlo znamenat, že se krev konečně začíná srážet, v tu chvíli jsem však svým smyslům nevěřil. Chytrina mě pozorně sledovala a oči jí vířily při pohledu na rudé jezírko pod mými potrhanými botami. Skrze, zbytky šatů mi na kůži pronikl rezavý chlad podzemí, v mých ranách však s neztenčenou intenzitou planul oheň a já věděl, že je jen otázkou času, než se zanítí.
Chytrina se na trůně konečně pohnula a její oči se maličko rozšířily. „Předtím jsi mě pobavil, teď zase udělal dojem. Tvá odolnost je ohromující."
Dovolil jsem si jedno krátké kývnutí. Ani nevím, co mě v tu chvíli zadrželo, abych se nepustil do zběsilého tance, kterým bych si z těla vyrval bolest. Jistě bych tím Chytrinu pobavil, zřejmě jsem si však uvědomil, že je za stávajících okolností výhodnější na ni udělat dojem.
„Na něčem jsme se dohodli."
Přikývla. „Ano, já naší dohodě dostojím. Ti z tvých přátel, kteří jsou mrtví, mrtvými také zůstanou. Živí budou žít." Z Chytrinných úst se vydral dušený smích. „Samozřejmě, o jejich dalším osudu rozhodly tvé činy. Je mi jasné, že jsem se s vpádem na jih ukvapila, neboť moji velitelé byli neschopní a armády nedostatečné, aby splnily cíle, které jsem pro ně vytyčila. A protože jsi ty zničil všechny mé sullancirie, musím je nyní někým nahradit. Ráda bych, aby v čele mých vojsk stanuli zkušení a hrdinští velitelé. Myslím, že tví přátelé této charakteristice celkem odpovídají."
„Ne, ne, to přece nemůžeš udělat." Sevřel jsem ruce v pěsti. „Zaslouží si lepší osud. Zaslouží si svobodu."
„Skutečně?" Ostře zavrčela, nozdry se jí rozšířily a na okamžik nahlodaly její dokonalou krásu. „Snad bychom mohli uzavřít další dohodu. Dám jim svobodu, ale výměnou za to budu chtít něco, co mi můžeš dát jedině ty."
Připadalo mi, jako by se kolem mého srdce omotaly desítky větví trnitých keřů. „A to je?"
„Tvé služby a tvou loajalitu." Naklonila se dopředu a svůdně se usmála. „Staneš se mým novým sullancirim. Tu poctu si zasloužíš, koneckonců jsi zabil všechny ostatní. Udělám z tebe cokoli, co si jen budeš přát, a tví přátelé navíc získají svobodu. Budeš mým generálem i milencem, brzy nám k nohám padne celý svět."
Mohlo by se zdát, že si taková nabídka žádala před konečným rozhodnutím dlouhé přemýšlení. Kdybych souhlasil, moji přátelé by byli volní. Oni všichni toho věděli daleko více než já a také mě dobře znali, jistě by tedy dokázali vymyslet způsob, jak mě porazit. Představa obrovské armády táhnoucí na jih, armády, při pohledu na kterou roztaje Scrainwood strachy jako sníh na jaře, měla rovněž jistý půvab. Mohl bych dokonce vést invazi tak, abych splnil její dle a přitom způsobil civilnímu obyvatelstvu co nejmenší škody.
Jistě, všechny tyto myšlenky mi v tu chvíli proběhly hlavou, ale hned zase zmizely, neboť jsem věděl, že Chytrině nemohu nikdy věřit. Již jednou jsem s ní uzavřel dohodu a ona svůj slib skutečně dodržela - avšak způsobem, který byl výhodný jen a jen pro ni. Oklamala mě a já si byl jistý, že se i v její druhé nabídce skrývá nějaký háček. Věnoval jsem jí malé vítězství, ale rozhodl jsem se, že dalšího již dosáhnout nesmí. I kdybych za to musel zaplatit životem.
Pomalu jsem zavrtěl hlavou. „Ne. Nepřidám se k tobě. Nikdy se k tobě nepřidám."
Chytrina se na trůně narovnala. „Každý člověk má svou cenu. Myslela jsem si, že záchrana přátel je tou tvou."
„Ale ano, to je. Ovšem nepochybuji o tom, že bych se souhlasem s tvou nabídkou jen uvázal do tvých služeb a mým přátelům bych vůbec nepomohl."
Krátce se zasmála, snad o něco rezaveji, než sama očekávala. „Dobrý postřeh, Hawkinsi, opravdu dobrý. Povím ti tedy, že každý, každý z tvých přátel se ke mně přidal z vlastní vůle. Elfka z Vorquellynu uvěřila v posledních okamžicích života, že jsi ji opustil, a tak přijala pomocnou ruku, kterou jsem jí nabídla. A tvůj lord Norrington hledal únik před bolestí, jež ho stravovala. Ano, ten únik, který jsi mu odmítl poskytnout ty. Slíbila jsem, že jeho trápení ukončím, a on mi na oplátku přísahal věrnost. A stejné to bylo i ostatními, dokonce i s mrtvými, kteří si jen strašně přáli setrvat na tomto světě.
Takže jsi měl pravdu. I kdybych jim dala svobodu, přece by se mnou zůstali a sloužili mi jako sullanciriové. Vlastně, sloužili by tobě jako tvoji sullanciriové, kdyby ses mi nerozhodl vzdorovat." Zpola zavřela oči. „Dokázal jsi svou bystrost a oddanost. To tě šlechtí. Budeš mít ale žaludek na to, co již brzy přijde?"
Přeměnil jsem vlastní strádání v bolest, kterou ona způsobila tolika jiným, a tímto zuřivým hněvem naplnil svá další

slova. „Žádná cena pro mě není dost vysoká, pokud její zaplacení znamená tvou porážku. Vždycky budu stát proti tobě."
„Ach, jsem si jistá, že tomu v této chvíli věříš, takových nerozumných soudů by ses ale měl raději vyvarovat. Jinak se staneš kořistí pošetilosti." Rukou před sebou opsala oblouk zahrnující celý trůnní sál. „Boragulští urZrethiové věřili, že jen oni jsou hodni proměny v okřídlené bytosti. Přišla jsem k nim jako Tzindr-Coraxoc, s rukama i nohama pokrytýma peřím, a oni mě uznali za svou vládkyni. Vy, lidé z jihu, nejste o nic chytřejší. Myslíte, že jste mě porazili? Ale naopak, to já jsem zvítězila! Nyní vím, že se do vás musím pustit jinak. Vždyť všichni ti nicotní jižní králové si tak rádi dokazují svou moc, tak rádi válčí s ostatními zemičkami. Nebo snad ne?"
„Dokonce i ten nejhloupější z jižních vládců ví, že skutečnou hrozbu pro něj představuješ ty, Chytrino."
„Opravdu? No, uvidíme." Znovu se usmála, naklonila se dopředu a pohlédla na mě jako matka na své hýčkané dítě. „Nechám ti dvoudenní náskok, pak po tvých stopách vyšlu své lovce. Pokud se dokážeš dostat na jih, můžeš všem těm králům a královnám říci, že přicházím. Vyprávěj ty nejděsivější, nejstrašnější věci, pověz jim, že má příští invaze bude daleko horší než tato. Jejich nejlepší bojovníci jsou nyní mými a pokud se jižní hrdinové nenaučí množit stejně rychle jako moji grichotkové- kterým vy říkáte řvouni - tak mi věř, že děti dnešních dětí nikdy nedospějí."
Chytrina se opět pohodlně opřela a zvedla obočí. „Zapamatoval sis můj vzkaz?"
„Ano. A doručím ho."
„Skutečně? Nebo tě dříve dostihnou moji lovci?" Sledovala mě zářícíma očima. „Skoro doufám, že se ti to povede."
„Tím si buď jistá. A budeš toho litovat."
„Nikdy, Hawkinsi." Postavila se a začala ke mně sestupovat po schůdkách před trůnem. „Já vždycky vyhrávám a vítězství nad tebou si hodlám vychutnat."
Naklonila se ke mně a slízla mi z tváře krev. Ucukl jsem před dotekem jejího jazyka, ale ne dost rychle. Jednou rukou mi pevně sevřela bradu, a pak mě políbila na rty.
Palčivá bolest během vteřiny předčila oheň v mých ranách a mně se náhle zatmělo před očima.

Kapitola čtyřicátá třetí

To, že jsem se vůbec probral, považuji za zázrak, na kterém já sám nemám sebemenší zásluhu. Snad se jeden z bohů či bohyň - ať už Arel, vládce štěstí, Nilin, patron zvrhlosti, či dokonce Feseina, paní bolesti - rozhodl, že jsem dostatečně zábavný na to, aby mé pozemské strasti ještě nějakou dobu pokračovaly. Mému probuzení jistě napomohla i přísaha Rezolutovi, že nezemřu dříve, než uvidím Vorquellyn svobodný. Ve skutečnosti nezáleží na tom, jak jsem nabyl vědomí. Důležité je, že se tak prostě stalo.
Mé přežití rozhodně nebylo Chytrininým úmyslem. Její sluhové mě vynesli z trůnního sálu a pohodili před jedním z vstupů do Boragulu - ve stejných šatech, které jsem měl na sobě během audience. Kvůli omrzlinám mi již znecitlivěly prsty na rukou i nohou, nos a také tváře, kdybych se neprobral včas, pravděpodobně bych zde zůstal ležet navždy. Mráz ztlumil bolest v mých ranách, to mi však skýtalo jen mizivou útěchu.
Zjistil jsem, že ležím ve stínech Boragulu, a velice mě to znepokojilo, neboť všechny ty stíny ukazovaly výhradně na sever. Tím směrem se kam až oko dohlédlo táhly nezměrné ledové pláně, pochmurné a jednotvárné až na ojedinělé závěje rozeznatelné jen podle náznaků modravých stínů. Pokud jsem se chtěl dostat domů, musel jsem se vydat na západ, do průsmyku, o němž se předtím shodli, že je neprůchodný, a probojovat si cestu na jih hordami řvounů, sledujících každý můj krok.
Přinutil jsem se vstát na nohy. Jen s obtížemi jsem udržoval rovnováhu na silné vrstvě ztvrdlého sněhu. Tasil jsem Tsamoca a začal vysekávat veliké sněžné kvádry. Když jsem jich měl dost, jal jsem se je skládat na sebe, abych vytvořil nouzový přístřešek. Mé znalosti o stavbě sněžných úkrytů, které jsem pochytil od Drugiho, se v žádném případě nedaly nazvat dostatečnými, bloky, vykrojené Tsamocem, však do sebe naštěstí vždy dokonale zapadaly. Během práce jsem se příjemně zahřál a po uplynutí dvou hodin se mi podařilo vytvořit přístřešek o něco větší než rakev.
Možná si myslíte, že úkryt, postavený ze sněhu, nemůže nikoho ochránit před umrznutím, ve skutečnosti však samotné lidské tělo produkuje teplo, a to pak zůstává uvnitř přístřešku. Věděl jsem, že mě má stavba zachrání před rychlou smrtí ve spárech zvedajícího se severního větru, pomalé umrznutí však pro mě nebylo o nic více lákavé. Snažil jsem se neustále hýbat jak mi to jen těsný prostor dovoloval, ale s houstnoucí tmou začala bolest a vyčerpání požírat mé odhodlání k aktivitě. Řekl jsem si, že mohu na vteřinku na dvě zavřít oči, opravdu jen na chviličku, abych znovu nabral sil. Dokázal jsem přesvědčit sám sebe, že ať už mě prvně vyvedlo ze zapomnění cokoli, udělá to nyní znovu.
Když jsem se probudil, s údivem jsem zjistil, že je mi mnohem tepleji. Nepochybně za to mohla lojová svíce, hořící vedle mé hlavy, a silná vlněná deka, kterou jsem byl přikrytý. U svých nohou jsem objevil teplé zimní oblečení, jež jsem měl na sobě při vstupu do Boragulu, a tlumok nacpaný směsicí zásob, včetně měchu s vínem, balíčku sušeného masa, kousku sýra a několika sucharů. Nejdůležitější však byl rozhodně váček s metholanthem. Luk ze dřeva stříbrného cedru i šípy, darované Cavarrem, ležely vedle Tsamocu na sněžné polici, kterou vyřezal, aby se vzácný meč neválel na zemi. Hodil se mi také zlatý tác s horou masa a další, na němž ležel dortík s lesními plody. Mohu jen předpokládat, že mou zachránkyní byla urZrethi, která mě obsluhovala během slavnostní večeře a s níž jsem se podělil o část jídla. To maso určitě nepocházelo ze psa, na to chutnalo příliš dobře. A dortík, který jsem již předtím považoval za výtečný, mě nyní přesvědčil, že je opravdu lahůdkou pro bohy.
Smíchal jsem metholanth s trochou vína a přiložil si ho k nejhlubším ránám. Roztrhal jsem tuniku a kalhoty na dlouhé pruhy a těmi si ovázal zranění, pak jsem si rychle oblékl zimní šaty. Dlouho jsem držel dlaně nad malým žlutým plamínkem a chtivě nasával jeho teplo. Zamumlal jsem rychlou modlitbu k Arelovi, v níž jsem ho požádal, aby má zachránkyně unikla trestu. Dodnes doufám, že mě bůh vyslyšel.

Dalšího rána jsem posbíral všechny věci a vyrazil. Ztvrdlá kůrka sněhu na povrchu snadno udržovala mou váhu a podle skalnatých srázů Boragulu po mé levici jsem věděl, že skutečně postupuji na západ. Jednotvárnost krajiny mě skličovala, navíc mi znemožňovala určit, jak velkou vzdálenost jsem již urazil. Její jedinou výhodou bylo to, že neskýtala nepřátelům žádný úkryt. Aurolaňané, kteří mě pronásledovali - prvních třicet rozhodně - by museli být lepšími lučištníky než já a pochyboval jsem, že by měli stejnou obrovskou motivaci k přesným výstřelům.
Chytrina nečekaně dodržela své slovo. Skutečně za mnou vyslala lovce až po dvou dnech, což znamenalo, že jsem měl slušné šance jim uniknout a dostat se do průsmyku. To by ovšem od severu nesměla přijít strašlivá sněhová bouře. Podařilo se mi postavit další přístřešek a v něm vánici přečkat. Nemám ponětí, jak dlouho trvala, vím jen, že ta doba stačila k tomu, aby některé z ran začaly hnisat a mé tělo zachvátila horečka.
Věděl jsem, že infekce ani zvýšená teplota nevěstí nic dobrého, nic jsem s tím však nemohl dělat. Malé zásoby metholanthu mi již došly. Se stoupající horečkou se dostavilo delirium, které, jak jsem si tehdy myslel, skončí mou smrtí. Ve skutečnosti mi ale zachránilo život.
Události dnů, které následovaly po sněhové bouři, si pamatuji jen útržkovitě, vědomí se mi vracelo v kratičkých záblescích. Myslím, že vánice vymazala mé stopy tak dokonale, že Chytrinini lovci minuli můj přístřešek ve vzdálenosti několika kroků, aniž by si ho všimli. Má horečnatá pouť pak pokračovala přímo na západ, ve svém stavu jsem minul ústí průsmyku. Nějakým zázrakem jsem si svou chybu uvědomil, zabočil na jihozápad a narazil na křídlo oddílu aurolanských lovců.
Blouznící lučištník rozhodně není člověkem, od kterého bych očekával velkou přesnost, vůbec si nevzpomínám, co a kam jsem tehdy střílel. Pamatuji si jen okamžik, kdy jsem zjistil, že už mi v toulci zbývá pouze pět šípů. Vím také, že se mi nepodařilo zabít všechny lovce. Někam jsem utíkal a oni na mě útočili, dotírali snad ze všech stran. Stal jsem se spíše zvířetem nežli člověkem, naučil jsem se skrývat před většími skupinami pronásledovatelů a zabíjet opozdilce.
Dorazil jsem k severním svahům Zářících hor, jen malý kousek západně od průsmyku. Zrovna jsem procházel řídkým lesíkem, když mě konečně objevila hlavní smečka lovců. Vzpomínám si na ostražité stíny míhající se mezi zakrslými borovicemi, na skřípání sněhu pod něčími chodidly. Drahokam, Tsamocovo srdce, tlumeně zářil, jeho světlo se přidávalo k chabému úsměvu dorůstajícího měsíce. To ono ke mně zřejmě přilákalo nepřátele, ale nevadilo mi to, neboť jsem už chtěl lov stejně ukončit. Tak či onak.
Předposlední ze řvounů - myslím, že byli celkem čtyři -na mě rychle a zběsile zaútočil. Srazil jsem blížící se kopí do sněhu po mé pravici a pak odpověděl seknutím, kterým jsem nestvůru téměř přeťal v pase. Padla na zem a kůrka ztvrdlého sněhu se pod ní prolomila. Ihned jsem se otočil a odrazil čepel dlouhého nože rukou chráněnou silnou rukavicí. Slabě jsem se po řvounovi ohnal mečem a podařilo se mi ho seknout do boku. Když jsem pokračoval v otočce doleva, abych protivníka dorazil, propadl se mi sníh zničehonic pod nohama a já se do něj ponořil až po kolena. Nohy jsem měl uvězněné, ale můj prudký pohyb se zastavit nedal. Ztratil jsem rovnováhu a svalil se na pravý bok. Tsamoc se zařízl hluboko do sněhu.
Řvoun se vynořil nade mnou a zvedl dlouhý nůž oběma rukama, aby ho pohroužil do mých vnitřností. Zavrčel jsem a škubnutím se pokusil vysvobodit Tsamoca. Marně. A stejně marný byl i můj pokus vykopnout nohou. Nedokázal jsem s ní ani pohnout. Pohlédl jsem do řvounových krutých očí a pochopil, že boj je u konce.
Pak se mi do těla zavrtalo tlumené zabzučení a něco lesklého rozetnulo noc. Řvoun vyvřískl a přitiskl si ruce k očím. Odpotácel se stranou, klopýtl a probořil do sněhu. Zaznělo další zabzučení, za kterým postavil tečku nepříjemný mokrý zvuk. Nářek oslepeného řvouna ztichl - ze zad mu vyčnívala polovina kovového kříže. Netvor žuchnul na zem a již se nehýbal.
Opět jsem uslyšel bzučení. Byl jsem si jistý, že blouzním, že jsem v agónii. Vždyť jen v horečnatém snu jsem mohl spatřit takovou bytost, jaká mi přistála na břiše. Vysoká byla snad půldruhé stopy a její tělo chránily lesklé segmenty krunýře, podobného hmyzímu. Tvor zkřížil všechny čtyři ruce na prsou. Čtveřici blanitých křídel, jež vypadala jako křídla vážky, složil na zádech. Dosahovala mu až k chodidlům a trochu připomínala plášť. Z čela vyrůstala dvě tykadla obklopená naježeným chomáčem vlasů. Bytost na mě hleděla mnohofasetovýma průsvitnýma očima.
„Rychle, rychle," vypískla vysokým hláskem. „Živý, je živý. Rychle, rychle."
Zaslechl jsem blížící se skřípot - čísi chodidla se s každým krokem bořila do sněhu. „Zatracení řvouni. Všude tady prolomili krustu."
Okamžitě jsem ten hlas poznal a otočil hlavu jeho směrem. Ve světle měsíce hrály Rezolutovy světlé vlasy i stříbrné oči všemi barvami duhy. Natáhl jsem k němu levou ruku. Chtěl jsem ho oslovit, nazvat ho jménem, ale nedokázal jsem vypustit z úst jedinou hlásku. Ruka mi klesla na prsa a já se rozplakal.
Rezolut se ke mně naklonil a usmál se. „Neboj se, Hawkinsi. Slíbil jsi mi, že osvobodíš Vorquellyn, a já se postarám, abys žil tak dlouho, dokud ten slib nesplníš."

Elf mě uložil na dlouhé sáně, osvědčený dopravní prostředek severu. Obvykle bývají taženy psy, v tomto případě tomu však bylo jinak, ačkoli jsem se vzhledem ke svému stavu mohl snadno zmýlit. Jsem si však téměř jistý, že přinejmenším během části cesty táhli sáně řvouni, kterým kouzlo vrátilo život.
Rezolutova magie mi nemohla pomoci, o mé zotavení se však postaral jeho společník. Sprynt byl totiž Spritha a dokázal nalézt metholanth a jiné léčivé byliny i pod několik stop silnou vrstvu sněhu. Napovídal mu jakýsi šestý smysl. Rezolut mi řekl, že to je vlastnost všech Sprithů - někdy prostě vědí, že někde musí být, a tak tam jdou.
„Nedlouho poté, co jsi opustil Yslin, za mnou Sprynt přišel a řekl mi, že se má spolu se mnou vydat do Aurolanu a zachránit tě." Vorquelf potřásl hlavou. „Odmítl o tom diskutovat a jistě si dovedeš představit, že mi nezbylo, než vyrazit na cestu. Dovede být hrozně otravný, když ho někdo ignoruje."
„Neústupný, neústupný." Spritha si dal spodní ruce v bok, horníma mi dál sešíval kůži na temeni hlavy. V mihotavém

světle malého Rezolutova ohně jsem si všiml, že Sprynt není ve skutečnosti černý, nýbrž jasně červený, a jeho oči mají barvu rubínů. Doopravdy černé měl jedině vlasy, zatímco kožnaté kousíčky masa mezi pláty jeho vnější kostry byly jako zaschlá krev. Tvor se často usmíval a jeho doteky byly jemné - snad jimi chtěl vykompenzovat zklamání nad tím, že mi přes všechnu jeho snahu zůstanou po zbytek života četné šrámy.
Rezolut se dostal na sever průsmykem. Začínal se spřežením očarovaných vlků, jakmile však zabil a oživil dost řvounů, pustil zvířata na svobodu. „Bylo mi líto, že je jsem je musel takto využívat."
Předpokládal - a já s ním, poté co mi horečka klesla, souhlasil - že Chytrina vyslala do průsmyku vojáky, aby mi zabránila v útěku. Rozhodl se její plány překazit tím, že se zpět na jih vydá přímo přes Zářící hory. Cestovali jsme úzkými a nebezpečnými soutěskami mezi rozeklanými skalami, štěstí však stálo při nás. Nakonec jsme sestoupili do Přízračných plání téměř přesně na sever od Vorquellynu. Sprynt s pomocí svých schopností objevil stádečko divokých koní, několik zvířat jsme zkrotili a na jejich hřbetech dorazili do Pevnosti Drakonis.
Snad za to mohla má slabost, ale pevnost se mi tehdy zdála být tím nejkrásnějším výtvorem lidských rukou, jaký jsem kdy viděl. Ačkoli jsem nebyl pryč déle než měsíc, vojáci již stačili odklidit všechny zbytky prolomeného opevnění a stavba nových hradeb byla v plném proudu. Pevnost se navíc rozrostla, na rovině kolem ní se klikatily nové obranné valy.
Také za hradbami rekonstrukce značně pokročila. Našlo se tu sice mnoho prázdných prostranství, na nichž stávaly budovy zničené Chytrininými vojáky, ulice však byly čisté a bujel v nich život, odpovídající městu této velikosti a významu. Na šňůrách viselo prádlo, okna zdobily květiny v květináčích a stěny mnoha domů rozjasňovaly různobarevné šmouhy.
Ačkoli jsem byl jediným, kdo se z celé velitelské čety vrátil, lidé, kteří mě poznávali, si zřejmě neuvědomovali celou závažnost mého příjezdu. Vojáci mi salutovali a děcka běžela před mým koněm a vykřikovala zprávu o mém návratu. Sprynt vyrazil napřed a zřejmě o mně pověděl drakoniskému baronovi, neboť mě Dothan Cavarre uvítal na nádvoří před věží. Pomohl mi slézt z koně a doprovodil mě do stejného pokoje, v němž jsem bydlel předtím.
Poté, co jsem si trochu odpočinul, jsem Cavarremu a princi Scrainwoodovi vyprávěl o průběhu výpravy i o její zkáze. Mé povídání bylo naprosto neuspořádané a scházela mu přesnost tohoto textu. Myslím, že znělo spíše jako blábolení šílence. V té době jsem byl skutečně vyčerpán a v průběhu vyprávění na mě znovu těžce dolehl zármutek ze ztráty přátel. Řádně pocuchané nervy mě zradily. Zhroutil jsem se.
Znovu jsem dostal horečku. Dothan Cavarre mi věnoval největší možnou péči. Trval na tom, že zůstanu jeho hostem dokud se mi opět nevrátí zdraví. Až posléze jsem zjistil, že to udělal na Scrainwoodův rozkaz - ačkoli si myslím, že by tak jednal stejně. Považoval totiž dlouhodobý odpočinek v pevnosti za jediný způsob, jak mě zbavit tíživých následků onoho nešťastného měsíce.
Na pobyt v Pevnosti Drakonis si v žádném případě nemohu stěžovat. Ney a Leigh sice již dávno zamířili na jih, neboť se chtěli do Valsiny dostat před příchodem zimy, stále tu však bylo dost známých, kteří mě chodili navštěvovat. Cavarreho navíc ohromně těšilo ukazovat mi probíhající obnovu a vylepšování své pevnosti. Rezolut a Sprynt se mnou nějakou dobu zůstali, jakmile však dorazila zpráva o vítězném tažení prince Augusta přes Okrannel a jeho návratu do Yslinu, odpluli lodí směřující do tohoto města.
Princ Scrainwood učinil totéž den poté, co si vyslechl můj příběh. Jeho odplutí jsem nijak neželel. Jistě, znal jsem přísloví, že by si člověk měl držet přátele nablízku a nepřátele ještě blíž. Tehdy jsem se však naivně domníval, že jediní mojí nepřátelé sídlí na severu.
Svůj omyl jsem si uvědomil až na jaře, kdy do Pevnosti Drakonis připlula loď, jejíž kapitán měl rozkaz dopravit mě do Yslinu.

Kapitola čtyřicátá čtvrtá

Že je něco špatně mi, myslím, mohlo dojít ještě předtím, než jsem vstoupil na palubu galéry Tectus. Za celou dobu svého pobytu v Pevnosti Drakonis jsem nebyl ani jednou povolán na shromáždiště Rytířů Fénixe. Mám-li být upřímný, ani jsem se nesnažil navázat kontakt se Společenstvím, neboť se vzpomínky na jejich obřady v mé mysli spojovaly s představami Leigha, Neye a lorda Norringtona. Během té zimy jsem s nimi v duchu strávil více času, než s lidmi, kteří mě skutečně obklopovali.
Přesto jsem očekával, že mě budou Rytíři chtít vidět -aby mě pochválili za přežití, zeptali se na okolnosti skonu lorda Norringtona nebo dokonce potrestali za to, že jsem nezemřel spolu se svými spolubojovníky. Koneckonců, mohli mě povolat třeba jen kvůli tomu, aby mě poučili o povinnostech vyplývajících z mé hodnosti. Měsíce však ubíhaly a nic se nedělo. Ačkoli jsem trávil mnoho času s Cavarrem, baron mi nedal nikdy jediným posunkem či slůvkem najevo, že by věděl o existenci nějakých Rytířů, jejichž lóži v Pevnosti Drakonis předsedal.
Loď, která pro mě připlula, Tectus, nebyla velká, měla jediný stěžeň a jen osm párů vesel. Bez pomoci příznivého větru či mořských proudů nedokázala vyvinout nijak vysokou rychlost. Tagothcha nám však umožnil nerušenou plavbu. Seslal nám severní vítr, jehož směr se po celou dobu, kterou jsme strávili na moři, nezměnil. Obepluli jsme Vorquellyn a pak proklouzli kolem Wruony, Vaelu a Vilwanu, jako bychom byli neviditelní.
Strava - sušené maso, ryby a tvrdé, téměř zkamenělé suchary - byla jen o málo snesitelnější, než společnost, v níž jsem se ocitl. Posádka mě téměř úplně ignorovala, zatímco kapitán se mnou mluvil pouze tehdy, když už mu začínalo být trapné přehlížet mou existenci. Jediným člověkem, který se mnou pravidelně hovořil, byl Oriosan, posel, jenž mi přinesl předvolání do Yslinu.
Cabot Marsham byl a stále je protivným mužíčkem, jenž během následujících let ještě více zatrpkl a zamotal se do svých intrik. Pohrdání, které mi věnoval, jsem mylně považoval za projev závisti. Vždyť byl o pět let starší než já a přesto

musel kvůli mně vydržet na moři dva studené týdny. Vlasy měl tento človíček řídké - v té době však měl alespoň nějaké - a ruce a nohy tenké a slabé. V mnoha směrech mi připomínal dítě, které si hraje na dospělého, a nezřetelný maličký knírek, jenž mu lemoval horní ret spíše jako nějaký poprašek, na tomto dojmu nemohl nic změnit.
Marsham se mě nepřetržitě vyptával na má dobrodružství a já, snad proto, že jsem neměl jinou společnost, jsem udělal velkou chybu a mluvil s ním na rovinu. Svěřil jsem mu mnoho drobných detailů týkajících se různých setkání a rozhovorů, detailů, které považuji za natolik nepodstatné, že jsem je v tomto vyprávění opomenul. Marshamovi se z nich však, aniž bych si to uvědomil, podařilo uplést síť, do které jsem se zamotal.
Bez problémů jsme dopluli do Yslinu a já byl přímo z přístavu odveden do Tesákové pevnosti. Ubytovali mě ve vícepokojovém apartmá, k ruce jsem dostal dva sluhy, takže jsem se nikdy necítil osaměle. Dohlédli na to, abych v ničem netrpěl nouzí. Hned po svém příjezdu jsem například zjistil, že je šatník v mém apartmá plný oblečení, které mi dokonale padlo.
Když uplynuly dva dny od mého připlutí do Yslinu, byl jsem shledán dostatečně „zotaveným“ po dlouhé cestě, abych mohl být předvolán. Za doprovodu stráží jsem sestoupil do Velkého sálu pevnosti a ihned utrpěl první obrovský šok. V této komnatě se, jak jsem si dobře pamatoval, naposledy shromáždila Rada králů tvořená zástupci asi tuctu zemí, kteří se pravidelně scházeli v době Oslav žní. Nyní zde však stoly již netvořily kruh. Byly uspořádány podobně jako veslařské lavičky na galérách - táhly se podél stěn místnosti v dlouhých řadách. Seděli u nich vládcové či velvyslanci snad všech zemí civilizovaného světa. Nad každým z nich visela ze stropu jeho státní vlajka. Všiml jsem si, že přítomni jsou zástupci všech tří elfských vlastí a dokonce i vyslanci několika urZrethijských království.
Vévoda Reed Larner, komoří orioské královny Lanivette, mě představil vznešenému shromáždění. Požádal mě, abych přísahal, že budu mluvit pravdu a nic než pravdu, což jsem samozřejmě udělal. Pak mě vyzval, abych vyprávěl světovým vládcům o průběhu naší poslední výpravy. A já začal mluvit. Trvalo mi to dlouho, ale řekl bych, že byl můj příběh tentokrát mnohem podrobnější a ucelenější, než když jsem ho prvně vyprávěl Dothanu Cavarremu a princi Scrainwoodovi v Pevnosti Drakonis.
Fakt, že jsem souzen, jsem si plně uvědomil teprve poté, co jsem skončil a přítomní mi začali klást rozmanité otázky. Úplně vzadu se ze svého místa zvedl nybalský velvyslanec. „Je pravda, že jsi v Pevnosti Drakonis uhodil prince Scrainwooda ne jednou, ale dokonce dvakrát?"
Zaváhal jsem, neboť tyto události nebyly součástí mého vyprávění. „Ano, je to tak. Začal v hrůze utíkat před nepřítelem. Chtěl jsem, aby se trochu vzpamatoval, a tak jsem mu vrazil facku. Vlastně dvě."
Po mé odpovědi proběhla řadami vládců vlna šepotu. Příliš pozdě jsem si uvědomil, že vyprávět šlechticům o nutnosti fackovat jednoho z nich, vůbec nebyl dobrý nápad. Jen jsem doufal, že se jejich nevole týká pouze mého zacházení s princem Scrainwoodem. Pokud se však bouřili proti samotné možnosti, že někdo z jejich vznešené společnosti vůbec mohl ztratit hlavu a dostat kvůli tomu pár facek, pak to s civilizovaným světem muselo a stále musí vypadat opravdu bledě.
Další člověk se mě zeptal, zda jsem skutečně arogantně zahodil do moře jistou mocnou zbraň, která byla schopna zabít dokonce sullanciriho. Jiný chtěl vědět, jak je možné, že všichni mí společníci, daleko starší a zkušenější válečníci než já, v Boragulu zemřeli a mně se podařilo přežít.
„Tuto otázku si sám sobě kladu dnes a denně, pane."
„A přišel jsi na nějakou odpověď?"
„Kdybych na ni přišel, copak bych si musel stále klást tuto otázku?"
Čím déle slyšení trvalo, tím nanicovatější otázky se na mě sypaly. Týkaly se především zcela nepodstatných detailů. Vládcové a velvyslanci chtěli, myslím, dokázat, že nevynechali jediné mé slůvko a hlavně - že pozorně naslouchali, jak o mně mluví jiní. Když už i tyto otázky došly, byl jsem milostivě propuštěn. Stráže mě odvedly zpět do mého apartmá a zamkly. Nic mi nechybělo, jen svoboda. Její nedostatek mě však tížil hůře, než by to dokázaly ty nejpevnější ocelové řetězy. Byly mi zakázány návštěvy, nesměl jsem posílat ani dostávat vzkazy.
A domnívám se, že přinejmenším jeden člověk, někdo, kdokoli, si se mnou skutečně velmi přál promluvit.
Zákaz návštěv neznamenal, že by se do mého apartmá nemohl nikdo dostat. Posledního rána jsem se probudil a našel na podlaze ložnice hromádku křehkého černého popela. Někdo si dal tu práci, aby jí dal podobu obřadního roucha, a já věděl, že z tohoto popela již nikdy žádný Rytíř Fénixe nepovstane. Tento vzkaz se mnou zamával silněji, než cokoli jiného v mém životě. Myslím, že díky jedinému pohledu na ono roucho z popela jsem dospěl více, než za celý uplynulý rok.
Pro světové vládce jsem představoval problém. Minulý rok se na jejich rozkaz vydal do války expediční sbor a za cenu velkých ztrát nakonec porazil aurolanskou armádu. Vojsko prince Augusta zachránilo a odvedlo do bezpečí tisíce Okranů, ačkoli jejich země zůstala pod kontrolou nepřátelských sil, které se nyní změnily v loupeživé tlupy a milice podřízené místním vojenským diktátorům. Jeranští vojáci poměrně snadno odolávali aurolanskému tlaku na hranicích své země, pomáhali jim také okranští uprchlíci připravující se na osvobozovací tažení do své vlasti. Také jádro Severní hordy, které oblehlo Pevnost Drakonis, bylo nakonec rozdrceno a Chytrina uprchla.
Všechno šlo jednoduše perfektně, až na ten úplně poslední úder proti aurolanské tyrance, a já byl jediným člověkem, jenž špinil jména hrdinů, kteří se ji nebojácně vydali zabít. Museli mě tedy prohlásit za slabý článek, za člena výpravy, který podlehl Chytrinným svodům a lákadlům. To já jsem přišel s tím, že naši hrdinové vstoupili do jejích služeb, scházel mi ale jakýkoli důkaz. Chápal jsem tedy, že můj příběh musí vzbuzovat podezření.
Nebo se dá alespoň snadno překroutit tak, aby ho vzbuzovat začal.
V den, kdy jsem na koberci svého pokoje našel roucho z popela, jsem byl znovu předvolán před Radu králů. Stál jsem před všemi těmi monarchy a diplomaty a naslouchal jednotlivým bodům vyvracejícím mou výpověď, které předčítal vévoda Larner.

„Členové tohoto shromáždění došli ke konečnému rozhodnutí a považují za pravdivé následující skutečnosti:
Za prvé, je nepředstavitelné, že by se osoby, do jejichž rukou bylo svěřeno blaho všech zde zastoupených národů, mohly za jakýchkoli okolností přidat k silám zla, které byly vyslány zničit.
Za druhé, podle výpovědí dalších svědků zablokovaly letošní sněhové bouře průsmyk v Zářících horách tak, že potrvá nejméně dalších třicet let, než se znovu zprůchodní. Lze tedy vyloučit jakékoli nebezpečí ze strany Aurolanu, s výjimkou malých loupeživých oddílů, které mohou čas od času proklouznout přes hory."
Hlasitě jsem se zasmál. „Tohle můžete říkat prostým lidem, abyste zmírnili jejich strach, ale sami moc dobře víte, že to není pravda. A i kdyby ano, Chytrina přece může k útoku použít Boragul."
Vévoda Larner nedal najevo, že má slova slyšel, nezvedl hlavu od listu papíru, na němž byly sepsány závěry Rady králů. „Za třetí, podle urZrethijských zvědů, kteří v doprovodu Rezoluta z Vorquellynu vstoupili do Boragulu, je tato podzemní pevnost zcela opuštěná. Je ponechána napospas živlům a zcela neobyvatelná. Průzkum neobjevil žádné řvounské jesle, žádné temeryxy a další aurolanské příšery a ani žádné urZrethie.
Za čtvrté, je prokázáno, že Tarrant Hawkins z Oriosy, muž, jenž opakovaně napadl prince své rodné země, ukradl očarovaný meč Temmer, aby během obléhání Pevnosti Drakonis sám sklidil všechnu slávu, a který zcela jistě nebyl připraven na těžkosti výpravy na sever, se včas oddělil od skupiny hrdinů a jedině proto unikl jejich krutému osudu. Lze předpokládat, že ho sami poslali pryč, ať už aby mu zachránili život nebo v naději, že přivede pomoc, ve svém zmateném stavu by však podlehl útoku nepřátel, kdyby k němu včas nedorazili zachránci. Uvěřit jeho výpovědi by znamenalo uvěřit tomu, že se aktivně podílel na zradě svých společníků, spolčil se s Chytrinou a tím se dopustil těžkého zločinu na všech civilizovaných národech, za který by ho očekával spravedlivý trest."
Když dočetl onen poslední bod, doslova jsem zcepeněl. Žasnul jsem nad výtvorem politiků, neboť jsem ho shledával stejně krásným a smrtícím jako křivky, které opisuje meč v rukou zkušeného šermíře. Dovolí mi, abych přiznal, že mě zpět poslali moji společníci a že jsem, byť ne vlastní vinou, zklamal a nedokázal jim přivést pomoc. Neudělám-li to, budu považován za zrádce a uměl si velmi živě představit jejich „spravedlivý trest", který by mě v tomto případě očekával. Ve skutečnosti mi právě sdělili, že začnu-li polemizovat s jejich závěry, bez mrknutí oka mě pošlou na smrt.
A bude to marná a zbytečná smrt, to jsem chápal dokonce i já.
Vévoda Larner pomalu zvedl hlavu a podíval se na mě. „Rozuměl jsi všemu, co bylo právě řečeno?"
„Ano."
„A souhlasíš se závěry, ke kterým dospěla Rada králů?"
„Jestli s nimi souhlasím?" Přelétl jsem pohledem řady shromážděných šlechticů. „Průsmyk se znovu otevře, všichni to víme. Boragul je nyní možná opuštěný, ale zůstane tomu tak navždy? Dobře víte, že jsem vám vyprávěl pravdu. Ale je to pravda, která se vám nehodí. Kdyby se dostala na veřejnost, kdybych začal svůj příběh vyprávět prostým lidem, pochopili by, že pocit bezpečí, který nyní mají, je falešný a pomíjivý. Této generaci již možná vskutku nic nehrozí. Ale co té následující?"
Roztáhl jsem ruce. „Budu s vašimi závěry souhlasit jen tehdy, ujistíte-li mě, že jste mi vy sami uvěřili. Že chápete, že se Chytrina vrátí, ať už za pět, za deset nebo za třicet let. Neuděláte-li nic, abyste se připravili na její novou invazi, ulpí krev tisíců a stovek tisíc lidí právě na vašich rukou. Ať už to přežijete nebo ne, z vašich jmen se stanou nadávky a vzpomínky na vás budou vždy plné hořkosti a nenávisti."
Scrainwood, dosud sedící po boku své matky, prudce vyskočil na nohy. Viditelnou část obličeje měl zrudlou vztekem, prst, kterým na mě ukazoval, se chvěl. „Nejsi v postavení, aby sis kladl podmínky, zrádče!"
Čistá zloba v jeho hlase mi zřejmě měla ublížit, dokázala mě však jen rozesmát. „A vy, princi Scrainwoode, znáte lépe než ostatní hrůzy, které nás zaplaví, až se Chytrina vrátí. Ani takový zbabělec jako vy přece nemůže zavírat oči před pravdou."
Jeho hlas se změnil v krutý šepot. „Já znám pravdu, Tarrante Hawkinsi. Vládcové, kteří se zde shromáždili, jsou moudří a milosrdní, rozhodli se dát ti svobodu a nechat tě žít, jak umíš. Ale my v Oriose nejsme nakloněni těm, kteří pohrdají svými pány, napadají šlechtice a špiní pověst velkých hrdinů. Vyháním tě z Oriosy, Tarrante Hawkinsi, vyháním tě ze své země až na věky věků."
Scrainwood kohosi pohybem ruky povolal do sálu. Zaslechl jsem klapot podpatků na podlaze a když jsem se otočil, zjistil jsem, že stojím tváří v tvář otci. Šťastně jsem se usmál, tu jsem mu však pohlédl do očí. Zamrazilo mě.
Byly studené, tak hrozně studené.
„Otče?"
„Nechal jsi Kenwicka Norringtona zemřít a lhal jsi o tom."
„Otče, já..."
Zvedl ruku, jako by mě chtěl uhodit. „Již nemám syna jménem Tarrant." Dotkl se mého čela, sevřel horní okraj masky a strhl mi ji.
Den, kdy mi vzali mou masku, byl dnem smrti Tarranta Hawkinse.

O autorovi

Autor věří, že tato kniha, jak už to bývá zvykem, zůstane v tisku velmi dlouho. Kdyby zde tedy uvedl své biografické údaje, ukázaly by se po vydání románu zastaralými. Chcete-li se o něm dozvědět něco nového, podívejte se, prosím, na www.stormwolf.com. Jistě tam najdete mnoho zábavného i poučného. A pokud ne, berte to tak, že autor tímto odkazem alespoň chrání naše lesy.
Příběh Hawkinse a Dračí koruny pokračuje v románu Pevnost Drakonis.

Věnováno památce Gladys Mclntyreové, jejíž fantazii mohla překonat jedině její dobrota.

Poděkování
Rád bych poděkoval následujícím lidem za jejich přispění ke vzniku tohoto díla.
Tomovi Dupreemu, Anně Lesley Groellové a Ricii Mainhardtové, kteří mi dali příležitost napsat tuto ságu.
Dennisovi L. McKiernanovi a Jennifer Robersonové za cenné rady týkající se světa, v němž se děj knih odehrává.
Liz Danforthové za to, že ochotně poslouchala úryvky mého rozepsaného příběhu, a hlavně za to, že trpělivě snášela mé neustále mručení, bručení, mumlání a pološílené huhňání, zatímco kdokoli jiný by na jejím místě už dávno zavolal psychiatra a nechal mě zavřít do léčebny pro duševně choré.

TRIFID
Michael A. Stackpole
Maska válečníka
Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2003
jako svou 473. publikaci, v edici TRIFID svazek 36.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Dark Glory War
přeložil Konstantin Šindelář.
Odpovědný redaktor Richard Klíčnik.
Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Sazba Euroagency.
Vytiskla tiskárna Graphis, Praha.
ISBN 80-7254-348-2
www.triton-books.cz
1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F
Doporučená prodejní cena 229,- Kč
(členové SFK TRIFID 159,- Kč)